

Protokollbilaga

Åklnr
AM-112205-19

Signerat av
Margaretha Engberg

Signerat datum
2020-01-08 16:36

Datum
2019-12-12
INKOM: 2020-01-09
MÅLS: 11250-19
AKTBIL: 50

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Handläggare (Protokollförare)

Margaretha Engberg

Bitr. handläggare

Petra Andersson

Undersökningsledare

Christina Voigt

Polisens diarienummer

5000-K1036137-19

Arkiv/Åkl. ex

Personer i ärendet

Förtursmål Annat förtursmål	Beslag	Målsägande vill bli underrättad om tidpunkt för huvudförhandlingen Nej	
Ersättningsyrkanden		Tolk krävs	
Misstänkt (Efternamn och förnamn) Borgmalm, Lars Christer Joakim		Personnummer 19690222-0158	
Delgiven information om förenklad delgivning vid ett personligt möte genom att skriftlig information överlämnats 2019-08-22 Ole Andersson			
Underrättelse om utredning enligt RB 23:18a Underrättelsesätt, misstänkt Protokoll lämnas till häktet	Underrättelse utsänd 2019-12-12	Yttrande senast 2020-01-07	Underrättelse slutförd 2019-12-12
Försvare Patric Lindblom, förordnad 2019-08-22	2019-12-12	2020-01-07	2019-12-12
Underrättelsesätt, försvare Protokoll lämnas till advokatkontoret	Resultat av underrättelse mt Ej erinran		Resultat av underrättelse försv Ej erinran

Notering

FÖRHÖR**VITTNEN**

5000-K1036137-19	Översiktsbild Ringvägen 106 och vittnen.....	1
	<i>Framsidan av fastigheten (mot Ringvägen)</i>	
	Förhör med vittne, Lind, Camilla Christina Elisabeth	2
	PM Film PM Skanstulls hälsokost.....	5
	<i>Tillhörande film</i>	
	<i>Se "Bilaga 1"</i>	
	 <i>Baksidan av fastigheten (innergård)</i>	
	Förhör med vittne, Folmerz, Ida Ulrika	7
	<i>Bilaga: Bild tagen från Ida Holmertz lägenhet</i>	
	<i>Bilaga: Skärdumpar från Idas telefon</i>	
	Förhör med vittne, Andersson, Carl Didrik	12
	Förhör med vittne, Wärnelius, Christian Lars Magnus	14
	<i>Bilaga: Bild tagen från Christian Wärnelius balkong</i>	
	Förhör med vittne, Lerdell, Sara Olga Maria	18
	Förhör med vittne, Hahne, Lars Kristian	21
	Förhör med vittne, Skånman, Mårten Rolf Mårre	23
	<i>Bilaga: Bild utvisande vittnets placering</i>	
	Förhör med vittne, Öhqvist, Johan Förhör 1.....	26
	Förhör med vittne, Öhqvist, Johan Förhör 2.....	27
	<i>Bilaga: Öhqvists lght vs brottsplats</i>	
	Förhör med vittne, Hulth, Lone Njor	32
	Förhör med annan, Abdelnabi, Amir Sami	36
	Förhör med vittne, Nachowong, Nonglak	38
	<i>Bilaga: Nachowongs position vs brottsplatsen</i>	
	Förhör med vittne, Nilsson, Nils Johan Förhör 1.....	54
	Förhör med vittne, Nilsson, Nils Johan Förhör 2.....	56
	<i>Bilaga: Foto fr Nilssons lght</i>	
	Förhör med vittne, Nilsson, Nils Johan Förhör 3.....	66
	Förhör med vittne, Frydman Rydén, Ella Louise Förhör 1.....	67
	Förhör med vittne, Frydman Rydén, Nils Leonard Förhör 1.....	68
	Förhör med vittne, Frydman Rydén, Ella Louise Förhör 2.....	70
	Förhör med vittne, Frydman Rydén, Nils Leonard Förhör 2.....	72
	Förhör med vittne, Fellman, Alva Linnéa Förhör 1.....	76
	Förhör med vittne, Fellman, Alva Linnéa Förhör 2.....	78

Brevbärare

Förhör med vittne, Jungselius, Hugo Friis	80
---	----

MÄKLARFIRMA

Förhör med vittne, Strand, Fanny Anna Michelle	94
Förhör med vittne, Carlberg, Filip Olov	97

MÅLSÄGANDENS SAMT MISSTÄNKTS KOLLEGOR OCH VÄNNER

Förhör med vittne, Johansen, Jörn Aage	100
Förhör med vittne, Sörman, Linda Isabella	102
Förhör med vittne, Svärd, Karin Elisabeth	106
<i>Bilaga: Skärmdumpar sms mellan Monica-Karin Svärd</i>	
<i>Bilaga: Skärmdumpar sms till utredande polis</i>	
Förhör med vittne, Nielsen, Henning	121
Förhör med vittne, Engjom Axelsson, Elin	143
Förhör med vittne, Rosenius, Kent Erik	146
<i>Bilaga: Bilder som misstänkt skickat till Rosenius</i>	

MÅLSÄGANDENS ANHÖRIGA

Förhör med målsägande, Jonsson Mosbaek, Per Linus Nicklas	151
Förhör med vittne, Mosbaek, Terje	190
Förhör med vittne, Mosbaek, Arild	196
<i>Bilaga: Sms mellan Monica och Arild</i>	

MISSTÄNKTS ANHÖRIGA

Förhör med vittne, Borgmalm, Axel Ferdinand	205
Förhör med vittne, Borgmalm, Alma Charlotta	224
<i>Bilaga: Skiss Ringvägen 106, lgh1601</i>	
Förhör med vittne, Borgmalm, Anna Charlotta Fredrika	240
Förhör med vittne, Manfredson, Lars Michael	266
Förhör med vittne, Borgmalm, Christina Elisabeth	285

MISSTÄNKT

Förhör med misstänkt, Borgmalm, Lars Christer Joakim Förhör 1.....	290
Förhör med misstänkt, Borgmalm, Lars Christer Joakim Förhör 2.....	291
Förhör med misstänkt, Borgmalm, Lars Christer Joakim Förhör 3.....	314
Förhör med misstänkt, Borgmalm, Lars Christer Joakim Förhör 4.....	340
Förhör med misstänkt, Borgmalm, Lars Christer Joakim Förhör 5.....	366
Förhör med misstänkt, Borgmalm, Lars Christer Joakim Förhör 6.....	392

Förevisade fotografier under Förhör 6 (2019-11-07)
se FOTOBILAGA

Personalia

Bilaga skäligen misstänkt, Borgmalm, Lars Christer Joakim.....412

Kartbild från Google Maps per den 2019-11-28

○ = Misstänkt och målsägandens lägenhet
Ringvägen 106, vån 6

Polisen

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1036137-19

Hörd person

Lind, Camilla

Personnummer

Den hörde är

Vittne

ID Styrkt

Ja

Sätt

Känd av förhörledaren

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörd om iakttagelser i korsningen Ringvägen/Rutger Fuchsgatan den 21 augusti 2019, strax för kl 13.00

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvarare/ombud önskas

Försvarare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Anders Karlsson

Förhørsdatum

2019-08-22

Förhör påbörjat

12:10

Förhör avslutat

13:12

Förhørsplats

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Telefonförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

AK

Berättelse

Camilla Lind kontaktade förhørsledaren på förmiddagen den 22 augusti och önskade lämna uppgifter. Förhørsledaren och Camilla har tidigare varit i kontakt med varandra i tjänsten, Camilla Lind är advokat i Stockholm. Detta förhör genomfördes per telefon några timmar efter Camillas samtal till förhørsledaren.

Camilla ombeds berätta fritt, hon berättar följande. Hon och hennes man hade varit och ätit lunch och gjort några ärenden i närheten av Skanstull. De hade parkerat sin bil på Rutger Fuchsgatan, i höjd med en restaurang som heter Border. När hennes make hade satt sig i bilen gick Camilla till en jourlivs på Rutger Fuchsgatan. Hon handlade och betalade med en app sin telefon. Sen gick Camilla och satte sig på förarplats i sin bil och hon började köra. När de stod för rött ljus i korsningen Rutger Fuchsgatan / Ringvägen hörde Camilla en kvinna som skrek, hon skrek "om och om igen". Camilla hade rutan på förardörren nedvevad. Camilla säger att hon inte hörde några ord som skreks. Hon började titta runt men såg inget. Hon hörde inte varifrån skriken kom. Hon såg inte heller några andra människor som verkade reagera.

När det sedan blev grönt körde Camilla vidare, hon svängde vänster in på Ringvägen i riktning mot Götgatan och sedan höger in på Götgatan vid Skanstull. Hon hörde senare på eftermiddagen att det hade skett ett mord på Södermalm och såg att polisen hade larmats kl 12.57. Hon tänkte att det borde ha varit när hon och maken var vid Skanstull. Hon tittade då i betalningsappen i sin telefon och kunde då se att betalningen som hon gjorde i jourlivsbutiken har registrerats kl 12:53. Camilla säger att det gick ca två minuter mellan hennes betalning och de skrik hon hörde när hon satt i bilen vid rödljuset.

Camilla uppger, efter att ha ombetts av förhørsledaren att kontrollera i sin telefon, att butiken som betalningen i appen har registrerats på heter Livan Tobak. Camilla lägger till att affären

ligger bredvid restaurang Border, där de även hade parkerat sin bil.

Förhørsledaren frågar om hennes make självständigt också hörde skriken eller om hon uppmärksammade honom på dessa. Camilla säger att hennes make, Dibya Phuyal, verkade ha hört det. Hon tittade på honom och sa "What's going on?". Hennes make är amerikansk medborgare och talar "inte så bra svenska". När Camilla och Dibya talade om det i efterhand sa Dibya att han också hade hört skriken.

Förhørsledaren ber Camilla beskriva när hon och hennes man parkerade bilen och vad de gjorde sen. Camilla berättar att hon parkerade bilen på Rutger Fuchsgatan och betalade med en app i telefonen för parkeringsbetalning, P Stockholm. Hon ombeds att kontrollera när betalningen påbörjades och efter att ha gjort det uppger Camilla att hon ser att betalning för parkeringen påbörjades kl 12.27. Camilla berättar vidare att hon och maken lämnade bilen, gick mot Ringvägen och korsade Ringvägen vid ett övergångsställe som går strax innan Östgötagatan. När de kommit över Ringvägen till andra sidan (norra sidan, FL ant), gick de till vänster i riktning mot Skanstull. Camilla säger att det är som en liten "lokalgata" där. Hon har tidigare bott där.

Hon och maken gick till en restaurang som heter Falloumi, där de gick in och beställde mat. När de efter ett tag fått sin mat tog de med sig den och gick till en kryddaffär. På fråga om hur de gick till kryddaffären och var den ligger säger Camilla att de gick ut från Falloumi, ut på Ringvägen och gick åt vänster i riktning "mot Vitabergsparken". Kryddaffären ligger på Ringvägen strax innan Södermannagatan, snett emot en ICA-butik. När de hade handlat i kryddaffären, gick de över gatan vid närmaste övergångsställe och gick längs Ringvägen (södra sidan, FL ant) i riktning mot bilen på Rutger Fuchsgatan. När de kom fram till bilen satte sig hennes make i bilen medan Camilla gick in på Livan tobak och handlade.

På fråga om hon såg eller hörde något som avvek eller stack ut under den tid hon och maken vistades i området, innan de körde iväg med bilen, säger Camilla att hon inte gjorde det och hennes make har inte heller sagt att han uppmärksammat något.

Camilla ombeds att beskriva vad hon minns om de skrik hon hörde. Hon säger att det var en kvinna som skrek "högt", hon kände att "det inte var på skoj". Den som skrek var "rädd, det var ångestfyllt, panikskrik". Camilla säger att "det skreks i omgångar" men att hon inte hörde några ord skrikas. På fråga om under hur lång tid hon hörde skriken, säger Camilla att det var "kanske 10-15 sekunder".

På fråga om hon hörde någon annan som skrek säger Camilla nej. Camilla tillfrågas om vad hon tittade efter, såsom hon berättat fritt om tidigare. Camilla säger att hon försökte se var skriken kom ifrån, eller om det var någon som sprang eller om andras blickar riktades mot något håll, men Camilla såg inget och sen blev trafikljuset grönt och hon körde vidare.

På fråga om när hon hörde talas om mordet säger Camilla att hon såg någon notis på internet någon gång på eftermiddagen om att det hade varit ett mord på Södermalm, men då tittade hon inte så noga. Senare på eftermiddagen eller kvällen läste Camilla en artikel i Dagens Nyheter på internet och såg att polisen larmats till platsen kl 12.57. Hon kopplade då ihop de skrik hon hade hört med mordet.

På fråga om hon idag känner till vem eller vilka som är inblandade i händelsen som utreds som mord, och om hon i så fall i sitt arbete som advokat eller på annat sätt haft med någon inblandad att göra, säger Camilla att hon inte vet vem eller vilka som är inblandade i händelsen.

Förhöret avbryts kl 12:28.

Förhöret uppläst och godkänt per telefon kl 13.00.

Förhöret slut kl 13.12

PM

Film PM Skanstulls hälsokost

Signerad av

Signerad datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1036137-19

Uppgiftslämnare

Andersson, Petra

Datum

2019-11-19

Tid

11:58

Beslag verkställt

Nej

Material för analys

Nej

Mottaget

Mottaget datum

Tid

Sätt på vilket uppgift lämnats

Upprättad av

Petra Andersson

Uppgiften avser

Film PM Skanstulls hälsokost

Uppgift

I utredningen har vi fått en övervakningsfilm från Skanstull Hälsokost, belägen på Ringvägen 106. Det som är intressant för utredningen är inte det som syns på filmen utan det ljud som hörs i bakgrunden i filmen.

Kamerans placering: Kameran sitter placerad bakom kassan och filmar i riktning mot butiksutrymmet framför kassan och därmed också i riktning mot entrén/utgången till butiken.

Filmens datumstämpel: 2019-08-21

Filmens tidsstämpel: Tidsangivelse i form av digital tidsangivelse som rullar under filmklippets gång.

Filmklippets längd: 59 sekunder (med filmens klockangivelse kl. 12:56:00 t o m 12:56:58)

Övrigt om filmklippet: Kameran tar upp både bild och ljud. Man hör de anställda och kunderna prata. Dörren till butiken är öppen ut mot Ringvägen under hela klippet och man hör ljudet av trafiken utanför på Ringvägen.

Filmklippets rörliga bildinnehåll:

Filmen visar två stycken anställda i butiken som pratar med varsin kund samt en anställd som plockar med varor på hylla i butiken. Dörren till entrén/utgången mot Ringvägen är öppen hela tiden under klippet. Utanför hälsokostaffärens ses bilar passera på Ringvägen samt personer röra sig på trottoaren.

Filmklippets ljudinnehåll:

I filmen hörs hur anställda och kunder pratar med varandra. 20 sekunder in i filmklippet, när klockan visar tidsangivelsen 12:56:20, så börjar man höra skrik.

Mellan kl. 12:56:20 - 12:56:31 så hörs cirka 7 stycken skrik i tät följd. (Antalet skrik är eventuellt ej exakt till antalet, då ljud inifrån butiken när anställda och personal pratar emellanåt överröstar bakgrundsljudet.)

Mellan kl. 12:56:31 t o m 12:56:37 så hörs inga skrik.

Mellan kl. 12:56:38 t o m 12:56:42 så hörs 3 skrik i tät följd.

Efter kl. 12:56:43 så hörs inga mer skrik.

Totalt hörs 10 skrik och ljudet från dem kommer någonstans utanför butiken och hörs tydligt trots ljud både inifrån butiken och övriga ljud från trafik.

Samtliga 10 skrik är skärande, ordlösa skrik och ljusa i tonen.

De sista 3 skriken är dock ljusare i tonen än de 7 första och de är också svagare i styrka.

Ingen av personerna som syns på filmklippet verkar reagera på skriken.

I tjänst

// pa Petra Andersson

PO City Grova Brott City

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1036137-19

Hörd person

Folmerz, Ida

Personnummer

Den hörde är

Vittne

ID Styrkt

Ja

Sätt

Passfoto

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Ida hörs kring sina iakttagelser från Ringvägen 106 i Stockholm den 21 augusti 2019.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvarare/ombud önskas

Försvarare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Lars Andersson

Förhørsdatum

2019-08-23

Förhör påbörjat

13:15

Förhör avslutat

13:52

Förhørsplats

Den hördas bostad

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörsätt

Ljudbandsförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

Involverad personal

Anders Karlsson

Funktion

Biträdande förhørsledare

Berättelse

Det här är en sammanfattning av förhöret som i sin helhet finns sparad som ljudfil.

Ida berättar att hon vid tillfället var ensam hemma i sin bostad. Det är bara hon som bor där. Hon hade precis ätit lunch ute på sin balkong men gått in igen då det var lite för kallt den här dagen. Hon satt i soffan i vardagsrummet och plockade med sin telefon när hon hör skrik som kommer från innergården. Skriken oroade henne, de lät som "panikskrik", så hon gick direkt ut till balkongen för att lyssna. Hon lokaliserade skriken som kom från en lägenhet som från Idas balkong sett ligger uppe till höger. Ida blev chockad av skriken som var höga och i panik, dessutom ekar det rätt bra på innergården. Hon kände instinktivt att det "inte lät bra" och måste kontrolleras. Ida förklarar att det var som i en film när någon har stark ångest och panik, det lät inte som ett vanligt bråk. Personen skrek väldigt högt och ångestfyllt som om hon tog i från tårna. Det lät som en kvinna som skrek, kraftfullt, upprepat och ihållande d.v.s. i varje andetag. Det lät inte som kvinnan skrek åt någon eller kommunicerade med någon utan hon bara skrek i ren ångest.

Vid ett tillfälle hör Ida ett barn gråta från innergården och blir osäker på om även det kommer från lägenheten.

Hon ser sedan ett föremål som hon uppfattar är en större kökskniv kastas ut från den aktuella lägenheten, den som det skriks ifrån. Den landade med en hård smäll, hon kunde inte se var. Ida förklarar att hon bara såg kniven när den for genom luften. Det var kraft i rörelsen, som om något kastat den hårt. Hon hör sedan smällen när den landade på "de små husen" som står på innergården. Hon kunde från sin balkong inte se kniven på marken och kunde inte heller nå den platsen på innergården, detta då den delen inte tillhör Idas fastighet och är omgärdad av

en rätt hög mur. Det här förklarade hon för polisen när de ringde.

Ida ser en äldre kvinna i det ljusgrå huset till höger (*troligen Ringvägen 110, förhørsledarens notering*) sett från Idas balkong sett som bestört tittar upp mot den aktuella lägenheten. Kvinnan står på sin balkong, någon av våningarna 1-3.

En granne (*vittnet Christian Wärnelius, förhørsledarens notering*) på balkongen snett nedanför till vänster från Idas balkong sett står också på balkongen. Ida känner inte grannen närmare och vet inte vad han heter men även grannen har uppmärksammat situationen och de lyssnar tillsammans. De får sedan kontakt med en man (vittnet *Johan Nilsson, förhørsledarens kommentar*) som stack ut huvudet ur fönstret en våning under den där det skreks. Mannen pekar frågande uppåt så Ida och grannen bekräftar att det är därifrån det kommer. Mannen ropar att han skulle gå upp och knacka på. Mannen befann sig en bit bort, på andra sidan innergården så de ropade till varandra. Hon vet inte alls vem den här mannen är, hon uppfattar bara att det är en äldre man iklädd en blå t-shirt. De har inte pratat med varandra efter händelsen.

Ida ringde 112. Hon gick in till vardagsrummet för att få ringa ostört. Hon är inte säker på om hon stängde dörren till balkongen då, kanske. Hon uppfattar inget mer från innergården under samtalet till 112. Ida visste inte adressen men förklarade att hon ringde från sin gata och att aktuell lägenhet låg på Ringvägen och att det var högst upp i ett av husen. 112 svarade "fort" kanske 5-10 sekunder. Hon upplevde inte att det dröjde. Där kopplade de över samtalet till polisen som även de svarade snabbt. Efter att ha förklarat vad hon hört och sett avslutade hon samtalet och gick tillbaka ut på balkongen. Hon var lite omtumlad av händelsen. Strax efter det ser hon igen mannen på andra sidan gården. Han ropade att ingen öppnat när han bankat på. Ida förklarar att det är som sagt en bit bort så det var inte helt lätt att höra men att hon hörde att ingen öppnat när mannen knackade på. Hon ropade och efterfrågade adressen och fick rätt adress av mannen, nummer 106. Mannen kan även ha sagt något mer som Ida inte hörde.

Inom en minut efter att hon fått rätt adress ringde Ida polisen igen för att ange korrekt adress. Även då gick det ganska fort att komma fram, efter att ha provat 114 14 ringer hon 112 igen. När hon pratar med polisen beskriver hon igen kort vad som hänt och att hon vill lämna rätt adress. Polisen frågar om det är hon som är Ida och hon bekräftar det.

Hon satt sedan kvar hemma och jobbade. Polisen ringde tillbaka ca 13.44 och frågade om "det var lugnt nu eller?" Hon sa att hon inte visste men att det var tyst nu. Hon fick frågor om föremålet som var en kniv. Polisen undrade om hon kunde komma åt föremålet och Ida förklarade att hon inte kunde det.

Idas pappa skulle komma förbi och hälsa på. När han kom berättade han att en ambulans kommit dit men inga poliser. Ida berättade för honom om det som hänt och de undrade över att polis inte kommit till platsen.

Hon får sedan ett samtal till från polisen 15.05. Hon uppfattar att polisen nu är mer intresserade av kniven och hur de ska nå fram till den. Ida berättar hela historien igen. Kanske 10 minuter efter det samtalet ser hon att det är poliser på innergården som hittar något vid de "små husen". Ida kan dock inte från sin plats se vad poliserna hittat.

Ida har inte sett någon person i den aktuella lägenheten. Hon har inte sett kvinnan som skrek. Ida uppskattar att hela perioden av skrikande kanske är 20-25 sekunder. Men det kan vara längre, det är svårt att uppskatta och hon var chockad själv och resonerade med sig själv om hon skulle ringa 112 eller inte. Det kan ha varit längre.

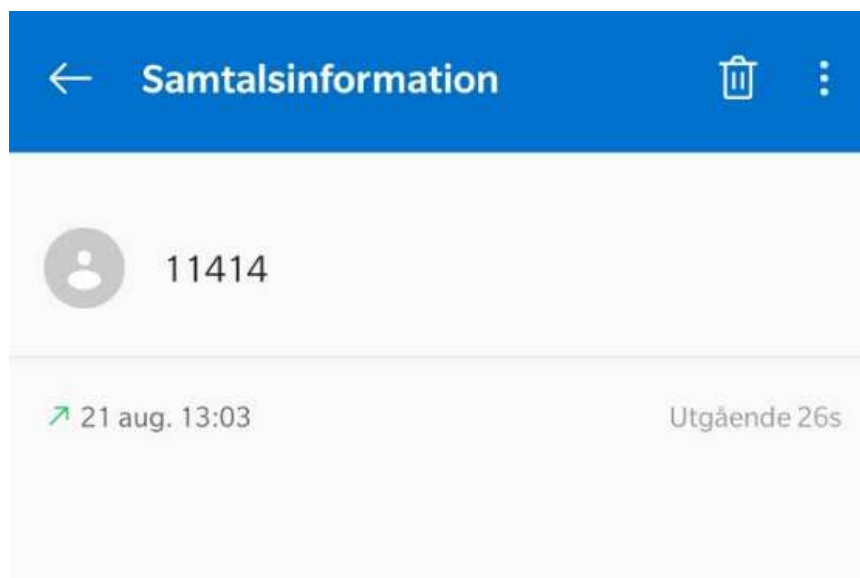
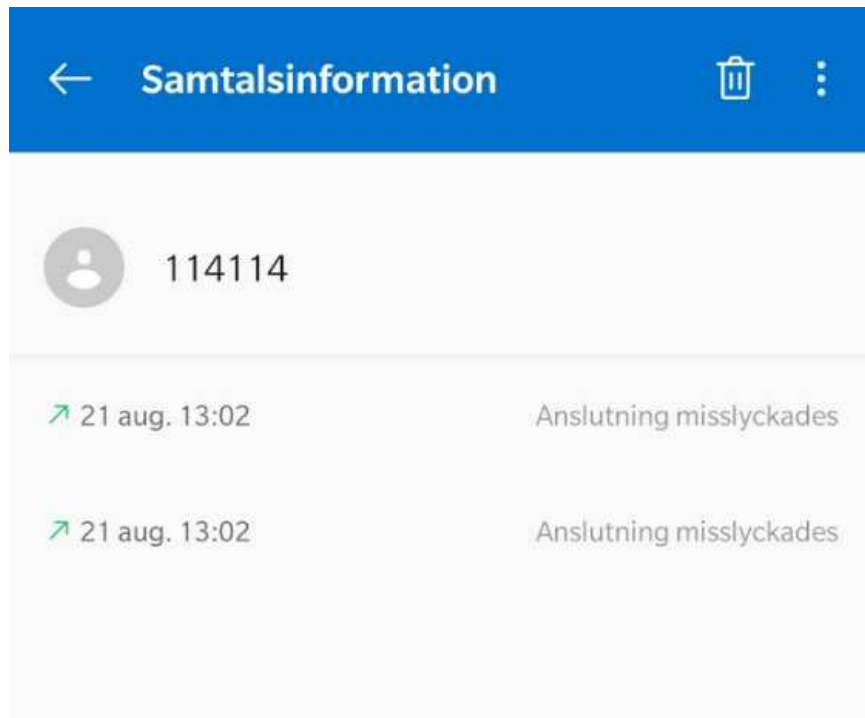
Hon vet inget om de inblandade i händelsen, varken målsägaren eller misstänkt.

Tillfrågad särskilt kring tidpunkter svarar Ida att hon kom hem efter ett möte som varit vid Slussen. Hon tog tunnelbanan därifrån och uppskattar att hon är hemma mellan 12.00 och 12.15. Hon åt sedan lunch på balkongen. Hon vet att hon kollade på klockan på spisen vid 12.30, det minns hon eftersom hon kände en positiv känsla kring att det var tidigt på dagen och att hon kunde vänta med att börja jobba igen. Då, 12.30, hade skriken inte börjat än. Själva händelsen, när hon hör skriken, inträffar runt klockan 13. Det vet Ida eftersom hon i det samtal till polisen där hon ska ange adressen korrekt misslyckas med att ringa 114 14 och istället slår 114 114. Det samtalsförsöket sker 13.02 ser hon i sin samtalslista.

Förhöret är uppläst och godkänt.

Skärmdumpar från Idas telefon som visar de samtal till 114 114 resp 114 14 hon nämner i förhöret.

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, BF-IGV 61 LPO Södermalm

Diarienumr

5000-K1036137-19

Hörd person Andersson, Didrik			Personnummer
Den hörde är Vittne	ID Styrkt Ja	Sätt Bild mPMF daterad 20170710 av pasp Roslin	Ställning till misstänkt - målsägande - vittne
Tolk			Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret Hörs som vittne gällande händelsen på Ringvägen 106, Stockholm 20190821		
Underrättad om misstanke	Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)	
Försvarare/ombud önskas	Försvarare/ombud närvarande	Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare Linnea Roslin	Förhørsdatum 2019-08-21	Förhör påbörjat 19:18	Förhör avslutat 19:25
Förhørsplats Ringvägen 108, Stockholm	Typ av förhör RB 23:6	Förhörssätt Konceptförhör	
Förhörsvittne	Utskrivet av		

Berättelse

Didrik ombeds berätta fritt kring händelsen och vad han gjort för iakttagelser.

Didrik: Det är bara jag som varit hemma under dagen. Mina föräldrar har båda varit på jobbet. Jag satt vid datorn, jag studerar web utveckling så har suttit inne hela dagen. Jag har endast gått mellan datorn och köket för att hämta mat. Jag har inte lämnat lägenheten. När jag satt vid datorn hörde jag skrik, jag gick ut mot fönstret i köket. Precis när jag kom fram till köket så slutade skriket. Jag såg två grannar i huset mitt emot som också stod ute på sina balkonger. Det verkade som att de också hört skrik, den ena tjejen som stod på balkongen höll en mobiltelefon i sin hand. Jag försökte titta till höger, för att det lät som att skriket kom där i fråmen jag kunde inte se något. När jag inte såg något så bestämde jag mig för att gå tillbaka till datorn efter en stund.

FL: Hur skulle du beskriva skriket?

Didrik: Det lät som att det var panik. Min första tanke var att det kunde vara ett barn som skrek. Jag tänkte då att det kanske hade hänt ett barn något och att det var det jag hörde. Det var ett panikskrik. Jag hade hörlurar på mig när jag satt vid datorn och hörde igenom dem, det lät som att det var en människa i chock.

FL: Hur länge pågick skriket?

Didrik: Kanske i 10-15 sekunder, i och med att jag hade lurar på mig så kan det ha börjat tidigare också.

FL: Hörde du vad som skreks?

Didrik: Nej bara att det var ett skrik, det lät som att rösten hade panik och jag vet att jag tänkte att det kanske var ett barn.

FL: Hörde du något efter att du gått tillbaka från fönstret?

Didrik: Jg tror inte det, jag kan inte minnas det iallafall. Det enda jag hörde var mina grannar som pratade med varandra mellan balkongerna.

FL: Vilken tid hörde du skriket?

Didrik: Jag minns vad jag höll på med på datorn när jag hörde skriket. Jag gick i efterhand tillbaka och kollade historiken på datorn, klockan var 12:57 enligt datahistoriken.

FL: La du märke till något annat under dagen?

Didrik: Nej inget annat utom det 12:57, sedan såg jag bara massa polisbilar.

FL: Hur skulle du beskriva rösten du hörde skrika?

Didrik: Jag är helt säker på att det var en kvinnlig röst.

FL: Hade du något fönster öppet?

Didrik: Ja ett i köket och ett i rummet ut mot gaveln.

FL: Var skriket tydligt?

Didrik: Ja i och med att jag hörde det genom hörlurarna. När jag tog av mig dem lät det som att någon stod ute på en balkong och skrek. Det hördes väldigt tydligt.

FL: Vad såg du när du tittade ut?

Didrik: Jag såg inget speciellt, bara de mittemot som stod och kollade ut åt samma håll som jag försökte kolla. Det var en kvinna och en man, på två olika balkonger. I och med att vi bor här så kunde jag inte se ändå bort till dit skriket verkade komma ifrån.

Uppläst och utan invändningar.

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1036137-19

Hörd person

Wärnelius, Christian

Personnummer

Den hörde är

Vittne

ID Styrkt

Ja

Sätt

Körkort

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Christian hörs kring sina iakttagelser från Ringvägen 106 i Stockholm den 21 augusti 2019.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Lars Andersson

Förhørsdatum

2019-08-26

Förhör påbörjat

12:50

Förhör avslutat

13:43

Förhørsplats

Den hördes bostad

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Ljudbandsförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

Involverad personal

Anders Karlsson

Funktion

Biträdande förhørsledare

Berättelse

Christian berättar att han satt vid köksbordet i sin bostad och jobbade framför datorn. Han hade balkongdörren som vetter mot innergården lite på glänt. Han hör höga skrik i panikångest från gården, Christian säger att han aldrig hört något liknande. Det var 6-7 skrik som lät obehagligt, kraftfullt och desperat, "inget rop på hjälp utan ett vrål i ångest". Några sekunder senare smäller något i backen på innergården, Christian liknar ljudet vid att ett ljusrör går sönder. Han såg inget men förstår att något händer och går ut på balkongen.

Han hör samtidigt ljud från en skällande gnällande hund som först gjorde honom förvirrad men han har hört samma hund på gården igen idag, den hör inte till händelsen.

Christian öppnar dörren till balkongen och ser att grannen på balkongen uppe till höger är ute. Han känner henne inte bra men vet nu att hon heter Ida (*vittnet Ida Folmerz, förhørsledarens notering*).

Han säger typ "Hej, hörde du?" och Ida svarar jakande. Hon säger att hon tror att hon såg en kniv kastas ut på gården och undrar om hon ska ringa polisen. Christian svarar att det nog är bäst.

Han ser några andra grannar som också verkar undra över vad som låter. Tvärs över gården ser han en man som lutar sig ut ur ett fönster där ljudet kommer ifrån. Mannen är klädd i en blå t-shirt (*vittnet Johan Nilsson, förhørsledarens notering*).

Christian uppfattar att Ida är inne i sin lägenhet, troligen för att hämta sin telefon. Själv håller han den fastighet han tror skriken kommer ifrån under uppsikt. Nu har skriken tystnat. Han ser plötsligt en kvinna gå ut på balkongen som är ovanför det fönster där mannen i blå t-shirt visat sig. Kvinnan ser upprörd ut, hon går ut hastigt på balkongen, vänder tvärt vid räcket och

går tillbaka in. Det tar högst två sekunder, en snabb, orolig rörelse. Han ser henne bara från axlarna och uppåt. Hon har rakt blont/cendréfärgat hår som når ner till axlarna, kanske en pagefrisyr. Hon går fram, tittar ut mot gården, vänder 180 grader och går in igen. Han tror att hon är klädd i något blått men är inte säker på det, han bara skymtar hennes axlar. Han kunde inte urskilja hennes ansikte, det är för långt bort.

Ida kommer ut på sin balkong igen och de börjar prata igen. Ida undrar var det "är" så Christian pekar nu på den aktuella balkongen och säger "det är där uppe". Ida pratar med polisen i telefon. Samtidigt pratar både han och Ida med mannen i blå t-shirt. Han säger att han ska gå upp och kolla och de säger "ja, gör det". De hör varandra hyffsat bra, det mesta går fram men ibland blir det ett "va?". Christian förklarar att han inte vill han inte skrika för mycket över gården. Nu kommer skriken tillbaka från lägenheten. Det har gått kanske 30-60 sekunder från mannen i blå t-shirt lämnade sitt fönster och kanske 15-30 sekunder från det att kvinnan på balkongen gått tillbaka in i lägenheten. Christian hör samma ångestladdade skrik som tidigare men det är lite mer dämpat ljud, kanske 6-7 skrik. Christian säger att tonen nu är mer jämrande. Christian säger han är lite osäker över när han hör de här efterföljande skriken, det kan ha varit något mer än en minut senare. Kanske inom fem minuter.

Mannen i blå t-shirt kommer tillbaka till sitt fönster och de ropar till varandra över gården. Mannen förklarar att dörren varit stängd och att ingen öppnade och säger något om att det förmodligen var lägenheten "mot gatan". Mannen gör tummen upp. Ida får rätt adress av mannen, det är nummer 106 på Ringvägen.

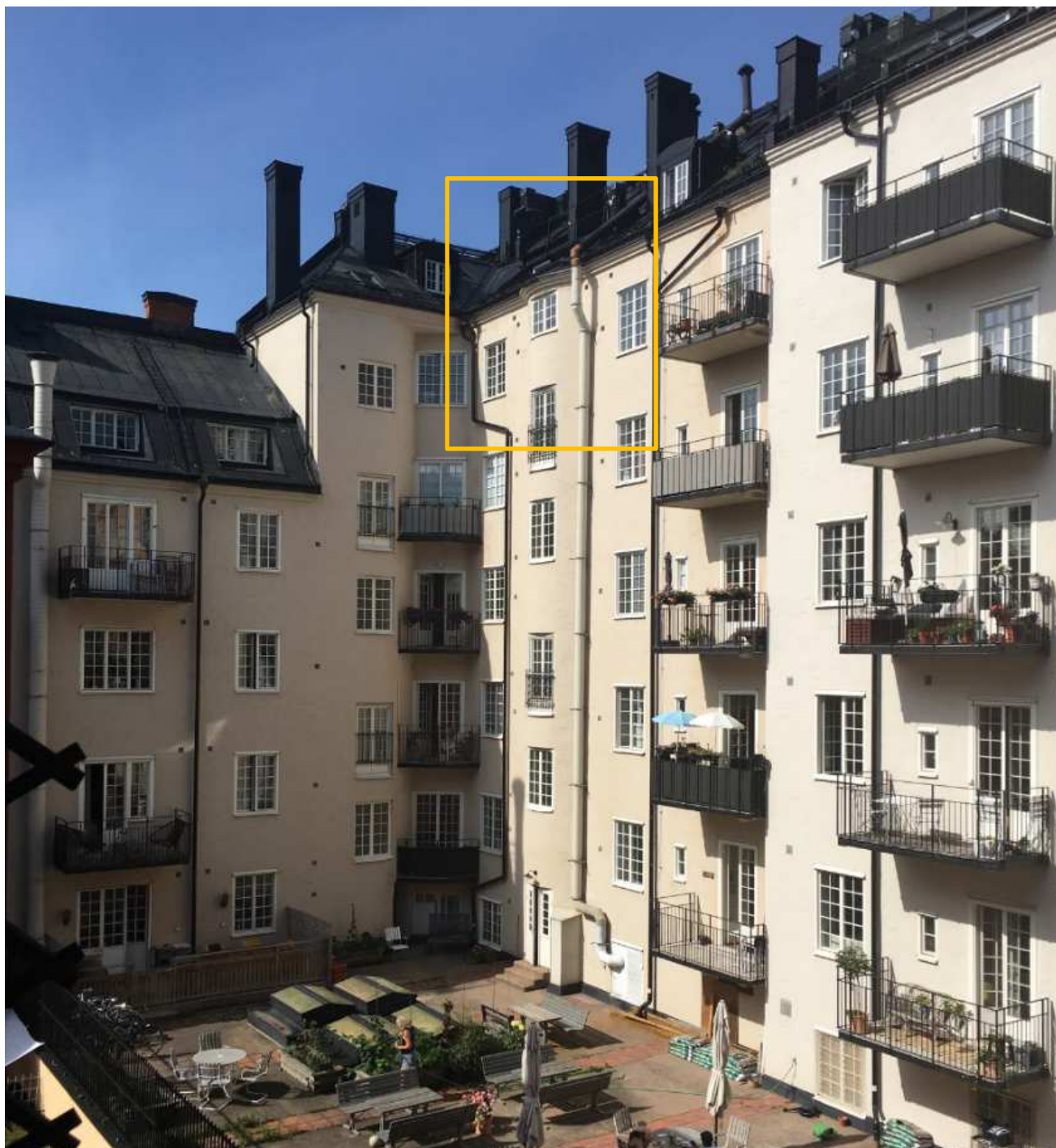
Christian stod kvar på sin balkong. Skriken har tystnat och han tänker att de har gjort vad de kan, grannen har gått upp och kollat och de har ringt polisen. Han pratade inte mer med Ida varken då eller senare. Christian går tillbaka in och fortsätter jobba. Han ska börja jobba klockan 16 vid Hornstull och cyklar på vägen dit förbi Ringvägen 106 och ser polisuppbådet utanför. Han ringde sedan från jobbet till polisen och berättade vad han sett.

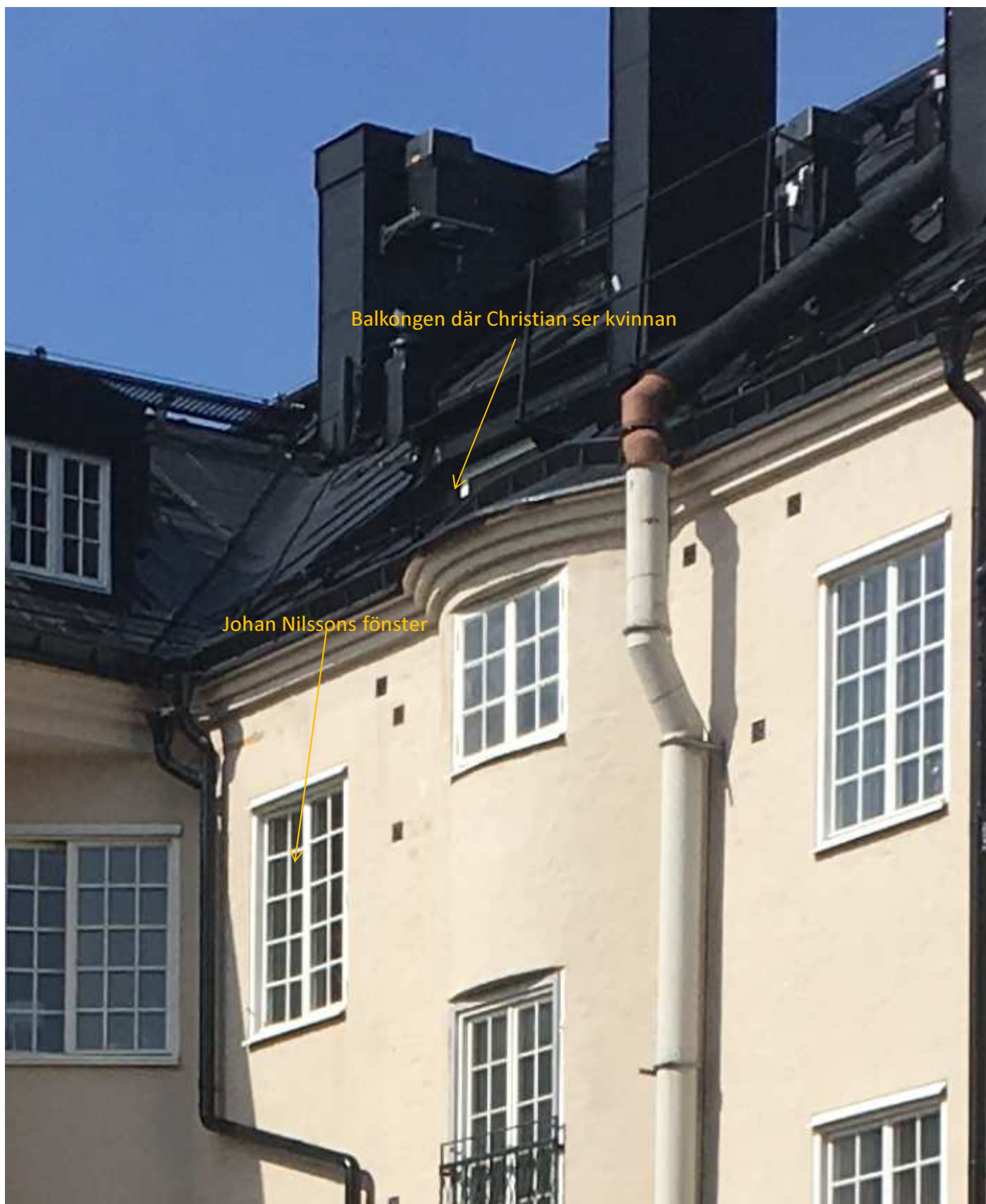
Christian har läst i tidningen efteråt att det var ett mord och undrat om det skett i den lägenhet där han såg kvinnan. Han har inte vetat vilken lägenhet som var aktuell men har undrat om det är kvinnan han såg på balkongen som är den mördade. Christian har läst allt som skrivits om händelsen i DN och i Aftonbladet. Tillfrågad om det förklarar han att det mest handlat om vem som blivit mördad, han har sett en bild på kvinnan och fått information om den misstänkta mannen från Flashback. Men Christian är helt säker på vad som är hans egna iakttagelser från balkongen, det berättandet är hans eget. Det som stått i tidningarna är mer allmän information. Han vet inget om de inblandade parterna. Christian vet att de aktuella vindsvåningarna är nyrenoverade så han tänker att de inte kan ha bott där länge.

Tillfrågad särskilt om tidpunkter förklarar Christian att han var på ett möte på sin innergård mellan 11.30 och 12.30. Mötet drog över några minuter och han gick sedan upp till sin lägenhet vilket tar högst en minut så han borde ha varit hemma runt 12.35–12.40. Skriken började uppskattningsvis 5-10 minuter efter det.

Tillfrågad om sin synskärpa svarar Christian att den aktuella balkongen är på andra sidan innergården, ca 35 meter bort. Han har dock fullgod syn och ser bra på håll. Han har ingen korrektion av något slag.

Förhöret är uppläst och godkänt.

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1036137-19

Hörd person

Lerdell, Sara

Personnummer

Den hörde är
VittneID Styrkt
JaSätt
Inre spaning och
kontrollfrågor

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Lerdell ska höras som vittne om sina eventuella iakttagelser till en händelse som inträffade den 21 augusti 2019 på Ringvägen i Stockholms kommun.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvarare/ombud önskas

Försvarare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Mathias Godinho

Förhørsdatum

2019-08-27

Förhör påbörjat

12:32

Förhör avslutat

13:50

Förhørsplats

Polismyndighetens lokaler

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Ljudbandsförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

M.G

Berättelse

Förhørsledaren informerar Sara Lerdell (citeras Lerdell) om att hon ska höras som vittne om sina eventuella iakttagelser till en händelse som inträffade den 21 augusti 2019 på Ringvägen i Stockholms kommun och ber därefter henne att fritt berätta vad hon vet.

Lerdell berättar att hon tillsammans med sin familj bor i en lägenhetsbostad högst upp på våningsplan 6 på Ringvägen 104 på Södermalm.

21 augusti

Lerdell arbetade hemifrån den 21 augusti och befinner sig ensam i den egna bostaden med balkongdörr, fönster mot Ringvägen och takfönster öppna.

Någon gång mellan klockan 11.00–14.00 hör hon någon form av "ångestskrik" som varar i flera sekunder, dock oklart hur många sekunder. Skriket upplevs som högt, komma från innergården och vara en kvinnoröst men Lerdell kan inte urskilja något ord.

Då Lerdells lägenhet är belägen i Stockholms innerstad är det ett ständigt mer eller mindre högt ljudflöde från trafik, människor och annat vilket gör att det är svårt att urskilja ljud och från vilken riktning ljuden kommer.

Ungefär 10-30 sekunder efter det första skriket hörs ännu ett skrik. Det andra skriket är kortare än det första och Lerdell vet inte men uppfattar det som att det är samma kvinnoröst, inte heller denna gång kan hon urskilja något ord.

Lerdell går då ut på sin balkong och tittar ner mot den egna innergården, från sin balkong ser man dock inte se ner till den egna innergården men väl ner till grangårdens dito. Hon tittar på huskropparna runt omkring, dess fönster och balkonger men ser inget som hon uppfattar avvikande från vilken annan dag som helst. Lerdell befinner sig på sin balkong ungefär en halv minut innan hon går tillbaka in i lägenheten och återupptar sitt arbete.

Lerdell hör inget ytterligare skrik och vad hon minns ser hon inte heller några andra personer stå på någon av granskapets fleralet balkonger.

Lerdell har inte gjort några iakttagelser av andra personer som skulle kunna sett eller hört någonting av händelsen.

Vecka 33

Fredag den 16 augusti alternativt måndag, onsdag eller torsdag samma vecka befinner sig Lerdell i sitt källarförråd som är beläget under markplan, tidigare garage.

Vad Lerdell vet når de boende från Ringvägen 104 källarförråden genom en ingång utifrån och de boende på Ringvägen 106 genom den egna trappuppgången.

Källarutrymmet rymmer flertalet källarförråd och delas även med boende på Ringvägen 106, möjligen även med andra. I källarutrymmet uppmärksammar Lerdell en man som hon inte känner igen varför hon passar på att fråga huruvida mannen vet om man får slänga grovsopor på en viss plats i föreningen.

Mannen som upplevs som vilken vanligt trevlig normal granne som helst svarar att han tror att åsyftad plats kan nyttjas för att lämna grovsopor och att han själv lämnat en del saker där. Mannen berättar i detta samtal även att han precis är nyinflyttat till en vindsvåning på Ringvägen 106.

På fråga svarar Lerdell att hon inte träffat ovan beskriven man tidigare och att hon, vid tillfället inte visste någonting om honom eller vem eller vilka han eventuellt bodde tillsammans med.

Efter händelsen

I efterhand har Lerdell av andra oidentifierade grannars prat uppfattat det som att skriket ska ha kommit från våningsplan 6 på Ringvägen 106, d.v.s. den lägenhet som ligger till vänster om hennes balkong, vägg i vägg med hennes egen lägenhet. Den åsyftade lägenheten vet Lerdell är en nyrenoverad vindsvåning som bl.a. har ett större ovalt fönster.

I tiden efter händelsen har Lerdell på Internet läst att det ska ha varit en man vid namn Joakim Borg-någonting och en kvinna med okänt namn som varit folkbokförda i vindsvåningen på Ringvägen 106. Under fliken "bilder" på Internet finns flera bilder på honom och Lerdell kan då konstatera att det är samma man hon vecka 33 träffat och talat med vid källarförråden.

Lerdell har mellan tiden för händelsen och förhörstillfället endast talat med sin man om händelsen.

Potentiella vittnen

Lerdell vet inte om det är någon av övriga grannar som arbetar hemmavid och genom det kan ha gjort några iakttagelser av händelsen.

Vad Lerdell känner till ska det bo ett äldre par på Ringvägen 104 våningsplan 5 som möjligen är hemmavid dagtid då de är pensionärer och som kanske kan ha hört eller sett något av

händelsen.

Även ett par, en man och en kvinna, med ett mindre barn boende på Ringvägen 104 våningsplan 5 kan möjligen vara föräldralediga och därför varit hemmavid och sett eller hört något av händelsen.

Verksamheter i fastigheten

Det finns enligt Lerdell flertalet restauranger, en hälsokostbutik, en tobaksaffär etc. i markplan (vetter mot Ringvägen) som eventuellt kan ha kameraövervakning med ljudinspelning och/eller vars personal gjort någon iakttagelse av händelsen (förhørsledarens not).

På fråga svarar Lerdell att hon inte önskar tillägga något till förhöret.

Uppläst och godkänt, EJ erinran (ljudband finns).

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1036137-19

Hörd person		Personnummer
Hahne, Kristian		
Den hörde är	ID Styrkt	Ställning till misstänkt - målsägande - vittne
Vittne	Nej	
Tolk	Språk	

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörd som vittne angående sina iakttagelser.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvarare/ombud önskas

Försvarare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare	Förhørsdatum	Förhör påbörjat	Förhör avslutat
Lena Hjertberg	2019-09-04	09:51	09:49
Förhørsplats	Typ av förhör	Förhörssätt	
Grova Brott, Bergsgatan 48	RB 23:6	Telefonförhör	
Förhörsvittne	Utskrivet av		

Berättelse

Kristian var hemma och var sjuk i lunginflammation. Han hörde skrik, som lät skräckfyllda, fasansfullt, från en kvinna. Det lät som ett fönster som krossades.

Kristian gick till sitt köksfönster och tittade ut mot gården. Högst upp i huset mot Ringvägen, såg han en kvinna, som backade från balkongen och såg skärrad ut. Det stod andra människor på balkongen bredvid.

Det var bråk, helt klart, säger Kristian. Kristian stod kvar och tittade.

Kristian bor på Rutger Fuchsgatan 6B, högst upp. Han bor nästan så långt bort man kan komma från aktuellt skrik. Hans lägenhet vätter norrut från köksfönstret, nord-nordväst. Man ser bäst därifrån in mot innergården.

Kristian var i sitt vardagsrum, som vätter ut mot Rutger Fuchsgatan. Det var en onsdag, den 21 augusti. Några av hans fem barn var hemma. Några av hans barn reagerade. Det var strax efter lunch, någon gång vid tolv, ett. Kristian hörde tydliga skrik. Han tog sig till köket. Han hade köksfönstret lite öppet och hörde att skriken kom nånstans från innergården. Det var panik i rösten och han försökte förstå var de kom ifrån. Det var ganska långt bort, men han hörde skärpan i skriket. Han förstod inte vad som hände.

Skriken var ångestfyllda, väldigt rädda. Det var skrik man aldrig vill höra, säger Kristian. Det var otäckt. Kristian kommer inte ihåg om hon skrek hjälp, det var panikslagna skrik. Kristian uppfattade inte vad som hände runt om, han hörde ingen annan röst. Han hörde skrik två gånger, långa tydliga vrål. Han upplevde dem i tre omgångar. Han hörde tydligt fönsterkross. Han hörde en tredje omgång skrik när han stod vid sitt köksfönster. Han såg ett vitgrått hus längre bort. Han försökte lokalisera varifrån det kom. Han såg inget krossat fönster. Av någon anledning kändes det tydligt att det kom nånstans från husen på Ringvägen, säger Kristian. Efter skriken såg han en kvinna, som stod vid ett fönster. Han såg ingen annan än kvinnan. Han tror bestämt att det var en kvinna som skrek. Han hörde ingen annan röst. Kvinnan backade från fönstret. Kristian förstod inte riktigt vad han såg. Han uppfattade det som att hon stod vid fönstret där ljudet kom ifrån. Hon stod som att hon tittade ut. Fönstret såg inte ut

att vara helt öppet. Kvinnan backade försiktigt från fönstret. Kristian är ganska säker på att det var ett dubbelfönster, rektangulärt. Det var högst upp. Kristian säger att det känns som att det var ytterligare en våning upp jämfört med hans hus. Det var på Ringvägen.

Kvinnan skrek inte när hon tittade. Det var som att hon backade från fönstret försiktigt på huk på nåt konstigt sätt. Kristian har inte varit säker på vem hon var. Han är inte säker på att det var kvinnan som skrek han såg. Kristian gissar att kvinnan hade något med det att göra.

Kristian fick inte intrycket att kvinnan var mörkhårig. Inte ung. Det var en vuxen kvinna, medelålders. Han tror hon var ljushårig. Han hade en känsla av att hon var ledigt hemmaklädd. Det var en bit bort. Det var en svensk kvinna.

Kristian uppfattade att det var andra grannar, många hushåll, som kom och tittade. Han noterade grannarna precis bredvid eller under aktuell lägenhet och de stod avslappnat.

Kristian hörde över innergården att de kommenterade att det var nog ungdomar som skojade och bråkade. Kristian släppte inte blicken, han blev orolig och undrade vad som hade hänt.

Han stod kvar i fem minuter. Han såg inte kvinnan mer. Han hoppades att det inte var så allvarligt. Han såg lappen från polisen två dagar efter.

Allt varade kanske tio minuter, inkl de fem minuterna som han stod kvar efter. Kristian har fem barn och tror att något av hans barn kom och frågade vad han gjorde när han stod vid köksfönstret.

Han uppmuntrade nog inte sina barn att stå kvar och titta med honom eftersom han kände sig orolig.

Avståndet från Kristians köksfönster till aktuell lägenhet över innergården uppskattar han till kanske 150 meter. Han hade köksfönstret lite öppet. Kristian säger att fönstret i aktuell lägenhet måste ha varit öppet annars borde Kristian inte ha hört skriken så tydligt.

Slut 09.49

Uppläst och godkänt.

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1036137-19

Hörd person

Skånman, Mårten

Personnummer

Den hörde är

Vittne

ID Styrkt

Ja

Sätt

Körkort

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Mårten hörs kring att han hört ljud från fastigheten Ringvägen 106 den 21 augusti 2019.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Lars Andersson

Förhørsdatum

2019-08-28

Förhör påbörjat

11:35

Förhör avslutat

11:50

Förhørsplats

Bergsgatan 48, Kungsholmen, Stockholm

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörsätt

Ljudbandsförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

Involverad personal

Anders Karlsson

Funktion

Biträdande förhørsledare

Berättelse

Mårten berättar att han bor högst upp i fastigheten Ringvägen 108 (*se bifogad bild*). Tillfrågad om tidpunkten för iakttagelsen förklarar Mårten att han varit hos läkaren på Östermalm kl. 11.20 och sedan cyklat hem. Han var hemma vid 12 och hade ätit lunch. Han uppskattar en tid mellan 12.45 och 13.45, mest sannolikt runt klockan 13.00.

Han var ensam hemma och hade dörren till terrassen öppen. Han minns inte om han var ute på terrassen eller satt inne, i så fall satt han bara någon meter in i lägenheten helt nära terrassdörren.

Han hörde först ett kraschande ljud, som om någonting gått sönder, kanske en glastruta. Därefter ett vrål. Mårten beskriver ljudet som det av "en trängd katt, ett magljud, ett konstigt ljud. Men ändå inte ett djur." Sedan ett kraschljud till, som om ett fönster går sönder. Alla ljuden inträffar i en följd och i tid under en minut. En krasch, vrålet och sen en krasch igen. Själva vrålandet var relativt utdraget i tid.

Mårten uppfattade att ljudet kom nedifrån, inte från vindsvåningen, och med riktning från Ringvägen 104 eller 106. Det första och det andra kraschljudet påminde om varandra.

Det kändes konstigt. Mårten ställde sig på en stol för att se ut bättre från terrassen. Han ser då att grannarna, till höger från Mårten sett, är ute på sin terrass, Mårten såg bara en kille som han gissar är sonen i den familjen (*vittnet Leonard Rydén, förhørsledarens kommentar*). Han vet att de är trapphusgrannar med den lägenhet som är brottsplatsen. Mårten har aldrig träffat dem förut. De hejar på varandra och kommenterar att "det där lät konstigt", det är i stort allt som sägs. Därefter blir det tyst. Mårten förklarar att han spontant tolkade ljuden som att någon narkoman gjorde inbrott i ett källarförråd och gjorde sig illa i samband med det.

Från sin plats på terrassen såg han under händelsen även två grannar som stod ute på sina balkonger, en kille och en tjej på varsin balkong. Det är fastigheten Rutger Fuchsgatan 4 eller 6 (*troligen vittnena Ida Folmertz och Christian Wärnelius, förhørsledarens kommentar*). Han pratade inte med dem men fick intrycket att de borde ha sett bättre i den riktning som ljudet kom ifrån.

På kvällen samma dag stod det en uniformerad polis utanför porten till Ringvägen 106. Mårten berättade för honom om vad han hört och fick då beskedet att polisen redan hade en mängd sådan information.

Mårten vet inget om de inblandade parterna.

Förhöret är uppläst och godkänt.

Förhör

Förhör 1

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, BF-IGV 82 LPO Södermalm

Diarienumr

5000-K1036137-19

Hörd person

Öhqvist, Johan

Personnummer

Den hörde är
VittneID Styrkt
JaSätt
Nat ID: 72920180 av pa A.
Kungs 1959

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörd som vittne angående sina iakttagelser på Ringvägen 106, Södermalm 20190821

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvarare/ombud önskas

Försvarare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Anders Kungs

Förhørsdatum

2019-08-21

Förhör påbörjat

17:05

Förhör avslutat

17:11

Förhørsplats

Ringvägen 106

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Konceptförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

AK

Berättelse

Johan bor på Götgatan 103, Södermalm. FL: ant

FL ber Johan berätta fritt om vad han har iakttagit under dagen:

Johan: Jag var hemma i min lägenhet, jag satt och programmerade. Jag bor på Götgatan 103 och jag har fönster in mot innergården. Jag ser husfasaden till Ringvägen 106. Jag hör vad jag först tror är en hund. Men Ljudet låter för länge, det är utdraget. Det lät som om någon ramlade, det var skrik, panikartat. Det lät som att något har hänt. Jag ser inget men jag uppfattar det som att ljudet kommer från Ringvägen 104 eller 106.

FL: Det här ljudet, är det en man eller en kvinna?

Johan: Jag skulle gissa på kvinnoröst.

FL: Uppfattade du något annat av ljudet? Några ord t.ex.?

Johan: Inget, ljudet lät knappt mänskligt.

FL: Vilken tid uppfattade du det här ljudet?

Johan: Svårt att svara på men jag tror att det var någon gång mellan KL 14.00 och 15.00.

FL: Är det något annat du har reagerat på?

Johan: Nej, eller det var en kvinna som tittade ut från en balkong. Jag tror balkongen tillhör Ringvägen 106. Hon har säkert hört och sett mer än mig. Jag tror att kvinnan bor på våning två. Hon har paraplyer på sin balkong.

Uppläst och godkänt från anteckningar.

Förhör

Förhör 2

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1036137-19

Hörd person Öhqvist, Johan			Personnummer
Den hörde är Vittne	ID Styrkt Ja	Sätt Passbild	Ställning till misstänkt - målsägande - vittne
Tolk			Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörd om sina iakttagelser på gårdshuset vid sin bostad den 21 augusti 2019

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttaga)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare Anders Karlsson	Förhørsdatum 2019-08-26	Förhör påbörjat 10:09	Förhör avslutat 11:11
Förhørsplats Götgatan 103B (gårdshus) lgh1304	Typ av förhör RB 23:6	Förhörssätt Ljudbandsförhör	
Förhörsvittne	Utskrivet av AK		

Involverad personal

Lars Andersson

Funktion

Biträdande förhørsledare

Berättelse

Johan Öhqvist, fortsättningsvis kallad Johan, bor på Götgatan 103B, som är ett gårdshus. Från sin lägenhet så har han genom fönster i ett rum samt från köket insyn på innergården som delas med flera fastigheter på Ringvägen och Rutger Fuchsgatan. Johan bor ensam i lägenheten. Angående den 21 augusti berättar Johan följande.

Han arbetar som programmerare på Footway och brukar på onsdagar jobba hemifrån. Då han arbetar med att programmera brukar han ligga eller sitta i sin soffa och försöker komma in i en zon. Johan beskriver det som att han kommer in i ett flow, när han bara ägnar sig åt sin programmering. Han brukar under programmeringen ta pauser då och då, och går då runt i lägenheten eller ägnar sig åt någonting annat för att bryta eller återfå sin koncentration. Den Johan har berättat om i ett tidigare förhör, som hölls den 21 augusti, är en händelse som han minns skedde under en av dessa pauser.

På fråga säger Johan att han vill placera denna händelsen ca kl 14.15, eftersom han vet att han vid tillfället var uppe och gick. Johan ombeds beskriva vad det var som hände. Johan säger att han hörde något som lät som en hund på en balkong som gav ifrån sig ihållande skrik. Detta pågick under tio till femton sekunder. Johan säger att han uppfattade som ordlösa, primala, och att det var inandning och skrik och inandning skrik om vartannat under tio till femton sekunder. Johan beskriver det som att det lät som att det var pågående panik. Johan, som vid tillfället hade rest sig upp då han hörde det här, gick fram till ett av fönstren i sitt vardagsrum och tittade ut mot innergården, för att se om han kunde se vad det var som hände.

Johan beskriver att han på motstående husfasad som tillhör Ringvägens fastigheter, såg en kvinna på en av de nedre balkongerna. Johan är nästan helt säker på att det var en balkong

som har två parasoll, ett vitt och ett blått, samt ett svart tyg på balkongräcket. Johan säger att de möjligtvis kan vara balkongen under, men känner sig ganska säker på att det var balkongen med två parasoll. Kvinnan som Johan såg verkade titta uppåt och föreföll leta efter någonting. Johans slutsats av det var att även kvinnan på balkongen hade hört någonting. Kvinnan på balkongen tittade uppåt och åt sitt vänster, vilket är i riktning mot huskroppen på Rutger Fuchsgatan.

Samtidigt som Johan stod och tittade ut genom fönstret, som han inte hade öppnat, hörde Johan någonting som låter som att det faller. Johan ombeds beskriva detta ljud. Johan säger att det lät som att något lätt och metalliskt landade på marken och därefter studsade ett par gånger innan det slutade låta. Johans slutsats av detta var att någon hade haft problem med sin hund, hade tagit hand om hunden, smällt i dörren varpå någonting metalliskt hade lossnat av kraften av dörrsmällen. Johan beskriver det metalliska ljudet han hörde som om det vore en metallram som håller upp en balkonglåda. Det är i varje fall det närmaste Johan kan beskriva ljudet som.

På fråga om varför han drog slutsatsen av att det hade med en hund att göra, säger Johan att det finns en kvinna på gården som brukar klaga på att hennes hund låter en hel del. Johan har inför förhöret har inför förhöret letat efter ljud på internet som överensstämmer med det ljud han hörde och spelar upp för förhørsledarna ett ljud på en hund som ger ifrån sig skrikande ljud. Johan säger att ljudet är mycket likt det han hörde själv.

På fråga om vad som hände sen berättar Johan följande. Han stod kvar vid fönstret och försökte se hur grannen på balkongen reagerade. Johan säger att han har en känsla av att det var fler grannar som också hade tittat ut men säger att han egentligen bara såg kvinnan på balkongen och koncentrerade sig på vad hon gjorde. Kvinnan på balkongen verkade fästa blicken upp mot huskroppen vid Rutger Fuchsgatan och gick därefter in från balkongen. Johan tänkte då att detta var något han inte behöver involvera sig i.

På fråga om vad som hände sen, berättar Johan att han tror att han gick ut och upp till Espresso House i korsningen Götgatan/Ringvägen. Johan förtydligar och säger att han vet att han på Espresso House den aktuella dagen och att det var i samband med någon av hans pauser, men han är 99,9% säker på hans besökt på Espresso House var i samband med den paus under vilken han hörde ljuden från innergården.

Johan ombeds beskriva om han hade hört något annat eller sett något annat tidigare under dagen. Johan berättar följande. På morgonen hade Johan funderat på om han trots att han brukar jobba hemifrån på onsdagar, ändå skulle åka till sin arbetsplats i Kista. Anledningen till att Johan tänkte så var att det var stökigare än vanligt på innergården. På fråga om vad han menar med det, säger Johan att det är ganska lyhört på innergården och man hör ofta om folk pratar eller skriker på innergården. Just denna morgon, ca 09.00-10.00, hörde Johan flera ljud och prat som gjorde att han funderade på om han skulle kunna hålla koncentrationen för att kunna arbeta hemma. På fråga om vad han hörde, säger Johan att han bl.a hörde nåt som lät som byggare som slog på ett plåtrör och lägger till att det har skett en hel del ombyggnationer och renoveringar i fastigheterna runt innergården den senaste tiden. Johan säger på fråga att av det han hörde under förmiddagen så var det ingenting som var urskiljbart av ord eller liknande som han tänkte på. Han beskriver det som att småpratigt på gården. Johan bestämde sig ändå för att stanna hemma och började arbeta och blev då koncentrerad på det arbetet.

Johan tillfrågas om varför han vill placera händelsen ca 14.15. Johan berättar att han, i samband med att han förhördes den 21 augusti, fick uppmaningen av förhørsledaren att försöka göra lite efterforskningar i sin dator och på annat sätt, för att se om han kunde härleda händelsen i tid. Johan har inför det här förhöret gjort en del kontroller och berättar att han har

kunnat tittat i internethistoriken i sin dator, men även i de databasloggar som han använder sig av när han arbetar. I databasloggarna kan han se exakt vilken tidpunkt han har vidtagit vissa åtgärder. Johan berättar att han har letat efter luckor i sin aktivitet. Johan säger att han har tagit del av uppgifter i massmedia om att något ska ha skett runt lunchtid, vilket för honom är ca 12.30. Johan har dock försökt bortse från mediauppgifterna när han har letat efter luckorna i händelseförloppet.

Johan är helt säker på att den händelse som han pratat om i förhöret har skett under någon av dessa luckor eller pauser och hans magkänsla är att det sker under den tredje och sista av de tre pauser som han har identifierat i sina aktiviteter. Den första pausen har Johan identifierat vara mellan 11.00 till 11.39. Han ser ingen aktivitet sin dator men vet att han åt lunch vid det tillfället. Den andra pausen som Johan bedömer som relevant var mellan 12.18 och 12.30. Då ser han att han gjort sökningar på internet, och vet att han tog en paus då. Den tredje pausen bedömer Johan har börjat kl 14.00, då det finns ett avbrott i databasloggen. Det är vid denna tidpunkt som Johan sammantaget bedömer att hans observation har skett. Johan ser även att han kl 14.15 har en betalning i Espresso House-appen som han har i sin telefon. Han vet också och kan se att han skickat ett SMS till sin vän kl 14.15 om att han befann sig just på Espresso House.

Johan säger att han, förutom dessa tre pauser, även mycket väl kan ha tagit ytterligare kortare pauser för att exempelvis på toaletten, men bedömer att de pauser han nu har räknat upp är de som han bedömer som relevanta. Johan tillfrågas om det kan vara så att det han har sett och hört kan ha skett första eller andra pauser. Johan säger att han inte kan utesluta det, men att hans magkänsla är att det skedde under den tredje pausen med start kl 14.00.

Med anledning av att Johan själv tagit upp att han tagit del av mediauppgifter, tillfrågas han om dessa. Johan berättar då att han har tagit del uppgifter och hans minnesbild är att det har nämnts att något ska ha skett möjligtvis 11.30 och möjligtvis 12.30. Förhørsledaren informerar om att det finns mediauppgifter om att något ska ha skett ca kl 13.00, och tillfrågar Johan om han vid förhörstillfället kan se i sin dator vad han gjorde just då. Johan tittar i sina databasloggar i sin dator och konstaterar att han vid den tidpunkten höll på att arbeta, men att han mycket väl kan ha tagit en kortare paus för att gå på toaletten. Johan tillägger att han inte tror att hans observation härrör från den tidpunkten.

Förhöret är inläst i närvaro av den hörde, som har lämnat det inlästa utan erinran och godkänner det för utskrift.

Förhöret slut 11.11

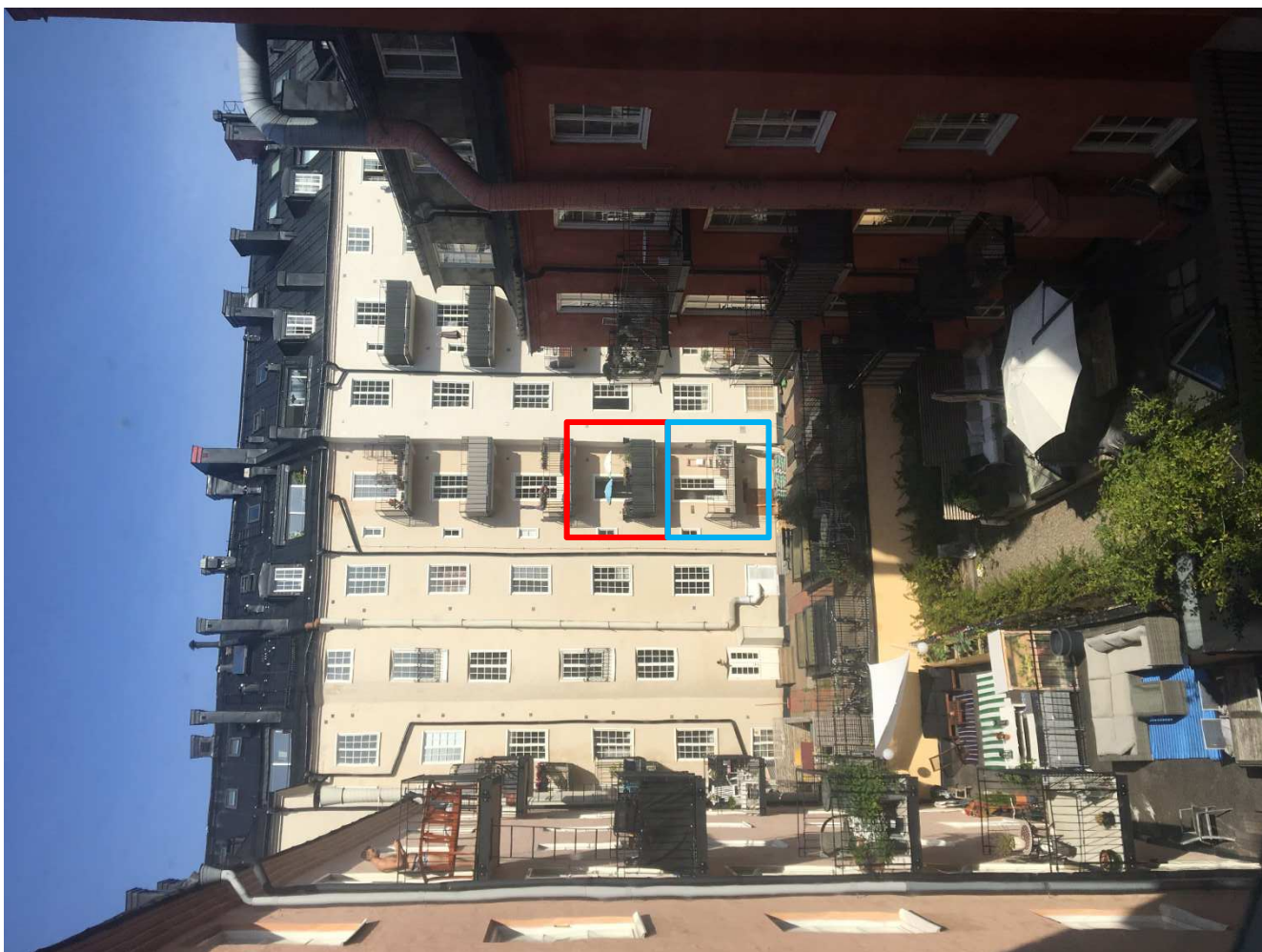
Bilaga till förhørsprotokoll: Orienteringsskiss på karta över plats för vittnets bostad mot innergård, samt bild tagen av förhørsledaren från fönster mot innergård.

Bild tagen i samband med förhör med Öhqvist, från det fönster mot innergård han uppger att han tittade ut genom.

Röd ram runt den balkong med parasoller som Öhqvist är "ganska säker" på att han sett en kvinna.

Blå ram runt den balkong som enligt Öhqvist också kan vara aktuell som den han såg en kvinna på.

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1036137-19

Hörd person

Hulth, Lone Njor

Personnummer

Den hörde är
VittneID Styrkt
JaSätt
Id-kort, Skatteverket

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörs gällande sina iakttagelser gällande mord på Ringvägen 106, Stockholm, 190821.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvarare/ombud önskas

Försvarare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Marika Karlsson

Förhørsdatum

2019-08-27

Förhör påbörjat

16:12

Förhör avslutat

16:40

Förhørsplats

Bergsgatan 44, Stockholm

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörsätt

Ljudbandsförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

MK

Konceptförhör

Berättelse

Lone hörs som vittne. Lone bor på Ringvägen 106, våning 1. Hon bor där tillsammans med sin man, Mats Hulth.

Förhørsledarens frågor och anteckningar skrivs i kursiv stil. Förhöret spelas in på ljudfil, som arkiveras med ärendet. Nedan följer en detaljerad sammanfattning av förhöret.

Lone ombeds av förhørsledaren att fritt berätta om sina iakttagelser från den aktuella dagen, onsdagen den 21 augusti 2019.

Lone uppger följande: Det var en helt vanlig förmiddag i vårt hem. Min man och jag var tillsammans hemma. Ca kl 11.40 lämnade Mats lägenheten för att gå på möte. Jag satt med min dator vid vårt köksbord i köket. Jag hade altandörren öppen, efterdom det var ganska varmt. Altandörren vänder mot gården.

Vi bor i en tvårumslägenhet som inte är så stor, så det är bara ett par meter från där jag satt fram till altandörren. Jag satt och läste några mail, gjorde en ESTA ansökan och gjorde andra ärenden på datorn. Exakt kl 12:26 skickade jag ett sms till min kusin i Danmark. Jag kollade på klockan, så jag vet precis vilken tid jag skickade sms:et.

Jag fortsatte med mina små ärenden på datorn. Jag satt rätt försjunken vid datorn när jag genom altandörren hörde, vad jag uppfattade som ett barn, eller en kvinna, som skrek eller grät. Det var inte en man. Jag tänkte att det var ett barn. Det var ett ganska våldsamt skrik och samtidigt med detta hörde jag ett ljud, som av något metallaktigt, som föll på gården. Jag funderade inte speciellt mycket över detta. Jag hade liksom i huvudet att det säkert var ett barn som hade kastat ut en leksak och barnet kanske hade slagit sig och var väldigt ledset. Alternativt att det var en hantverkare som tappat något. Jag funderade inte så mycket mer

över det annat än att jag gick ut på balkongen. Jag hade inga dramatiska tankar i huvudet över huvudtaget.

När jag kom ut på balkongen tittade jag på vårt eget hus. Rakt uppåt kunde jag inte se något, eftersom det är balkonger ovanför vår balkong. Jag tittade lite till höger och lite till vänster. Till höger om vår balkong, jag tror det är 104:an (*Ringvägen 104*) stod balkongdörren öppen, men allt såg lugnt ut. Sedan tittade jag diagonalt över gården, till vänster. Där såg jag en mörkhårig kvinna, ca 30 år, som stod med en mobiltelefon i handen. På kvinnans grannbalkong, ev en våning upp eller ned, stod en man. Mannen och kvinnan pratade med varandra. De stod och tittade på vårt hus. Deras hus ligger på Rutger Fuchs gatan. Jag hörde kvinnan säga "nej, jag tror inte det var en lek". Det var i alla fall det jag uppfattade. Sedan funderade jag inte mer över det, eftersom det blivit lugnt däruppe.

Jag gick tillbaka till mitt köksbord och fortsatte med det jag höll på med. Sedan, ca kl 13:10, gick jag ut på Ringvägen. Jag gick tvärs över Götgatan, in i butiken "Polarn och Pyret" och handlade barnkläder. Jag betalade för kläderna kl 13:25. Sedan gick jag över Götgatan, till en Poke bar "Shaka Shaka" (*Ringvägen 123*) och åt lunch. Jag betalade min lunch kl 13:35. Därefter gick jag över Ringvägen och jag funderade inte över någonting. Jag såg ingenting som var ovanligt.

Jag gick in i vårt trapphus, gick en trappa upp till vår lägenhetsdörr på första våningen och gick in i vår lägenhet. Jag varken såg eller hörde något som var ovanligt. Klockan var ca 13:45 när jag kom hem.

Jag hade tvätt i tvättmaskinen som jag skulle hänga på en tvättslina på gården. Jag gick ut till tvättlinan, och då såg jag en kvinnlig polis på gården. Jag vet inte exakt vilken tid det var, men jag sade "hej till polisen". Jag visste inte av vilken anledning hon var där. Hon stod helt stilla och lugn så min tanke var att det kanske hade hänt något på krogen som ligger på Ringvägen. Men så ringde min man. Klockan var då 15:57. Han sade att det var poliser och ambulanser på Ringvägen, utanför vår port. Då förstod jag att något hade hänt. Jag gick till fönstret i vårt vardagsrum, som vetter ut mot Ringvägen, för att se ut. Fönstret var stängt. När fönstret är stängt hör man inte något, det är väldigt ljudisolerat. Jag såg att entrén till vårt trapphus var avspärrad. Jag var inne i lägenheten och fick inte gå ut, min man stod utanför lägenheten och fick inte komma in. Det stod flera grannar utanför som inte fick komma in.

Jag och min man skulle på middag till min svåger och hans familj så min man gick dit. När klockan var 18:25 fick jag tillåtelse att lämna lägenheten. Då var avspärrningen borttagen. Då gick jag också till min svåger och hans familj.

Under eftermiddagen kollade jag på polisens hemsida och såg ett pressmeddelande där det stod att en död kvinna hade hittats på Ringvägen.

Det sista vi såg var när vi kom tillbaka, ca kl 22:00. Då kunde vi inte komma in i trapphuset, för då höll de på och ta ut en bår med en kropp på. Därefter gick vi in till oss och tyckte det hela var helt fruktansvärt.

Förhöret övergår i dialogform.

Om vi går tillbaka till när du sitter vid datorn i ert kök, har du någon musik på då eller är det alldeles tyst?

Det är tyst. Jag hade inte musik på. Det var tyst på innergården.

Vet du vad klockan var när du hörde vad du uppfattar som barnskrik, eller skrik från en

kvinna?

Ca kl 13:00, men jag kollade inte på klockan, men det var ca 30 minuter efter att jag skickade sms:et till min kusin. Det är min egen uppskattning.

Har du någon uppfattning om det var ett eller flera skrik du hörde?

Det var flera skrik. Jag uppfattade det ju som ett barn som skrek våldsamt. Inte ett litet barn, utan ett större barn, ca 3-5 år. Jag uppfattade bara att tonläget var högt, så det var absolut ingen man och jag hörde bara skrik eller gråt från den personen. Jag hörde ingen annan.

Hur länge pågick skriken?

Inte speciellt länge, kanske några minuter.

Kan du försöka komma ihåg hur frekvensen var på de här skriken och hur långt mellanrum det var?

Det var flera skrik men när ett barn skriker så kommer det först väldigt högljutt och sedan ska barnet andas in luft och så skriker barnet igen. Men i det här fallet hörde jag inte att man tog in luft för att sedan skrika igen. Jag hörde upprepade skrik. Det pågick inte så länge som 10-15 minuter, inte så länge, för då är jag ganska övertygad om att jag hade reagerat. Det pågick några minuter. Det var hysteriska skrik, som om barnet var väldigt rädd för något eller väldigt argt.

Var befann du dig när du hörde de här skriken?

Jag befann mig i köket men jag gick ut på balkongen direkt när jag hörde skriken. Skriken fortsatte, men inte länge.

Du nämnde att du hörde ett föremål som ramlade ned uppifrån?

Ja, men jag hade verkligen uppfattningen att det var en leksak, eller en gardinstång, eller något som en hantverkare tappat. Det lät som ett lättare föremål, som något i aluminium. Inte något tungt som en järngrej. Jag såg inte vad det var för föremål.

Du beskrev att du såg en mörkhårig kvinna, ca 30 år, som stod på sin balkong och kommunicerade med en granne, en man, som stod på balkongen intill kvinnan. Hur såg mannen ut?

Mannen hade en ljus tröja eller t-shirt på sig. Uppskattningsvis var han någorlunda i samma ålder som kvinnan. Han stod på grannbalkongen direkt till höger om kvinnan, sett från mitt perspektiv. Det var ingen balkong mellan dem, men jag är inte säker på att de befann sig på samma våningsplan.

Hörde du vad de sade till varandra?

Jag hörde bara kvinnan som stod med en mobiltelefon i handen säga till mannen "Jag tror inte det var en lek, eller nej, jag tror inte det var en lek." Jag vet inte vilken våning den här kvinnan bodde på. Jag tror hon bor en våning högre än oss, men det kan vara tredje våningen på det huset, för deras gård går längre ned än vår.

När du hör de här skriken, ca kl 13:00. Är det något annat du hör då?

Nej.

Vad händer efter att skriken upphört?

Jag uppfattar det som en dörr som stängs, men jag är inte säker. Sedan blir det lugnt och tyst. Jag hör inget mer.

När du såg den kvinnliga polisen, innan du man ringde. Kopplade på något sätt ihop de här skriken med att polis var på plats.

Nej, inte omedelbart. Efteråt, men inte då.

Utöver det du har redogjort för, är det någon annan iakttagelse du har gjort kring er hemadress under den här eftermiddagen?

Nej.

Hur länge har ni bott i er lägenhet?

I ca fem år.

Vet du vilken lägenhet i ert trapphus som är aktuell i det här fallet?

Ja, jag vet att det är längst upp i huset, en ny vindsvåning. Jag vet att vi som bor i fastigheten hade möjlighet att komma och titta i lägenheten, innan de som bodde där flyttade in. Jag var aldrig där. Jag vet inte vem som bodde där.

Förhöret uppläst och godkänt via telefon, 2019-09-03 kl 09:52. Ej erinran.

Förhör

Signerat av
Petra AnderssonSignerat datum
2019-09-06 13:04Diariernr
5000-K1036137-19Enhet
Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Hörd person Abdelnabi, Amir Sami		Personnummer
Den hörde är Annan	ID Styrkt Nej	Ställning till misstänkt - målsägande - vittne
Tolk		Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörd angående eventuell information om ärendet

Underrättad om misstanke	Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)	
Försvare/ombud önskas	Försvare/ombud närvarande	Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare Petra Andersson	Förhørsdatum 2019-09-06	Förhör påbörjat 12:20	Förhör avslutat 12:25
Förhørsplats	Typ av förhör RB 23:6	Förhörssätt Telefonförhör	
Förhörsvittne	Utskrivet av P.A		

Berättelse

*Amir har under dagen kontaktat Polisen och uppgett att han har information angående händelse på Ringvägen.
Förhørsledaren (FL) pa Petra Andersson ringer därför upp Amir för att ta reda på vad han har för information.*

FL uppgav att hon fått information om att Amir ringt Polis och att det gällde Ringvägen. FL undrade av vilken anledning Amir hört av sig till Polisen?

Amir svarade att han bor på Götgatan och att det som hände var på motsatt sida av innergården. Han själv hade varit på jobbet den aktuella dagen men hans flickvän hade varit hemma.

Flickvännen hade hört bråk och ställt sig i fönstret och tittat ut. Hon hade sett ett par: en man och en kvinna som grälade på balkongen. Det hade varit högljutt och de hade tagit och slitit i varandra och skrikit. Mitt i allt så hade det kastats ett metallföremål. Hans flickvän hade sagt att det kunde varit en kniv men att hon inte var säker och att ingen verkat bli skadad av kniven.

Paret hade sedan gått in i lägenheten. Deras balkongdörr hade fortfarande varit öppen så Amirs flickvän hade hört att paret fortsatt bråka. Hon hade då tyckt att det var otäckt och ringt till Amir som var på jobbet.

Amir uppgav att hans första tanke var att flickvännen skulle ringa Polisen men då hon pratar dålig svenska och flickvännen sagt att det var flera grannar som stått och kollat, så förmodade han att andra ringt Polisen. Två timmar senare hade Polisen kommit till platsen.

Amir uppgav att detta legat och gnagt i bakhuvudet och att det var anledningen till att han nu

kontaktade Polisen.

FL uppgav att hon skulle behöva hålla förhör med Amirs flickvän då det var hon som sett och hört allt. Amir svarade att hans flickvän skulle åka till Thailand på söndag.

Förhöret med Amir avslutades och förhör med hans flickvän Nonglak Nachowong bokades.

Uppläst i efterhand per telefon 2019-09-06 kl. 13:01 av pa Petra Andersson. Förhöret godkändes.

Förhör

 Signerat av
 Petra Andersson

 Signerat datum
 2019-09-16 10:59

 Diarienum
 5000-K1036137-19

 Enhet
 Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Hörd person	Personnummer	
Nachowong, Nonglak		
Den hörde är	ID Styrkt	Ställning till misstänkt - målsägande - vittne
Vittne	Nej	Befann sig i lght på Götgatan 103B
Tolk		Språk
Språkservice tolkid 13347		Thailändska

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret		
Hörd som vittne gällande händelse på Ringvägen		
Underrättad om misstanke	Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)	
Försvare/ombud önskas	Försvare/ombud närvarande	Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare	Förhørsdatum	Förhör påbörjat	Förhör avslutat
Petra Andersson	2019-09-06	14:19	15:29
Förhørsplats	Typ av förhör	Förhörssätt	
	RB 23:6	Ljudbandsförhör	
Förhörsvittne	Utskrivet av		

Berättelse

K1036137-19

PROTOKOLL fört vid förhör med Nonglak Nachowong

Förhørsledare: Petra Andersson

Datum: 2019-09-06

Påbörjat klockan: 14:19

Förhørsplats: Bergsgatan 48

Övriga närvarande: Pojkvän Amir Abdelnabi

FL = Förhørsledare

H = Hörd person

A = Amir

T = Tolk

FL: Det är fredagen den 6 september, klockan är 14:19 och det är förhör med Nonglak Nachowong. Vi befinner oss på Bergsgatan 48. Och förhørsledare är Petra Andersson.

T: Vad sa du? Förhörledare? Jag hör inte namnet.

FL: Förhørsledare är Petra Andersson. Närvarande under förhöret som stöd är även Nonglaks pojkvän, Amir. Och förhöret tolkas med hjälp av telefontolk på thailändska.

H: Mm.

FL: Då, Nonglak, tänkte jag be dig att du får berätta vad det är du har sett och hört.

H: Jag öppna... du vet det där som hände, jag minns inte vilken dag eftersom jag har inte tänkt på det. Du vet, den dag som dom bråkade.

FL: Okej.

H: Eftersom jag öppna för... fönstret var öppet, så jag hörde någon som bråkar. Dom prata på svenska, så jag inte förstår riktigt vad dom bråkar om. Jag hörde dom bråkade ungefär tio minuter. Jag såg att kvinna drog på skjorta på mannen. Och jag såg att mannen... det såg ut som att han försöker hindra... försöker att hindra att kvinna ska dra på hans skjorta. Du vet, på kragen. Du vet dom stod där och bråka med varandra. Du vet, drog på varandra ute på balkong, typ balkong. Det var ungefär två, tre minuter. Sen gick dom in i rummet. Så sen, sen såg jag inte eftersom dom gick in i rummet. Och sen kom dom ut igen. Du vet, dom bråka, dom drog på varandra igen. Kom ut på balkongen. Så jag såg att mannen har kniv i handen. Men, men jag såg inte att han skulle göra illa kvinna. Och efter några minuter, jag vet inte hur lång tid, då han kasta bort kniven.

Jag såg att han kasta kniven, du vet, jag tror att dom bor på femte eller sjätte våningen. Så mannen kasta ner kniven.

Sen dom håller på, du vet, drog på varandra på balkongen, ungefär två till tre minuter. Sen gick dom in i rummet igen. Men jag hörde fortfarande att dom fortsätter bråka. Jag hörde kanske stolen föll ner på golvet. Men jag såg inte, men jag hörde att dom fortsatte bråka.

Så jag hörde att dom bråka, att det tog ungefär fem till tio minuter. Sen hörde jag inte längre. Du vet, som jag berätta tidigare, att dom bråka ungefär fem till tio minuter. Men jag har inte tänkt på det, jag tror att, du vet, man brukar bråka när man bor tillsammans. Dom brukar bråka med varandra. Så jag har inte tänkt på det.

Sen ringde jag till min pojkvän och berätta att jag hörde att jag hörde dom bråka. Och sen det tog ungefär en och en halv timma, sen såg jag att polis kommer. Du vet, jag bor på baksidan på deras lägenhet. Så jag såg inte framme. Ja, vi bor på baksidan av huset. Eller på baksidan av deras lägenhet.

FL: Jag tänkte ställa några frågor. Minns du vilken dag det här var?

H: Jag minns inte riktigt vilken dag, eftersom jag har inte tänkt på det, jag är inte intresserad. Så jag minns inte vilken dag.

FL: Du berättade att fönstret i eran lägenhet var öppet, så att du började höra bråk. Stämde det?

H: Ja, det stämmer. Det öppet, det fönster var öppet.

FL: Och då hörde du hur några röster, att det lät som bråk?

H: Ja, dom prata svenska, så jag förstår inte vad dom säger.

FL: Dom här rösterna, var det både man- och kvinnoröst du hörde?

H: Ja.

FL: Du sa dom pratade svenska, så du hade svårt och förstå. Men var det något ord du förstod som dom sa?

H: Ja, eftersom jag inte kan svenska, du vet, jag kan bara Hej och hälsa. Men ingenting annat. Så jag förstår inte vad dom säger.

FL: Vad var klockan ungefär när du hörde det här bråket?

H: Jag är osäker. Jag tror att ungefär halv ett, 12:30. Osäker, men ungefär så. 12:30.

FL: Är det något speciellt som gör att du tror att det var ungefär 12:30?

H: Ja, jag tror att klockan var 12:30 (Ohörbart 00:12:06) Du vet, jag vaknade klockan 10, sen åt jag frukost. Och sen jag kom och satte mig i soffan och kolla min mobil. Så ungefär vid den tiden.

FL: Tittade du på klockan på mobilen? Är det därför du tror att klockan var 12:30?

H: Ja, du vet, innan jag hörde dom bråka, jag titta på klockan. Det är klockan 12. Ja, du vet, när jag titta på klockan, jag satt i soffan, när jag tittade på klockan, då klockan var klockan 12. Och sen det tog ungefär 20 minuter som jag hörde dom bråka.

FL: Och när du hörde dom bråka, gick du och... eller förlåt, så här ställer jag frågan. Du sa att du satt i soffan. I vilket rum i lägenheten satt du någonstans?

H: Soffan ligger i vardagsrummet.

FL: Och är vardagsrummet så att du ser fönster ut mot innergården?

H: Ja, mm.

FL: Och var det ett av dom fönsterna i vardagsrummen som du hade öppet?

H: Ja, ja. Det stämmer.

FL: Du sa sen att du såg dom här personerna som bråkade. Hur lång tid tog det från att du hörde att dom började bråka, tills att du gick och tittade?

H: Ja, du vet, först satt jag i soffa, jag titta ut, då såg dom att dom bråka. Du vet, dom kom ut på balkongen, så gick jag dit och titta. Du vet, då gick jag fram till fönstret och tittade.

FL: Från soffan där du, såg du ut genom fönstret mot den här balkongen där mannen och kvinnan var?

H: Ja, eftersom jag kan se dom även jag satt i soffan eftersom jag bor på ungefär fjärde våningen. Fjärde eller femte våningen. Jag kan se på deras balkong.

FL: Och då sa du att du såg att den här kvinnan drog i skjortan på mannen?

H: Ja, du vet, dom drog på varandra och det såg ut att hon drog på hans skjorta.

FL: Kan du beskriva den här kvinnan hur hon såg ut?

H: Nej, jag minns bara att hon är blondin (Ohörbart 00:16:36)

FL: Minns du någonting vad hon hade på sig för kläder eller färger på kläder?

H: Jag tror att kvinna har också svartklädd. Men jag minns på mannen att han har, du vet, undertröja. Svart undertröja. Du vet, man har under... innan man har skjorta på.

FL: Var det någon liknande... om hon kan beskriva den tröjan: om den var kortärmad eller hur den såg ut?

T: På mannen?

FL: Ja.

H: Ja, du vet, den tröja, det är utan ärm. Du vet, det finns ingen arm på tröja.

FL: Var det...

H: Svart tröja. Eller underkläder, om man säger så.

FL: Vi gör så här, vi pratar bara om kvinnan först. Du sa att hon var blond. Vad kunde du minnas kring hennes kläder?

H: Vad jag minns, du vet, jag kan se bara henne fram till midja. Jag vet att hon har svart tröja. Och hon satt upp håret.

FL: Så håret var uppsatt?

T: Ja, håret var uppsatt.

FL: Och hur skulle du beskriva hur mannen såg ut och vad han hade på sig?

H: Ja, han har, vad jag minns, att han har tröja, svart tröja, men utan ärm. Du vet, finns ingen arm på tröjan.

FL: Hur såg han ut till utseendet?

H: Han har ingen hår. Han är flintis. Han har ingen hår.

FL: Okej, och sen beskrev du att han hade som någon svart tröja utan ärm.

H: Ja.

FL: Du sa innan att det såg ut som kvinnan drog i hans krage på skjortan. Hade han på sig skjorta också eller är det något missförstånd där?

H: Ja, jag menar han har tröja, men hon drog på tröja, inte skjorta. Du vet, hon drog på tröja som han har på sig.

FL: Och vart någonstans drog hon på tröjan?

H: Ja, du vet, mellan axlarna och halsen. Du vet, på tröja.

FL: Kan du beskriva på något sätt hur dom stod positionerade på balkongen?

H: Ja, vad jag såg att, du vet, det är här vi pratar om kvinna, den ena handen drog på tröja, du vet, på halsen. Och den andra handen drog på axlarna. Och sen mannen såg ut att... han höll

på att putta henne, du vet, tog bort hennes arm eller hand. Du vet, det såg ut att... du vet, mannen försöker att ta bort hennes arm... hennes hand.

FL: Om jag frågar så här att: stod dom nära balkongräcket när det här hände?

H: Från början var inte så nära.

FL: Okej. Och sen då?

H: Du vet, den här... dom stod inte nära balkongräcket. Du vet, det var nära, men inte luta mot balkongräcket. Det här är andra gången som dom kom ut och drog på varandra, du vet, på balkongen, det här är andra gången. Du vet, den här andra gången som mannen har kniv i handen.

FL: Okej, jag återkommer till det där litegrann för och se om jag förstod det rätt. Om jag frågar så här: när du hörde bråket när du satt i soffan, då tittade du ut genom fönstret: stod mannen och kvinnan på balkongen redan när du såg dom då första gången?

H: Ja, nej, när jag satt i soffan, jag hörde dom bråka, dom var i rummet. Jag hörde röster, dom bråkade ungefär fem eller till tio minuter. Då var dom i rummet när jag satt i soffan. Jag hörde bara rösten, men jag såg inte dom. Jag hörde bara rösten att dom bråka eller någon bråka.

FL: Såg du när dom kom ut på balkongen sen?

T: Förlåt?

FL: Såg du när dom kom ut på balkongen?

H: Ja, efter jag hörde dom bråka, som jag sa tidigare, fem, tio minuter, sen dom kom ut. Och du vet, dom drog på varandra, kom ut på balkongen.

FL: Och kan du beskriva hur det såg ut när dom kom ut på balkongen?

H: Ja, när dom kom ut (Ohörbart 00:26:52) drog på varandra, du vet, som bråka. Men det var inte lång tid, bara en minut.

FL: Bara så jag förstår rätt, det är väldigt noga det här nu och viktigt: först hör du bråk, men då är dom inte på balkongen, då är dom inne i sin lägenhet?

H: Ja, det stämmer. Mm.

FL: Sen måste du... eller frågar jag dig om du ser när dom kommer ut. Det vill säga när dom går. Från att dom är inomhus, till att dom är på balkongen. Ser du den rörelsen när dom går ut på balkongen?

H: Ja, jag såg att dom kom ut från balkongen. Du vet, dom drog på varandra.

FL: Är det någon som går före den andra ut på balkongen?

H: Det är samtidigt. Eftersom dom drog på varandra, så då kom ut samtidigt.

FL: Och vad jag förstår när du har berättat det här för mig, så ser du en blond kvinna

med uppsatt hår och svart tröja?

H: Ja, du vet, det var vanlig tröja.

FL: Förlåt, vad sa tolken?

T: Vanlig tröja.

FL: Vanlig tröja? Mm.

T: Ja.

FL: Och att du såg en man som inte hade något hår. Som också hade som en svart tröja men utan ärmar?

H: Ja, mm.

FL: Och båda två höll på och drog i varandra? Kvinnan höll i mannen uppe vid axeln och halsen med ena handen och den andra på hans arm?

H: Ja. Det stämmer. Den ena handen hon tog på hans på tröja. Och den andra handen, den tog på hans axlar. Ja, du vet, mellan där axlar... mellan halsen till axlar. Och sen mannen försöker ta bort hennes arm från honom.

FL: Under tiden när dom stod och drog i varandra, sa dom någonting till varandra eller lät dom någonting?

H: Ja, jag hörde bara att kvinnan skriker åt honom och pratar högt. Du vet, båda samtidigt. Både pratar högt med hög ljud och skriker åt honom, men jag hör inte hans röst. Det är bara kvinnans röst.

FL: Och hur vet du att det är kvinnan som skriker?

H: Jag hörde. Det var kvinnans röst. Inte mansröst.

FL: Var det att rösten i sig, var det att det lät som en kvinnoröst?

H: Ja, jag vet. Rösten i sig, det är kvinnans röst. Du vet, kvinnans röst och mansröst, det är skillnad. Man hör skillnad.

FL: Hörde du mannen när han pratade och skrek också?

H: Nej, det verka som han lyssna på henne. Han har inte pratat någonting. Han har inte sagt någonting.

FL: Så när dom är ute på balkgonen och drar och sliter i varandra, då är det mest kvinnan som skriker och mannen är tyst?

H: Ja, det stämmer.

FL: Ser du också att det är kvinnan som... att hennes mun rör sig?

H: Ja, du vet, jag såg inte om hennes mun eller läppar rörde sig. Men jag hörde att det var kvinnans röst.

FL: Hörde du skillnad på båda deras röster när du hörde att dom bråkade?

H: Ja, jag vet skillnad mellan kvinnans röst och mansröst.

FL: Hur lät den här mannens röst?

H: Du vet, om jag ska beskriva mannens röst, du vet, det är vanlig röst. Inte liten röst... eller, du vet (Ohörbart 00:33:56) normal mansröst.

FL: Du sa att dom först bråkade i fem, tio minuter inomhus innan dom kom ut på balkongen. Hur länge var det dom bråkade sen ute på balkongen första gången?

H: Ja, den första gången, det är högst en minut.

FL: För sen sa du, då gick dom in igen. Så då såg du inte dom längre.

H: Ja, när dom gick in i rummet, då såg jag inte dom längre.

FL: Och när dom lämnade balkongen och gick in, vem gick först då? Var det mannen eller kvinnan?

H: Det är samtidigt. Du vet, dom drog på varandra. Dom gick in samtidigt.

FL: Fortsatte dom dra i varandra när dom gick in?

H: Ja. Mm. Det stämmer.

FL: När dom sen var inomhus, hörde du om dom fortsatte bråka då?

H: Ja, du vet, jag hörde (Ohörbart 00:35:59) du vet, dom drog på möblerna. Du vet, på möbler. Jag hörde att dom drog på möbler. På grejer. Du vet, det tog ungefär mellan tre till fem minuter innan dom kom ut igen på balkong.

FL: Och när du hörde dom här ljuden att det lät som att det drogs i möbler, vad var det som gjorde att du tror att det var i deras lägenhet som ljudet kom ifrån?

H: Ja, du vet, jag vet att ljudet kommer från deras lägenhet. Du vet, kommer där ifrån. Jag hörde ljudet kom där ifrån.

FL: Från där du stod och tittade i fönstret till deras balkong, hur långt är det där emellan?

H: Jag vet inte hur lång, hur många meter från mitt fönster till deras balkong. Men om man mäter (Ohörbart 00:38:16) bottenvåning, det kanske tar ungefär 100 meter. Jag vet inte. Jag kan inte räkna från mitt fönster till deras balkong.

FL: Men hade du fri sikt eller fanns det någonting i vägen för att du skulle kunna se dom på balkongen?

H: Nej, det finns ingenting som står i väg. Jag kan se dom från mitt fönster. Det är ingenting stå i väg.

FL: Och den här dagen, hur var vädret då?

H: Jag vet att det var fint väder, men inte så varmt. Det var ganska fint väder.

FL: Hade du solen i ögonen någonting när du tittade åt det hållet som dom stod på balkongen åt?

H: Nej. Det var inte så stark sol. Det var fint väder, men det var ingen sol, du vet, mot mina ögon.

FL: Jag kommer visa en kartbild här. Här är Götgatan 103. Om du kan markera vart ni har eran lägenhet och vart du såg att den här balkongen var någonstans. Här är Ringvägen och här är Götgatan. Och här är, ja, ingången till Götgatan 103.

H: Okay. My apartment is, yeah this way. This way, my window. And I can see (Ohörbart 00:40:51)

FL: Förhørsledaren kommer konsultera pojkvännen Amir för att dubbelkolla vart du har din lägenhet Amir. För det var där ni var... eller din flickvän var. Här är Götgatan i riktning mot Gullmarsplan och här är Ringvägen.

A: Mm. Och det här är 103, det här är 103B. Och det är det huset vi bor i. Och vår lägenhet ligger där. Så att det är dom fönstren man ser där precis. På översta våningen.

FL: Jag ringar in dom här.

A: Ja.

FL: Och då tänkte jag fråga dig, vart någonstans var balkongen sa du, som du tittade mot?

H: Där.

FL: Då gör jag en ring med ett kryss i där. Så vet jag vart vi pratar någonstans. Du berätta att sen kommer det här paret ut igen på balkongen. Och drar dom i varandra fortfarande då?

H: Ja. Det är fortfarande dom drog på varandra.

FL: Och på vilket sätt drar dom i varandra nu?

H: Andra gången, då kvinnan tog på mannens arm.

FL: Och vad gjorde mannen då?

H: Mannen försöker ta bort hennes, ja, kvinnans handen från honom.

FL: Och du sa att mannen hade en kniv i handen. Stämde det?

H: Ja, du vet, kvinnan höll på, eller tog på hans arm. Du vet, båda armen, du vet, med två händer. Du vet, varsin sida. Ska jag förklara. När dom kom ut för andra gången, då kvinnans händer höll på hans armar. Du vet, både vänster och höger.

FL: Och såg du att mannen höll en kniv i handen då?

H: Ja.

FL: Såg du hur han höll kniven? Om min penna är kniven, kan du visa mig hur han höll den då?

Och nu visar du att du håller båda händerna i 90... armarna i 90 grader och med ena kniven i handen pekande rakt framåt.

H: Du vet, han har kniven på höger sidan. Du vet, på höger arm. Eller hand.

**FL: Gör han någon rörelse med kniven?
Hallå? Hallå? Hallå?**

T: Hallå?

FL: Ja?

T: Ja? Hör du mig?

FL: Ja, jag hör dig. Ja.

T: Ja.

FL: Gör han någon rörelse med kniven?

H: Ja, du vet, kvinnan höll... hon höll hans arm, både höger sidan och vänster sidan.

FL: Så såg du om han försökte hugga kvinnan med kniven?

H: Ja, jag såg att... det syns inte att mannen försöker... ska sticka henne. Men, du vet, dom drog på varandra. Hon drog på... du vet, hon tog på honom både armen. Du vet, jag såg inte... du vet, dom drog på varandra så. Men vad jag ser, att mannen försöker inte sticka kniven eller göra illa kvinnan med kniv. Du vet, eftersom dom drog på varandra.

FL: Så du såg inte... eller så här, verkade det som att mannen ville skada kvinnan?

H: Ja, det är svårt för mig att ska säga att han försöker skada henne eller inte, men kniven (Ohörbart 00:48:17) den ungefär under hennes... om man jämföra... då ungefär under hennes bröst. Men det är svårt för mig. Jag kan inte svara om han försöker skada henne eller inte, eftersom dom drog på varandra.

FL: Vad menar du där med kniven vid hennes bröst?

H: Du vet, därför att dom står nära varann. Så när man ser kniven, då ungefär (ohörbart 49:02) på kniven ungefär under hennes bröst. Du vet, dom drog på varandra.

FL: Såg du om det verka som att någon blev skadad av kniven?

H: Ja, du vet, vad jag ser, så det ser inte ut att han vill skada henne. Men på grund av att dom drog på varandra, rätt så nära varandra, så det är svårt för mig. Men det ser inte ut så att han vill skada henne.

FL: Och du sa sen att kniven kastades ned från balkongen, eller bort från balkongen. Vem var det som kastade kniven?

H: Ja, det var mannen som slängde kniven.

FL: Och medan dom höll på och drog där med kniven och händerna i varandra och han slänger ut den, skrek dom till varandra under den här tidpunkten?

T: Vad sa du? Förlåt.

FL: Skrek dom till varandra under den här tidpunkten?

H: Ja, du vet, vad jag såg, du vet, kvinnan, hon grät samtidigt som hon prata men uppfatta inte orden. Kanske hon sa någonting samtidigt som hon gråter. Så man vet inte vad hon säger.

FL: Och mannen, gör han några ljud eller säger någonting?

H: Nej, du vet, när dom kom ut från balkong, jag hörde inte mannens röst alls. Jag hörde inte vad han pratar alls. Ingenting.

FL: Och om du kan visa med någon rörelse hur han gjorde när han slängde iväg kniven?

(Ljud från mobiltelefon)

FL: Oj. Nu håller min telefon på och dö här. Tolken, jag får ringa upp dig alldeles strax igen.

T: Ja, mm.

FL: Ett ögonblick bara.

T: Hej.

FL: Hej då.

T: Mm.

FL: Tar jag en paus i förhöret. Nu är klockan 15:12.

(Paus)

FL: Då återupptas förhöret här nu klockan 15:13. Det var... min sista fråga här var om du kunde visa med någon rörelse hur han gjorde när han slängde iväg kniven.

H: Kan jag göra med min pojkvän, så du vet?

FL: Ja.

H: Förstå bättre.

FL: Absolut. Visa för mig så att jag förstår.

H: This hand he have a knife. And do like this and something like this.

FL: Nu visar du att mannen höll kniven i höger hand medan kvinnan stod och höll i hans båda handleder.

H: Ja, det är armen. Ja och sen dom tog på varandra. Det såg ut som, du vet, hon ska försöka ta bort kniv och sedan då råka kniv ramla ner från balkongen.

T: Hon ska visa dig.

H: (Ohörbart 00:54:46) one hand, the man, he have a knife. And then one hand lady is (Ohörbart 00:54:53) like this. And I don't know, the man is not (Ohörbart 00:54:58) want to hit her or anything. But I can see only (Ohörbart 00:55:01) like this. And then, I don't know how the man (Ohörbart 00:55:05) and the lady hand is loose from he hands...

FL: Så hon tappar taget om hans hand?

H: Ja. Du vet, det är så att kvinnan släpper handen, hans handled samtidigt som kniven ramlar ner.

FL: Ja, jag förstår. Då förstår jag. Tack så jättemycket. Så att medan hon står och håller i hans handleder och han håller i kniven, så drar dom lite fram och tillbaka. Och sen är det som att hans ena hand åker iväg och hon släpper sin hand om honom. Och då tappar han kniven.

H: Ja. Det stämmer som du säger. Mm.

FL: Såg du någonting kring hur den här kniven såg ut?

H: Det är svårt för mig att gissa, men jag tror att det var en köttkniv, att den är gjort av (Ohörbart 00:56:26)

FL: Vad sa du? Den var gjord...

H: Det är svårt för mig att se hur den ser ut, men jag tror att det var en (ohörbart 56:32) kniv.

FL: (Ohörbart 56:33) kniv. Vad sa du att du trodde att den var gjord av?

T: (Ohörbart 00:56:37) du vet (Ohörbart 00:56:40) stål, stålfri du vet, man kallar på engelska (Ohörbart 00:56:43) du vet (Ohörbart 00:56:44)

FL: Stålfri? Förlåt nu hör jag dig.

T: Ja. Mm. Hör du? Pratar dåligt?

FL: Nej, det är ingen fara. Vad hände efter kniven åkte iväg? Vart hamna den någonstans?

H: Ja, du vet, jag såg bara att kniven föll ner, men jag hörde bara ljudet att träffa någonting men jag såg inte att... hur kniv låg någonstans.

FL: Men du hörde något ljud att den hamnade någonstans?

T: Tappa någonting. Ja, det hamna någonting. Ja.

FL: Vad hände efter att kniven försvann då? Vad gjorde mannen och kvinnan då?

H: Dom fortsätter drog på varann och sen gick in, in i rummet.

FL: Och där sa du att dom fortsatte bråka, att du hörde det?

H: Ja, jag vet (Ohörbart 00:58:38) som jag berättat tidigare. Dom gick in och sen jag hörde, du vet, möbler, stol eller (Ohörbart 00:58:45). Du vet, det lät som att, du vet, dom fortsatte bråka.

FL: Hur länge var det dom var ute på balkongen den andra gången?

H: Ungefär två minuter. Det är inte lång tid. Bara två minuter.

FL: Och du hörde som sagt att det var som möbler som ramla och att du hörde att det var fortsatt bråk. Var det så att dom använde sina röster och skrek åt varandra?

H: Ja, jag hörde kvinnas röst. Och sen börja lugna ner.

FL: Och hur lät kvinnas röst?

T: Förlåt?

FL: Hur lät kvinnas röst?

H: Du vet, hon gråter samtidigt som hon pratar.

FL: Du hör att hon pratar?

H: Ja, ja.

FL: Hör du om det är något skrik?

H: Inte skrika, men hon pratar med hög ljud. Inte skriker.

FL: Och hur länge höll det på?

H: Jag tror att det tog ungefär 10-15 minuter. Sen det tyst.

FL: Och sen blev det tyst?

T: Ja.

FL: Och innan den blev tyst, hörde du att det var gråt och prat, men det var inga skrik?

H: Ja. Hon pratar med hög ljud och gråter. Inte skrik.

FL: Vad hände sen då när det blev tyst? Var det då som du ringde till din pojkvän Amir?

H: Ja, ja.

FL: Var det... ringde du Amir efter att det hade blivit tyst? Eller hade du hunnit ringa Amir redan innan?

T: Förlåt, kan du ta en gång till?

FL: Ringde du Amir efter att det hade blivit tyst på bråket? Eller ringde du redan

innan?

H: Ja, innan det blev... jag ringde till Amir fem minuter innan det blev tyst.

FL: Under den här tiden när du ser att dom är ute, bland annat två gånger på balkongen, är det fler grannar som är ute då och verkar titta på det här paret?

H: Ja, det finns en granne, en familj. Pappa, mamma och barn titta. Du vet, det finns en vägg mellan lägenheten. Du vet, samma byggnaden. Det var en familj som titta. Och sen det finns granne också som bor under dom. Det verka som dom fråga vad har hänt. Du vet, det finns också (Ohörbart 01:04:35) dom titta upp, men kanske dom ser inte, eftersom dom bor på samma byggnaden. Du vet, inte som jag, jag ser mitt emot. Så jag ser dom. Men granne som bor under dom, kanske dom ser inte mycket. Ser inte så bra, men du vet, dom säkert dom fråga vad har hänt, vad hände.

FL: Vad heter det... efter att det blev tyst, såg du den här kvinnan eller mannen någonting igen?

H: Nej. Jag har inte sett dom längre. Du vet, allt blev tyst.

FL: Tittade du ut någonting mer ut mot deras lägenhet efter att det blev tyst?

H: Ja, du vet, efter det blev tyst, så jag har inte tänkt på det. Jag tänkt bara att, ja, säkert vanligt, du vet, ett par bor tillsammans, det är vanligt bråk. Så jag har inte tittat på dom längre. Men när jag titta en gång till, då såg jag att, du vet, med polis... polisen kom och andra personer. Ja, du vet, när jag såg polisen, jag tog bilden och skicka till min pojkvän också.

FL: Från eran lägenhet från fönstret om man står och tittar mot det här parets lägenhet, ser man även in i deras lägenhet?

H: Nej, jag kan inte se in inne i deras lägenheten.

FL: En sista fråga. Vi har hört från andra grannar att dom har hört ett väldigt skrik. Ett, som dom har upplevt, ett kvinnoskrik. Är det någonting som du också har hört?

H: Ja, jag vet. Jag hörde. För vet inte om man ska stämma att hon skrek, men jag hörde hon prata med hög ljud. Eftersom jag förstår inte svenska, så jag vet inte vad hon säger. Men jag vet, jag hörde, hon pratar högt.

FL: Men du uppfattar...

H: Om ni säger det är skriken, men jag kan inte svara på det. Men jag vet att hon prata högt.

FL: Du uppfatta det som att hon pratade högt? Att hon sa ord på svenska högt?

H: Ja. Hon prata med hög ljud. Ja det är det säkert. Och ibland kan jag uppfatta som skrik också.

FL: Var det... dom skriken om du skulle beskriva dom då, var det korta eller långa skrik?

H: Ja, du vet, inte långt skrik, men du vet, där nära på slutet, då kanske hon prata högt. Och sen det börja, ja, att rösten börja mindre. Men som jag säger, prata högt, hon prata högt.

FL: När det blev tyst, vart det att det blev tyst väldigt tvärt och fort? Eller hur vart det tyst?

H: Ja, det är inte att plötsligt, vad ska man säga, tyst. Men det börja lugna ner sig. Ja. Sen blev tyst. Inte bara plötsligt blev tyst. Det är inte så.

FL: Och när du såg polisen sen, vart var polisen när du såg dom?

H: Bakom huset.

FL: Menar du då, när jag visar här på, på själva...

(Ljud från mobiltelefon)

A: Behöver inte göra någonting.

FL: Nähä, jag behöver inte göra någonting. Då tänker jag visa här då. Är poliserna här på gården då?

H: Ja.

FL: Ser du om poliserna någon gång är uppe vid den här balkongen där du har tittat?

H: Jag vet inte. Jag har inte sett polisen vara uppe på balkongen. Jag vet inte om dörren var stängd. Jag såg inte.

**FL: Jättebra. Jag får tacka så mycket.
Just det, en sista fråga bara. När du såg mannen och kvinnan, har du sett någonting om någon utav dom har haft blod på sig då?**

H: Jag kan inte se att dom har blod eller inte ha blod på sig. Jag kan inte se det.

FL: Nej. Då menar du förstås förstår jag att var det för långt bort för dig att kunna se det?

H: Ja, ja. Det är ganska långt, så jag kan inte se att dom har blod på sig eller inte.

FL: Nej. Då får jag tacka så mycket, så avslutar vi förhöret nu klockan 15:33. Tack så mycket tolken.

T: Tack så mycket. Jag skriver tid då till 15:30.

FL: Jadå. Vad snällt. Det blir jättebra.

T: (Ohörbart 01:12:43) Mm. Okej.

FL: Tack så mycket.

T: Tack så mycket.

FL: Hej.

T: Tack, hej.

2019-09-11 M.O.

Genomlyssnat och korrekturläst 2019-09-16, kl. 10:55 av pa Petra Andersson

2019-09-06 53
~~Ø~~ = Balkong m. kinn + man
O = där i fönstret
Götgatan 103 - Google Maps

Nachowongs position vs brottsplatsen, 2019-09-06 14:19 diariennr: 5000-K1036137-19

Förhör

Förhör 1

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, BF-IGV 61 LPO Södermalm

Diariernr

5000-K1036137-19

Hörd person

Nilsson, Johan

Personnummer

Den hörde är
VittneID Styrkt
JaSätt
RES-foto i mPMF daterat
2019-03-14 av pasp Ahlzén

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Angående Johans iakttagelser i samband med händelsen som skett i huset.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvarare/ombud önskas

Försvarare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Jonas Ahlzén

Förhørsdatum

2019-08-21

Förhör påbörjat

18:05

Förhör avslutat

18:42

Förhørsplats

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Konceptförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

Berättelse

Förhørsledarens frågor skrivs ut i kursiv text.

Har du hört något speciellt idag?

Jag har suttit i köket under tiden som jag har varit hemma med fönstret öppet.

Vid klockan 12:30 idag hör jag hur någon springer i lägenheten ovan. Jag uppfattar det som att det bara är någon som springer. Sen hör jag höga skrik och jag ser hur något flyger förbi utanför fönstret.

Jag får kontakt med två grannar från huset snett mitt emot, en man och en kvinna som står på varsin balkong. Jag säger att jag såg hur något flög förbi och någon av dem säger att det såg ut som en kniv.

Vid det här tillfället förstår jag att det inte är något vanligt stök så jag går upp. Detta var strax före klockan 13:00.

Jag går upp och ringer på dörren, jag kan höra hur en hund skäller samtidigt som en kvinna skriker. Jag hör bara en röst som skriker. Det är inga ord utan ett ångestskrik, det lät inte trevligt.

Jag bankar på dörren men ingen öppnar och skriket fortsätter.

Vilken dörr hör du skriket ifrån och vilken dörr bankar du på?

Dörren till vänster efter trappan på plan 6.

Jag ringer sedan på dörren mitt emot. Tre ungdomar öppnar, en kille och två tjejer, tror jag. Jag frågar om de har hört något men de trodde att det var något ute på gatan som lät.

Jag bankar igen på dörren till vänster, jag känner på handtaget men det är låst. Skriket tystnar men jag kan höra hur hunden skäller.

Jag går ner och får kontakt med grannarna på balkongerna, kvinnan säger att hon har ringt till Polisen.

Efter ett tag, cirka 13:30 hör jag hur någon åker ner med hissen.

Jag går och handlar och går till vårdcentralen cirka klockan 14:20. Kommer tillbaka ca klockan 15:20 och då står det en ambulans utanför vid porten.

Skriket, hur lät det?

Som en yngre kvinna, men jag är inte säker. Det var ett märkligt skrik, jag hörde bara hennes röst. Inga ord, såsom "hjälp mig" utan bara ett ångestskrik som upprepade sig.

Hur länge höll skriket på?

Först hörde jag spring och skrik som jag uppfattar som skojbråk. När jag står där uppe utanför dörren var skriket konstant.

Varför uppfattade du det som skojbråk?

Någon skrek till ibland och någon springer, ungefär som att någon kittlar någon. Typ tonårstrams.

Uppläst och godkänt ur konceptanteckningar.

Förhör

Förhör 2

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1036137-19

Hörd person

Nilsson, Johan

Personnummer

Den hörde är
VittneID Styrkt
JaSätt
Pass-bild

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörd om sina iakttagelser den 21 augusti 2019 på Ringvägen 106

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Anders Karlsson

Förhørsdatum

2019-08-23

Förhör påbörjat

10:37

Förhör avslutat

12:25

Förhørsplats

Ringvägen 106 lgh 1501 - Vittnets bostad

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Ljudbandsförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

AK

Involverad personal

Lars Andersson

Funktion

Biträdande förhørsledare

Berättelse

Förhöret genomförs i Johan Nilssons lägenhet på femte våningen på Ringvägen 106. Johan berättar att han bor där tillsammans med sin sambo Sara Pramsten, samt tre barn som tidvis bor här varannan vecka. Det är fråga om ett gemensamt barn som Sara och Johan har samt två äldre barn som Johan har från ett tidigare förhållande.

Johan ombeds berätta om vad han såg och hörde under dagen den 21 augusti. Johan berättar att han var ledig från sitt arbete på Tidningarnas Telegrambyrå, vilket han är varje onsdag. Det var ingen annan hemma eftersom hans sambo och barn befann sig på arbete respektive skola. Johan berättar att han satt i köket, vid köksbordet, med sin dator. Köket vetter med ett fönster ut mot innergården. Den aktuella dagen var fönstret öppet eftersom det var varmare denna dag. Särskilt tillfrågad säger Johan att det var det ena fönsterbladet som var helt öppet, det högra, medan det vänstra fönsterbladet var stängt. Johan berättar att han plötsligt hörde hur det springer någon däruppe. På fråga om han kan förtydliga sig säger han att det lät som att två eller flera personer jagade varandra däruppe. Johan säger att han lyssnade lite extra eftersom lägenheten ovanför är nybyggd och har tidigare funderat på över hur lyhört det är mellan lägenheterna. Johan säger också att han kände till att de som bor i lägenheten hade flyttat in cirka två veckor tidigare. På fråga om vad klockan var när Johan hörde att det lät som att någon sprang i lägenheten ovanför, säger han att det var cirka halv ett, det vill säga 12:30.

På fråga om varför han vill placera händelsen just klockan halv ett säger Johan att det är svårt att svara på. Rent allmänt, berättar Johan, har han är uppmärksam på tiden och tittar ofta på klockan. Ett av skälen är att hans armbandsur inte går i rätt tid. I köket har spisen också en klocka som han tittade på och han vet att han vid olika tillfällen, då han satt i köket hade tittat

på klockan. Han kan dock inte exakt svara på varför han vill placera händelsen just vid 12:30. Johan berättar att han senare har läst på Dagens Nyheters hemsida att polisen ska ha kallats till platsen klockan 12:57 och utesluter inte att han kan ha räknat bakåt utifrån det, men är inte heller helt säker på att så är fallet.

Johan fortsätter därefter att berätta om vad han hörde. Johan säger att han hade sett att det bodde tonåringar på våningen ovanför och utgick från att springet härrörde från just tonåringarna. Johan säger att han den aktuella dagen hörde att någon ropade till eller skrek till och tänkte att det var tonåringarna som ägnade sig åt bus. På fråga om varför han var övertygad om det säger Johan att det var mitt på dagen och tänkte att vuxna nog ändå är på sina arbetsplatser och att vuxna inte springer.

Johan ombeds beskriva närmare det han har berättat om att någon ropade till eller skrek till. Johan berättar följande. Under två till tre minuter hörde Johan först spring, sedan ett skrik. Därefter under någon eller några minuter ytterligare ett par tre skrik till. Detta pågick i cirka tio minuter. På fråga om hur dessa skrik lät säger Johan att han tolkade det som en yngre kvinna som skrek högt. Johan säger att det inte lät som att den som skrek hade någon uppenbar rädsla men att det var flera skrik som pågick under cirka tio minuter i omgångar med några minuters mellanrum för spring. Johan säger att han bara hörde en röst som skrek men det skreks inga ord, exempelvis hjälp eller något liknande. Johan beskriver att det var bara läten.

Johan beskriver att han, som fortfarande satt vid köksbordet vid datorn vänd mot fönstret ut mot gården, plötsligt i ögonvrån såg som ett streck flyga uppifrån och ner utanför hans fönster. Johan beskriver att det som flög förbi fönstret var vitt eller ljus. Kort därefter hörde Johan hur något smällde eller landade nere på gården. Och Johan kopplade ihop det han hade sett med ljudet inifrån gården. Johan reste sig då och gick fram till fönstret ut mot innergården och tittade ut och åt vänster på gården. Han såg då hur en man stod på en balkong och hur en kvinna stod på en annan balkong i fastigheten som har ingång från Rutger Fuchsgatan. Johan säger att även mannen och kvinnan verkade ha uppmärksammat något och Johan fick ögonkontakt med båda två. Kvinnan på balkongen sa det var en kniv, varpå Johan svarade oj eftersom han inte hade tänkt att det var så allvarligt. Själv hade han bara sett ett streck i ögonvrån. När kvinnan sa att det hade varit en kniv tittade Johan ner på gården för att se om han såg något som låg där, men såg ingenting. Mannen på den andra balkongen på Rutger Fuchsgatan sa att även han hade sett att det var en kniv.

Johan säger på fråga att han inte vet vem mannen eller kvinnan är. Johan informeras om att en person som polisen varit i kontakt med berättat att hon har på något sätt kommunicerat med en person som bor under den aktuella lägenheten där allt ska ha inträffat, och att den här personen ska ha sagt adressen. Johan säger först att han inte kommer ihåg det men kommer sedan ihåg att han ropade ut 106 och att det sannolikt är Johan som är den person som kvinnan talar om.

Johan berättar att han sa till mannen och kvinnan på andra sidan gården att han skulle gå upp och se efter vad som hade hänt. Samtidigt eller möjligtvis innan sa kvinnan att hon skulle ringa till polisen. Johan minns att han och kvinnan gjorde tummen upp till varandra. På fråga om Johan behövde skrika eller höja rösten för att höras bort över gården till mannen och kvinnan på balkongen säger han att han som han minns det inte behövde skrika särskilt högt utan att det hördes ganska bra. På fråga om vad Johan tänkte vid det här tillfället så säger han att han ändå blev lite mer orolig efter att kvinnan på balkongen hade sagt att hon har sett en kniv. Johan förtydligar dock att han inte kände att det var fara för annans liv men att det var någon form av bråk.

Johan öppnade därefter sin lägenhetsdörr och gick en trappa upp till våningen ovanför där det finns två lägenheter. På fråga om han hörde ljud, skrik eller spring på vägen upp till lägenheten säger Johan att han inte kan minnas det, men att han definitivt började höra skrik när han närmade sig en av dörrarna. Särskilt tillfrågad säger Johan att den dörren han nu talar om är dörren till lägenheten som är just ovanför hans lägenhet. Johan beskriver att skriken fortsatte men att han inte hörde några ljud av att någon sprang. Johan ombeds beskriva hur skriken lät och han säger att de lät som galna skrik. Han säger att skriken var monotona och att de även var repetitiva. Johan säger att han tänkte att det kanske var en psykotisk människa som befann sig i lägenheten och var ensam. Johan hörde ingen annan röst än skriken. Johan säger att han fortfarande var inne i sin tonårstolkning av skriken och att hans bedömning av att det var en yngre kvinna som skrek kan komma från att han var inne i just den tanken om tonåringar. Johan säger att han fortfarande inte hörde några ord som ropades, utan att det var läten.

Johan säger att han ringde på dörren ett par gånger och hörde även hur det ringde inne i lägenheten av ringklockan, men att ingen öppnade. Johan tillfrågas om han är säker på att han hörde att ringklockan ringde inne i lägenheten och svarar att han i vart fall inte fick känslan av att den inte fungerade. Eftersom ingen öppnade dörren som han ringde på, blev Johan osäker på om han hade ringt på rätt lägenhet eller om ljuden kom från den andra lägenheten på våningsplanet. Johan säger att det kan vara ganska svårt att höra med tanke på att dörrarna är säkerhetsdörrar. Johan tillägger dock att han ändå var ganska säker på att han hade ringt på rätt dörr först. När Johan ringde på dörren mitt emot den han först hade ringt på för att försäkra sig om att det inte var där, öppnade tre ungdomar. Johan säger att det var en kille och två tjejer. Johan säger att han då direkt förstod att det inte var därifrån ljuden kom. Samtidigt som han talade med de tre ungdomarna fortsatte de skrik han tidigare hört. Johan frågade ungdomarna om de hade hört någonting, varpå ungdomarna svarade att de hade hört något men trodde att det var skrik från gatan.

Johan säger att han förutom skriken även hörde en hund skälla inifrån lägenheten som han först hade ringt på och beskriver att han fick uppfattningen om att det var en mindre hund som skrek utifrån hur skallen lät. Johan ringde därefter på den första dörren igen, men ingen öppnade samtidigt som skriken där inifrån fortsatte på samma sätt som tidigare. Eftersom ingen öppnade dörren dunkade Johan på dörren men ingen verkade reagera och ingen öppnade dörren. Eftersom ingen öppnade dörren bestämde sig Johan för att ta tag i dörrhandtaget och tryckte ner det men kände att dörren var låst. I samband med det beskriver Johan att skriken dör bort och att det blev tyst inifrån lägenheten.

Johan ombeds beskriva vad han menar med dör bort och han beskriver att skriken inte blev svagare men har svårt att beskriva exakt vad han menar. Förhørsledaren frågar om skriken slutade tvärt, varpå Johan svarar att skriken slutar tämligen tvärt. Johan minns att han tänkte att personerna inne i lägenheten där det hade skrikits hade förstått att de hade stört eller avbrutit det de hade hållit på med eftersom det hade blivit tyst. Johan bestämde sig för att gå ner till sin lägenhet igen. I samband med att han gick ner gick också ungdomarna in i sin lägenhet.

Johan ombeds bedöma hur länge han stod utanför lägenheten på våningen ovanför och säger att han tror att han var uppe i cirka fem minuter. Under den perioden pågick skriken hela tiden fram till dess att de dog bort. Johan ombeds bedöma hur lång tid det gick från det att han först hörde springen i lägenheten ovanför då han satt i köket, till dess att de dog bort. Och Johan säger att han bedömer att det var cirka en halvtimme.

När Johan kom tillbaks till sin lägenhet gick han omedelbart fram till köksfönstret mot innergården och stack ut huvudet och såg att mannen och kvinnan var kvar på sina respektive

balkonger. Anledningen till att han gick fram till fönstret var att han ville rapportera till mannen och kvinnan vad han hade sett och hört. Johan sa till personerna på andra sidan gården att dörren var låst och att ingen öppnade. Kvinnan sa att hon hade ringt polisen varpå de gjorde tummen upp till varandra. Johan satte sig sen i sin stol i köket och beskriver att det blev lugnt och han hörde ingenting mer. Johan säger att han lät sin ytterdörr stå på glänt cirka 30 centimeter. Skälet till att han gjorde det, säger Johan, var att han dels var nyfiken men också ville invänta att polisen skulle komma så att han möjligtvis skulle kunna lämna uppgifter till dem. Johan säger att han till viss del hade uppmärksamheten mot trapphuset ifall det skulle komma något ljud om polisen kom, men han hörde ingenting.

Cirka en halvtimme, timme senare hörde Johan plötsligt hur någon ovanför tog hissen ner. Johan ombeds beskriva vad han hörde lite mer i detalj. Johan säger att han hörde hur hissen startade och tänkte att polisen nu hade kommit. Johan reste sig upp och ställde sig i dörren mellan köket och hallen och lyssnade ut genom den öppna ytterdörren och funderade på om han skulle gå fram och prata med polisen när dem kom. Hissen fortsatte och åkte förbi Johans våningsplan och stannade på våningen ovanför. Johan säger att han vill minnas att hissdörren öppnades på våningen ovanför och att någon klev in i den och åkte med hissen ner. Johan säger att han tror att han hörde att hissdörren gick upp när den hade kommit till entréplanet, men är inte helt säker.

Johan tillfrågas med tanke på att han säger att han har haft uppmärksamheten delvis riktad mot trapphuset genom sin öppna ytterdörr, om han hört någonting annat under de 30 till 60 minuterna som förflutit från det att han kom tillbaks till sin lägenhet tills dess att han hörde att någon åkte med hissen från våningen ovanför. Johan säger att det kan vara så att någon byggarbetare åkt med hissen men att den bara i så fall åkte till fjärde våningen, det vill säga våningen under Johans våningsplan. Johan säger spontant att från det att han kom in i lägenheten efter att ha ringt på, på våningen ovanför, till dess att han hörde att någon tog hissen från våningen ovanför och åkte ner, har ingen annan åkt hissen från våningen ovanför hans och neråt.

Johan berättar att han lämnade lägenheten cirka klockan 14:20 eftersom han skulle gå till Ringens vårdcentral som har öppen mottagning klockan 14:30 till 15:30. Johan säger att han kom till vårdcentralen vid Ringen cirka 14:30. På fråga om han såg eller hörde något eller träffade någon efter att han lämnat lägenheten till dess att han kom ut på gatan säger Johan att han inte gjorde det. Johan säger att han var färdig på vårdcentralen strax efter klockan 15 och säger att han möjligen gick och handlade något. Han minns att han kom tillbaks till sin lägenhet någon gång mellan klockan 15:15 och 15:30 och då hade hans sextonårige son Benjamin kommit hem och befann sig i lägenheten. Benjamin slutar skolan klockan 14:30 och borde ha varit hemma cirka 14:45.

När Johan kom in från gatan mötte han två ambulansförare i trapphuset just innanför porten som var på väg ut på gatan. Johan säger att han misstänkte att det hade med det han hade sett och hört att göra. Han försökte tilltala ambulanspersonalen och sa någonting i stil med att han visste att han inte hade med det att göra, varpå han omedelbart blev avbruten av en kvinnlig ambulansvårdare och avvisad genom att hon sa att det var riktigt att han inte hade med saken att göra. Johan sa då att det var jag eller vi som ringde till polisen, varpå den kvinnliga ambulansvårdaren sa att det var bra att veta varpå hon lämnade genom porten och gick ut. Cirka 15 eller 20 minuter senare kom polisen och det var ganska många poliser som kom till platsen.

Johan ombeds berätta om personerna som bor i lägenheten ovanför hans och vad han vet om dem. Johan berättar följande. Lägenheterna på våning sex blev klara i mars men lägenheten ovanför verkade inte vara helt färdig och Johan minns att han tänkte att det kan ha varit så att

de inte fick den lägenheten såld. Johan säger att lägenheten ovanför hans stod tom under våren och Johan drog slutsatsen att ingen hade flyttat in eftersom han inte hade hört något. Han minns att han tänkte ska ingen flytta in?. För cirka två veckor sen, det hade hunnit bli augusti, såg Johan flyttkartonger i trapphuset och Johan säger att han träffade kvinnan och mannen samt en tonårspojke i deras sällskap. Det var de personerna som flyttade in i lägenheten ovanför hans. Johan minns att han hälsade på dem och kvinnan berättade att det var de som hade köpt lägenheten. Johan säger att kvinnan upplevde han som trevlig och att han upplevde mannen som reserverad med helt okej. Johan säger att han vid något tillfälle senare med sin son åkte upp i hissen tillsammans med kvinnan och vad han uppfattade var hennes son. Även vid det tillfället upplevde han att kvinnan var trevlig men minns inte exakt vad de pratade om under hissresan upp.

Förra fredagen den 16 augusti träffade Johan mannen i lägenheten ovanför. Johan minns särskilt det här datumet eftersom han skulle ordna en kräftskena vid det här tillfället. Johan var för dagen ledig eftersom han skulle arbeta helg och hade sin dotter hemma. Någon gång mitt på dagen, då Johan stod med bar överkropp och rakade sig, ringde det på dörren. När Johan öppnade stod mannen från lägenheten ovanför och sa att han någon typ av problem med avin för avgiften för bostadsrätten och bad om att få se Johans avi. Johan letade ett tag men hittade inte sin avi och började söka i sin telefon efter information från bostadsrättsföreningen om saken. Johan hittade ett mail från föreningen som på något sätt berörde frågan om betalning av avgiften. Johan vidarebefordrade detta mail från föreningen till mannens mailadress som mannen berättade för Johan vid det tillfället. Johan kontrollerar sin telefon och ser att han har kvar det vidarebefordrade e-postmeddelandet till mannen och ser att det skickades till Joakim Borgmalm klockan 15:59 den 16 augusti.

På fråga om hur han upplevde mannen vid det här tillfället säger Johan att han var ordentlig, trevlig men reserverad och att han inte var en lättsam typ. Johan minns att han skämtade lite om att han inte var lika välklädd som mannen eftersom han stod med bar överkropp och dessutom raklödder i ansiktet, men mannen sa att det var helt okej. Johan minns också att han tänkte att det var konstigt att han inte hade fått information från föreningen om hur avgiften skulle betalas och att det var konstigt att han sökte upp Johan av det skälet. Johan säger att det var senaste gången han såg eller träffade mannen i lägenheten ovanför och säger att senaste gången han såg eller pratade med kvinnan från lägenheten ovanför var det tillfället han tidigare berättade om när han åkte hiss med henne, vilket var innan mötet med mannen den 16 augusti.

Förhöret är intalat i närvaro av den hörde som har lämnat det inlästa utan erinran och godkänner för utskrift.

Förhöret är slut 12:25

Bild från Johan Nilssons kök. Nilsson sitter som han satt då ett föremål syntes utanför hans fönster

Utsikt från Johan Nilssons köksfönster och åt vänster.

Grön ram runt den av Nilsson utpekade huskroppen där en man och en kvinna stod på varsin balkong.

Röd ram runt den balkong som av polis identifierats som vittnet Ida Folmertz balkong.

Blå ram runt den balkong som av polis identifierats som vittnet Christian Wärnelius balkong.

Bild tagen uppåt från Johan Nilssons
köksfönster

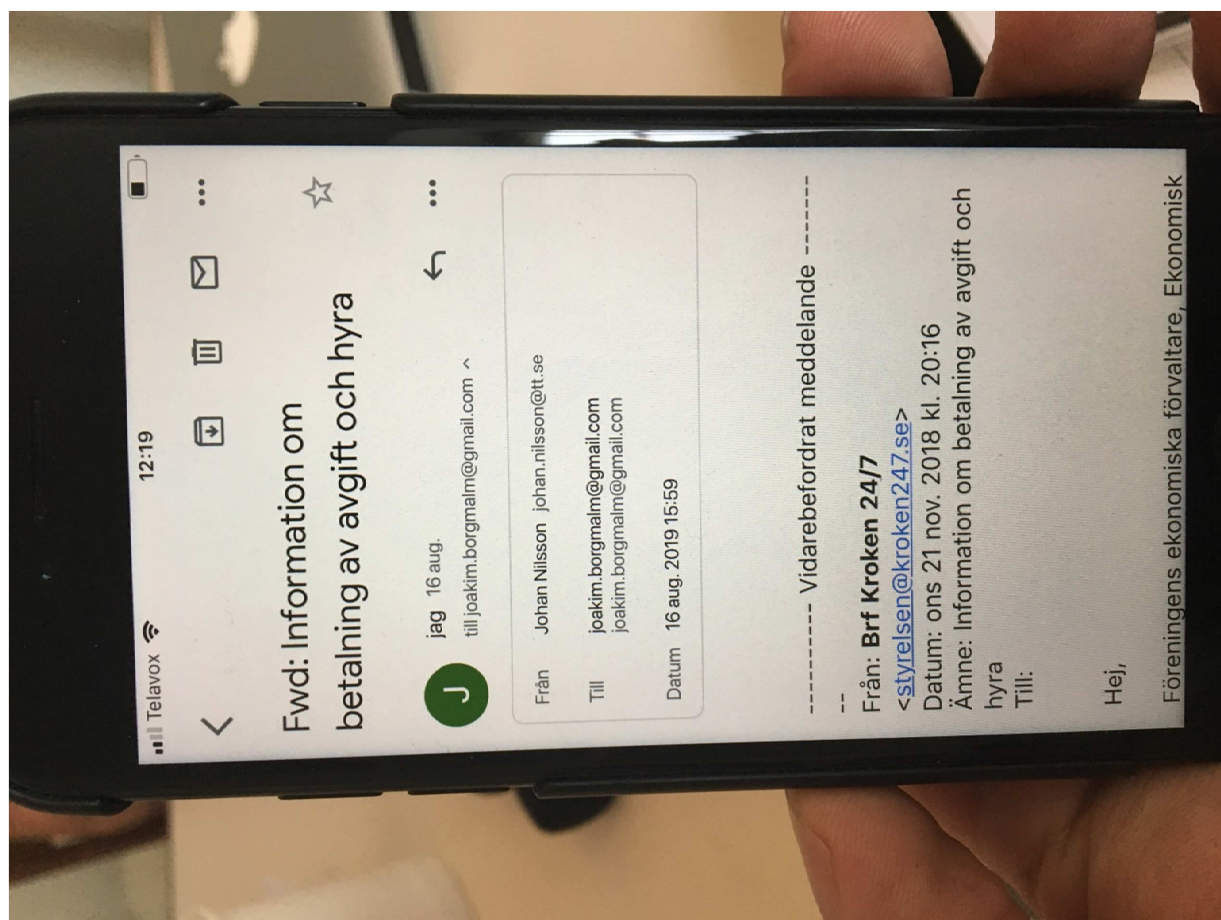

Bild tagen från trapphusbalkong på Rutger Fuchsgatan 4. Röd pil visar Johan Nilssons köksfönster mot innergården

Bild tagen av förhårsledaren på vittnet Nilssons telefon. Bilden föreställer det email som Nilsson skickade till Joakim Borgmalm då denne ringde på hos Nilsson den 16 augusti.

Av bilden framgår att Nilsson skickade ett email till Borgmalm kl 15:59 den 16 augusti.

Förhör

Förhör 3

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1036137-19

Hörd person

Nilsson, Johan

Personnummer

Den hörde är

Vittne

ID Styrkt

Nej

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Nilsson önskar komplettera sitt tidigare förhör

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Anders Karlsson

Förhørsdatum

2019-09-02

Förhör påbörjat

09:00

Förhör avslutat

09:05

Förhørsplats

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Telefonförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

AK

Berättelse

Johan Nilsson kontaktas av förhørsledaren eftersom Johan sökt kontakt med förhørsledaren för att lämna ytterligare uppgifter. Johan säger att han i efterhand funderat på om han vid förra förhöret sa att han hade varit hemma under hela förmiddagen den 21 augusti. Förhørsledaren informerar Johan att detta inte har berörts i förra förhöret.

Johan berättar att han minns att han under förmiddagen gick ut för att handla på ICA. Han ser på sitt kontoutdrag att han varit på ICA två gånger, däremot ser han inte klockslagen för respektive tillfälle. Hans slutsats är att det andra tillfället på ICA är det han talade om i förra förhöret, då han i samband med ett läkarbesök handlade. Det första tillfället skedde under förmiddagen. Johan minns att han i samband med detta sitt första besök på ICA den 21 augusti även köpte take-away mat på en thairestaurang. Johan säger att han inte heller för detta köp ser tidpunkten för köpet av maten på sitt kontoutdrag.

Anledningen till att Johan vill lämna dessa uppgifter är att han minns att det "spring" han hörde från lägenheten ovanför började strax efter att han ätit klart den hemtagna maten. Johan säger att han kom hem med maten kanske kl 12.00 eller några minuter efter det. Han började äta maten direkt och en kort tid efter att han ätit klart, kanske 12.15 eller lite senare, började han höra "spring" från lägenheten ovanför.

Uppläst och godkänt

Förhöret slut.

Förhör

Förhör 1

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, BF-IGV 81 LPO Södermalm

Diariernr

5000-K1036137-19

Hörd person

Frydman Rydén, Ella

Personnummer

Den hörde är

Vittne

ID Styrkt

Nej

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörs som vittne till MORD

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Andreas Svensson

Förhørsdatum

2019-08-21

Förhör påbörjat

16:45

Förhör avslutat

16:59

Förhørsplats

Ringvägen 106

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Telefonförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

Berättelse

Ella berättar att hon, Leo och Alva kollar på serier när hon hör ett kvinnoskrik. Det låter som att någon är rädd eller chockad och att det är flera på raken. Det kom därefter en smäll. De går ut på balkongen för att se vad som hänt då Ella tror ljudet kommer från Götgatan. Ella ser hur en kvinna står i ett öppet fönster med en telefon i handen och tittar emot deras hus, som om någon sett något där. Hon kom ut till fönstret flera gånger. De alla går till fönstret på Ringvägen och ser hur andra människor kollar upp emot deras hus. Ella tror då ljudet kom från huset eller på markplan. Det plingade därefter på deras dörr varav de går och öppnar. En man står utanför som är en granne underifrån, han säger att han sett något falla förbi utanför hans fönster som kom från våningen ovanför, den som är mitt emot Ellas. Grannen säger att han även plingade på dörren mitt emot men att ingen har öppnat. Ella uppger då att hon hörde en hund vid det tillfället skälla inifrån lägenheten.

På frågan om vad klockan var vid detta tillfälle uppger Ella att den var kring 12:00 eller strax efter.

På frågan om hur hon uppfattade smällen säger hon att hon tyckte den lät gäll och kom längre bortifrån. Hon uppger vidare att innan smällen skreks det flera gånger men hon kan inte uppfatta hur många eller hur länge. Hon uppger vidare att efter smällen skreks det några till gånger men då lite lägre ton. Hon uppger att skriken lät uppgivna.

Uppläst och godkänt

Förhör

Förhör 1

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, BF-IGV 81 LPO Södermalm

Diariensr

5000-K1036137-19

Hörd person		Personnummer	
Frydman Rydén, Leonard			
Den hörde är	ID Styrkt	Sätt	Ställning till misstänkt - målsägande - vittne
Vittne	Ja	Svenskt pass pa A Svenson p2904	
Tolk		Språk	

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret		
Hörs som vittne till MORD Ringvägen 106		
Underrättad om misstanke	Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)	
Försvarare/ombud önskas	Försvarare/ombud närvarande	Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare	Förhørsdatum	Förhör påbörjat	Förhör avslutat
Andreas Svensson	2019-08-21	15:30	16:01
Förhørsplats	Typ av förhör	Förhörssätt	
Ringvägen 106	RB 23:3		
Förhörsvittne	Utskrivet av		

Berättelse

Leonard(Leo) berättar att han, hans flickvän Alva samt hans syster Ella är hemma. Leo klev upp vid 10-tiden. De är hemma under hela dagen och när de tittar på serier hör de ett skrik och Leo reagerar till.

"Det var inte ett vanligt skrik utan ett gällt ylande från en människa som om någon var rädd". Leo uppfattar att skriker kommer utifrån från deras öppna dörr till balkongen. Han tror det kommer från Åhlens och Skanstullsbron då det lät som att det var långt bort. Efter skriket så hör han en smäll, som en duns men utan bas. Leo tänker på om det kan vara ett pistolskott men då det lät med bara diskant tänkte Leo att de inte kan vara en pistol som gått av utan istället är det något som ramlat.

Leo, Alva och Ella kliver ut på balkongen, de möter en annan av deras grannar som säger "visst lät det där konstigt". Leo tittar ut över innergården och på den borte sidan i ett fönster ser han en kvinna med en telefon. Hon tittar även emot deras hus varav Leo tror att något hänt i deras uppgång. De går över till andra sidan av lägenheten och kollar ut genom ett fönster mot Ringvägen. Han ser hur personer på gatan tittar emot deras hus.

Leo bestämmer sig för att gå ned för trappen och tar på sig skorna, när han öppnar dörren möter han en granne han sett förut stå och banka på dörren mitt emot Leos. Han frågar Leo "är det härifrån det låter?" varav Leo svarar "vet ej". Mannen säger att han stått någon minut och bankat men ingen öppnar. Leo hör hur en hund skäller inifrån dörren samt att någon går runt därinne. Leo säger att det kan vara hunden då det låter som lätta steg.

Grannen säger även att han hörde från en annan granne över gården att något har kastats ut från balkongen eller ett fönster från den översta våningen. Efter en stund då ingen öppnat dörren går grannen och Leo går in i sin lägenhet.

Leo går ut på balkongen igen och lutar sig ut för att se in till sina grannars lägenhet som den andra mannen knackade på. Han ser hur det är mörkt där och drar slutsatsen att ingen är hemma. Leo och de andra fortsätter sedan att kolla på serier och Ella går för att klippa sig vid 14-tiden.

På fråga om vad klockan är när denna händelse utspelas uppger Leo att den är mellan 12:30-12:45.

På frågan om Leo hört eller noterat något under tiden samt innan denna händelse från sin granne uppger Leo att han inte har det. Han tillägger sedan att det är väldigt ljudisolerat ut till trappuppgången och han kan inte ens höra om hissdörren öppnas på deras våning. Han tillägger även att han inte tyckte att skriket tidigare kom från deras hus utan utifrån.

Leo ombeds att berätta mer om skriket han hörde.
han uppger att skriket lät som ett ylande, att någon var väldigt rädd och spontant skriker till. Det var flera skrik direkt efter varandra, som att man först skriker tills luften tar slut och skriker igen. Detta skedde 4-5 gånger och varade ca 10-15 sekunder innan en smäll hördes. Därefter startade skriker igen, fortfarande med samma röst och ton med skriket var kortare och färre, ca 2-3 stycken som varade totalt i 5 sekunder, därefter blev det knäpptyst.

På frågan om han vet vilka som bor i lägenheten mitt emot säger Leo att det bor en man och en kvinna där tillsammans med 3 söner. Leo har aldrig uppmärksammat att det är något konstigt i den familjen.

Uppläst och godkänt

Förhör

Förhör 2

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1036137-19

Hörd person

Frydman Rydén, Ella

Personnummer

Den hörde är
VittneID Styrkt
JaSätt
Passbild

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Kompletterande förhör med granne boende mittemot brottsplatsen

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvarare/ombud önskas

Försvarare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Anders Karlsson

Förhørsdatum

2019-08-27

Förhör påbörjat

15:03

Förhör avslutat

15:03

Förhørsplats

Bergsgatan 48

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Ljudbandsförhör

Förhörvittne

Utskrivet av

AK

Berättelse

Förhöret är inspelat i sin helhet. Detta är en sammanfattning utifrån förhørsledarens anteckningar och genomlysning av förhörsupptagningen.

Ella bor i en lägenhet på våning 6 på Ringvägen 106. Hon bor där tillsammans med sin bror Leo och sina föräldrar Marie-Louise och Kristoffer. Inför förhöret har förhørsledaren varit i kontakt med Ellas mamma Marie-Louise som informerats om att förhöret kommer att ske. Vid förnyad kontakt med Marie-Louise inför förhöret har hon bekräftat att Ellas pappa Kristoffer också fått veta att Ella kommer att förhöras.

Ella får ta del av förhørsprotokollet som upprättats efter förhöret med henne den 21 augusti. Efter att Ella läst igenom förhöret tillfrågas Ella om något som står antecknat är felaktigt. Ella säger att ingenting är fel. Ella tillfrågas om hon sagt något som inte står antecknat eller om hon i efterhand kommit på något som hon inte sa. Ella säger att hon inte kan komma på något.

Ella ombeds berätta mer om de skrik hon hörde. Ella säger att hon hörde flera "skrik på raken". Särskilt tillfrågad om hur många skrik det var säger Ella att "det nog var över tio skrik". På fråga om hon kan beskriva hur skriken lät, säger Ella att hon i efterhand tänkt att de lät som att den som skrek hade något för munnen, men hon säger att hon också har "fantiserat" om händelsen. Ella säger att det var flera skrik och "lite som pauser" mellan skriken. Ella satt och tittade på teve samtidigt och hon beskriver att hon "nästan glömde bort" att det hade varit skrik eftersom det var "pauser" mellan skriken. På fråga om hur lång tid skriken pågick säger Ella att hennes känsla idag är att det var under "några få minuter", kanske en till tre minuter.

Ella ombeds berätta om "smällen" som hon hörde. Ella berättar att hon satt och tittade på

teve. Hon hörde en smäll och tänkte först att det lät som ett skott. Sen tänkte hon att det var "orimligt" att det var ett skott och säger även att hon aldrig har hört hur ett skott låter. Sen tänkte Ella att det lät som "något släpps på marken" och tänkte att det var från "ett bygge". Ella beskriver smällen "lät som en klapp" och att det lät som "en stor platt skiva" som smäller. På fråga om var hon då trodde att ljudet från smällen kom ifrån säger Ella att det lät som att det kom från "Götgatan Skanstullsbron". Det lät som att det var långt bort. Även skriken lät som om de var långt bort, säger Ella.

Förhørsledaren berättar att Leo och Alva har berättat att Ella tillsammans med dem var framme vid ytterdörren när en granne kom. Ella säger att det stämmer. På fråga om hon, förutom grannen som pratade, hörde något säger Ella att hon hörde en hund ge ifrån sig "tysta skall" från lägenheten mitt emot. På fråga om hur länge hon står ute vid ytterdörren säger Ella att det var "kanske två minuter". De pratade med en granne som sa att han var orolig. Ella såg att grannen försökte öppna dörren mitt emot men den var låst. Sen gick Ella, Leo och Alva in i lägenheten eftersom ingen öppnade dörren. På fråga om hon hörde något sen säger Ella att hon inte hörde något.

Ella ombeds berätta om vad hon gjorde sen. Ella berättar att hon hade en klipptid hos en frisör på St Paulsgatan kl 14.00. Hon skulle även träffa sin kompis Vera på Mariatorget kl 13.45 och Vera skulle följa med till frisören. På fråga om när hon gick hemifrån säger Ella att det var någon minut efter 13.30. Hon minns att hon tittade på klockan och då var den 13.30 och strax därefter gick hon hemifrån. På fråga om hon gick ner för trapporna eller tog hissen säger Ella att hon tog hissen. På fråga om hissen redan stod på hennes våningsplan eller hon var tvungen att trycka upp den till sitt våningsplan, säger Ella att hon inte minns det. På fråga om hissen automatiskt brukar åka ner till entréplan om ingen använt den på ett tag, säger Ella att hissen brukar stå kvar på det våningsplan där den senast lämnades.

Ella säger att tanken var att hon skulle komma hem efter frisörbesöket. Hon pratade med sin pappa som sa att hon nog inte skulle bli insläppt, så hon åkte inte ens hem och försökte. Ella säger att hon kom hem sju eller åtta på kvällen.

På fråga om hon har träffat någon av dem som bor i lägenheten mitt emot berättar Ella följande. Hon har träffat både mannen och kvinnan men vid olika tillfällen. Hon träffade mannen när de höll på att flytta in, det var en eller några veckor sedan. Ella lämnade sin lägenhet och var på väg ut. Grannens ytterdör stod öppen och mannen stod och packade upp ur flyttkartonger i hallen. Mannen ursäktade sig att det var stökigt. De sa inte så mycket mer till varandra. På fråga om hur hon uppfattade mannen säger Ella att han verkade ganska trevlig och kanske lite blyg. På fråga om hon vet vad mannen heter säger Ella att hon inte vet det men "vill säga Magnus".

Ella berättar vidare att hon en gång träffade kvinnan i hissen på väg upp. Ella var tillsammans med en vän och kvinnan var ensam. Ella säger på fråga att de inte pratade men sa hej till varandra. På fråga om hon vet vad kvinnan heter säger Ella att hon heter Monika, men att det är något hon fått reda på efter händelsen den 21 augusti. På fråga om sitt intryck av kvinnan när de sågs, säger Ella att hon var trevlig.

Ella informeras om att Alva berättat att Ella var ute tidigare på dagen den 21 augusti och köpte lunch. Ella säger att det stämmer och säger på fråga om när det var att klockan var elva eller strax efter elva. Hon uppger att hon var ute kanske 15-20 minuter. På fråga om hon såg eller hörde något då, säger Ella att hon inte gjorde det.

Förhöret slut.

Förhör

Förhör 2

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1036137-19

Hörd person Frydman Rydén, Leonard			Personnummer
Den hörde är Vittne	ID Styrkt Ja	Sätt Passbild	Ställning till misstänkt - målsägande - vittne
Tolk			Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Kompletterande förhör om sina iakttagelser den 21 augusti 2019.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttaga)

Försvarare/ombud önskas

Försvarare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare Anders Karlsson	Förhørsdatum 2019-08-27	Förhör påbörjat 09:46	Förhör avslutat 11:06
Förhørsplats Bergsgatan 48 - Kriminalpolisens lokaler	Typ av förhör RB 23:3	Förhörssätt Ljudbandsförhör	
Förhörsvittne	Utskrivet av AK		

Berättelse

Leonard, fortsättningsvis kallad Leo, bor tillsammans med sin syster Ella och deras föräldrar på Ringvägen 106 på översta våningen. Leo ombeds berätta om sina iakttagelser den 21 augusti 2019. Han berättar följande.

Leo var hemma med sin flickvän Alva och sin syster Ella. De gick upp olika tider på morgonen. Det var en helt vanlig dag, säger Leo. De satt och åt lunch i vardagsrummet och samtidigt tittade på teve. Alva reste sig i något läge från bordet och gick in i Leos rum. Ungefär då hörde Leo ett pulserande skrik som var som ett ylande i ren panik. Leo pausade teven och tittade på Ella och Leo kände att det är något var riktigt konstigt. På fråga säger Leo att han och Ella inte sa något till varandra. Leo säger att skriket pågick max tio sekunder. På fråga säger Leo att det inte var ett ihållande skrik utan pulserande. På fråga om Leo kunde höra var skriket kom ifrån, säger Leo att han tyckte att skriket inte kom inifrån huset utan från utsidan. Deras fönster mot Ringvägen var stängt, medan balkongdörren mot innergården var öppen kanske två decimeter. Leo säger att det är extremt ljudisolerat i huset. Leo tror att fönstret i hans rum, som vetter mot innergården, kan ha varit öppet och att dörren till hans rum, som vetter mot hallen, kan ha varit öppen.

Sen hörde Leo en ganska hög smäll. På fråga säger Leo att han fortfarande var inne i lägenheten men var på väg tillsammans med Ella balkongen. Ella sa är det sådär en pistol låter?. Leo tänkte att det inte var en pistol. På fråga om varför han inte tänkte att det var en pistol, säger Leo att han inte vet varför, men han tyckte inte att det lät som en pistol. Han säger att han inte har hört hur en pistol eller gevär låter någon gång. Leo säger att smällen lät som en duns med diskant, som om man slängt en kastrull i marken. Leo och Ella gick ut på balkongen ut mot gården och Alva kom också dit.

På balkongen direkt till vänster stod en granne som sa visst lät det konstigt?. Leo säger på

fråga att grannen bor på Ringvägen 108, i en vindsvåning. Grannen var en man, han tror att det bor en familj i samma lägenhet. Mannen var ca 30 år. På fråga säger Leo att han och grannen inte sa något mer till varandra. Leo säger att han såg en tjej sitta i ett öppet fönster, rakt fram över gården, lite åt höger från Leos position. Tjejen satt på fönsterkarmen, satt med telefon i handen och tittade sig omkring. Den fasaden som tjejens fönster finns på har inga balkonger.

Leo, Alva och Ella diskuterade på balkongen varifrån skriket och smällen kom ifrån. Alva sa att det lät som att det kom från Åhlénshuset på Götagatan. Alla tre gick in i lägenheten, Leo tittade sen genom ett av två fönster, det i vardagsrummet, mot Ringvägen. Leo såg att folk tittade upp mot deras hus, men ingen stannade. Leo, Alva och Ella stod och diskuterade vad som kunde ha hänt. Ella och Alva gick igång ganska mycket och sa att någon kanske hade hoppat. Ella och Alva pratade igen om en pistol. Leo säger att det under diskussionerna varken slog honom eller Alva eller Ella att ljuden kunde ha kommit inifrån deras eget hus. De var övertygade om att ljuden kom utifrån.

På fråga om Leo efter smällen hörde något, säger han att han hörde samma skrik under tre sekunder. Leo säger att han var på väg ut mot balkongen då han hörde det. Leo säger skrik-smäll-skrik skedde inom loppet av femton sekunder. Efter det andra skriket hörde inte Leo fler skrik.

Leo bestämde sig för att gå ut på gatan för att kolla vad som hänt. Leo tog på sig skorna och tog på sig ett par byxor, därefter gick han till ytterdörren för att öppna den och gå ut. Leo mötte då en granne som stod utanför. Leo säger att det är en och en halv meter mellan ytterdörrarna på våningsplanet. Leo säger att han inte skulle kunna ligga raklång mellan dörrarna. Grannen, Leo vet inte vad han heter, vände sig direkt om, pekade på Leo och frågade är det från er ljuden kommer. Leo sa att det inte var från dem och att de trodde att det kom från gatan.

Grannen sa att han bor på våningen under, Leo fick för sig att han menade under den andra lägenheten. Grannen sa också att han stått och knackat, ringt på och ryckt i handtaget. Samtidigt som grannen stod utanför och pratade med Leo, såg han att grannen bankade på den andra dörren. På fråga säger Leo att Alva och Ella hade kommit till ytterdörren också. Grannen sa att någon i huset mitt emot har sett ett föremål kastas ut från den lägenheten som han dunkade på. Han sa inte vad som kastats ut. Leo minns inte om grannen sa om det som hade kastats ut hade kastats ut från balkongen eller ett fönster, men har för sig att han sa balkongen. Leo säger att han inte är säker men grannen kan ha sagt att någon även ska ha ringt 112. Leo vet inte om grannarna på samma våning har en balkong. När Leo hörde att något ska ha kastats ut drog han slutsatsen att smällen nog hade kommit från det som kastats ut. Leo säger att han fortfarande var osäker på varifrån skriken kom ifrån.

Man hörde, säger Leo, en skällande hund inifrån lägenheten mitt emot. Leo fick en känsla att någon var hemma. Leo har sett att grannarna mittemot har en liten hund, kanske en chihuahua. Leo fick känslan att någon var hemma med hunden. På fråga om han hörde något mer just då, exempelvis skrik eller smällar, säger Leo att han inte hörde skrik, smällar eller röster, men säger att han hörde små lätta ljud. På fråga om hur han menar säger Leo att han tänkte att det var hunden. Leo tänkte fortfarande inte att det var därifrån skriken kom. Leo säger att det var hasande ljud, som om en hund står och river på en matta.

Grannen sa sen jag har försökt och gick ner till sig. Leo, Alva och Ella stod kvar i max en halv minut, ganska tysta och tittade på dörren mittemot innan de gick in i sin lägenhet. Det enda de hörde då var hunden som skällde. Leo har för sig att han även hörde, just när han skulle stänga sin dörr, ett skrik men det kändes fortfarande som att det kom utifrån. Varken

Alva eller Ella reagerade på det och Leo tillägger att han inte vet om detta är en efterhandskonstruktion att han hört detta skrik, eller om det faktiskt var så att han hörde detta.

Leo gick därefter ut igen på sin balkong mot gården. Leo gick till sin balkongs vänstra kant, tog tag i balkongräcket och lutade sig åt vänster mot grannens balkong för att se om han såg något. Det var mörkt hos grannen. I efterhand har Leo förstått att det han såg var grannarnas badrum. Det var hans pappa som, när Leo i efterhand berättat om händelsen, sa att det som ses från deras balkong är badrummet hos grannen. Leo säger att tjejen i fönstret på andra sidan var kvar på samma plats, hon tittade mot Leos håll som han upplevde det, samtidigt som hon verkade ringa någon. Hon höll en telefon mot örat. Leo tänkte då att det kanske var henne som grannen pratat om som hade ringt 112. Då blev han ganska lugnad. Leo säger att det blev lugnt och tyst.

Leo säger att händelseförloppet, från första skrik till dess han för andra gången stod på balkongen och såg tjejen med telefonen, inte tog mer än tio minuter men inte mycket mindre än tio minuter. Leo säger kanske sju åtta minuter. Leo säger att han, Alva och Ella gick in i lägenheten igen. Det hördes ingenting mer sen.

På fråga om när i tid han hörde första skriket, säger Leo mellan halv ett och kvart i ett. På fråga om varför han placerar händelsen just vid den tidpunkten, säger Leo att de satt och åt lunch och att Leo minns att han hade tittat på klockan strax innan och såg att den var 12.20. De tittade på en serie som var 20-minutersavsnitt. Ca en halvtimme efter att det hade hänt lämnade Ella lägenheten och då var klockan 13.30. Ella hade en klipptid kl 14.00. Hon reste sig plötsligt och sa oj oj oj, jag har en klipptid och jag ska vara där om en halvtimme. Leo säger på fråga att han redan innan visste att Ella hade en klipptid kl 14.00. De hade pratat om Ellas klipptid redan när de åt lunch. På fråga om Leo vet var Ella skulle klippa sig, säger han att det var någonstans på Söder i närheten av Slussen.

På fråga om Ella tog hissen eller gick ner för trappan säger Leo att Ella tog hissen. Leo säger att Ella skulle ta hissen även om det bara vore för en våning. På fråga om han faktiskt hörde eller såg om Ella faktiskt tog hissen säger Leo att han inte gjorde det. Att Ella tog hissen är en slutsats utifrån hur han känner sin syster. Leo säger att Ella är lat gällande fysisk ansträngning, annars är hon inte lat, men kan man ta en hiss så gör man det.

På fråga om grannarna mittemot Leos lägenhet och vad han vet om dem säger Leo att han har träffat dem. Han har träffat kvinnan säkert fyra gånger, mannen har han träffat två gånger. Mannen har han bara träffat när båda deras ytterdörrar varit öppna. Vad gäller mannen har de bara hälsat och pratat lite om deras hund. Vad gäller kvinnan så har Leo åkt hiss med henne någon gång. De har även mötts in trapphuset och då har hon varit med sina söner. På fråga om när han såg kvinnan senaste gången, säger Leo att det var dagen innan eller två dagar innan händelsen. Då satt kvinnan tillsammans med en annan kvinna på uteserveringen till en glassbar som ligger i närheten av porten. Leo säger att han och kvinnan vinkade till varandra men sa inget till varandra då. På hur kvinnan verkade då, säger Leo att han inte fick något riktigt intryck. Han tänkte inte på det. På fråga om han vid de andra tillfällena han träffat henne fått något intryck av kvinnan, säger Leo att hon var glad, lättsam och att hon log ganska brett när de hälsade.

På fråga om när han senast såg mannen, säger Leo att de (*grannarna, förhørsledarens ant.*) just hade flyttat in, men att det var några dagar innan händelsen. På fråga om vilket intryck han fick av mannen, säger Leo att han inte verkade lika framåt och pratsam. Leo säger att det kändes på mannens kroppsspråk att han inte ville ha så mycket kontakt, men att han hälsade och var artig.

Förhöret uppläst och godkänt.

Förhöret 10.59

Förhör

Förhör 1

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, BF-IGV 81 LPO Södermalm

Diariernr

5000-K1036137-19

Hörd person

Fellman, Alva

Personnummer

Den hörde är

Vittne

ID Styrkt

Nej

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörs som vittne till MORD Ringvägen 106

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Andreas Svensson

Förhørsdatum

2019-08-21

Förhör påbörjat

16:03

Förhör avslutat

16:11

Förhørsplats

Ringvägen 106

Typ av förhör

RB 23:3

Förhörssätt

Förhörsvittne

Utskrivet av

Berättelse

Alva berättar att hon sov och var hemma hos sin pojkvän på Ringvägen, hon vaknade vid 11-tiden och då var pojkvännen Leo och hans syster Ella vaken.

De åt lunch och kollade serier och efter en stund gick Alva in i sovrummet som har ett fönster öppet mot innergården. Alva hör ett högt kvinnskrik som lät att komma långt bort ifrån. Det skreks i flera omgångar i ca 10-20 sekunder innan det slutade efter en smäll hördes, därefter började man skrika igen men sluta tvärt.

Alva och de två andra gick ut på balkongen för att se om de såg något. De möter en granne som även han gått ut på balkongen och säger något i stil med "det där lät konstigt". Alva ser hur en kvinna i ett fönster kommer fram och tillbaka till fönstret och håller en mobil i sin hand, hon tittar emot deras hus.

De går sedan till fönstret som är emot Ringvägen och ser hur personer tittar mot deras hus även där, därefter plingar det på deras dörr.

När de öppnar dörren står en man där som frågar "har det hänt något?" vara de svarar att det inte skett något i deras lägenhet. Mannen ute i trappen säger att han knackat på deras grannes dörr men ingen öppnar. Alva hör hur en hund går och skäller i grannens lägenhet. Mannen i trappan säger sedan att "han bara ville se så att ingen råkat illa ut".

Därefter stängde de dörren och fortsatte som vanligt, Ella gick vid 14-tiden för att gå till en frisör.

På frågan om hon hört något från grannens lägenhet idag eller annan dag säger hon att hon inte har gjort det trots att man ibland kan höra ganska bra genom väggarna.

På frågan om var hon tror skriket kom ifrån säger hon att hon tror det kom ifrån Åhléns eller Skanstullsbron.

Alva ombeds berätta mer detaljerat om skriket och vad hon uppfattade då.

Hon uppger att det lät som ett panikartat skrik som ljud 2-3 gånger i totalt 10-15 sekunder.

Alva uppger att skriket lät skalligt, som att man kommer ha ringande öron om stod i närheten. Efter detta kom smällen. Alva tror inte att smällen var ett pistolskott eller liknande då det inte

hade någon bas utan lät bara väldigt högt, som en vanlig smäll mellan saker, "typ som en klapp", därefter startade skriken igen. Dessa varade totalt i ca 5 sekunder uppger hon och att det var samma sorts skrik sedan innan men inte lika höga. Det var därefter knäpptyst.

På frågan om hon vet vilka som bor i lägenheten mitt emot uppger Alva att hon tror det är en man och en kvinna samt 3 söner. Hon uppger vidare att hon inte sett eller hört något skumt ifrån dem.

Uppläst och godkänt

Förhör

Förhör 2

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Diarienumr

5000-K1036137-19

Hörd person

Fellman, Alva

Personnummer

Den hörde är
VittneID Styrkt
JaSätt
Passbild

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Kompletterande vittnesförhör kring mord på Ringvägen 106 i Stockholm den 21 augusti 2019.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Lars Andersson

Förhørsdatum

2019-08-27

Förhör påbörjat

13:05

Förhör avslutat

13:36

Förhørsplats

Bergsgatan 48, Kungsholmen, Stockholm

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörsätt

Ljudbandsförhör

Förhörvittne

Utskrivet av

Involverad personal

Anders Karlsson

Funktion

Biträdande förhørsledare

Berättelse

Det här är en sammanfattning av förhöret som i sin helhet finns sparad som ljudfil.

Förhöret inleds med att Alva får läsa igenom det förhör som hölls med henne den 21 augusti 2019 kl. 16.03. Hon tillfrågas om innehållet är korrekt och hon svarar att allt stämmer men med förtydligandet att Ella inte var hemma när Alva vaknade vid 11-tiden. Ella var då iväg för att köpa frukost på Hemköp. Hon återvände till lägenheten efter uppskattningsvis 10 minuter.

Alva hörs sedan kompletterande och gör följande förtydliganden och tillägg till sitt tidigare förhör:

Alva är flickvän till Leo som bor i sina föräldrars lägenhet på adressen. Leos familj har bott där sedan januari 2019. Alva har varit där "en hel del" och har även mött grannfamiljen som flyttade in för några veckor sedan. Alva har hälsat på dem men Alva tror att det mest är Leos föräldrar, t ex hans mamma Marie-Louise, som intresserat sig för sina nya grannar. Marie-Louise har berättat att kvinnan i familjen sagt till henne att de flyttade in som någon "nystart"

Alva beskriver familjen som:

En trevlig kvinna med hund. Alva såg henne senast på förmiddagen den 19 eller 20 augusti, då satt kvinnan med hunden och åt en glass på Gelaterian på Ringvägen (*troligen 110, förhørsledarens kommentar*). De har även träffat på varandra i trapphuset och småpratad, troligen i helgen den 17-18 augusti.

En man, honom har Alva bara sett honom vid ett tillfälle tillsammans med henne. Det är

samma tillfälle som hon träffade kvinnan i trapphuset. Mannen släppte in kvinnan genom dörren till bostaden. Alva hälsade och han hälsade helt kort tillbaka.

Det ska även finnas tre söner mellan 17 och 20 år. Alva har bara sett en ung kille som hade en bag, de hälsade inte utan hon bara såg honom när de möttes i trapphuset.

Vid tillfället när brottet begås var hon, Leo och Ella ensamma i lägenheten. Leos föräldrar var på sina arbeten.

Tillfrågad runt smällen hon hört förklarar Alva att det inte var en duns utan mer "diskant". Hon har inte sett något föremål, hon stod inne i ett rum. Grannen som sedan stod utanför deras dörr och ringde på (vittnet Johan Nilsson, *förhørsledarens kommentar*) berättade att något ramlat förbi hans fönster.

Tillfrågad kring grannen hon pratat med på balkongen förklarar Alva att hon aldrig såg honom, hon hörde honom bara. Han pratade svenska och bor på "nästa" balkong på samma våning, till vänster från dem sett. Det är nästa hus, inte samma fastighet som Leo bor i (*Ringvägen 108 högst upp, förhørsledarens kommentar*).

Tillfrågad kring kvinnan som Alva sett ringa i en telefon förklarar Alva att hon stod i ett fönster på andra sidan innergården (*Troligen Götgatan 103, förhørsledarens kommentar*)

Tillfrågad kring att hon hör kvinnans hund förklarar Alva att hon hörde hunden skälla när hon pratade med grannen under som kommit upp. De stod med dörren öppen, han var i trapphuset utanför den aktuella lägenhetsdörren. Hunden var inte i panik utan skällde mer normalt som när någon ringt på dörren. Två-tre skäll sedan var det tyst. Alva hörde inget annat där inifrån.

Tillfrågad kring vilka som lämnat våningsplanet förklarar Alva att Ella gick iväg för att klippa sig ca 13.40 uppskattningsvis. Ella hade tid bokad hos frisören klockan 14 och gick iväg som planerat. Varken hon själv eller Leo har lämnat våningsplanet innan polisen anländer. Leos föräldrar var inte hemma vid tillfället utan på sina arbeten. Hon har inte uppfattat att brevbäraren eller någon annan varit upp på deras våningsplan vid tillfället.

Förhöret är uppläst och godkänt.

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Diarienumr

5000-K1036137-19

Hörd person

Jungselius, Hugo

Personnummer

Den hörde är

Vittne

ID Styrkt

Ja

Sätt

Svenskt pass

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hugo arbetar som brevbärare. Han hörs om sina iakttagelser runt Ringvägen 106, onsdagen den 21 augusti 2019.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Marika Karlsson

Förhørsdatum

2019-08-27

Förhör påbörjat

12:19

Förhör avslutat

13:14

Förhørsplats

Bergsgatan 48, Stockholm

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Ljudbandsförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

GD

Berättelse

Förhørsledare: Marika Karlsson

Hörd person: Hugo Jungselius

FL = Förhørsledare

H = Hörd person

FL: Då är det förhör med vittnet Hugo Jungselius och det är ärende K1036137-19 och dagens datum är tisdagen den 27 augusti 2019 klockan är 12:19. Vi befinner oss på Bergsgatan 48, polishuset Kronoberg och förhørsledare, polisinspektör Marika Karlsson.

Hugo, då ska du få berätta, du har sagt här innan förhöret att du arbetar som brevbärare på Citymail på 116-kontoret.

H: Exakt. Ja.

FL: Och du hörs alltså med anledning av detta, i det här ärendet avseende mord då som ska ha skett den 21 augusti på Ringvägen i Stockholm.

H: Ja mm.

FL: Så då skulle jag vilja att du bara berättar med egna ord.

H: Yes. Vi har en del rutter att välja mellan. De blir ju tillsatta till oss och en rutt jag har kört en hel del är Ringvägen 147 till 123. Och sen över vägen 104 till 138. Och vi brukar göra två rundor om dagen och jag brukar gilla att göra den det första jag gör, alltså ungefär klockan 7 på morgonen. Men när jag kom till jobbet i torsdags så sa min chef att det är bättre att jag gör

den som min andra runda för att längs den här rutten är det en del företag som inte har öppnat så tidigt och då kan vi inte leverera posten.

Så då körde jag först min andra rutt vilket var Färgargårdstorget och Vintertullstorget. Och sen kör jag Ringvägen och ... kör först ena sidan alltså 140 till 123 och går över vägen till 104 och delar i 104:an. Och när jag kommer ut ur... ur porten så ser jag två... ambulanspersonal som står vid 106:an och kommer inte in och jag ska ju dela i den här näst, men då går jag fram till dem och tar upp min sådan här solicode som det heter, som jag använder för att komma in i portar och blippar, och säger hej vill ni komma in?. Och de vänder sig om och säger ja tack så mycket.

Varpå jag går till min cykel och hämtar posten som ska till 106:an. Det kanske kan tilläggas att jag är i väldigt högt tempo när jag jobbar. Och jag går in i porten och ambulanspersonalen står kvar på bottenvåningen, de har alltså egentligen bara gått in i porten. Så jag går förbi dem, går in i hissen och tittar på min post och ser, okej jag ska till högsta våningen, det brukar vara så, det är alltid sorterat från den högsta våningen man ska till. Och jag åker högst upp och ... just på det våningsplanet är det väldigt trångt. Det är nästan 1 kvadratmeter när man kommer ut från hissen. Och direkt när jag öppnar hissdörren så öppnas den högra dörren där det står Borgmalm och Mosbaek på dörren. Och en man kommer ut och är jätte-, jätte-, jätte-nedblodad. Och jag ser direkt att det är liksom inte näsblod det är nästan svart klumpigt blod han har över hela sin tröja.

Jag tror jag ser ett ganska stort sår under hakan. Hans t-shirt är väldigt trasig. Bak vid, vid hans stora ryggmuskel är det, är den trasig också och blodig. Och jag hör en hund skälla konstant, och jag säger till honom de är på väg. Och han är... vad jag skulle beskriva, i chock. Jag, vi ser liksom igenom varandra känns det som. Och han är ja okej, okej. Helt, inte där. Utan tagen på något sätt. Och jag börjar gå ner för trappan, och sen vänder jag mig om och säger men vet de att du bor högst upp? Ja, ja det gör dem, det gör dem. Okej.

Och jag fortsätter dela resten av porten och... gör det ganska fort. Går förbi ambulanspersonalen, som står kvar där nere. Då har de gått ut ur porten. Jag tar... jag går till min cykel och tar posten till 108:an. Och när jag är i 108:an så hör jag polissirener. Och när jag kommer ut så... är vad som känns, hela Ringvägen i vakuum. Det har liksom stannat till. Det är poliser överallt, polisen pratar med ambulanspersonalen. Och då förstår jag att det förmodligen inte var, vad jag trodde att det först var. Att hans ena hund hade fått fnatt eller något sådant där. Utan att det kanske är något allvarligare.

Men samtidigt så, stämningen där får mig att... någonstans fortsätta med min... med mitt jobb. För jag vet att jag måste hinna klart. Så jag fortsätter med rutten och 110:an är ju 20 meter liksom ifrån 106:an då. Så jag är ju på platsen... kanske i 20 minuters tid, sen cyklar jag bort. Och när jag är vid 114 så kommer jag in i den porten och då står det en kvinna och väntar på hissen och jag väntar med henne. Och hon säger ja det är kaos på hela Ringvägen. Också säger jag ja vill du veta en grej, jag var först på plats, det var en man som var helt blodig och helt borta. Jag trodde att det var hans hund, men nu tror jag att han måste ha mördat någon. Såg han ut som en mördare frågade hon. Då sa jag hur ser man det. Absolut. Också sa hon något i stil med att det är vilt i Sverige. Och så fortsatte jag dela min post, blev klar. Åkte tillbaka till kontoret, stämplade ut.

Ringde en vän som bor på Rutger Fuchsgata, en nära vän. Han svarade inte i telefonen, jag ringde för att berätta det här. Jag ringer min bästa vän och berättar det för honom. Och vi pratar väl främst om hur ... bisart det var att jag ... blev liksom förbi släppt av ambulanspersonalen och att jag inte blev stoppad av polis. Och vi frågar om det är... vi brukar skämta om att jag har en osynlig energi. Frågade om det är på grund av det, eller på

grund av, att ambulanspersonalen, jag vet inte... hade order att inte gå upp, men samtidigt så kändes det fel att då släppa förbi mig. Och det är främst det vi pratar om. Och sen har jag berättat den här historien för kanske 6 personer, totalt.

FL: Yes.

Och dagen efter så, så berättade jag även för dem... eller jag hade faktiskt inte tänkt att prata om det på, just på jobbet. Men så frågade... arbetsledaren, alltså han som sa åt mig att göra Ringvägen som min andra runda, han frågade kom du in igår på den, i den porten. Också sa jag ja, du jag träffade honom. Och jag, jag har inte känt mig särskilt tagen av det för jag kände aldrig att jag var i fara. Jag kände inte att... Jag kände inte att, att jag var i fara. Däremot just det här som jag sa att det är... det som pratades om när jag har berättat om det är just att det är, det är så bisarrt på något sätt. Att jag var där först.

FL: Vet du vad klockan var när du kom in i den här porten, 106:an?

H: Jag kan tyvärr inte säga att jag vet vad klockan var.

FL: Nej.

H: Nästan så att jag kan säga att jag inte vet alls.

FL: När avslutade du ditt skift?

H: Det går säkert att hitta, alltså när jag har stämplat ut. Jag skulle gissa på att jag gjorde det kring 4. Men det tåls att tilläggas att ja jag absolut inte känner mig säker på tiderna. Så där vågar jag inte säga någonting säkert alls.

FL: Okej. Jättebra. Då ska jag, jag har lite kompletterande frågor till dig...

H: Absolut.

FL: ... vi tar dem.

H: Ja.

FL: Du säger ju att du gick in i den här fastigheten och att du då möttes av två ambulansmän...

H: Ja det är först att jag blippade in dem.

FL: Ja du blippade in dem, precis.

H: Yes.

FL: Och sen så säger du då att du tar hissen upp till våning 6.

H: Yes.

FL: Hissen, var den längst ner då?

H: Ja.

FL: Okej. Hörde du eller såg du någonting, eller några människor i trappuppgången där?

H: Ja. Det var en man som pratade med ambulanspersonalen och jag tror han sa någonting med... jag vet inte om jag har med detta att göra. Eller något sådant där.

FL: Vart var den personen någonstans?

H: Bredvid ambulanspersonalen, alltså längst ner på bottenvåningen.

FL: Där stod det en man?

H: Precis...

FL: Och han sa jag vet inte om jag har någonting med det här att göra?

H: Något i den stilen. De pratade liksom.

FL: Hur såg den personen ut, minns du det?

H: ... Han var inte under 30. Han var lite överviktig och han kanske hade ryggsäck, på piqué och shorts men det är bilden jag har, jag kan inte vara helt säker på att det var det han hade på sig.

FL: Okej. Förutom den mannen var det något annat du hörde eller såg i det här trapphuset innan du gick in i hissen?

H: Nej. Jag har, jag har delat i den porten flera gången innan. Och en grej jag har noterat är att ... den lägenheten där det skedde, att som jag upplever det, att det är... de var ganska nyinflyttade. Jag vet inte om det har med någonting att göra men.

FL: Kan du säga ungefär när du vet att de har flyttat in?

H: Inom en månads tid skulle jag tro.

FL: Mm, men det är inget övrigt du hör eller ser innan du går in i hissen?

H: Nej.

FL: Du går in i hissen, trycker på våning 6...

H: Yes.

FL: ... och åker upp.

H: Yes.

FL: Sen säger du att, när du öppnar dörren...

H: Mm.

FL: ... då ligger den här aktuella lägenheten till höger.

H: Precis.

FL: Och det är väldigt trångt.

H: Ja.

FL: Samtidigt som du öppnar hissdörren öppnas också dörren till lägenheten.

H: Ja.

FL: Där det stod Borgmalm och vad sa du?

H: Mosbaek.

FL: Mosbaek. Och där kom det ut en man.

H: Ja.

FL: Den här mannen, skulle jag vilja att du beskriver även utseendemässigt. Du har beskrivit honom väldigt väl, just skador och så.

H: Mm.

FL: Men jag vill att du försöker beskriva om han säger någonting.

H: Jag, jag kan säga att jag ganska kort efter sökte på de här personerna och ... jag har hittat bilder på Joakim Borgmalm och det var han.

FL: Mm okej.

H: Eller av bilden, bilderna jag har sett på Google så var det den mannen jag mötte där uppe.

FL: Du har ju beskrivit hans skador.

H: Mm.

FL: Kan du göra det igen är du snäll.

H: Ja. Jag minns inte vad han hade som nederdel. Men vad jag kommer ihåg så hade han en t-shirt på sig, som jag tror var mörkgrå. Och som en krage ner till naveln ungefär, hade han ett stort lager av blod och det blodet kommer jag ihåg som att det var mörkt och klumpigt. Alltså att... det var helt uppenbart för mig att det här inte var näsblod. Eller det kändes liksom som organblod eller in... muskel... invärtesblod liksom. Och om det blodet kom från, vad jag tror var ett stort sår han hade, alltså ett... ett köttssår han hade under sin haka, det vet jag inte. Jag har nästan svårt att tro att så mycket blod kunde komma från det såret, det säger min intuition.

FL: Förlåt att jag avbryter, men såret på hakan...

H: Mm.

FL: ... hur stort var det ungefär?

H: ... Det... ska jag visa för dig?

FL: Ja du kan visa.

H: Ja, inte större än såhär.

FL: Okej, nu visar du som att det är kanske 3 centimeter i omkrets ungefär?

H: Ja.

FL: Var det ett djupt...

H: Såklart kan jag...

FL: ... var det ett djupt sår eller var det ett liksom, inte så djupt sår helt enkelt.

H: Jag tror inte det var ett så djupt sår.

FL: Nej, och det var precis under hakan?

H: Mm.

FL: Mm.

H: Jag minns att jag tänkte att han kanske hade ramlat genom glas eller något sådant där. Men sättet han förde sig på, även om han var i chock så upplevde jag inte att han var i livsfara. Att det såret skulle innebära att han skulle dö liksom.

FL: Nej.

H: Och om man har ett stort köttår kring sin hals då, då tror jag inte man kan gå så stabilt som han gjorde.

FL: Vad var det för andra skador som du såg?

H: Jag kommer inte ihåg om det var på högersidan av hans rygg eller om det var på vänstersidan. Men där såg jag att t-shirten var liksom... hade också ungefär en 3 centimeters öppning och blod där omkring också. Jag såg inte om det var ett köttår eller inte. Det hade kunnat vara slitage bara.

FL: Okej.

H: Men det jag vet att jag såg var att han hade väldigt mycket blod över sitt bröst.

FL: Uppfattade du det här blodet som om det var färskt eller att det var...

H: Färskt.

FL: ... lite torkat?

H: Eftersom jag har beskrivit det som klumpigt så kan det säkert vara lite torkat.

FL: Okej.

H: Jag kan se hur, hur det hade varit torkat.

FL: Hur långt ifrån den här mannen var du?

H: Under 1 meter.

FL: Säger han någonting?

H: Jag pratar ju först. Och jag säger de är på väg och direkt när jag kommer upp till 6:an, så märker jag att jag inte har någon post dit, det är liksom en vana jag har att klicka på högsta trappan. I värsta fall får jag gå ner en trappa. Och ibland stämmer heller inte numren utan det kan stå att det är våning 5, men att det egentligen är våning 6. Så jag märker direkt att jag inte har någon post att dela på de här två lägenheterna. Men vi står liksom... vi står jättenära varandra. Vi vidrörde inte varandra men det var liksom så pass nära att vi hade kunnat vidröra varandra. Axel mot axel, men vi vidrörde inte varandra.

Jag säger till honom, och tittar på honom och säger de är på väg. Och han säger något i stil med jaha okej, okej. Och går nästan in mot lägenheten igen, och direkt när jag kom upp så var det det jag kände att när jag såg honom att han trodde att jag skulle vara ambulanspersonalen. Att det var därför han öppnade dörren. Ner från det här våningsplanet går det en... en trappa som är som en halvcirkel, och när jag har gått ner några få steg men fortfarande ser rätt upp så vänder jag mig om och säger men vet de att du bor högst upp?. Och han har inte gått in i lägenheten än, titt... men han tittar inte på mig men säger ja, ja, ja det gör de. Också hör jag någonting från, vad jag tror är högtalare på en mobil.

FL: Är det från hans mobil då eller en mobil från lägenheten så att säga?

H: Det hade kunnat vara hans mobil. Det vet jag inte. Hunden skällde hela tiden också. Den skällde konstant. Och det lät som en liten hund, om det spelar någon roll.

FL: Sa han någonting till dig förutom det du har sagt nu?

H: Nej.

FL: Och du sa inget mer heller?

H: Nej.

FL: Hur långt var ert möte ungefär om du skulle uppskatta?

H: 20 sekunder, max.

FL: Och du har sagt att du uppfattade honom som chockad. Du sa någonting i stil med att, det kändes som vi, vi såg igenom varandra.

H: Ja.

FL: Kan du försöka utveckla det?

H: En blick som inte var... lugn. En blick som inte var närvarande. Utan som om han inte hade, hade något perspektiv liksom. Och hur han, han rörde sig var... jag skulle inte säga att han rörde sig som att han var väldigt skadad. Utan mer som att han, nu vet jag ju att han inte var nyvaken men i brist på att kunna beskriva det på något annat, att det var så han rörde sig lite. Långsamt och utan mål liksom.

FL: Du har beskrivit den här, att han hade någon grå slags...

H: Mm.

FL: ... skjorta.

H: Eller t-shirt.

FL: T-shirt, t-shirt. Är det något i övrigt du kan säga gällande hans klädsel eller hade han någonting i händerna eller någonting?

H: Hade han haft en kniv hade jag sett det. Hade han haft en mobil, kanske jag hade missat det. Men han hade absolut inget vapen på sig.

FL: Nej. Är det något i övrigt du kan säga om hans utseende så, klädsel eller något sådant?

H: ... Nej.

FL: Nej...

H: Men jag vill säkerställa ... det som uppfattades som chock ... lägger jag inget värde vid liksom.

FL: Nej, nej. Sen säger du att du går ner för trapporna.

H: Jag tar två dubbla steg. Och tänker nog då på att personalen är fortfarande kvar där nere. Det kanske är därför de inte har åkt någonstans för de inte vet vart han bor. Och jag vänder mig om, och tittar upp mot honom och säger men vet de att du bor högst upp?. Han säger ja. Och går in i lägenheten, jag tror inte han stänger dörren. Det är jag inte säker på. Jag hinner inte se att dörren stängs, jag uppfattar inte om... ljudet av att den stängs heller. Men jag hör en röst, från vad jag tror är högtalare på en mobil eller en walkie talkie, men jag har svårt att tro att det skulle vara en walkie talkie så därför tror jag det var en mobiltelefon.

FL: Du hör inte vad som sägs där?

H: Nej.

FL: Och sen springer du då ner...

H: Och delar på...

FL: ... tar trapporna hela vägen.

H: ... delar på varenda plan.

FL: Ja. Möter du någon annan person under din väg ner...

H: Nej.

FL: ... till bottenvåningen?

H: Nej.

FL: Ingen, nej.

H: Absolut inte.

FL: Och sen när du kommer ner, så säger... då är ambulanspersonal kvar där nere och de står utanför porten.

H: Ja.

FL: Är det någon annan där nere? Vid hissen eller ...

H: Nej, nej.

FL: Nej. Utan det är dem som står där.

H: Ja.

FL: Säger du någonting till dem när du kommer ut?

H: Nej.

FL: Och de frågar inget heller?

H: Ingenting alls. Jag upplevde att de inte såg mig när jag gick ut.

FL: Mm okej. Också sa du att det kom poliser också.

H: Ja. Jag delade i nästa port och när jag är i den porten så hör jag sirener. Och när jag kommer ut så ser jag först hur en polis står och pratar med en i amb... en ambulanspersonal som jag tror är den manliga ambulanspersonalen. För det var en man och en kvinna som jag släppte in. Och han pratar med den här polisen. Och jag tittar på dem, men jag upplever att ingen ser mig.

FL: Och dörren den stängs inte när du lämnar 106:an och de står utanför ambulanspersonalen. Du stänger inte igen dörren, utan då är den öppen för dem så att säga?

H: Precis.

FL: Och det är ingen annan person som kommer in eller lämnar den här lägenheten när du är där?

H: Lägenheten?

FL: Nej jag menar alltså du mötte som sagt ingen person på den vägen ner när du delar ut posten?

H: Nej det gjorde jag inte.

FL: Nej, och heller inte när du går ut ur porten, du möter ingen annan förutom den här ambulanspersonalen?

H: Precis.

FL: Okej. Bra. Tänkte på... du säger ju sen att du fortsätter dela ut post och sen när du kommer till 114 och du står och väntar på hissen...

H: Eller 116.

FL: 116, Är du säker på att det är 116?

H: Nej.

FL: Nej någon av dem.

H: 114 eller 116, yes.

FL: Där står du och väntar på hissen...

H: Och om jag är där nu så kan jag se vilken det var, men jag kommer inte ihåg liksom.

FL: Nej, nej. Men där möter du en kvinna i alla fall.

H: Ja, med finlandssvensk brytning.

FL: Okej. Kan du beskriva henne.

H: Trevlig. Det första jag sa var någonting... För jag såg hur hissen åkte upp och hur hon nästan tryckte. Också vi säger något i stil med ja det var nära, synd. Det var nästan så jag trodde att du skickade upp den, men det kan man, det förstår jag inte varför du skulle göra. Också säger hon, ja det är ju helt... något i stil med det är ju kaos på hela Ringvägen. Och jag säger ska jag berätta en grej, jag var först på plats... jag delade post där borta. Också sa jag 104:an eller 106:an, jag kommer inte ihåg. Och det var en man som var jätte-, jätte-, jätteblodig och han hade liksom mörkt, han var helt nerblodad och sårad, sårig och borta, hans blick var liksom inte där. Och jag trodde först att det måste varit hans hund som ballat ur eller någonting, men nu när jag ser alla poliser så tror jag att det måste vara, han måste ha mördat någon.

FL: Var det det som gjorde att du tänkte så, att det var så mycket poliser?

H: Ja. Just för att... Jättemycket för att jag, jag ser inte att jag skulle bli förbi släppt annars. För den, de två från ambulanspersonalen, jag kan inte förstå att de inte åker upp om de inte har någon information de vet att jag inte har. Om de har fått order att inte gå upp förrän polisen är på plats, eller om de inte vågar gå upp. Oavsett vad, så släpps jag som är brevbärare förbi. Utan att få ta del av den informationen som de då måste ha haft. Därför trodde jag absolut inte att det skulle vara ett mord heller. Och att det känns mer otroligt än om hans hund hade fått fnatt liksom.

FL: Var det någonting mer du sa till den här kvinnan eller som hon sa till dig?

H: Ja hon sa såg han ut som en mördare också sa jag hur ser man det? Ja absolut, han hade kunnat vara en mördare. Och säger ja det är vilt här i Sverige lite småironiskt, jag vet inte om det ironiskt eller inte.

FL: Hur såg hon ut i övrigt den här kvinnan, vilken ålder ungefär?

H: 45, kanske 40.

FL: Hårfärg?

H: Jag ber om ursäkt men jag är jättedålig på just hårfärg.

FL: Är det något annat du kan säga om hennes utseende?

H: Men hon hade inte svart hår, hon hade inte platinablått hår... blont hår. Utan någonstans där emellan liksom. Ja finlandssvensk brytning. Hon gick inte av högst upp. Sen om hon gick av på fyran eller något annat plan det kan jag inte säga att jag minns.

FL: Nej.

H: Men vi gick inte... hon gick av innan mig.

FL: Okej.

H: Och jag åkte högst upp alltså.

FL: Och sen säger du att du hade försökt ringa till en kompis som du inte fick tag på?

H: Efter att jag avslutat mitt pass, så när jag går från Tjärhovsgatan där kontoret ligger så ringer jag honom. Han svarar inte, sen skriver han sitter i session just nu. Då skrev jag bara okej 'hjärtemoji'. . Också hörs inte vi förrän dess att vi ses, vilket var i helgen, i lördags.

FL: Och då berättar du för honom?

H: Ja.

FL: Och vad heter den här vännen.

H: Agrim Rahmani

FL: Sa du Agrim?

H: Agrim, A G R I M.

FL: Mm.

H: R A H M A N I. Men han var inte den första jag berättade historien för. Utan han var snarare bland de senare jag berättade det för, just för att han inte svarade då.

FL: Och sen hade du pratat med, du sa 6 andra personer.

H: Det var, jag höftade.

FL: Ja. Och det du har berättat för dem, är det ungefär det du har berättat för mig idag eller finns det några detaljer som du har glömt?

H: Nej mycket mindre utförligt, som jag berättade för dem. Utan mest sa att, jag var först på plats och att det är så sjukt att jag blev förbi släppt och att polisen inte stoppade mig, eller någonting, jag hade kunnat vara mördaren. Så inte lika allvarligt som det här är.

FL: Men när du gick ut från 106:an och gick in, var det 104:an?

H: 108:an sen.

FL: 108:an, och sen när du kom ut igen från 108:an, stod det poliser då bredvid ambulansmännen?

H: Ja.

FL: Okej, hur många poliser då?

H: Jag såg... med 100 procents säkerhet två stycken. Jag såg ny ambulanspersonal som kom dit också.

FL: Och under hela den här tiden, jag tänker när du först kom till 106:an initialt där och släppte in då, öppnade dörren för brand... eller ambulanspersonalen...

H: Ja.

FL: Sa ni någonting till varandra då?

H: Jag säger i språnget mot dem samtidigt som jag blippar, de har ryggarna vänd mot mig, jag blippar mot mottagaren och säger hej vill ni komma in?. Samtidigt som jag redan har då blippat. Och jag får ögonkontakt med den manliga och han säger ja tack så mycket, tack. Och jag går till min cykel som står 5 meter bort, det är liksom trottoar, cykelväg, trottoar. Det är liksom en allé där och busshållsplats och allt det där. Där stod min cykel. Jag går och hämtar posten. Springer in i porten igen.

Ambulanspersonalen står där, den här mannen säger någonting i stil... de pratar med den här mannen som säger någonting i stil med det har inte... jag vet inte om jag har med det att göra eller det har inte jag med att göra. Någon säger det, det kan till och med ha varit ambulanspersonalen som sa det har inte du med att göra. Men av tonen att bedöma så kände jag att det var han som sa det.

FL: Okej. Är det någonting nu som du känner själv att du skulle vilja förtydliga eller något som jag har glömt att fråga dig om.

H: Nej. ... Förmodligen inget som hade varit väsentligt för er att veta, mer en oro jag kanske har, om jag borde ha gjort något annorlunda eller sådär. Men det känner jag att jag inte har pratat om.

FL: Mm. Har du funderat i de banorna på att du kunde ha gjort någonting annorlunda?

H: Jag vet att jag... tänkte och valde att säga vet de att du bor högst upp, istället för att säga, 'vill du att jag väntar'. ... Och sen har jag väl varit rädd att hon då kanske inte hade dött om jag, om det hade varit så. Att jag hade gått ut.

FL: Var det du som kontaktade polisen om den här händelsen?

H: Ja. Jag delade den här rutten igår. Det var första gången sen att det skedde. Och det var inte i den porten som jag såg lappar. Utan det var i nästa port som jag ser en lapp där det står polisen söker vittnen. Och jag kände direkt, då måste jag göra det. För jag, jag har liksom aktivt tänkt att polisen kommer absolut höra av sig om det skulle vara så att de söker vittnen. Och då, då kände jag liksom, nu måste jag göra det.

Mina vänner och min chef sa liksom lite mer ömmande såhär, men ska du inte prata med dem, hade det inte känts bra?. Men det har jag inte känt att, att jag skulle ha en egen... att något för mig skulle stillas av att prata med polisen. Men jag kände absolut att nu måste jag göra det. Och när jag kommer tillbaka från den rutten så... så skriver jag ner numret och ringer den kvinnliga inspektören, eller vad det stod.

FL: Du säger också när du fick berätta fritt här att du kände inte någon gång att du var i fara.

H: Absolut inte.

FL: Då uppfattar jag det som att den här mannen då som du mötte på plan 6, att han var inte hotfull på något sätt mot dig?

H: Nej.

FL: Nej.

H: Och eftersom han också kändes lite nyvaken och jag hade haft hög puls i 6 timmar så kändes det absolut inte som att jag var i fara.

FL: Och när gick du på ditt arbetspass, på morgonen?

H: Den dagen?

FL: Mm.

H: Då började jag klockan 7. Men det var inte... då, jag började inte med den rutten då. Utan första rutten jag körde var Färgargårdstorget och Vintertullstorget.

FL: Mm precis. Bra, men då ska vi avsluta förhöret, klockan är 13:59 (12:59).

FL: Ja då har vi tillägg i det här förhöret med Hugo Jungselius, klockan är 13:08 och då har Hugo lite ytterligare uppgifter som han vill redogöra för, var så god.

H: Jag av ren nyfikenhet och på något sätt antar jag, för att förstå vad jag hade varit med om, så försökte jag hitta information om den här mannen och hittade via Ratsit.se hans namn, för jag kommer också ihåg... liksom bokstäverna som stod på dörren, jag visste att det inte var den andra lägenheten. Och jag söker på hans namn och jag ser direkt att det var han.

FL: Och vad är det för namn vi pratar om?

H: Joakim Borgmalm.

FL: Mm.

H: Det stod Borgmalm Mosbaek på dörren. Och ... på torsdag kväll så ... Nej förlåt.

FL: Händelsen skedde på onsdag.

H: Ja förlåt, på onsdag kväll klockan 18:43 så skickar jag en printscreen på en bild på honom som jag, när jag söker på hans namn på Google så tar jag bara en printscreen på den första bilden på honom som kommer upp och skickar den till min bästa vän.

FL: Och vad heter din bästa vän?

H: Gustaf Oldertz. Han skriver var det han du nötter??? 'emojisar' mötte? 'stjärna'. Och sen ringde jag honom istället för att svara på det sms:et. Och berättade om den informationen jag hade fått fram om att han har olika företag ... håller på med hudgrejer och sådär. Sen på fredag... När jag jobbar så har jag ofta min mobil på flygplansläge för att spara batteri. För

det har skett flera gånger att min mobil lägger av mitt under dagen och då har jag varken, om jag skulle behöva karta eller musik eller sådär. Och det sparar jättemycket batteri när jag har den på flygplansläge. Men det gör ju också att jag inte får sms direkt när de kommer.

Så 16:19 på fredag sätter jag på... jag tar av flygplansläget och då möts jag av ett sms från Gustaf Oldertz där han skriver. Hugo, i min ficka så har jag råkat lägga upp bilden som du skicka på Facebook. Becka har hjälpt mig ta ner den, så tror den är borta nu. Vet inte ifall du sett den eller ifall den varit uppe så lång... eller om ifall den varit uppe länge. Men känns så jävla obehagligt och sjukt, så behövde bara berätta så att du vet att det var helt oavsiktligt.. 'hjärta, hjärta, hjärta'. Missat samtal från Gustav 23 augusti 15:55 Mvh, Telenor.

FL: Och sen så hade jag en fråga till när vi ändå höll på här och det var, du får gärna berätta om hissen. Du berättar ju att du åker hissen upp när du kommer in på Ringvägen 106.

H: Ja.

FL: Du kliver ur hissen och till höger öppnar den här mannen då dörren, och vad gör du med hissen då?

H: Jag skickar ner hissen.

FL: På bottenvåningen?

H: Precis. Och när jag sen går i porten så ser jag att hissen är i rörelse. Sen kan jag inte med 100 procents säkerhet säga ifall det var min nedtryckning som var rörelsen jag såg, men jag vill också minnas att jag såg att den åkte upp. Men att det inte var en människa i hissen.

FL: Okej. Så du har inte sett någon person i hissen under hela den här tiden som du var i, på Ringvägen 106?

H: Nej.

FL: Du har heller inte mött någon person på vägen ner när du tog trapporna?

H: Nej.

FL: Bra, då avslutar vi det här förhöret och då är klockan 13:14.

Utskrivet av GD 190830.

Korrekturläst och genomlyssnat av Insp, Marika Karlsson 2019-09-04 kl 13:49.

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1036137-19

Hörd person

Strand, Fanny

Personnummer

Den hörde är

Vittne

ID Styrkt

Ja

Sätt

Körkort

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörd om möte med Joakim Borgmalm den 16 augusti på Bjurfors kontor

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvarare/ombud önskas

Försvarare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Anders Karlsson

Förhørsdatum

2019-08-29

Förhör påbörjat

09:40

Förhör avslutat

10:15

Förhørsplats

Bergsgatan 48

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Ljudbandsförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

AK

Berättelse

Fanny Strand arbetar som fastighetsmäklare på Bjurfors kontor på Södermalm. Hon förhörs med anledning av en händelse på kontoret den 16 augusti. Den person hon kommer att berätta om är en person som heter Joakim som tillsammans Monika har köpt en bostad.

På fråga om hon själv i sitt arbete haft kontakt med Joakim säger Fanny att det inte var hennes affär, utan att det var Filip's affär. I och med att lägenheten var nyproduktion och ligger i samma fastighet som kontoret så har det varit lite spring på kontoret. Fanny har sett Joakim vid något enstaka tillfälle, kanske vid kontraktsskrivning, men inte haft kontakt med honom. På fråga om vad hon har haft för uppfattning om Joakim tidigare säger Fanny att hon inte haft någon uppfattning om honom alls. På fråga om någon av hennes kollegor, innan händelsen den 16 augusti, sagt något om att det var något avvikande med Joakim säger Fanny att det i efterhand har sagts att Joakim varit en lite krånglig kund men inte mer än så. Uttrycket krånglig kund kan tolkas på olika sätt, säger Fanny. Fanny säger att Filip kan berätta mer om det. Som Fanny har förstått har Joakim var om sig och kring sig med bl.a. de som byggde lägenheten men det kanske Filip vet mer om.

När den aktuella händelsen den 16 augusti utspelade sig befann sig Fanny och hennes kollegor Filip och Ellen Ingman på kontoret. På kontoret befann sig Fanny, Ellen och Filip i ett större öppet utrymme, de satt på rad vid ett längre bord. I samma utrymme finns en lounge med soffor. Fanny ombeds berätta om händelsen när Joakim kom in och betedde sig märkligt. Fanny säger efter att ha tittat i sin telefon att det var fredagen den 16 augusti vid "fyrarycket". Joakim och Monika hade tillträtt och flyttat in i sin lägenhet i början av augusti, så allt var klart och Bjurfors hade inget med affären att göra längre. När Joakim kom in satt Fanny, Ellen och Filip och arbetade med sitt. Som Fanny förstod det hade Joakim inte ett bokat möte.

Det var Filip som satt i loungedelen med Joakim. Fanny hade uppsikt över sofforna och hörde

vad som sas samtidigt som hon jobbade med sitt. Först var det lugnt och trevligt och han ville prata om lägenheten för att Joakim ville teckna ett elavtal men hittade inte lägenhetsnumret. Fanny säger att nyproduktioner inte alltid har hunnit få ett registrerat lägenhetsnummer. Joakim verkade misstänksam. Filip satte sig i loungedelen och började gå igenom alla papper, t.ex överlåtelseavtal, sådant som Joakim har behörighet att se och handlingar som Joakim egentligen redan har fått. Allt var lugnt först men Joakim ville sen se papper som han egentligen inte får se, t.ex handlingar och information om säljare och föreningen. Filip nekade honom det, men Joakim började rycka i dessa papper och blev väldigt påstridig att få se dem. Fanny säger att där någonstans började det bli lite irriterad stämning. Fanny säger på fråga att tonlägena och rösterna hos både Joakim och Filip gjorde att hon tyckte att det blev irriterat. Fanny skickade ett sms till Ellen, som satt intill men Fanny ville inte säga något högt så att det hördes, om att hon tyckte att det var irriterat. Vid förhöret tittar Fanny i sin telefon och ser att hon skickade detta sms till Ellen den 16 augusti kl 16:17.

Joakim ville ha kopior på papper som han egentligen redan hade fått, så Filip gick till sin dator för att ordna det. Joakim sa då att han ville att de skulle ringa den ekonomiska förvaltaren för föreningen. Fannys kollega Ellen ringde den ekonomiske förvaltaren men fick klart för sig att föreningen hade bytt ekonomisk förvaltare nyligen. När Ellen sa det till Joakim sa han något om att han inte trodde på det och försökte rycka Ellens telefon ur hennes hand. Det blev mer eller mindre en dragkamp om telefonen men Joakim lyckades inte ta Ellens telefon. Sen började Joakim ta Filip's mapp i vilken alla handlingar för hans köp fanns och försökte fotografera handlingar och även id-kort på personer som på något sätt varit inblandade i affären. Det blev en dragkamp, nästan så att pappret gick sönder. Fanny säger att han inte har behörighet att fotografera sådana saker. Joakim försökte komma åt dessa papper men fick en tillsägelse av Filip och då sa Joakim förlåt förlåt.

Fanny fortsatte att arbeta men märkte att Joakim gick runt i lokalen med sin telefon och verkade fotografera Fanny och de andra. Fanny säger att det är svårt att återberätta en stämning men det var väldigt märkligt och det sas även till Joakim, av Filip tror Fanny, att det är ett ytterst anmärkningsvärt beteende du håller på med just nu, det är inte normalt att försöka ta papper, vara misstänksam som du är. Fannys känsla var att Joakim trodde att de hade blåst honom på ett eller annat sätt.

Filip bad Joakim att lämna kontoret vilket han gjorde. När Joakim hade gått sa Fanny till Filip och Ellen att hon trodde att Joakim hade fotat dem. Filip ringde då Joakim och frågade om han hade tagit kort. Joakim svarade inte riktigt på det, han dock nekade inte. Joakim ombads av Filip att komma ner igen och ta bort bilderna som han tog inne i lokalen. Först sa Joakim att han skulle komma ner och skulle fixa det, men han kom inte ner. Filip ringde då igen och då sa Joakim att han inte ville komma ner men ville att Filip skulle gå upp till honom. Filip gick då upp till Joakims och Monikas lägenhet. Vad Fanny förstått träffade Filip hela familjen som var hemma. Joakim ska ha visat bilderna han hade tagit i smyg på lokalen och även de profilbilder som finns på de som arbetar där. Joakim sa ha tagit bort dem och sen gick Filip därifrån.

Fanny säger att det inte är normalt att en köpare kommer tillbaka efter en affär, det är jättemärkligt eftersom Joakim hade tillträtt, han har gjort alla transaktioner och dessutom bor i lägenheten. Fanny säger att hon uppfattade Joakim som hotfull på ett sätt men även otroligt lugn. Alla var ganska skärrade efteråt och Fanny tyckte att det hela var obehagligt. Att någon smyger runt och försöker ta mappar, papper och saker man inte får se är mycket konstigt, säger Fanny. Joakim ville veta var styrelsemedlemmar bodde för att söka upp dem, han ville veta mer om entreprenören som hade byggt lägenheten. Han ville fotografera entreprenörens id-kort.

Joakim kom inte något mer efter det. På fråga om hur lång tid allting tog säger Fanny att Joakim var på kontoret i kanske 40-45 minuter, därefter tog det kanske 5-10 minuter innan Filip gick upp och sedan kom Filip tillbaka efter kanske tio minuter.

Fanny tillfrågas om hennes bild om varför Joakim gjorde så här och vad han var ute efter. Fanny säger att det kändes som att Joakim fått för sig att han köpt en lägenhet som inte finns. Han var paranoid över att någonting var galet. Det är märkligt, säger Fanny, eftersom han bor i lägenheten, den är ju fysiskt uppförd och han bott i lägenheten i två veckor. Känslan Fanny fick var att Joakim kom in för att bevisa att de hade gjort något mot honom. På fråga om det var något som Joakim faktiskt sa, säger Fanny att Joakim ifrågasatte varför han inte fick ta kort på papper eller se dem och uttryckte att det var märkligt att lägenheten inte finns. Han påpekade att han köpt något som inte finns, att han blivit blåst på x antal miljoner. Fanny betonar att Joakim vid tillfället hade fått alla de papper som han skulle ha tillgång till.

På fråga om det var något som Joakim sa som Fanny tyckte stack ut, säger hon att det inte var något särskilt men han var väldigt lugn men samtidigt var misstänksam mot dem och försökte ta deras saker. Fanny tyckte att det var obehagligt och märkligt. Fanny känner att det var tur att de var tre i rummet, hon hade inte velat vara själv med Joakim. På fråga om Joakim var hotfull, säger Fanny att han inte var direkt hotfull eller sa något hotfullt, han skrek inte och har var märkligt lugn, men hans beteende var obehagligt. Han verkade inte förstå varför han inte fick se det han ville.

Fanny tillfrågas om det är något, som i ljuset av att Joakim är häktad misstänkt för mord, som Fanny har att tillägga. Fanny säger att hon inte har något specifikt att säga för egen del. Filip har nämnt att Joakim var lite mer framåt än Monika var inför köpet. Filip har sagt något om att Monika, när Filip gick upp för att få Joakim att radera bilderna, hade tyckt att det hela var otroligt jobbigt.

Förhöret uppläst och godkänt kl 14.15

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1036137-19

Hörd person

Carlberg, Filip

Personnummer

Den hörde är
VittneID Styrkt
JaSätt
Passfoto

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Filip är den mäklare som sålde lägenheten på Ringvägen 106 till Joakim och Monika under 2019.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttaga)

Försvarare/ombud önskas

Försvarare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Lars Andersson

Förhørsdatum

2019-08-29

Förhör påbörjat

14:08

Förhör avslutat

14:36

Förhørsplats

Bergsgatan 48, Kungsholmen, Stockholm

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Ljudbandsförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

Berättelse

Det här är en sammanfattning av förhöret som i sin helhet finns sparad som ljudfil.

Filip berättar att han jobbar som fastighetsmäklare åt Bjurfors Södermalm med kontor på Götgatan 99. Han sålde lägenheten till Joakim och Monika som han träffade första gången i februari 2019.

De två tittade på råvinden Ringvägen 106 under produktion, första gången kommer Joakim själv men andra gången är Monika med. Det blir en lägenhet de köper mer eller mindre på ritning men i takt med att den byggs blir den efter hand möjlig att titta på.

Efter många diskussioner skrivs kontrakt på lägenheten den 29 april 2019 med tillträde den 5 augusti. Joakim upplevdes till en början som väldigt trevlig, en "mysfarbror" men när det kom till själva förhandlingen om priset och vad som skulle ingå visade han en annan sida. Att lägenheten var en nyproduktion medgav möjligheter till tillägg och både Filip och byggaren uppfattade att Joakim inte var en "schysst kille" utan en person som man inte vill göra affärer med. Joakim kom med skambud och skulle förhandla sig till extra saker trots att man redan var överens. Filip uppfattade Joakim som oseriös i affärer och var följaktligen inte lätt att gilla.

Efter att ha träffat honom några gånger var det inte så trevligt att mötas. Själva förhandlandet slutade med att byggaren fick ge sig lite, Joakim är inte helt säker på den punkten.

Monika beskriver Filip som "helt fantastisk". Varm, genuin, en mycket trevlig person.

När kontraktet skrivits är det sedan inga konstigheter under sommaren. De tillträder lägenheten men efter kanske en vecka hör Joakim av sig per telefon. Han är lite misstänksam över någonting. Filip frågade vad Joakim undrade över men denne kunde inte riktigt svara på det. Filip bad då Joakim att komma ner på kontoret för en diskussion på plats över

handlingarna. De bestämde inget datum men fredag den 16/8 står han plötsligt utanför dörren. Redan här uppträder Joakim märkligt, han verkar inte fatta hur han ska öppna dörren. Han står bara där utanför. Filips kollega Ellen blir tvungen att öppna dörren åt Joakim. Det var konstigt.

De sätter sig i en soffgrupp på kontoret och Filip tar fram handlingarna. Joakim tycker att det är konstigt att han inte kan teckna ett elabonnemang. Filip hade inget svar på det. Joakim börjar då fotografera handlingar ur akten med sin mobiltelefon. Filip påpekar att Joakim redan har de handlingar han fotograferade men det hjälpte inte. Joakim är fortsatt mycket misstänksam mot det här med elabonnemanget varför Filip föreslår att han ska ringa bostadsrättsföreningens ekonomiska förvaltare och fråga där. Kanske är det lägenhetsnumret som krånglar?

Filip tittar på hemsidan och ser att bostadsrättsföreningen ändrat ekonomisk förvaltare efter kontraktsskrivningen. Joakim delges detta och han utbrister då att det är "oseriöst". Filip förklarar att det är vanligt att föreningar byter förvaltare men Joakim vill prompt prata med den tidigare förvaltaren, "Ring dem!". Filip bad kollegan Ellen att ringa medan Filip googlar något annat som Joakim undrade över. Ellen får per telefon besked om att den tidigare förvaltaren inte har med saken att göra längre och avslutar samtalet. Joakim säger då att han vill prata med dem själva och Ellen invänder att de inte har med saken att göra. Joakim sträcker sig då fram och försöker ta telefonen från Ellens hand. Det är här som Filip känner att något är mycket konstigt, han får säga åt Joakim att lugna ner sig. Joakim vill nu veta vilka som sitter i styrelsen så Filip går in på hemsidan och visar namnen som står där. Joakim vill då veta var de i styrelsen bor och Filip förklarar, med stigande irritation, att det får Joakim kolla upp själv. Han rekommenderar Joakim att maila styrelsen som han vet svarar snabbt.

Filip sitter kvar på sin arbetsplats och börjar leta efter något som Joakim efterfrågat på datorn. Joakim kommer då fram och börjar igen själv gå igenom handlingarna som ligger på bordet. Där finns även handlingar som köparen inte ska ta del av, bland annat kopior på legitimationer. Joakim har fått syn på en kopia av säljarens legitimation och ska börja fotografera den. Filip säger nu lite skarpare åt Joakim att han får lugna ner sig och tar tag i handlingen, det blir en liten dragkamp runt det här papperet. Nu blir Filip riktigt irriterad och säger med höjd röst "vad håller du på med!?" och Joakim backar då direkt och ber om ursäkt, säger "förlåt förlåt". Joakim går tillbaka till soffan och Filip säger att det som hänt är oacceptabelt och att Joakim får gå nu. Filip är påtagligt irriterad nu. Han uppfattar att Joakim drivs av någon "inre stress" och är väldigt misstänksam. Att Joakim tänker att han blivit lurad och nästa köpt något som inte finns. Vilket är märkligt när han själv bor i den aktuella lägenheten.

Innan Joakim lämnar kontoret går han runt på kontoret med sin telefon. När Joakim gått säger kollegan Fanny eller Ellen att "han fotograferade oss här inne". Filip blir rasande över tanken på att någon kommit in på kontoret och fotograferat hans kollegor så han springer ut på gatan för att komma ikapp Joakim. Han ser då hur Joakim, nu i sällskap med Monika, går in i porten till sin bostad. Filip ringer då till Joakim och frågar om det stämmer att han fotograferat tjejkerna. Joakim svarar undvikande och Filip kräver då att Joakim ska komma ner till kontoret i sällskap med Monika för att på plats radera bilderna. Det senare för att Monika skulle få veta vad som hänt. Joakim nekade först men ringde sedan ner och förklarade att Monika inte ville komma ner eftersom hon skämdes. Filip sa då att "bra, då kommer jag upp istället" och begav sig upp till lägenheten i ett starkt adrenalinrus.

Joakim möter i porten och de åker upp till lägenheten. Filip frågar med skärpa "Vad fan håller du på med? Håller du på med sånt här på ditt jobb?", då han vet att Joakim är VD på ett

kosmetikföretag. Joakim skäms och svarar att han inte gör det. I lägenheten fanns även en tonårsson som Filip hälsade på, det fanns även en tjej som satt i ett annat rum. Av hänsyn till barnen väljer Filip att inte ställa till en scen inför dem. Han ber Joakim att hämta Monika vilket sker. Filip frågar henne "vad är det här? Jag har aldrig varit med om något liknande på mina 16 år i branschen". Han ser att Monika skäms mycket men svarar undvikande att Filip får ta det där med Joakim.

Filip vänder sig igen till Joakim och beordrar denne att ta bort bilderna medan Filip tittar på vilket sker, Joakim raderar bilderna. Filip ser då att Joakim tagit bilder på Fanny och Ellen men även på bilder på andra mäklare som hänger på kontoret.

Filip avslutar med att säga att all kommunikation framöver sker via mail och telefon och att Joakim inte längre är välkommen till kontoret, han är portad. Varken Joakim eller Monika svarade på det. Filip lämnade lägenheten och diskuterade efteråt saken med Fanny och Ellen, de var alla överens om att ingen av dem upplevt något liknande.

På onsdagen den 21 ser han polis och ambulans utanför porten och han förstår på en gång att det måste handla om Joakim och Monika.

Tillfrågad om själva affären förklarar Filip att Joakim och Monika hade en lägenhet i Liljeholmen som de skulle sälja, det var klart med annan mäklare. Den försäljningen skulle finansiera det här köpet men det fanns inget sånt villkor i köpavtalet, att lägenheten där måste säljas för att köpa aktuell vindsvåning. Filips intryck är att de hade god ekonomi, de hade tidigare i år varit i Aspen hela familjen för att åka skidor vilket inte hindrade att de något senare köpte en lägenhet för 14,5 miljoner. Deras bank hade ordnat med ett lånelöfte, det var aldrig några funderingar kring deras ekonomi.

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1036137-19

Hörd person

Johansen, Jörn Aage

Personnummer

Den hörde är
VittneID Styrkt
Nej

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörd om sin relation och sina kontakter med Joakim Borgmalm

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvarare/ombud önskas

Försvarare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Anders Karlsson

Förhørsdatum

2019-09-02

Förhör påbörjat

13:00

Förhör avslutat

13:30

Förhørsplats

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Telefonförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

AK

Berättelse

Förhöret sker per telefon då den hörde befinner sig i Oslo. Förhørsledaren och den hörde har försäkrat sig om att de förstår varandra, då förhöret genomförs på svenska respektive norska.

Jörn Aage berättar att han är styrelseledamot i Dermanome och Elisabethskolan, där Joakim Borgmalm är verkställande direktör. Henning Nielsen är styrelseordförande i både dessa företag och även koncernchef för Dermanor A/S, där såväl Dermanome som Elisabethskolan är dotterbolag.

Jörn Aage berättar att han har känt Joakim i ca 12 år. De lärde känna varandra i samband med att Dermanor köpte Dermanome och Elisabethskolan. Det var 2007, tror Jörn Aage. På fråga om sin relation med Joakim säger Jörn Aage att den helt utgår från deras professionella relation och att de har inte umgåtts privat. Jörn Aage beskriver sin relation till Joakim som perifer. Jörn Aage har inte haft daglig kontakt med och insyn i Joakims arbetssituation men de har träffats 2-3 gånger per år i samband med styrelsemöten. På fråga om Jörn Aage känner Monika säger han att han känner till att Monika var sambo med Joakim och att hon var anställd av företaget. Jörn Aage säger att han inte träffat eller haft kontakt med Monika. Det var först efter att Monika dog som Jörn Aage fick veta att hon kom från Norge.

Jörn Aage ombeds beskriva sin uppfattning om Joakim, Jörn Aage berättar följande. Joakim har alltid gjort ett bra arbete i Dermanome och lyckats nå goda resultat och skapat nya samarbeten. Jörn Aage nämner bl.a ett nytt samarbete med Löwengrip. Joakim har god hand med människor och är duktigt på att skapa och upprätthålla relationer. Vid de kontakter som Jörn Aage haft med Joakim har Joakim alltid varit på gott humör och skapat en god stämning. Han var alltid positiv och lyckats skapa en god stämning. Så har även varit fallet när företaget haft mer arbetssamma utmaningar och perioder. Jörn Aage säger att han aldrig har sett Joakim arg, men lägger till att människor som regel vill ge ett gott intryck och vara

samarbetsinriktade i styrelsesammanhang. Jörn Aage tycker att Joakim arbetar snabbt och systematiskt. Han är ordentlig och redig. Jörn Aage säger att han har ett väldigt gott intryck av Joakim.

På fråga om vad Jörn Aage känner till om Joakim under de sista veckorna innan Monika dog, säger Jörn Aage att han inte har haft någon kontakt med Joakim sedan innan sommaren. Jörn Aage säger att han inte vet så mycket om Joakims arbetssituation men tror att det kan ha varit en hel del arbete med det nya samarbetet med Löwengrip. Men såvitt Jörn Aage känner till har allt gått bra och gett goda resultat.

Jörn Aage säger att det han känner till om vad som har hänt har han fått veta av Henning Nielsen. Jörn Aage berättar att han på söndagen eller måndagen (18 eller 19 augusti, förhørsledarens notering) talade med Henning. Han tror att det var på måndagen. Henning berättade att helgen hade varit slitsam och att han hade talat med Joakim i telefon. Henning sa till Jörn Aage att han trodde att Joakim var psykiskt sjuk, att han inte var sig själv. Henning sa även att Joakim verkade ha vanföreställningar och var misstänksam. Henning sa att Joakim var sjukskriven och att han inte visste hur länge. Därför planerade Henning att träda in i Joakims ställe och verka som verkställande direktör för Dermarome och Elisabethskolan till dess att Joakim återvände till arbetet. Jörn Aage säger att Henning diskuterade denna sak med honom.

Jörn Aage vet att Henning åkte till Sverige på tisdagen (20 augusti, förhørsledarens notering). Henning informerade ledningsgrupperna i Dermarome och Elisabethskolan om att Joakim var sjukskriven och att Henning skulle träda in i Joakims ställe.

Jörn Aage berättar att Henning ringde till honom på onsdagen (21 augusti, förhørsledarens notering) ca 17.00 eller 18.00 och berättade att något förfärligt hade skett. Henning berättade att Joakim hade dödat (drept) Monika. Jörn Aage uppger att det hela var en absurd situation och att han hade svårt att tro att det kunde ha hänt.

Jörn Aage säger att han anser att polisen bör tala med Henning Nielsen, som han anser borde ha en bättre bild av hur Joakim mådde och vad som hände dagarna innan händelsen den 21 augusti.

Jörn Aage tillfrågas om han, i ljuset av vad som faktiskt har hänt, har tänkt på eller kan komma på något i kontakten med Joakim eller vad han i övrigt känt till om honom som kan förklara det som hänt. Jörn Aage säger att han varken strax innan sommaren, då han senast hade kontakt med Joakim eller under alla de år de arbetat tillsammans sett eller anat något som förklarar vad som hänt eller indikerat att det skulle hända.

Förhöret uppläst och godkänt.

Förhöret slut.

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1036137-19

Hörd person	Sörman, Isabella			Personnummer
Den hörde är	ID Styrkt	Sätt	Ställning till misstänkt - målsägande - vittne	
Vittne	Ja	Inre spaning och kontrollfrågor		
Tolk			Språk	

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Sörman ska höras som vittne om sina kontakter med och sin relation till Mosbæk och Borgmalm samt om en händelse som inträffade den 21 augusti 2018 på Ringvägen 106 i Stockholms kommun.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvarare/ombud önskas

Försvarare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare	Förhørsdatum	Förhör påbörjat	Förhör avslutat
Mathias Godinho	2019-09-02	13:11	14:12
Förhørsplats	Typ av förhör	Förhörssätt	
Polismyndighetens lokaler	RB 23:6	Ljudbandsförhör	
Förhörsvittne	Utskrivet av		
	M.G		

Berättelse

Förhørsledaren informerar Isabella Sörman (citeras Sörman) om att hon ska höras som vittne om sina kontakter med och sin relation till Monica Mosbæk (citeras Mosbæk) och Joakim Borgmalm (citeras Borgmalm) samt om en händelse som inträffade den 21 augusti 2018 på Ringvägen 106 i Stockholms kommun och ber därefter henne att fritt berätta vad hon vet.

Bakgrund/relation

Sörman berättar att hon och Mosbæk från ca år 2004 till ca år 2008 båda var lärare på Elisabethskolan. Sörmans föräldrar har tidigare varit ägare till Elisabethskolan som är en internationellt godkänd hudterapeututbildning tillika hudvård- och spaskola med bl.a. elevbehandling och viss skönhetsproduktförsäljning belägen på Södermalm i Stockholm.

Arbetsrelationen utvecklade sig även till en ömsesidig vänskap dem emellan vilket resulterade i att de även umgicks privat och även tillsammans med sina respektive familjer. Sörman känner därför även Mosbæks tidigare make Nicklas Jonsson och deras gemensamma son Linus.

Ca år 2008 avancerar Sörman inom skolan och blir rektor, vänskapen och umgänget med Mosbæk fortgår alltjämt som tidigare.

Borgmalm

Ca 2007 anställs Borgmalm som verkställande direktör för Dermalome AB som är en agentur inom hudvård och makeup tillika Elisabethskolans moderbolag. När Sörman blir rektor på skolan blir Borgmalm hennes närmsta chef. Sörman har endast haft en arbetsmässig relation

till Borgmalm och de har därför aldrig umgåtts privat utanför arbetet.

Sörman berättar att hon arbetat med Borgmalm i ca tio år utan att idag egentligen kunna säga att hon känner honom, det tycker hon känns märkligt särskilt som de två i egenskap av rektor respektive VD haft väldigt mycket med varandra att göra.

De första åren som VD besökte Borgmalm skolan ungefär en till två gånger i månaden men när han började uppvakta och/eller blev tillsammans med Mosbæk besökte han skolan varje vecka.

Eftersom det vid tiden var relativt få lärare på skolan blev det uppenbart för alla att han och Mosbæk hade någonting ihop vilket resulterade i ryktesspridning bland såväl personal som elever samt frågor kring potentiella orättvisa fördelar för Mosbæk.

Sörmans uppfattning är att Borgmalm genom åren överlag inte haft ett bra ledarskap och det är särskilt hans agerande i situationen med Mosbæk som ligger till grund för den uppfattningen.

Ett konkret exempel på Borgmalms dåliga ledarskap är att han kunde komma till skolan och bjuda ut Mosbæk på lunch och sedan tog de så lång lunch att Mosbæk kom försent tillbaka till skolan vilket resulterade i att elever fick sitta i klassrummet och vänta på den då försenade lektionsstarten eftersom läraren var på lunch med VD:n som hon dessutom hade ihop det med. Sörman anser att även att Mosbæk har del i det oprofessionella agaerandet men den största skulden anser hon ska läggas på Borgmalm i egenskap av VD.

Genom hans agerande försvårades Sörmans arbete som rektor då hon tvingades hantera den ryktesspridning som förevar och försvara sina val som rektor då frågan även kom upp om det inte var så att Mosbæk fick otillbörliga fördelar på skolan eftersom hon hade en relation med VD:n.

Sörman tycker inte att det var ok utan tvärtom anser det klandervärt att Borgmalm såväl som Mosbæk inte först avslutade sina respektive äktenskap innan de inledde en relation med varandra.

Sörman var väldigt tydlig mot Mosbæk redan 2017 och förklarade att hon inte ville umgås med Borgmalm privat/familjevis trots att Mosbæk valt att leva med honom. Det förelåg däremot ingen schism mellan Sörman och Mosbæk.

Sörman avslutade på egen begäran sin anställning på skolan 2017. Upprinnelsen till det var Borgmalms oprofessionella agerande främst i situationen med Mosbæk men även en händelse 2016 då Sörmans guddotter av en tillfällighet träffade Borgmalm utomlands.

Vid detta tillfälle ska en situation uppstått i vilken Borgmalm agerat på ett för Sörman klandervärt sätt gentemot guddotter. Situationen föranledde även att guddotterns far skickade ett argt e-postmeddelande till Borgmalm i vilket han uttryckte sitt missnöje med Borgmalms beteende.

Det ska även uppstått någon form av arbetsrättslig situation mellan en annan lärare på Elisabethskolan vid namn Lena Engman och Borgmalm där även facket varit inblandad. Engman utbildade sig på Elisabethskolan samtidigt som och tillsammans med Mosbæk. De arbetade båda parallellt som lärare på skolan under drygt tio år och kände varandra ca 15 år, även från 2017 och framåt.

Södermalm – Liljeholmen - Södermalm

Sedan 2017 har Sörmans umgänge med Mosbæk främst bestått i sporadisk SMS-kontakt. Efter att Borgmalm och Mosbæk skilt sig från sina respektive makar behövde Mosbæk någonstans att bo och då ordnade Borgmalm en mindre hyresrätt på Södermalm till henne.

Mosbæk hade i samband med det uttryckt för Sörman att hon inte kände sig redo att flytta in tillsammans med Borgmalm i den bostad i Liljeholmen som han köpt tillsammans med sin dåvarande hustru.

Efter att tid, oklart hur lång, gav istället Borgmalm hyreslägenheten till en av sina kollegor på Dermanome vilket innebar att Mosbæk var tvungen att flytta. Det uttryckte Mosbæk frustration över i sina kontakter med Sörman som uppfattade Borgmalms agerande som ett påtryckningsmedel för att få Mosbæk att flytta in tillsammans med honom.

Juni 2019

Sörman och Mosbæk träffades senaste gången i juni i år och bestämde då ömsesidigt att de båda skulle försöka bli bättre på att höra av sig till varandra och genom det mer frekvent försöka återuppta kontakten, dock ej familjevis.

Mosbæk berättade vid tillfället i juni att hon såg fram emot att flytta till den nya gemensamma vindsvåningen på Ringvägen 106. Det verkade då som att Mosbæk mådde bra och att hennes relation med Borgmalm var bra.

Senaste kontakten Sörman och Mosbæk emellan var för några veckor sedan i augusti när Mosbæk skickar en mobiltelefonbild från Turkiet där hon är på semester med Borgmalm.

Persona

Som person var Mosbæk glad, varm, omtänksam, väldigt omtyckt av kollegor och elever, snäll och pålitlig.

Som person var Borgmalm svår att läsa av, svår att förstå sig på, svår att prata med, manipulativ och med ett inkonsekvent beteende genom att ena dagen kunna vara öppen, glad och tillgänglig för att några dagar senare vara oförstående och svårnådd.

22 augusti

Mosbæks tidigare make Nicklas ringer någon gång efter midnatt den 22 augusti till Sörmans makes mobiltelefon, maken aktiverar telefonens högtalare. Niklas är skärrad, han gråter och säger att Mosbæk blivit mördad.

Niklas och Mosbæks son Linus ska på nyheterna sett att något inträffat på Ringvägen varför de tillsammans åker dit, väl på plats träffar de polis men utan att få tillfredsställande information om situationen.

Senare under dagtid samma dygn ringer Sörman tillbaka till Nicklas som då berättar samma sak en gång till.

Media

Sörman har därefter själv i media läst att Mosbæk blivit knivmördad och att det ska ha slängts ut en kniv någonstans ifrån samt att Borgmalm skadad sig själv.

27 augusti

Sörman och Linus hade SMS-kontakt och träffade varandra tisdag förra veckan den 27 augusti. Linus frågade då bland annat om Sörman visste hur lång tid hans mor och Borgmalm

träffats innan de skilde sig från sina dåvarande familjer. Sörman svarade då med omtanke för och hänsyn till Linus att hon i tid inte riktigt visste trots att hon vet att relationen pågick i många fler år än vad Linus och Nicklas haft kännedom om.

Linus berättade vid tillfället att Borgmalm varit märklig sista veckan och att han och Mosbæk känt sig nödgade att ta med Borgmalm till en psykiatrisk akutmottagning eftersom han var apatisk och misstänksam.

Linus berättade även att han varit på Ringvägen kvällen innan händelsen och att han då tyckte det kändes jobbigt att lämna sin mor eftersom Borgmalm var så konstig som han var men att det hade känts bra att han och modern kramat om varandra innan de skildes åt.

På fråga svarar Sörman att hon inte önskar tillägga något till förhöret.

Uppläst och godkänt, EJ erinran (ljudband finns).

Förhör

Signerat av
Petra AnderssonSignerat datum
2019-09-05 17:12Diarienumr
5000-K1036137-19Enhet
Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Hörd person Svärd, Karin	Personnummer		
Den hörde är Vittne	ID Styrkt Ja	Sätt Registerslagning	Ställning till misstänkt - målsägande - vittne F d rektor på Monicas arbete och nära vän Språk
Tolk			

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörd om målsägandens sjukskrivning samt om sin vänskap och kontakter med både målsäganden och den misstänkte.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvarare/ombud önskas

Försvarare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare Petra Andersson	Förhørsdatum 2019-09-04	Förhör påbörjat 15:17	Förhör avslutat 15:52
Förhørsplats	Typ av förhör RB 23:6	Förhörssätt Telefonförhör	
Förhörsvittne	Utskrivet av P.A		

Berättelse

Förhørsledaren (som kommer benämnas med förkortningen FL i förhöret) frågade Karin om det stämde att hon tills helt nyligen varit rektor på Elisabethskolan?

Karin svarade att det stämde.

FL undrade om Karin visste varför hon ringde?

Karin svarade att hon visste det och att hon väntat på att Polisen skulle höra av sig. Karin uppgav att förutom att hon varit rektor på Elisabethskolan där Monica jobbade så var hon och Monica sedan 2004 nära vänner. Joakim kände hon också till i och med att han var VD för Dermarome som Elisabethskolan hörde under.

FL frågade Karin när Monica sjukskrev sig från jobbet?

Karin svarade att det var på Torsdagen den 15 augusti. Monica hade inte hört av sig till henne personligen, utan hade skickat ett sms till en annan kollega som heter "Sanna", där hon skrev att hon var sjuk. "Sanna" hade sedan vidareförmedlat det till Karin.

När Karin fick veta att Monica sjukskrivit sig, så skickade hon ett sms till Monica, där hon skrev att hon hört att Monica var sjuk och att hon hoppades att hon skulle bli bra och att de skulle höras.

Monica svarade inte på sms'et men ringde till Karin på eftermiddagen/kvällen samma dag.

FL bad Karin berätta om det samtalet.

Karin svarade att Monica varit jätteledsen och upprörd. Hon hade sagt att Joakim inte mådde bra och att han var jättekonstig. Monica hade sagt att Joakim var på Dermarome och att det

var därför hon vågade ringa Karin: för att han inte var hemma.

Monica berättade för Karin att Joakim anklagat henne för att vara en bedragerska och i maskopi med byggarna. Monica hade fortsatt berätta att Joakim inte var sig lik och att han var jättekonstig. Han hade haft misstankar om att Monica var otrogen och även tittat igenom hela hennes mobil och hennes sms. Samtidigt hade han i samband med att han skulle gå till jobbet, vänt sig om och sagt: "*Men jag hör ju hur tokigt det här låter. Jag älskar ju dig.*" Det hade varit som om Joakim plötsligt "klarnade till".

Monica hade gråtandes frågat Karin: "*Vad är det för fel?*". Karin hade svarat att hon tyckte det lät som att Joakim fått en psykos och sa till Monica: "*Åk till psyket för annars kan det gå illa.*"

Karin uppgav att hon då aldrig kunnat tänka sig att det skulle gå så illa som det sedan gjorde, utan att det var som sånt man bara säger.

Monica hade gråtit och sagt att Karin var den enda hon berättat om detta för. Monica bad Karin att lova henne att inte berätta, det hon nyss berättat, för någon annan. "*Om någon får reda på det här så kommer jag dö*" hade Monica.

FL undrade om det var exakt med de orden som Monica uttryckt sig?

Ja, svarade Karin men uppgav att hon inte trodde att Monica menade det ordagrant utan att det var ett uttryck för skam med tanke på att Joakim hade hög position på sitt arbete och den skam som det kunde komma att innebära om detta kom fram om honom.

Karin uppgav vidare att hon i alla fall blev orolig över sin väninnas situation. Hon hade sedan tidigare planerat att hon skulle åka till Kalmar på fredagen men hon sa till Monica att hon kunde strunta i att åka dit och att Monica kunde komma hem till henne.

Monica hade svarat att hon inte vågade och att Linus skulle komma senare samma dag vid kl. 16. Karin hade känt sig mer lugn när hon fått veta att Linus skulle hem till Monica. Monica och Linus har enligt Karin alltid haft en tajt relation och han är en känslig kille på så sätt att han nog skulle uppfatta vad som händer och om det skulle vara något hotfullt. Han skulle märka sådant och stötta Monica.

Karin berättade att på fredagen den 16 augusti, så hade hon varit på jobbet ett tag. Monica var inte på jobbet och Karin ville kolla läget med henne med anledning av samtalet de haft dagen innan. Eftersom Monica sagt att Joakim kollat hennes mobil och läst sms, så kände Karin att hon i sitt sms till Monica inte kunde skriva och fråga hur det var med Joakim. Hon skrev därför att hon hoppades att Monica mätte bättre och att hon hade en trevlig helg. Som svar på det sms'et så hade Karin för sig att Monica svarat med ett hjärta(*hjärt-emoji: FL's notering*).

Karin uppgav vidare att hon och Monica hade löpande kontakt men inte varje dag. Karin hade dock sms'at nästan varje dag till Monica.

På söndagen 18 augusti så hade hon skickat ett sms till Monica där hon skrev att hon hoppades Monica skulle må bättre imorgon och att hon ändrat i schemat på jobbet. Monica hade svarat: Tack vännen.

Karin berättade att Monica ringde henne på söndagen alternativt måndagen, hon mindes inte riktigt vilken dag. Monica hade då berättat att de varit på psykakuten flera gånger och att de bara blev hemskickade. En läkare hade sagt till Joakim: "*Gå hem och sov av dig det här så*

går det över medan någon AT-läkare sagt att det var viktigt att Joakim skulle få hjälp för annars kunde han bli kvar i det.

Monica grät massor under samtalet berättade Karin. Karin försökte höra mellan all gråt vad Monica sa. Monica hade berättat att Joakim trodde att byggarna lurat dem. Joakims bror Micke hade varit hos dem i lägenheten men inte hittat några problem med ventilationen, vilket Joakim hävdade att de hade.

Karin hade sagt till Monica att Joakim inte verkade må bra. Monica hade fortsatt gråta och sagt att Joakim inte var som han brukade och att han trodde att Monica skulle lura honom. Karin uppgav att även vid detta samtal med Monica så hade inte Joakim varit i lägenheten. Karin mindes det som att Joakim varit på sitt arbete på Dermalome vid båda tillfällena när Monica ringt henne.

På tisdagen 20 augusti så fick Karin sms från Monica. Hon skrev att Henning (*Joakims chef: FL's notering*) varit hemma hos dem och att de äntligen fått hjälp efter 5 besök och 10 samtal. Hon skrev även att Joakim inte var Joakim längre.

På onsdagen 21 augusti så insåg Karin att Monica nu måste inkomma med läkarintyg för sin sjukskrivning. Hon tänkte att Monica nog fått ett sådant i samband med att de varit på besök på psykakuten. Hon skickade därför ett sms till Monica där hon påminde henne om läkarintyg. Hon fick inget svar från Monica.

Senare på kvällen hade Karin suttit i möte på jobbet, då de fått akut personalbrist på skolan. Två nya klasser med elever skulle börja och de var kort om folk. Hon skickade då ytterligare ett sms till Monica, där hon skrev att hon förstod om det var jobbigt att svara på hennes sms men att hon gärna ville veta hur det såg ut framöver då de måste ordna med schemaläggningen på jobbet. Karin fick inte något svar på det sms'et heller och uppgav för FL att hon i efterhand förstått att Monica redan var död när hon skickat det.

FL undrade hur Karin fick vet vad som hänt Monica?

Karin svarade att hon fick veta det på torsdagen den 22 augusti. Henning hade ringt henne på onsdagskvällen och lämnat mobilsvar. Han hade sagt att han ville att hon skulle ringa upp honom och att hon skulle göra det närsomhelst, även om det var mitt i natten. Karin uppgav att det var först på torsdagen som hon hörde meddelandet. Hon insåg direkt att något måste hänt. Hon ringde Henning som sa till henne att hon måste komma in till Dermalome nu och att hon skulle sätta sig i en taxi.

Karin uppgav att hon direkt fick en stark känsla att det gällde Monica. Hon visste inte varför hon fick den känslan men det hade varit en så pass stark känsla i henne att hon till och med funderat på varför hon sminkade sig innan hon åkte dit, då hon ändå bara skulle gråta bort det. När hon kom till Dermalome så var förutom hon själv och Henning, även nya rektorn (*Rosita: FL's notering*) varit där och då fick hon veta vad som hänt.

FL undrade om Monica tidigare sjukskrivit sig från jobbet?

Ja, svarade Karin och berättade att Monica sedan hösten 2018 varit sjukskriven i 8-9 månader på grund av utbrändhet, utmattning och depression. Hon fick ångestdämpande medicin för detta och hon gick regelbundet till en psykolog och pratade. Vid något tillfälle hade Monica tyckt att hon inte behövde ta medicinen mer men då hade hon börjat må sämre, så då började hon ta medicinen igen. Karin trodde att Monica tyckte att samtalen med psykologen var jobbiga och att hon ibland velat sluta gå på dessa. Innan sommaren nu 2019 så hade Monica gått upp till 100% i arbetstid igen.

Karin berättade att efter sommarsemestern så hade hon tyckt att Monica såg trött ut. Karin hade frågat henne hur semestern varit och hur hon mådde. Monica hade svarat att det var bra och att flytten kändes bra men att Joakim inte mådde bra och att hon trodde att han var superstressad. Detta var på tisdagen 13 augusti och Monica berättade för Karin att för två nätter sedan: söndagsnatten, så hade hon fått gått ut och gå med Joakim på stan för han hade haft svårt att andas och haft som en panikattack. De hade gått runt, runt i stan mitt i natten.

På fråga om hur länge de varit ute och gått, så svarade Karin att hon dessvärre inte hunnit prata så länge med Monica i telefon, då hon hade haft mycket med jobbet. Karin uppgav att hon dock redan vid detta tillfälle förstod att något inte stod rätt till med Joakim.

Samma dag men på eftermiddagen så var Karin på jobbet och deltog på ett möte. Joakim hade också varit med på mötet. Hon hade uppfattat Joakim som något frånvarande under mötet men inte mer än så.

Karin uppgav att det var på onsdag 14 augusti som hon verkligen förstod att något var fel med Joakim. Hon hade suttit inne på sitt arbetsrum när Joakim kommit och ställt sig i hennes dörröppning. Han såg konstig och förvirrad ut och stod helt stilla. Karin hade frågat Joakim om hon kunde hjälpa honom. Joakim hade frågat: Vart är Monica? Karin hade svarat att Monica hade lektion i praktiskal nr 1 men att han kunde gå och knacka på och störa. Joakim hade gått iväg men kom sedan tillbaka efter ca 6 minuter och satt sig vid Monicas arbetsbord och börjat skriva helt frenetiskt. Karin försökte få kontakt med Joakim men han hade inte svarat på tilltal. Sedan hade han gått. Karin uppgav vidare att när Monica varit klar med sin lektion så hade Karin frågat henne vad som var fel med Joakim.

På fråga vad Joakim skrivit, så svarade Karin att hon inte visste det.

Senare under dagen så hade Joakim kommit tillbaka och sagt att han skulle ha ett byggmöte. Karin berättade att vid Elisabethskolan så pågår ett bygge och att hon i egenskap av rektor för skolan brukade vara med på dessa möten men detta möte hade hon inte fått veta i förväg. Joakim hade varit super forcerad i sitt sätt och frågat om Karin fortfarande stördes av bygget. Karin hade svarat ja och även sagt till Joakim att han missat att berätta för henne om mötet då hon inte vetat om det och nu hade annat möte och att hon var ledsen att hon därför inte kunde vara med.

Karin uppgav för FL att det dock visat sig att Joakim tagit fel på dag vad gäller byggmötet. Det var dagen efter (*torsdagen 15 augusti: FL's notering*) som mötet skulle vara.

FL undrade om det var korrekt uppfattat att Joakim, när han pratat om byggmötet, till sättet varit annorlunda jämfört med när han tidigare kommit in till henne och gett ett förvirrat intryck och frågat efter Monica?

Ja, det stämde sa Karin. När han pratade om byggmötet så hade han varit mer stressad och forcerad, bestämd och ville veta fakta.

Karin berättade att normalt sett när hon träffar Joakim så skiner han upp och ger henne en kram och att han är en skämtsam person men nu var han stel och ville bara prata fakta.

Karin fortsatte berätta att när hon på torsdagen fick veta att Monica sjukat sig, så visste hon att det egentligen inte var Monica som var sjuk, utan att det var Joakim. Detta baserat på vad hon själv upplevt av Joakims beteende innan.

FL bad Karin beskriva Monica och Joakims relation

Karin svarade att den var kärleksfull. Monica hade sagt att Joakim var mannen i hennes liv.

Joakim hade sagt att Monica var kvinnan han väntat på. Karin uppgav att hennes känsla var att de två skulle gifta sig i framtiden. Flytten till Ringvägen var som en nystart för dem som par.

Karin uppgav att hon frågat Monica om hon var lycklig och om Joakim var snäll mot henne och Monica hade svara att hon var lycklig och att Joakim var snäll.

FL undrade vad som föranledde att hon frågat om Joakim var snäll mot Monica?

Karin svarade att det var på grund av att Monica haft en ganska tuff skilsmässa bakom sig och att hon ville försäkra sig om att Joakim var snäll mot Monica.

FL undrade om Karin, nu när hon vet vad som hänt, om hon tänkt på något i hennes kontakt med både Monica och Joakim eller om det är något övrigt som hon vet, som kan förklara det som hänt?

Karin svarade att hon inte hade någon förklaring. Det var en otrolig chock och bara så sorgligt.

Uppläst via telefon 2019-09-05 av pa Petra Andersson kl. 17:01 och Godkänt med nedanstående tillägg:

Måndagen 13 aug så hade inte Joakim kommit till jobbet. Han skulle varit med på ett ledningsmöte men inte dykt upp och det var flera på jobbet som reagerat på att Joakim inte var närvarande.

Karin uppgav att Monica berättat för henne att Joakim tillsammans med Linus, varit i gamla lägenheten i Liljeholmen och sålt ett bord.

Gällande onsdagen 14 augusti när Joakim kommit till jobbet och sökt Monica, så hade Karin tagit för givet att han också pratat med Monica eftersom han försvann iväg i några minuter. När Monicas lektion var slut och Karin frågat henne vad som var fel med Joakim, så hade Monica svarat att *Vi får prata om det själva när inga andra är i närheten* men det samtalet hann de aldrig ha eftersom Monica sjukskrev sig dagen efter.

Polisen

Datum
2019-09-12

Diarienummer
5000-K1036137-19

Bilddbilaga

ANTECKNINGAR

Skärmdumpar över sms-konversation mellan Karin Svärd och Monica Mosbaek.
Skärmdumparna är tagna av Karin Svärd själv från hennes egna mobiltelefon.

< Monkan
+46709111867

torsdag 15 augusti 2019

Hej vännen!
Jag hörde att du är sjuk.💜
Jag skulle behöva veta om du
kommer imorgon med schemat.
Hör av dig sötnos.
Kram

1 09:58

fredag 16 augusti 2019

Hej vännen!
Hoppas du mår bättre idag. Jag
har gjort lite ändringar i schemat
men på måndag har du FF/BF 1
med B.
Ha en trevlig helg!
Kram Karin 😍

1 11:34

Tack vännen💜

1 13:10

Sms del 1

måndag 19 augusti 2019

< Monkan
+46709111867

måndag 19 augusti 2019

Hej vännen!
Vill inte störa men jag skulle verkligen behöva veta hur det ser ut i veckan. När tror du att du kommer. Bara så jag vet hur jag ska lösa schemat.
Kram 💜

1 08:54

M

Hej 💜 jag vet verkligen inte Joakim mår inte bra och Henning har jag pratat med många gånger som vill att han stannar hemma och kräver vård hör av mig sen 💜💜

1 11:45

Hej igen, 💜💜
Jag trodde han hade fått hjälp. Det löser sig Moncan, vi hörs vidare. Kramar ❤️

1 12:08

Sms del 2

tisdag 20 augusti 2019

< Monkan
+46709111867

tisdag 20 augusti 2019

Hej Monkan!
Hur går det med allt idag? Kram

1 15:17

M

Henning kom hit och pratade med honom, fick hjälp först i dag efter 10 samtal och vsrit på 5 olika ställen😞😞😞han är inte Joakim längre😞😞

1 19:03

Men fy fan alltså att det ska vara så svårt att få hjälp.
Älskade du, hur kan jag hjälpa dig? Jag tänker på dig hela dagarna. ❤️

1 19:36

onsdag 21 augusti 2019

Hej min vän 💜
Jag vill bara säga/ påminns att from imorgon så behöver Petra

Monkan

+46709111867

1 19:36

Så svårt att få hjälp.

Älskade du, hur kan jag hjälpa dig? Jag tänker på dig hela dagarna. ❤️

onsdag 21 augusti 2019

1 08:36

Hej min vän 💜

Jag vill bara säga/ påminns att from imorgon så behöver Petra få in ett läkarintyg från dig. Jag saknar och tänker på dig. Stor kram ❤️

Hej 💜

Jag förstår att det är jobbigt att svara mig. Men jag skulle verkligen behöva veta hur dina tankar går med jobbet. Jag behöver göra schema så att eleverna vet vad de ska ha. Jag förstår att livet är helt upp och ner och jag tänker på dig hela tiden. Hör av dig, om du inte orkar ringa så skri

Bilaga

Skärmdumpar sms till utredande polis

Bilaga till Förhör 2019-09-04 15:17, diariernr 5000-K1036137-19

Beskrivning

I samband med att Svärd skickade skärmdumpar på sms mellan henne och målsäganden, så såg man inte all text i sista meddelandet, varpå Svärd ombads att skicka fullständigt sms så hela texten syntes.

Polisen

Datum
2019-09-12

Diarienummer
5000-K1036137-19

Bilddbilaga

ANTECKNINGAR

Skärmdumpar på sms-konversation mellan Karin Svärd och polis.
Skärmdumparna är tagna av polis och från polis tjänstemobil dit Karin sms'at.

076-830 94 09 >

onsdag 21 augusti 2019

Hej min vän 💜
Jag vill bara säga/ påminns att
from imorgon så behöver Petra
få in ett läkarintyg från dig.
Jag saknar och tänker på dig.
Stor kram ❤️

1 08:36

Hej 💜
Jag förstår att det är jobbigt
att svara mig. Men jag skulle
verkligen behöva veta hur dina
tankar går med jobbet. Jag
behöver göra schema så att
eleverna vet vad de ska ha. Jag
förstår att livet är helt upp och
ner och jag tänker på dig hela
tiden. Hör av dig, om du inte
orkar ringa så skri

MMS

21:17

Visa alla >

Hej igen,
Jag pratade med henne den
14/8 kl. 14.13 och den 18/8 kö.
16.35 sedan ringde jag den
21/8 på kvällen men då var hon
redan borta.
/ Karin Svärd

Meddelande

Sms del 5.

Sista sms (m grå bakgrund) är Karins meddelande om de samtal som hon haft m Monica. (Meddelandet skickades till pa Petra Andersson i samband med att hon skickat sms konversationerna till Petra därav utseende på bilden)

076-830 94 09 >

Hej igen,
Jag pratade med henne den
14/8 kl. 14.13 och den 18/8 kö.
16.35 sedan ringde jag den
21/8 på kvällen men då var hon
redan borta.
/ Karin Svärd

Tack Karin!

Såg nu att sista bilden så syns
inte all text. Kan du skicka den
igen så man ser text och
klockslag?

tors 5 sep. 17:05

Hej 💜

Jag förstår att det är jobbigt att svara mig.
Men jag skulle verkligen behöva veta hur
dina tankar går med jobbet. Jag behöver göra
schema så att eleverna vet vad de ska ha. Jag
förstår att livet är helt upp och ner och jag
tänker på dig hela tiden. Hör av dig, om du inte
orkar ringa så skriv ett sms.
Många kramar ❤️

Meddelande

076-830 94 09 >

tors 5 sep. 17:05

Hej 💜

Jag förstår att det är jobbigt att svara mig.
Men jag skulle verkligen behöva veta hur
dina tankar går med jobbet. Jag behöver göra
schema så att eleverna vet vad de ska ha. Jag
förstår att livet är helt upp och ner och jag
tänker på dig hela tiden. Hör av dig, om du inte
orkar ringa så skriv ett sms.
Många kramar ❤️

Här kommer den sista
konversationen. Mvh Karin

Tack!

Meddelande

Sms del 7

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1036137-19

Hörd person

Nielsen, Henning

Personnummer

Den hörde är

Vittne

ID Styrkt

Ja

Sätt

Norskt kökort

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörs gällande mord på Ringvägen 106, Stockholm, 2019-08-21. Henning är VD på Dermanordic, koncernen som Dermanome och Elisabethskolan ingår i.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvarare/ombud önskas

Försvarare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Marika Karlsson

Förhørsdatum

2019-09-05

Förhör påbörjat

15:52

Förhör avslutat

16:55

Förhørsplats

Bergsgatan 48, Stockholm

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Ljudbandsförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

Berättelse

FL: Marika Karlsson

H: Henning Nielsen

Dialogförhör.

FL: Och du ska då höras som vittne gällande händelsen på Ringvägen den 21 augusti 2019 gällande mord på Monica.

H: Ja.

FL: Och du är här i egenskap av att du arbetar som VD på Dermanordic, och då skulle jag vilja att du berättar hur du känner Joakim Borgmalm och vad ni har för relation med varandra.

H: Ja Dermanordic är ett nordiskt företag som vi köpte i 2007 och då behövde vi även en VD för den svenska verksamheten. Så då kontaktade jag Joakim, jag kände honom från kanske fyra-fem år tidigare. Då hade han inte jobbat för mig, men vi hade haft en businessrelation, så jag visste gott vem han var och ringde till han och erbjöd han jobbet som då först säljdirektör och så blev han VD en kort tid efteråt. Så då är vi tillbaka till 2007 och då har han rapporterat direkt till mig som koncernchef i alla dessa år. Så vi har som vi har blivit känt med varandra.

Och vi har ett bolag på 125 anställda och under Dermanome som är den svenska verksamhetens namn, så hade vi ett dotterbolag som heter Elisabethskolan som Monica jobbade på. Joakim satt också då i deras möte koncernledningsgruppen och ja och som närmaste chef så hade vi självklart väldigt tät kontakt.

Det betyder att jag var i Sverige ett par gånger i månaden, och han var i Norge fyra-fem gånger i året. Jag pratade väl nästan dagligen med han på telefonen i alla fall alla arbetsdagarna. Ja vi var på många kundarrangemanger tillsammans, vi representerar då kosmetikaprodukter, så vi var på utlandsresor tillsammans, besökte dessa ja, så en väldigt tät relation då genom tolv år då.

FL: Jag förstår, om du skulle beskriva Joakim som person så som du känner honom?

H: Nej han var VD för oss i tolv år, så han gjorde ett väldigt bra jobb. Vi var väldigt förtjänt med resultaten, han presterade hur han ledde organisation i Sverige. Detta är då den största divisionen i koncernen, så var en viktig division. Han var en den bästa säljaren jag hade, han var så duktig säljs person. Inte för pushig, men ja en lugn (ohörbart 03:46) person.

FL: Förlåt nu var det lite språkförbistring, han var rolig, du sa att han är lugn?

H: Lugn ja...

FL: Ja.

H: ... väldigt lugn men självklart massa energi som en, som en VD i ett säljbolag. Men ja lugn, sansad person ja.

FL: Umgicks ni även privat du och Joakim?

H: Nej vi, vi gjorde inte det, men jag har träffat hans fru eller exfru, jag har träffat barnen en gång. Vi pratade mycket privat men vi umgicks inte med varandra privat nej.

FL: Nej, nej. Jag tänker ja du har varit lite inne på arbetsuppgifter, han var säljare säger du?

H: Mm.

FL: Vad hade han i övrigt för arbetsuppgifter?

H: Nej han var ju VD för den svenska verksamheten, så det var full profit och loss räkenskap, logistiktjänsterna ligger under han, han var ansvarig också för Danmark vår verksamhet där och i Finland. Det är både sälj och marknadsföring och distribution, kursupplärning av dom säljer våra produkter. Så det är hela ansvaret för, för den delen av verksamheten.

FL: Är han en omtyckt kollega?

H: Absolut, väldigt omtyckt, så och det måste man nu nästan vara som VD. Så vi hade inte många, inte många arbetskonflikter nej.

FL: Nej.

H: Nej.

FL: Nej, och då har han jobbat ungefär runt tolv år då...

H: I den positionen.

FL: I den positionen ja.

H: Ja.

FL: Jag tänker om man går lite framåt i tiden här och har du märkt någonting på honom att han har känt sig stressad eller pressad eller?

H: Nej jag har inte det, men det är klart när du sitter i en sån säljorganisation så är det alltid högt tempo och alltid säljbudgeten och sälj mål som skall nås, men det var inte något ovanligt med situationen nu mot förgående åren, nej.

FL: Nej, nej.

H: Det har varit tvärtemot vi har haft tre år bakom oss, vi hade en del bemanning i 2015. Men i 2016, -17 och -18 och så långt i 2019 så har vi haft en väldigt bra säljår bakom oss, båda koncernen men inte minst i Sverige. Och så han hade fått (ohörbart 06:44) väldigt mycket i Sverige, och det var Sverige som växte mest, så resultaten var väldigt bra. Så om det var mycket och göra på jobbet så var det bra, bra resultat.

FL: Men du har aldrig märkt på honom att han har verkat stressad och pressad utöver det liksom?

H: Nej. Han var, nej han var en lugn, fattad, benen på jorden som vi kallar det i Norge. Blev väldigt sällan (ohörbart 07:13) han var duktig och hantera många uppgifter. Så ja han var en, han var ju aldrig aggressiv i något möte, han var, det var liksom inte hans sätt och agera på.

FL: Nej, nej. Jag tänker Monica här då som han levde tillsammans med, vet du någonting om henne?

H: Ja henne har jag träffat mycket mindre, så hon har jag kanske träffat en åtta-tio gånger i lite mera sociala lag. Jag har varit med på Elisabetskolan några gånger och då träffade jag henne. Men, men inte något mera.

FL: Nej.

H: Så hon hade jag aldrig någon direkt arbetsrelation med.

FL: Nej.

H: Men han pratade mycket om henne, som privat på telefonen så var han ganska öppen med familjen och livssituationen. Så, så där hörde jag en del om henne. Och han sa till mig när dom blev sambos innan han sa det till några andra i organisation i och med att hon jobbade på skolan, så var det lite speciellt. Så vi hade ett samtal om det, hur vi skulle hantera den situationen.

FL: Okej, är det något annat du kan säga om henne? Hon jobbade som lärare vad jag förstår det som.

H: Hon jobbade som lärare i femton år hos oss, så hon var en, en som har varit där längst av dom som jobbar där i dag. Så hon ja var en lojal, trygg väldigt omtyckt person, ja.

FL: Vet du någonting om deras relation, har Joakim sagt någonting hur deras relation var?

H: Ja väldigt bra de gångerna jag mötte dom de sista tre åren, så var ju dom två tillsammans. Så, så det verkade som att det var väldigt bra, mitt intryck.

FL: Jag tänker dom blev ju sambos och dom köpte en lägenheten tillsammans här på

Ringvägen.

H: Ja.

FL: Är det någonting du känner till?

H: Ja.

FL: Berätta om det? Va vad vet du om det?

H: Nej ja dom skulle flytta ihop och det kommer jag inte ihåg när det var, i den förra lägenheten, och så veckan före detta hände, så var jag i Sverige och då, en hel dag. Då hade vi det vi kallar kick-off med alla dom anställda på jobbet. Och då ofta var jag då på plats, då var efter sommarsemestern och det var efter jul.

FL: Vilket datum var det här?

H: Då är det (ohörbart 10:04) exakt... tisdag den 13:e.

FL: Tisdag den 13 augusti?

H: Ja.

FL: Då var du i Stockholm.

H: Då var jag var i Stockholm och då hade vi en kick-off. Det var första gången jag fick höra att han hade köpt sig en ny lägenhet. Men jag (ohörbart 10:31) lite på för (ohörbart 10:32) kanske var naturligt att han hade sagt det till mig förut, för vi pratade mycket privat också. Men just det med lägenheten sa han inte. Och det, det kom fram lite så tillfälligt. Men den dagen var, då kom jag över på morgonen klockan nio, så jag och han hade möte på kontoret fram till tio.

Och så hade vi en presentation tillsammans till hela organisationen till klockan tolv tänker jag. Och så satt vi ned och planerade vad vi skulle göra utöver hösten. Men detta var ju första dagen efter semestern så vi, så vi blev att vi pratade mycket privat vad vi hade gjort på semestern och då kom det upp det här med lägenheten, som dom hade köpt.

FL: Men det var han som berätta om det Joakim?

H: Det var han som berättade om det.

FL: Ja.

H: Ja. Och så, så då var dagen full av möte, tog vi taxi tillsammans ner till Strandvägen, så tog vi en båttur med alla dom anställda. Vi satt och åt middag vid ett bord, han satt i samma bord som mig. Så då blev det ju mycket skoj och mycket sån god stämning som det alltid är. Mycket champagne och mycket och fira, för vi hade fantastiska säljresultat. Och särskilt i juli månad blev helt fantastiskt, så vi hade liksom firat också på morgonen när vi hade presentationen tillsammans.

Och så gick vi på en bar med dom andra på jobbet när vi kom tillbaka efter båtturen. Tog en öl och en vin och så (ohörbart 12:06) andra på jobbet och så gick vi tillsammans tillbaka, jag bodde på hotell SIGN och han skulle ta tunnelbanan åka till där han bor då på Söder. Och allt verkade helt normalt den dagen. Då hade vi liksom varit tillsammans hela tiden, från klockan

nio på morgonen till klockan tolv på kvällen när jag gick och la mig.

Vi hade pratat massa privat, han berättade allt om semestern och jag berättade om min semester. Vi pratade massor med business självklart för vi hade mycket som skulle hända. Vi hade presentation, vi var i ett socialt lag på middagen, men allt var absolut. Jag försökte och tänka på det i efterhand men det var ingenting som jag (ohörbart 12:50) med den dagen.

FL: Om vi går tillbaka till det, du säger att ni berättade, pratade om eran semester, ferien.

H: Mm.

FL: Vad berättade Joakim om, om sin semester?

H: Bara, han berättade att dom hade varit hos Monicas familj som jag vet att dom ofta gjorde och så hade dom varit hos hans mamma som jag förstod att dom ofta var. Och så hade dom varit i Turkiet den sista, den sista tiden. Och det hade varit bra, sa ingenting mer i detalj om det.

FL: Nej, nej.

H: Men på kvällen så berätta han om sin dotter Amanda som, nej Alma som jag har, den som jag har mött förut. Att hon hade fått jobb på Gröna lund och ja kört förbi där så det var lite sånt socialt prat då.

FL: Hur många veckor var han ledig i sommar, vet du det?

H: Var väl tre, tre eller fyra ja. Och den perioden så har jag inte någon kontakt med han. Det brukade vi inte ha, när det var semester, bara om det skulle vara något helt speciellt så, så vi hade inte någon kontakt under semestern nej.

FL: Nej. Det finns en uppgift här i utredning så som säger att du ska märkt redan måndag den 12 augusti, alltså dagen innan den här tisdagen som du pratar om då.

H: Nej inte jag.

FL: Nej.

H: Ja för jag nej och jag vet inte om jag hade kontakt med han den måndagen heller.

FL: Nej.

H: För det...

FL: Utan det var den här tisdagen då hade ni kontakt?

H: Den tisdagen ja.

FL: Och, ja då umgicks ni ju hela dagen som du har beskrivit.

H: Ja.

FL: Från morgon till sen kväll?

H: Ja det stämmer.

FL: Om man, då och då märker du ingenting konstigt på något sätt?

H: Nej.

FL: När träffar du honom efter det här tillfället?

H: Nej och då reste jag tillbaka till Norge (ohörbart 14:40) den 14:e på morgonen. Då hade vi samma kick-off där och så pratade jag och han på telefon men bara business och så någonting så den både fredagen och torsdagen, och då var allt normalt. Korta samtal det var inte några långa samtal. Och så fick jag ett märkligt samtal från han på lördag, ja jag kommer inte ihåg om det var på eftermiddagen, kvällen om det var tidig kväll eller eftermiddag.

Och då det var ett väldigt märkligt samtal, jag hörde att han var väldigt annorlunda på som han pratade. Och han sa att han hade blivit drogad. Så jag sa drogad, när blev du drogad, vi var ju tillsammans på tisdag, då var ju allt normalt. Ja han hade blivit drogad, så sa jag har du varit på sjukhus. Då sa han ja jag har varit på sjukhus, ja fick du behandling, ja, eller mår du bättre nu. Ja jag är bättre nu sa han. Men, men jag blev drogad. Och du vet inte var du har blivit drogad (ohörbart 15:54) här, nej det var och så la han på, blev väldigt kort samtal. Och jag (ohörbart 16:00) upp väldigt på det samtalet.

FL: Du säger stussa upp?

H: Ja, alltså jag, det är en undring här.

FL: Ja du reagerade.

H: Jag reagerade att detta var inte normalt.

FL: Nej.

H: Han, han hördes nästan full ut, alltså han var påverkad, han pratade så konstigt.

FL: Och det var på lördageftermiddag?

H: Lördageftermiddag.

FL: Tidig kväll?

H: Ja.

FL: Ja.

H: Så stod det helt plötsligt ett okänt tel... han ringde från en annan mobilnummer, det alltså det gör han aldrig. Jag trodde han bara hade ett mobilnummer, så jag fick slå upp i på nätet, men där stod han Joakim Borgmalm på den också då. Men jag visste inte att han hade två mobiltelefoner.

FL: Nej.

H: Så jag fick liksom inte sova ordentligt den natten, jag tänker (ohörbart 16:46) pratade med min fru. Så nästa morgon så ringde jag han i Stockholm (ohörbart 16:53) i lägenheten, och då svarade han i telefonen. Och då frågade jag honom om den telefonen, jag visste inte att du hade två telefoner, men då var det (ohörbart 17:01) telefonen till Alma han hade ringt dagen före. Och då upprepa han och sa ja men jag har blivit drogad. Nej men har du inte varit på

sjukhuset, jo men det är sjukhuset jag har blivit drogad på.

Och så, och så säger han det är något, det är något fel med lägenheten, det är någon som är... han pratar väldigt långsamt, han pratar, han pratar lite med en annan stämman. Och så sa jag är du i lägenheten, ja han var i den nya lägenheten, kan jag få prata med Monica, ja det kunde jag få göra men hon var inte i lägenheten. Så då blev jag lite som, undrade om han inte pratade sant. Så jag sa men var är hon, han sa hon är på väg upp i trappan, och då höll jag samtalet i igång bara för och höra att hon kom.

Och så kom hon tillslut och så (ohörbart 17:54) kan jag få prata med henne. Och så gav (ohörbart 17:57) telefonen och så (ohörbart 18:00) telefonen till henne och så fick jag prata med henne. Och då var det inte så lätt och förstå, hon sa att Joakim mår inte bra, vi har varit på sjukhuset, vi har inte fått någon hjälp. Och hon gråter och det var lite sån... ja jag förstod att han behövde lite hjälp då.

Och så samma dag på söndagen så (ohörbart 18:26) det måste ha varit söndagen, så pratade jag då med Fredrika alltså hans exfru. Och, och hon sa också att han bara var, dom hade inte fått någon psykiatrisk hjälp, nu kanske det var hon som ringde mig och undrade om vi hade någon försäkring på jobbet så vi kunde få han på ett privat sjukhus. Så det var flera samtal fram och tillbaka. Så jag, för jag måste undersöka det här på måndagen tänker jag. Och på söndagskväll så ringde jag också Joakim.

FL: Ringde du till Joakim?

H: Ja, och då pratade jag med han, och då verkade han mera, när jag prata med han först så verkade det som, han ringde ju mig, så var kanske en trygghet i det. Men då var han lite mer sån (ohörbart 19:17). Jag sa att du, du är inte frisk, du har (ohörbart 19:23) psykos, du, du måste ha alltså du måste få hjälp. Och vi ska försöka och hjälpa dig och hittat ett ställe där du får hjälp. Men du ska väl inte vara på jobbet i morgon, och det förstod han att det kunde han inte. Då sa han nej då han skulle inte det och så la han egentligen bara på.

Och under måndagen så, så fick vi då tid på tisdagen till en psykiatriker på Rosenlunds psykiatriska sjukhuset. Det var Fredrika och eller Monica som hade ordnat och så förstod jag att det här måste jag komma till Sverige, för han kom inte till jobbet på den måndagen.

FL: Förlåt vad sa du nu? Det var?

H: Han, han var inte på jobbet...

FL: Nej...

H: ... på måndagen.

FL: Jag förstår, han var sjukskriven på måndagen?

H: Han var sjukskriven. Men han hade inte (ohörbart 20:15) jobbet...

FL: Nej.

H: ... men han hade kallat in ett (ohörbart 20:17) möte.

FL: Okej.

H: Som inte jag visste, men han var inte där. Och när vi försökte ringa så svarade han inte.

FL: Nej.

H: Så ledningsgruppen var orolig och men dom hade haft möte, så vid lunchtiden så pratade jag med dom och så sa jag okej jag kommer imorgon bitti ska vi, så då hoppa jag på flyget till Stockholm tidigt på tisdagsmorgon. Och då hade jag hade jag kontakt med Fredrika och lite med Monica och Joakim. Och då sa dom till mig att du, kan inte du komma till lägenheten före han ska till psykiatrikern. Det var klockan tre.

Så jag informerade (ohörbart 21:02) och cheferna och dom anställda att Joakim var sjukskriven och att vi visste inte helt vad diagnosen var, men att han måste, vi förväntar oss att han kanske var borta en stund. Så emellan tid så, så fick dom rapportera till mig. Och så åkte jag till lägenheten till Monica och Joakim, då var Alma där, Fredrika var där, Monica var där och Joakim. Och då såg jag att det var en helt ny lägenhet och dom var inte färdigflyttad in i. Ja så vi satte oss ner då allihopa, blev lite sånt skämt prat och så...

FL: Va vad är fleip?

H: Alltså ja fleip är lite sån ja vi sa lite skämt och Joakim log lite också, men jag såg att han var väldigt lugn och pratade väldigt långsamt och väldigt lite. Så Fredrika och Monica pratade lite mer. Och det dom ville ha hjälp med att prova om jag kunde övertala att det var helt säkert på han ville gå till psykiatrikern. Ja jag förstod då att han hade, dom hade försökt och få med han till en vårdcentral en morgon, men då ville han inte, han var rädd för, för sjukhuset.

Så jag hade en lång... så sa dom kanske ni två vill prata, jag tror dom ville att, dom vill väl att jag och Joakim skulle prata tillsammans, så sa Joakim ja det är okej. Så dom gick ner på gatuplan till ett café, medan vi blev sittande i lägenheten bara han och jag, för då hade Alma redan dragit till Gröna lund för hon skulle jobba.

Nej så vi (ohörbart 22:40) i soffan och satt sånt som vi sitter mittemot varandra, och så försökte jag prata väldigt lugnt till han och bara säga att du är sjuk, nu måste du gå till psykiatrikern du kommer bli frisk, men du måste få du måste få hjälp och det, det är viktigt. Och så pratade vi lite om dom psykoserna han hade, för han, jag frågade vad han tänkte på och så sa han, han har blivit lurad på lägenheten dom hade köpt. Och så hade jag läst (ohörbart 23:09) psykologi så jag sa inte emot han på det.

Men han bara pratade lite om ventilationen det är något fel med och vi har blivit lurad. Och så, så kom han in på att han hade ångest, han när dom var ute och gick så såg han bakom efter var rädd för att folk kom. Han (ohörbart 23:30) inte trygg på Monica, han hade ett eller annat ångest för henne också, trodde, han sa inte helt vad det gällde. Och han hade (ohörbart 23:42) var bekymrad för på dator och mobil om jag kunde hjälpa han och ha kontroll där och på företaget.

Så jag bara sa att jag hade varit hos ledningsgruppen och det var inga bekymmer det går väldigt bra. Jag sa att... när jag frågade han om dessa tankarna så sa han jag förstår inte varför jag har dom tankarna i huvudet. Och då sa jag det, det vet inte jag heller men det och det kan inte jag hjälpa dig med, men det kan ju psykiater hjälpa dig med. Och nu har du fått (ohörbart 24:16) till det, så det är väldigt viktigt att du går på den. Och så tittade jag han i ögonen och frågade väldigt klart förstår du vad jag säger, och då sa han jaja jag förstår vad du säger, men jag förstår inte varför jag har dessa tankar.

FL: Förlåt vad var det sista du sa?

H: Jag förstår inte varför jag har dessa tankar i huvudet säger Joakim.

FL: Det förstod jag inte riktigt?

H: Nej för jag, jag frågade han förstår du...

FL: Ja.

H: ... vad jag säger till dig nu att du är sjuk att du måste till psykiatrisk behandling och att det är när man har en psykos är det normalt att man får dessa tankarna. Men det kan bara psykiatriker hjälpa dig med.

FL: Ja.

H: Jag kan inte hjälpa dig med det. Och då sa han, sa han bekräfta tillbaka att ja jag förstår det, jag förstår vad du säger Henning, men jag förstår inte varför jag har alla dessa tankarna i huvudet.

FL: Han förstår inte varför han har...

H: Nej.

FL: ... dom här...

H: Nej.

FL: ... tankarna, nej.

H: Och då sa jag att det, det kan en psykiatriker hjälpa dig med, det är normalt men det är många som får det, men du måste bara få hjälp. Och så när han var, jag såg det i hans ögon att han var, han tänkte på något hela tiden (ohörbart 25:23) är det kaos, eller hur har du det i huvudet nu. Då sa han det är kaos i mitt huvud, det kommer tankar hela tiden. Och då är det alla möjliga tankar, nej det är en och en tanke som kommer men det är nu hela tiden. Och min kropp hänger inte ihop med mitt huvud sa han.

Han gick väldigt sakta och lugnt runt och då, (ohörbart 25:45). Jag hade frågat Monica redan på söndag, då jag pratade med henne, är Joakim är han aggressiv eller våldsam eller utagerande på något sätt. Och så sa hon nej det är han inte, han pratar väldigt lite och väldigt tyst och han går runt som zombie, sa hon till mig. Och det var precis som jag upplevde honom när jag var där på tisdagen.

Så vi var, jag tänker mitt samtal med han var kanske tre kvart halvtimme något sånt och då var klockan halv tre och då sa jag till dom (ohörbart 26:21) gå, för det är viktig att dom måste ta den läkartiden klockan tre. Så jag gav han en sån god sån bamseklemsom vi säger på norska, så mycket mera bamseklemsän det jag brukade och ge till Joakim. Och han kramade tillbaka, jag fick en sån god känsla att han uppskattade på att jag hade varit där och att vi har haft ett samtal. Och som jag uppfattade han så förstod han att han var sjuk. Men jag vet ju inte, men det var mitt intryck. Och som sagt var inte aggressiv, var väldigt sån sakta lugn uppträdande.

Så gick jag ner till och där mötte jag Fredrika och Monica och dom var tydligen spända på hur detta hade gått. Så jag sa till dom att jag tror att du får med Joakim nu till psykiatrikern, han bekräftade i alla fall det till mig, han verkade motiverad för det. Så dom gick direkt upp i

lägenheten och drog då till psykiatrikern. Och så fick jag ett meddelande från Fredrika på kvällen (ohörbart 27:30) att dom hade varit där, (ohörbart 27:33) Monica och Joakim en timme och att det hade gått bra och att han hade fått nya mediciner. Och att dom hade en ny tid på torsdag. Och då... och att barnen Axel och Alma hade varit i lägenheten och hade bekräftat att Joakim var lite (ohörbart 27:56) lite lättare humör då, ja.

Så då skrev jag alltså det var ju bra, så jag var väldigt happy med det, att han fick hjälp. Och så skrev jag sms till Monica och Joakim till dom bägge två, i och med att han (ohörbart 28:16) han var lite väldigt kontrollerad på henne förstod jag. Så när hon ringde mig så var det när han var på toaletten eller när han var ute och gick. Så då skrev jag till bägge två att det var väldigt bra att dom hade varit hos den läkaren och att det gick bra. Och att dom måste passa på och gå där på torsdag också. Och så skrev jag bara nederst Monica du kan ringa mig imorgon så ger du mig lite mer uppdatering.

Och så kom det tillbaka från henne, ja dom var väldigt nöjd med besöket och hon skulle ringa mig när det passar henne på onsdag. Då förstod jag att hon ville säkert ringa när Joakim inte var precis bredvid henne. Så jag, jag ska tillbaka till Norge på onsdag. När på tisdagskväll så att jag var på kontoret på onsdag och då var jag på kontoret hela onsdagen och så fick jag inte något samtal ifrån henne. Men jag var ju liksom inte orolig för det, jag visste att dom skulle få en ny tid och det hade gått bra dagen före, så jag tänkte väl hon ringer väl mig när hon har tid.

Och så var det väl vid sex-tiden kvart över sex, sex så ringde Fredrika mig och berättade att hon var utanför lägenheten, stod där tillsammans med polisen och det var massa journalister där och det var kaotiskt. Och jag fick prata både med polisen och med henne och jag förstod väl att Joakim är på sjukhus och var skadad, men var opererad, det var utom för livsfara hade dom fått besked från sjukhuset. Och så sa polisen att som jag pratade med att det var en död kvinna inne i lägenheten, men kunde inte säga något namn på denna kvinna.

FL: Var det en polis som sa det till dig?

H: Ja. Och Fredrika hade fått höra precis detsamma för hon stod vid sidan av polisen, så han polisen pratade i Fredrikas telefon. Så men jag förstod ju då vad det var, så jag... ja först var det väl (ohörbart 30:22) chock. Det är svårt och ta in egentligen, när jag förstod vad som hände, eller vad som hade hänt. Men jag eller hur det hade kunnat ske, jag förstod ju vad som hade skett då. Men dom sa inte något mer om, det var först efteråt jag fick veta att det var knivstick och (ohörbart 30:44) där så, jag visste inte något mer än det. Så då satt vi igång ett kristeam på kontoret jag och en styrelsemedlem och en krispsykolog som (ohörbart 31:03) dagen efter då vi skulle informera dom anställda då.

Då reste jag till Stockholm igen med första flyget, så att vi var på kontoret klockan åtta och jag informerade alla cheferna och så hade jag min styrelseförmän som var tillfälligtvis skulle haft ett styrelsemöte den torsdagen. Informerade då dom anställda i Norge, där var det inte lika många som hade tätt kontakt med Joakim naturligtvis. Men han hade varit där i tolv år så alla visste ju vem han var och någon av dom hade väldigt tätt, någon hade tät kontakt och en hade väldigt tät kontakt med honom. Och Monica var det väl nästan ingen som visste vem hon var egentligen. Men i Sverige var det ju visste ju alla vem det var naturligtvis, väldigt bra. Så då hade vi informationsmöte på torsdagsmorgon för alla anställda.

FL: Vad sa du då?

H: Vad jag sa?

FL: Ja.

H: Nej jag, vi hade gjort iordning färdiga, jag förstod att vi, det var så brutalt budskap. Så vi kunde liksom inte göra iordning något skriftligt och skicka ut. Så vi hade gjort iordning en enkel (ohörbart 32:13) med det lilla vi visste. Bara om att, att Joakim var misstänkt för mord vad polisen hade berättat för oss. Att han var skadad på sjukhus och att det var en död kvinna i lägenheten och att vi inte hade fått bekräftat namnet ännu, men det var som regel en stark misstanke att det kunde vara Monica. (ohörbart 32:39) detta kom väldigt akut (ohörbart 32:41). Så, så ja och då fick ju alla cheferna då till och ringa runt, för vi har många anställda som någon är på (ohörbart 33:02) och några säljare är ju inte på kontoret.

Vi måste informera lagerchefen, där har vi femton medarbetare ute i (ohörbart 33:13) han måste informera dom. Vi har tio lärare på skolan i Norge som kände till Elisabethskolan bra, så jag var tvungen och ringa till rektorn för att informerar där. Och rektorn på Elisabethskolan var ju också en väldigt, väldigt nära väninna till Monica. Så hon bröt helt ihop, jag berättade för henne på torsdagsmorgon. Så efter att vi hade haft informationsmöte med en psykolog på plats för dom som önskade prata med (ohörbart 33:48) efteråt.

Så var jag tvungen att gå ner till Elisabethskolan och ge samma budskap för lärarna och för eleverna då. Så det var ganska fruktansvärt. Det kom ju som chock för dom. Så då fick dom samma tillbud av psykologhjälp och så var det och gå upp igen till det svenska kontoret. Då hade man ringt runt då för och informera alla dom anställda. Då hade vi en debriefing på mer för då hade det kommit upp flera frågor och jag försökte svara så gott jag kunde på det jag visste.

Och så var det och börja informera kunder på torsdagskväll och fredagsmorgon, och då reste jag tillbaka till Norge och då måste vi också ha en debriefing på för den norska organisationen, för det var ju jag som hade varit i kontakt med Joakim och Monica där lördag, söndag och måndag, tisdag. Så vi fick lite mer bakgrund om vad som hade hänt och (ohörbart 34:56). Och så var och börja vi representerar många märkesvaror och dessa märkesvaror (ohörbart 35:04) så vi var tvungna och ringa runt och berätta för dom vad som hade hänt. Och många av dom kände ju också Joakim väldigt bra.

Och så började pressen och då ringa på fredag var väl det på eftermiddagen. Så då var det och försöka hantera pressen både i Norge och i Sverige. (ohörbart 35:25) och då hade jag informationsrådgivare då som vi använde till och hjälpa oss lite med det. Men det var jag som berättade för pressen då. Då var inte det, gick det väldigt mycket på lördag och söndag så...

FL: När fick du reda på bekräftat att det var Monica då som hade anträffats avliden?

H: Åh det var, när var det, det var ganska många dagar efter. Ja kanske en vecka efteråt eller något sånt där, jag pratade med Fredrika som då hade pratat med Linus. Som och Linus hade bekräftat, polisen hade varit hemma hos, hos han. Har bekräftat att det var hans mor som var död.

FL: Men din känsla om jag har förstått det rätt, var att direkt när du prata med Fredrika när hon var på plats i polisbil, så förstod du eller du misstänkte att det kunde vara Monica?

H: Ja, ja nittionio procent säker. Jag har...

FL: Vad var det som gjorde att du känner dig så säker på det?

H: Ja jag var ju där i lägenheten tisdagseftermiddag tillsammans med dom, dom tre. I alla korrespondenser så var det inga andra, jag hörde inte om några andra kvinnor eller andra involverade där. Så, så som situationen så var jag väl ganska säker på det från dag ett.

FL: Hade du någonstans i det här kunnat se det här komma att det skulle kunna bli så här?

H: Nej, för det första så kom det helt out of the blue, att han när han ringde mig på lördagen (ohörbart 37:05) på söndagen att jag förstod att han hade någon slags psykos. Det hade jag, av mina 125 medarbetare om jag ska göra listor vem jag trodde kunde få psykos, så hade Joakim varit helt nederst. Alltså han var, nej det hade jag liksom aldrig i mina vildaste fantasier. Jag ringde ju då till Fredrika så klart på söndagen och frågade har du, har du sett några såna tecken.

Jag hade känt Joakim ja kanske i femton år, och dom sista tolv åren hade vi nästan pratat på telefonen var endaste dag eller (ohörbart 37:39). Och vi hade varit på resor, vi hade varit tillsammans socialt, vi hade varit på jobb tillsammans, vi hade arbetat tillsammans, vi har varit på kundmöte, vi hade varit (ohörbart 37:50) möte i New York, London, Paris ja så många (ohörbart 37:55) och så mycket tät kontakt.

Så att det är för mig var det bara helt att han skulle få en psykos, hade jag aldrig trott och det. Fredrika (ohörbart 38:02) bott tillsammans med han i tjuogoett år som du vet Henning och han var precis som både du och jag känner att han är (ohörbart 38:12) sansad, hade en liten vänkrets tror jag. Jag fick aldrig något intryck att det var några utagerande festande eller sånt med honom. Semestern var alltid väldigt normal, det var liksom hem till mamma, det var hem till Monicas familj, det var normal uppväxt med barnen (ohörbart 38:33) det var liksom nej det var bara helt märkligt.

FL: Som jag har förstått det rätt, första gången du märker något drastiskt i hans beteende, det är på lördagen innan...

H: Ja.

FL: ... det här händer?

H: På lördag.

FL: Innan dess så har du inte märkt någonting?

H: Nej, nej.

FL: Är det någon annan på företaget som har märkt något, någon förändring i hans beteende?

H: Nej inte som dom sa till mig då, men det är klart nu i efterhand så är det några som säger att han agerade, var lite konstig både torsdag och fredag. Han hade...

FL: Är det torsdag och fredagen innan?

H: Ja torsdag och fredag innan. Han hade varit på Elisabethskolan bland annat, där hade dom reagerat och så på kontoret. Och så på måndagen alltså före när jag var tillsammans med han på tisdagen, då var det första dagen efter semestern, och då var det också någon som hade tyckt att han hade agerat lite konstigt.

Bland annat att han har bara kommit rätt in på kontoret utan och hälsa på (ohörbart 39:28) medarbetare som var tillbaka efter semestern då, han var alltid social och brukade alltid gå och prata med dom anställda efter semestern hur dom har haft det på semestern. Men då hade han bara gått rätt in på kontoret och satt sig ner.

Och Monica berättade för mig då på telefonen då om det var, söndag eller måndag kommer

jag inte ihåg, men för han fick (ohörbart 39:53) så sa hon att Joakim hade varit på sjukhus eller hos läkaren, läkaren var det väl då tänker jag, antagligt vis på måndag att han hade varit stressad. Han hade känt hjärtklappning, han hade sovit dåligt, han kände att, trodde att det var något fysiskt dåligt med han. Så dom hade tagit EKG, dom hade tagit blodtryck och det blodtrycket var lite högt. Men, men det var inte något annat fysiskt skada på han.

FL: När var det här sa du? Vilken måndag var det?

H: Ja det måste ha varit måndagen före den tisdagen jag träffade honom, alltså måndagen den 12:e då.

FL: Ja.

H: Kan ha varit söndagen också, men jag, jag uppfattade som att det var måndagen.

FL: Så, så han började jobba på måndagen då efter sin...

H: Ja.

FL: ... semester?

H: Ja.

FL: Och det var då innan det då att det här ska ha skett att han hade haft någon form utav ångest...

H: Ja.

FL: ... attack?

H: Stressad (ohörbart 40:47).

FL: Stressad.

H: Ja.

FL: Ja.

H: (ohörbart 40:49) han Joakim han sov dåligt, och var liksom stressad och hade liksom hjärtklappning. Och han trodde liksom att han var rädd för att det var något fysiskt med han då.

FL: Och då hade dom uppsökt sjukhus?

H: Nej läkaren tror jag det var.

FL: Läkare?

H: Ja jag tror det var läkaren dom hade varit hos.

FL: Sa hon någonting mer då att hon hade märkt något på semestern på honom eller?

H: Nej, hon sa inte det till mig då, nej. Men det har jag förstått då på Fredrika som då, som jag pratade mycket med, jag har inte pratat med Linus. Men, men jag har också pratat med

Arild som var... som var Monicas bror, att när dom hade varit på semestern så hade visst Joakim varit ganska frånvarande. Var liksom väldigt mycket mera stilla än vad han brukade vara.

FL: Hade Monica sagt det till Arild?

H: Nej Arild, för dom hade varit på besök hos Arild.

FL: Ja, ja.

H: Ja så när dom var på besök i Norge så hade visst Joakim varit... ja mera stilla, inte sagt så mycket. Och så var det väl Linus som också hade sagt till Fredrika om jag förstod det rätt, att han hade varit mycket på data och låst sig in och har varit liksom varit tidigt uppe på morgonen, ja. Så då kanske inte han var helt den samma Joakim som han brukar och vara den semestern, men...

FL: Jag tänkte när du pratar med Joakim då den här tisdagen när ni hade kick-offen...

H: Ja.

FL: ... då umgicks ju ni precis hela dagen fram till tolv på natten i princip?

H: Ja, ja.

FL: Och då säger du, du märker ingenting?

H: Nej.

FL: På honom.

H: Ingenting.

FL: Och då berättar han för dig om lägenhetsköpet?

H: Ja, och det kom upp i ett samtal, så det var inte liksom så att han, jag tror det var bara en, jag vet inte helt hur det kom upp, det var några andra där och var man bodde och så vidare. Så kom det plötsligt upp ja men jag ja (ohörbart 42:54) kom upp, det var inte det att han berättade för mig om lägenhetsköpet.

FL: Nej.

H: Det (ohörbart 43:00) att han eller tyckte det var lite konstigt, för om man köper en sån dyr och fin lägenhet och en ny lägenhet så, och vi pratar väldigt mycket privat. Så, så hade jag kanske förväntat att han hade sagt det. Och om jag förstod det rätt så hade dom köpt det redan i mars, men hade inte flyttat in förrän i augusti. Och före semestern så sa han ingenting om det.

FL: Nej, nej.

H: Ja i efterhand så kanske jag skulle få veta vad han hade sagt om det. Speciellt i och med att det var...

FL: Så som du beskriver det här så, så kan inte du relatera hans försämrade psykiska hälsa till något arbete, arbetsrelaterat?

H: Nej.

FL: Och han har inte heller uttryckt att han har känt sig stressad för dig på något sätt?

H: Nej, nej.

FL: Utan det finns ett par kollegor som har noterat efter semestern här då att han har varit lite annorlunda?

H: Ja.

FL: Och för dig då är det lördagen innan här?

H: Ja.

FL: Det är då du märker en märkbar förändring?

H: Ja det är den första jag märker då en förändring.

FL: Ja.

H: Ja.

FL: Och det är då han ringer till dig?

H: Då ringer han till mig ja.

FL: Och då säger du att han, han pratar om alla möjliga saker, att han hade blivit...

H: Nej då...

FL: ... drogad och?

H: Nej då pratade han egentligen bara om att han var drogad.

FL: Just det.

H: Och jag frågar så klart med en gång var blev du drogad, nej det vet han inte, det kan han inte säga. Och så jag men om du är drogad så måste du på sjukhuset då. Men då säger han nej men jag har varit på sjukhuset. Och så ja hur känner du dig nu då, fick du någon behandling, blev du... nej men nu han mådde bättre nu på där på lördag eftermiddag eller kväll, jag kommer inte ihåg (ohörbart 44:38).

FL: Sa Joakim något om han hade fått någon medicin då?

H: Nej, men det sa Monica senare då, att dom hade fått någon medicin, men så ville han inte ta den.

FL: Okej.

H: Men visst som jag förstod det på Monica så var det flera sjukhus och jag fick inte klarhet i vilket sjukhus och precis när det var.

FL: Nej.

H: Men jag förstod då att det måste ha varit från fredag till lördag någon gång.

FL: Och sen berättar du för mig hur han har beskrivit ja du märkte att han var väldigt annorlunda?

H: Väldigt.

FL: Ja, när var det sa du?

H: På lördagen.

FL: Det var också lördag?

H: Lördag, det samtalet var han väldigt konstig, för jag fick liksom inte (ohörbart 45:29) på mig.

FL: Nej.

H: Så jag förstod att detta var ju, han var ju inte liksom helt (ohörbart 45:25).

FL: Nej.

H: Varför ska han, om han har blivit drogad så skulle han väl ha sagt det på ett annat sätt. Nu hördes det typ annorlunda ut på rösten, hördes som att han hade lite ångest, att han var rädd för något. Alltså...

FL: Men kände du direkt då att han behöver få hjälp?

H: Nej inte då...

FL: Nej.

H: ... jag förstod inte vad var detta. Jag (ohörbart 45:47) jag fick det inte och hänga ihop.

FL: Nej.

H: Så det var först när jag ringde han på söndagen, att jag förstod att detta, han måste ju någon form av psykos, ja. Jag hade redan börjat och läsa lite om detta ja och pratade med en vän som var läkare. Under loppet av söndagen då förstod jag att det här måste vara (ohörbart 46:11) paranoid psykos. Så då (ohörbart 46:15) Monica och bekräfta det var en, jag pratade med henne på telefonen och Fredrika då. Och dom var tydligvis ganska förtvivlad för inte få någon hjälp eller fick den hjälpen dom hade hoppas på då. (ohörbart 46:31) om det var för att han blev värre eller, det var tydligvis mitt intryck var att han hade blivit snabbt ganska mycket värre.

FL: Du träffade ju både Joakim och Monica och även Fredrika där i lägenheten.

H: Ja.

FL: På tisdagen, när du var där.

H: Ja.

FL: Hur var Monica då?

H: Så trött ut, hon såg väldigt trött ut. Hon... hon nu sa jag inte allt om att dom hade, Joakim hade (ohörbart 47:09) sophinken dom hade på badrummet, och anklagade henne för (ohörbart 47:15). Jag förstod inte varför dom använde (ohörbart 47:17), men jag använder (ohörbart 47:18) varje dag sa (ohörbart 47:19). Lite som, som ett äkta par kan bråka om saker, liksom hon fick inte medhåll hos honom. Och han sa ingenting, han var bara helt tyst. Fredrika var lite lugnare, jag tror hon var lite mer sansad då när vi pratade. Men ja hon såg inte, hon såg väldigt bekymrad ut, inte livrädd men bekymrad och lite uppgiven.

FL: Gjorde Monica eller Fredrika?

H: Nej Monica.

FL: Monica.

H: Mm. Fredrika var mer på att vi måste nu måste vi få hjälp, alltså nu måste vi gå till psykiatrikern, så dom hade tid klockan tre då. Så (ohörbart 48:05) på det.

FL: Och sen säger du, du pratar ju då enskilt med Joakim där.

H: Ja.

FL: Dom går ut.

H: Ja.

FL: Fredrika och Monica. Och vad var din känsla när du pratade med honom då?

H: Helt klart att han hade någon form av psykos och många vanföreställningar då i huvudet. Och jag, han hade nämnt några av dom på telefon, så jag bara sa vilka vanföreställningar har du eller jag sa inte vanföreställningar men vilka tankar har du. Och då du nämnde det här med lägenheten och då sa han ja, det var liksom med en gång ja, ja dom har lurat mig, (ohörbart 48:48) dom har lurat mig oss på den här lägenheten.

FL: Sa han vilka som hade lurat honom?

H: Nej.

FL: Nej.

H: Dom har lurat mig. Och det är något fel med ventilationen. Och så nämnde han och du får hjälpa mig med e-mail och telefoner. Och då sa jag menar du med jobb (ohörbart 49:09), ja jag har, har (ohörbart 49:14) frågade mig har, har jag förstört något för dig, har jag förstört något för företaget, tydligen bekymrat för han.

Och så sa jag nej det är, jag har sett på dina mail och det är inte något problem. Vi har pratat med styrelsen och men alla vet att du är sjuk och att du får behandling, så du har inte förstört någonting. Är du helt säkert på det upprepade han flera gånger. Är du helt säker på att jag inte har förstört för dig Henning, har jag förstört för (ohörbart 49:44), sa jag nej det är ingenting är förstört helt säkert du kan vara helt trygg med det. Så han var tydligen bekymrad för det, hade ångest.

Och så kunde jag sitta och prata och så säger han ingenting. Men jag ser att han tänker på

något och så säger jag då har du, har du många tankar i huvudet. Och då var det ja det är kaos i huvudet, kaos i mitt huvud. Och så ser han lite förtvivlad ut och så säger han Henning ja eller Henning ja varför får jag dessa tankar, jag får så mycket tankar, varför får jag det. Och då försökte jag svara som jag sa då att han har någon (ohörbart 50:24) psykos och han måste få hjälp av psykiatriker och att han blir frisk. Om han bara går till psykiatriker och att det är helt normalt och få det när man har en psykos. Men att jag kan inte hjälpa han med det, det är bara en psykiatriker som kan hjälpa han.

FL: Kändes det som han förstod att han var sjuk liksom?

H: Ja, ja det gjorde det, jag fick det intrycket både när eller som jag såg det liksom på sättet han pratade på och på hans ögon. Och jag frågade han också direkt medan jag såg han ordentligt i ögonen, jag sa Joakim förstår du vad jag, förstår du nu vad jag har sagt att du är sjuk. Ja jag förstår det bekräftade han.

Och då så (ohörbart 51:02) när jag gick (ohörbart 51:04) lovar du mig att du går till psykiatrikern och får hjälp (ohörbart 51:06) en god och lång extra bamseklemen och då har jag liksom kramat han extra tillbaka. Jag har aldrig liksom kramat han förut, det var lite sån, jag fick (ohörbart 51:19) intrycket.

FL: Sa han någonting om Monica när du och han pratade?

H: Nej.

FL: Ingenting?

H: Han sa ingenting om Monica då nej.

FL: Sa han någonting om sina tider och sjukhusbesök?

H: Nej.

FL: Nej.

H: Det sa han inte.

FL: Och så som han var när du träffade honom den här tisdagen, så har du aldrig sett honom förut?

H: Nej, aldrig.

FL: Nej.

H: Aldrig. Men (ohörbart 51:49) helt intryck, ja han var helt annorlunda. Det såg ut som att han hade liksom ont inne i sig.

FL: Vad sa du?

H: Ja det såg ut som att han hade ont inne i sig.

FL: Han hade ont inom sig?

H: Det var, ja...

FL: Ja.

H: ... att det var något som plågade honom mycket invändigt då. Inte utvändigt ja som gick lugnt (ohörbart 52:12) och satt sig lugnt ner, var inte nervös när vi pratade, var inte orolig, var inte flackande i blicken. Han var helt lugn och vi kunde se varandra i ögonen. Vi hade liksom en konversation, själv om jag pratade mycket mer än vad dom andra gjorde då.

FL: Så för dig var den här kramen som du beskriver den här varma kramen, det var det sista?

H: Ja.

FL: Du pratade aldrig med honom efter det här sen?

H: Nej.

FL: Nej.

H: Jag gjorde inte det.

FL: Och heller inte med Monica?

H: Nej jag pratade inte, bara, bara på sms.

FL: Sms ja. Hur har det varit tidigare med, med Joakim, du beskriver ju honom som väldigt driven och omtyckt och kunnig. Har han haft några psykiska besvär tidigare?

H: Aldrig, aldrig vad jag har sett i stort. Som VD så har du en del utmanade situationer (ohörbart 53:12) någon gång måste man avskeda människor, några gånger har man utmanade kundsituation och så leverantörssituation. Men han blev liksom aldrig ramlade av pinnen eller blev orolig eller aggressiv på något sätt, nej.

FL: Nej.

H: Han var väldigt sån kontrollerad i det han gjorde. Det var hårt arbete, han jobbade mycket, han jobbade långa dagar. Jag fick aldrig intrycket att han hade sånt stort socialt liv, jag hörde aldrig om några stora fester, många vänner. Jag tror han hade (ohörbart 53:49) men jag tror han hade väldigt få vänner och ett ganska lugnt liv då.

FL: Vet du vilka som var hans närmaste vänner?

H: Nej jag gör inte det, det vet jag inte vem det var.

FL: Nej, vet du om han hade intressen och så där?

H: Ja han var alltid sportintresserad.

FL: Ja.

H: Var väldigt sportintresserad och för lägenheten så såg man bort till Globen och då när jag kom och så sa jag men så fint då kan ju du dra i Globen, då kan du bara promenera bort. Och då sa han ja det är inte så precis lätt och promenera här, för det var precis en motorväg där, och då log han lite. Så, så och det var den när vi var där på den tisdagen, så ja. Men då berättade han för mig på den tisdagen när vi satt tillsammans så (ohörbart 54:38) lägenheten men den tisdagen innan när vi hade kick-off. Så sa han till mig att han hade varit i Globen på

en konsert tillsammans med några vänner, den sommaren. Men det var det endaste jag har hört.

FL: Är det någonting mer du känner att du skulle vilja berätta som jag har glömt och fråga dig om, som du känner att det här...

H: Nej.

FL: ... borde jag nog berätta?

H: Nej, det var hela händelseförloppet, så det är väl egentligen bara som sagt jag... för mig var det helt, helt oväntat. Man har aldrig sett han, aldrig varit speciellt sjuk, jag kan inte komma ihåg att han var varit sjuk, ja varken fysiskt eller i vart fall inte psykiskt. Han några (ohörbart 55:44) några av mina chefer blev lite trötta några gånger (ohörbart 55:48) han har aldrig klagat över att han har haft för mycket och göra eller blivit trött. Han, har aldrig sett att han haft använt väldigt mycket pengar eller vart liksom utagerande på det sättet. Tvärt emot och har verkat alltid haft kontroll på sitt liv liksom. Så nej det kom som ett (ohörbart 56:13) ja väldigt, väldig chock.

FL: Och du säger det var måtta på alkohol och så där, när...

H: Ja.

FL: ... det var fester och?

H: Vi hade många sociala tillställningar och det var mycket alkohol så klart i förbindelse med säljsmöten och kick-offer och businessmiddagar. Han var alltid väldigt måttlig och lugn, blev aldrig den som blev kvar sist. (ohörbart 56:46) alltså vi är 125 anställda och 110 av dom är kvinnor, men han har aldrig haft någon problem och liksom agerar med andra kvinnor, inte någon dumheter på den fronten.

Så han var, det är han hade åtta stycken som rapporterade direkt till han och det som jag uppfattade åtta stycken som gick väldigt bra och dom var väldigt nöjd med Joakim som chef. Hade ingen personalkonflikter eller något som jag var orolig för med dessa åtta.

FL: Du nämnde här att ja du har ju berättat för alla era anställda om det här i olika omgångar och då var det en rektor på Elisabethskolan som bröt ihop sa du?

H: Ja.

FL: Vad heter hon?

H: Karin, Karin Svärd. Så hon ska precis överlämna till en ny rektor samma vecka. Så och så vitt jag har förstått, jag har pratat många gånger med henne och hon sa att hon och Monica hade varit bästa vänner i många, många år. Hon har väl varit en rektor för oss sista tre åren tror jag och så var hon, hon bodde på en annan plats i Sverige och före det så hade hon också jobbat på skolan. Så (ohörbart 58:13) kände liksom Monica väldigt bra privat. Så för henne kom det som en chock. Men så vitt jag förstod det på henne så hade hon pratat med Monica på torsdag och fredag och Monica hade då varit väldigt bekymrad för Joakim. Så, så hon kände att det var ett (ohörbart 58:32) på den torsdagen och fredagen då.

FL: Sa hon någonting mer till dig vad Monica hade berättat då?

H: Ja Monica hade sagt att Joakim var, hade mycket ångest och var anklagande på Monica.

Och hon hade sagt till Monica att du kan ju bara komma ner till mig om du är rädd, hon var väldigt bekymrad. Och så sa (ohörbart 58:59) nej jag är inte så bekymrad för Linus kommer upp i lägenheten så hon, han ska vara här. Liksom då hennes son är tjugotvå år, så det var det Karin berättade till mig då.

FL: Ja men hade, vet du om Monica hade sagt något om, om att Joakim skulle vart aggressiv eller hotfull på något sätt?

H: Ja hon måste väl på ett eller annat sätt känt sig bekymrad då. Men, men hon hade sagt till Karin att du får inte berätta det till någon, detta får inte komma ut.

FL: Du nämnde också något tidigare om att Joakim att han var kontrollerande mot Monica, med telefonen eller något sånt så du tror jag?

H: Ja det var när, när jag pratade med dom på söndagen.

FL: Ja.

H: Ja, så, så sa hon att jag kan inte prata nu Joakim står och lyssnar på mig.

FL: Sa hon det?

H: Ja, hon sa det, så jag fick så klart intryck att hon, hon var nog att hon inte var hotad så var det i vart fall, han var inte... (ohörbart 01:00:08) hon var ett hot på ett eller annat sätt.

FL: Hon var trassel på något sätt?

H: Ja.

FL: Ja hon kände sig inte att hon kunde prata fritt när...

H: Nej, nej.

FL: ... han stod intill.

H: Hon kunde inte prata fritt och när hon ringde mig senare så var Joakim i badrummet, så då, då pratade hon kunde prata lite friare. Och så att han är också väldigt anklagande på henne (ohörbart 01:00:29), så hon var, hon var nog en del av hans hotbild, han var rädd för alla.

FL: Fick du uppfattningen att han har varit så tidigare mot henne?

H: Aldrig.

FL: Nej, utan var det mer känslan att han hade blivit det nu?

H: Ja absolut, absolut.

FL: Sa Monica det?

H: Ja, ja, ja.

FL: Ja.

H: Ja absolut. Och jag frågade henne (ohörbart 01:00:50) har han varit liksom aggressiv eller

våldsamt på något sätt eller utåtagerande just dom tre åren (ohörbart 01:01:02) och då sa hon nej det har han inte varit, nu går han mer runt som zombie. Men jag tror hon kände att, ja själv om han inte var aggressiv eller våldsamt så tror jag att hon kände att han var misstänksam mot henne då, att hon kunde vara en del av dom som försökte och lura han då.

FL: Jag förstår.

H: Så var det väl hon som berättade eller Fredrika det kommer jag inte ihåg. Men när han var ute och gick i parken med sin bror så hade han nästan sett sig över axeln hela tiden, att det var någon som var, han var rädd för att någon följde efter dom.

FL: Som om han kände sig förföljd?

H: Ja, och så var det väl Fredrika eller om det var Monica det kommer jag heller inte ihåg, som berättade att han hade tagit alla ägodelarna nycklar, mobiler alltihopa och hade i en Ikea-påse varje gång när dom var ute gick, hade med sig allt, han trodde att det var någon som skulle stjäla allt ifrån dom. Och när vi, ja när jag var i lägenheten så berättade dom att medan vi alla var där, att medan Joakim också var där och sa att han hade blivit upprörd samma tisdag jag var där före jag kom.

För då hittade inte Monica husnyckeln och så förstod dom tillslut att det var Linus alltså hennes son som måste ha tagit med sig husnyckeln när han hade gått. Och så trodde inte Joakim på det, så då måste Linus ta kort på nyckeln på sin mobil och skicka till Joakim och Monica så att han verkligen fysisk såg att det var att nyckeln var hos Linus då. När hon sa det bara för och förklara situationen så var det ingen reaktion från Joakim.

FL: Nej.

H: Han sa inte nej så var det inte eller det var inte något, han sa bara ingenting.

FL: Nej.

H: Inte bekräfta (ohörbart 01:02:59) men inte (ohörbart 01:03:00).

FL: Är det något mer du vill tillägga?

H: Nej, jag tror det är sånt jag kommer ihåg Joakim.

FL: Då avslutar vi det här förhöret och klockan är fem minuter i fem.

Utskrivet av TH.

Korrekturläst av Insp Marika Karlsson, 2019-09-25 kl 14:18.

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1036137-19

Hörd person

Engjom Axelsson, Elin

Personnummer

Den hörde är
VittneID Styrkt
JaSätt
Inre spaning och
kontrollfrågor

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Elin ska höras som vittne om sina kontakter med och sin relation till Mosbæk och Borgmalm samt om en händelse som inträffade den 21 augusti 2019 på Ringvägen 106 i Stockholms kommun.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvarare/ombud önskas

Försvarare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Mathias Godinho

Förhørsdatum

2019-09-03

Förhör påbörjat

13:03

Förhör avslutat

14:28

Förhørsplats

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Telefonförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

M.G

Berättelse

Förhørsledaren informerar Elin Engjom Axelsson (citeras Axelsson) om att hon ska höras som vittne om sina kontakter med och sin relation till Monica Mosbæk (citeras Mosbæk) och Joakim Borgmalm (citeras Borgmalm) samt om en händelse som inträffade den 21 augusti 2019 på Ringvägen 106 i Stockholms kommun och ber därefter henne att fritt berätta vad hon vet.

Bakgrund/relation

Elin berättar att hon känt Mosbæk sedan barnsben, att de vuxit upp tillsammans och att de båda i början av 1990-talet bodde i Stockholm där de umgicks mycket och var väldigt nära vänner. Elin och Mosbæk var bästa vänner. Mosbæks egen familj, hennes tidigare make Nicklas Jonsson (citeras Jonsson) och deras son Linus exkluderat är Elin nog den som kände Mosbæk bäst.

Stockholm

Mosbæk arbetade bland annat som sjukvårdsbiträde i Blackeberg och som undersköterska på Radiumhemmet vid Karolinska Universitetssjukhuset i Solna. Mosbæk utbildade sig till hudterapeut på Elisabethskolan vid vilken hon året eller något år efter påbörjade en anställning som lärare.

Efter det att Elin flyttat från Stockholm runt 2007 har vännerna haft fortsatt kontinuerlig kontakt genom att träffats, med varandra i telefon och meddelande-korrespondens. Ibland flera gånger i veckan och ibland med någon månads mellanrum.

Borgmalm

Mosbæk berättade, möjligen under 2016, att hon på arbetet träffat och blivit kär i Borgmalm. Elin vet inte men uppfattar det som att hon fick reda på uppgiften i anslutning till att det skedde. Elin fick uppfattningen att Borgmalm inte arbetade på skolan men att han var någon form av övergripande chef för skolan. Mosbæk uttryckte vid tillfället att hon var väldigt förtjust i Borgmalm och "jättekär".

Elin har som tidigare beskrivits sedan många år flyttat från Stockholm och vännerna bodde ca 45 mil från varandra men har sedan dess fram till förhörstillfället träffats och sovit över hos varandra par/familjevis (inkl. Borgmalm) ca sju-åtta gånger. Därutöver har Elin och Mosbæk träffats på tu man hand och även haft telefon- och meddelande-korrespondens.

Äktenskapsskillnad

Ungefär i tiden för skilsmässan mellan Mosbæk och Jonsson flyttar hon till en mindre lägenhetsbostad som Borgmalm ordnade, Elin tror att lägenheten var belägen på Södermalm.

Borgmalm hade tillsammans med sin dåvarande maka planerat att flytta till en bostad i Liljeholmen söder om Stockholm men i och med deras skilsmässa flyttade Borgmalm endast tillsammans med sina två egna barn till bostaden i Liljeholmen.

Efter en tid, oklart hur lång, flyttar Mosbæk från den mindre lägenheten till Borgmalm och hans två barn i Liljeholmen, det var ett helt frivilligt val av Mosbæk eftersom hon var väldigt förälskad i honom. "Hon verkligen älskade honom" reflekterar Elin syftande på Mosbæk och Borgmalm. Mosbæk var stolt, glad och lycklig över relationen med honom.

Vindsvåning

Ganska kort efter att Mosbæk flyttat in till Borgmalm i Liljeholmen berättade hon för Elin att hon inte trivdes eftersom bostaden i Liljeholmen var tänkt för Borgmalm och hans tidigare maka. Med anledning av det började Mosbæk och Borgmalm tillsammans titta efter ett nytt boende och de var även på någon eller ett par husvisningar någonstans i länet. Tids nog hittade de en vindsvåning som var under renovering, möjligen helt nybyggd, på Ringvägen 106 på Södermalm.

Valborg 2019

Elin och Mosbæk träffades senast i Stockholm i april i år. Det var då Mosbæk, Borgmalm, Elin, Elins make och de senares två barn.

Maj 2019

Elin får i maj i år en mobiltelefonfilm från Mosbæk i vilken hon av Borgmalm blir filmad när de båda befinner sig den nya vindsvåningen, Borgmalm beskriver rum för rum och filmar vid ett tillfälle sig själv i en badrumsspegel. Mosbæk ser vid detta tillfälle glad och lycklig ut.

Augusti 2019

Elin får flera meddelande av Mosbæk någon gång i augusti i samband med inflyttningen till vindsvåningen. Det fanns något i nyansen på sättet Mosbæk skrev som gav Elin känslan att "hon verkade inte så glad", "som att det var något".

När Elin i efterhand har läst om meddelandena kan hon intellektuellt inte se vad det emotionellt var hon reagerade på men minns att hon nämnde det för sin syster vilket exkluderar en omedveten efterhandkonstruktion nu när hon vet att Mosbæk inte längre är i livet.

Elin minns att hon någon gång efter nyss beskrivna meddelanden på Linus Snapchat såg en

film där han filmat Mosbæk i tiden efter meddelandena. I filmen ses Mosbæk skratta hjärtligt vilket talade mot att något skulle vara galet varför Elins känsla dämpades något.

Det var såldes inte mer allvarligt än att Elin tänkte fråga Mosbæk nästa tillfälle de talades vid men tiden gick och frågan hann aldrig ställas.

Persona

Mosbæk var världens snällaste person utan att vara mesig, hon var omsorgsfull, omtänksam, världens bästa mamma, glad, modemedveten, rolig, sårbar, lika vacker på insidan som på utsidan, kärleksfull, ödmjuk och hade integritet.

Borgmalm upplevedes i stort sätt likadan, trevlig, snäll och omtänksam.

Efter händelsen

Tidigt på morgonen torsdag den 22 augusti ringer Jonsson till Elin och berättar att Mosbæk är död och säger att han tror att det är Borgmalm som haft ihjäl henne. Vid Jonssons telefonsamtal är Mosbæks bröder tillsammans med honom.

Elin har efter det talat med Jonsson flera gånger och han har bland annat berättat att Borgmalm mått psykiskt dåligt sista veckan innan händelsen och att Borgmalm ska ha haft konspirationsteorier gentemot Jonsson och Linus samt möjligen andra.

Media

Det står i norsk media att det är Borgmalm som knivhuggit Mosbæk, att han har en gipsad arm och skadad hals.

Elin är fortfarande i chock efter att ha tagit del av informationen om att hennes barndomsvän tillika bästa vän inte längre är i livet. Elin har svårt att sova samt veta hur hon ska tänka och känna.

I stort sett det enda negativa som Elin kan erinra sig var att relationen mellan Mosbæk och Borgmalms dotter Alma inte var helt okomplicerad. Alma hade svårt att acceptera att hennes far hade en ny kvinna, det verkade som att Alma ville ha sin pappa för sig själv.

På fråga svarar Elin att hon inte önskar tillägga något till förhöret.

Uppläst och godkänt, EJ erinran

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1036137-19

Hörd person	Personnummer	
Rosenius, Kent		
Den hörde är	ID Styrkt	Ställning till misstänkt - målsägande - vittne
Vittne	Nej	
Tolk	Språk	

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörd om sin vänskap och kontakter med Joakim Borgenmalm

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvarare/ombud önskas

Försvarare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare	Förhørsdatum	Förhör påbörjat	Förhör avslutat
Anders Karlsson	2019-09-04	09:30	10:08
Förhörsplats	Typ av förhör	Förhörssätt	
	RB 23:6	Telefonförhör	
Förhörsvittne	Utskrivet av		

Berättelse

Kent informeras om att hans namn har nämnts i utredningen och att Kent ska vara en gammal vän till Joakim. Kent informeras om att han ska förhöras om sin och Joakims relation, men även kontakter den senaste tiden.

Kent berättar att han har känt Joakim sedan de båda var barn. Vid cirka 7 års ålder gick de i samma klass och de umgicks och idrottade en hel del tillsammans. När de båda blev 15 eller 16 år fick de nya kompisar och under ett antal år umgicks de inte särskilt mycket. Kent berättar att han bland annat flyttade och började studera. Cirka 10-12 år senare tog de upp kontakten igen. Kent tror att det var 1996 eller 1997. Umgänget beskriver Kent som att de har umgåtts familjevis. De har semestrat tillsammans och även träffats på storhelger. I början av 2000 flyttade Kent från Stockholm, men höll kontakten med Joakim och de fortsatte att umgås på storhelger, vanliga helger och även under semestrar. Utöver detta hade dom även kontakt via sms och per telefon.

Förhørsledaren ber Kent att beskriva Joakim. Kent säger att Joakim är en snäll och omtänksam person som bryr sig om människor. Joakims starkaste sidor beskriver Kent som just hans omtänksamhet och han var vänlig och brydde sig mycket om vänner och familjen. På fråga om Kent kände Monika, berättar han att han har umgåtts lite grann med Monika sedan hon och Joakim träffades. Kent uppskattar att han har träffat Monika kanske 5-10 gånger men endast tillsammans med Joakim.

På fråga om sin uppfattning om Monika, säger Kent att även Monika var snäll och omtänksam och lätt att tycka om. I början av Joakims och Monikas relation funderade Kent om hur det skulle bli eftersom Kent även kände Joakims före detta fru Fredrika. Kent säger dock att det visade sig inte vara något problem eftersom Monika var en person som var lätt att tycka om. Han beskriver henne som en härlig människa. På fråga om han någon gång har haft

en egen kontakt med Monika, säger Kent att han alltid har haft kontakt eller träffat Monika genom Joakim.

På fråga om Monika någon gång har kontaktat Kent, säger Kent att det inte har skett. I något läge, i början av 2019, tog Kent kontakt med något av Joakims barn och bad att få Monikas nummer. Anledningen var att han ville prata med Monika inför firandet av Joakims 50 årsdag i februari 2019. Så som Kent minns det fick han numret till Monika, men tog sedan aldrig kontakt med henne efter som allting ordnade sig på ett annat sätt.

Kent ombeds berätta om senaste gången han hade kontakt med Monika och Joakim. Kent berättar att Monika och Joakim kom till Karlstad där Kent bor under helgen 30-31 mars 2019. Kent hade ordnat ett kalas för Joakim med anledning av hans 50-årsdag. Monika och Joakim umgicks med Kent och hans fru från lördag till söndag. Det var senaste gången han träffade dem face to face.

På fråga om hur han upplevde umgänget med Monika och Joakim, säger Kent att allt var som vanligt, de åt lunch tillsammans och åt flera måltider tillsammans. Kent hade bokat spa och de åt även middag på kvällen. Kent säger att allt flöt på och var som vanligt.

På fråga om hur han upplevde relationen mellan Joakim och Monika under denna helg, säger Kent att det var normalt. På fråga om vad han menar med normalt, säger Kent att Monika och Joakim var kärleksfulla och gulliga mot varandra. Kent lägger till att han inte såg någonting konstigt.

Senaste gången Kent talade med Joakim var i juli när Kent i sin tur fyllde 50 år. Joakim ringde för att gratulera Kent. Så som Kent minns det sjöng både Joakim och Monika för Kent i telefonen. Kent säger att han inte har träffat eller haft kontakt med Joakim under hela sommaren 2019.

På fråga om Joakim berättat någonting om sina planer för sommaren, säger Kent att han inte känner till någonting om Joakims planer för sommaren. När Joakim och Monika besökte Kent i Karlstad i slutet av mars 2019, hade Joakim med sig ett prospekt på lägenheten på Södermalm. Joakim berättade att de var osäkra på om de skulle köpa lägenheten och att det berodde på om de fick den andra lägenheten såld.

Kent säger att senaste gången han talade med Joakim var när Kent fyllde 50 i början av juli. Den 16 augusti fick plötsligt Kent sms från Joakim. I förhörstillfället tittar Kent i sin telefon och ser att det skedde klockan 16:51. Kent berättar att innehållet i de två sms:en var bilder på två tjejer som förefaller sitta på något kontor. Kent säger att det inte kom någon text kopplad till dessa två bilder på sms:en. Kent berättar att han zoomade in i bilderna och tyckte att det såg ut som ett mäklarkontor. Han skrev då ett svar till Joakim med texten signar ni?, eftersom Kent undrade om Joakim och Monika var på mäklarkontoret och skrev på kontrakt. Som svar skickade Joakim till Kent flyttat och klart var på Kent svarade tillbaka wow grattis. Denna smsväxling pågick under cirka 2 minuter så som Kent kan se i sin telefon.

Kent ser även i sin telefon att han klockan 17:40 samma dag det vill säga den 16 augusti skrev ett sms med innebörden att han och familjen firade deras dotter som just hade tagit körkort. På detta svarade Joakim med två emojisymboler - en tumme upp och en symbol med klappande händer. När Kent tittar i telefon ser han att dessa emojisymboler kom från Joakim klockan 17:49 den 16 augusti. Kent säger att han trots de svar han fick från Joakim fortfarande tycker det är oklart om varför Joakim skickade två bilder på två tjejer, eftersom han senare skrev att det ändå var flyttat och klart.

Särskilt tillfrågad säger Kent att han efter denna smsväxling den 16 augusti inte haft någon kontakt med Joakim varken skriftligt eller muntligt, inte heller har han haft någon kontakt med Monika.

På torsdagen den 22 augusti satt Kent och läste på internet en artikel om att det hade skett ett mord någonstans på Södermalm. Kent berättar att han tyckte det verkade hemskt och gick därefter in på flashback för att söka mer information. Kent märkte att det började spekuleras i tråden om att Joakim skulle kunna vara gärningsmannen. Något senare visade han flashbacktråden för sin fru och ringde därefter till Joakim på mobiltelefonen på torsdagkvällen. Kent säger att han inte fick något svar. Därefter ringde han till Joakims före detta fru Fredrika och frågade om nåt hade hänt och hur det var. Fredrika svarade att det inte var så bra. Kent säger att han inte minns exakt vad Fredrika berättade, men hon bekräftade att det handlade om Joakim och Monika och efter samtalet stod det klart för Kent att Joakim misstänktes ha dödat Monika.

På fråga om han tog några andra kontakter med några gemensamma bekanta till Joakim och Monika säger Kent att han inte gjorde det men att han pratade med sin familj och möjligtvis sina föräldrar och sin syster om saken.

Förhørsledaren frågar om Kent i ljuset av vad faktiskt har hänt såhär i efterhand kunde se något i Joakims person eller något i Joakims och Monikas relation som indikerat eller på något annat sätt är begripligt nu. Kent svarar att med undantag för de två bilderna som Joakim skickade den 16 augusti så har det inte varit något som har stuckit ut eller varit konstigt. Kent säger att det hela har kommit som en chock för honom, han förstår inte vad som har hänt och tycker att det hela är en gåta för honom.

Förhørsanteckningar är uppläst och godkända.

Förhöret slut 10:08.

Bild 1 av 2 på SMS från Joakim till Kent den 16 augusti kl 16:51
Bilden skickad av Kent till förhørsledaren

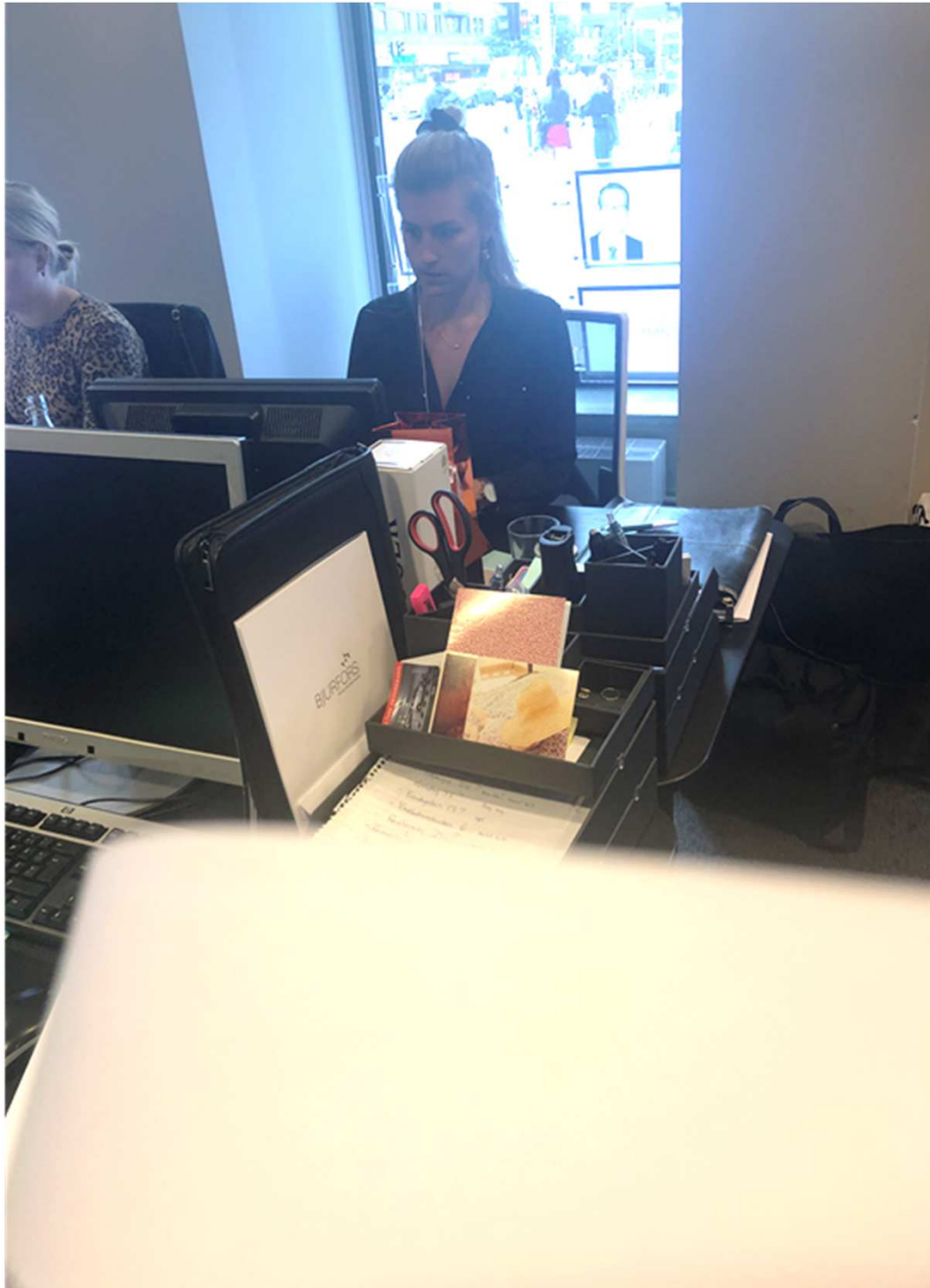

Bild 2 av 2 på SMS från Joakim till Kent den 16 augusti kl 16:51
Bilden skickad av Kent till förhørsledaren

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Diarienumr

5000-K1036137-19

Hörd person

Jonsson Mosbaek, Linus

Personnummer

Den hörde är

Målsägande

ID Styrkt

Nej

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Son till den avlidne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörs angående händelsen och tidigare iakttagelser.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttaga)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Margaretha Engberg

Förhørsdatum

2019-08-29

Förhör påbörjat

09:40

Förhör avslutat

11:45

Förhørsplats

Grova brott 1 PO Sthlm City

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Ljudbandsförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

AL

Berättelse

K1036137-19

Hörd person: Linus Jonsson

Förhørsledare: Margareta Engberg

Biträdande förhørsledare: Marika Karlsson

Övriga närvarande: Målsägandebiträde Pontus Sundback

Datum: 2019-08-29

H = Hörd person

FL = Förhørsledare

FL2 = Biträdande förhørsledare

MB = Målsägandebiträde

FL: Jag tänkte börja med att du får berätta fritt om din... din mamma Monika. Och... hennes bekantskap med Joakim och när du lärde känna honom.

H: Mm. Menar du att jag ska berätta sen mitt... barnsben med mamma, eller?

FL: Nej, det behöver du inte göra, utan...

H: Sen två och ett halvt år sen tillbaka?

FL: Ja, precis.

H: Jag fick väl reda på sommaren 2016 att mamma liksom hade träffat en person (ohörbart

00:00:37). Och vi gick... eftersom jag och mamma st... mamma stod väldigt nära, så berättade hon väldigt mycket för mig. Även om hon var försvarande så berätt... berättade hon mycket för mig, så.

Så att, sommaren 2016 så gick vi på många promenader, där vi bodde förut, i Stäket. Vid vattnet, liksom. Då berättade hon mycket för mig om vem personen var och sånt. Men hon nämnde aldrig nåt namn. För att jag sa så här, Men jag kan vänta med det. liksom. Du behöver inte stressa med nåt sånt. Och då, vad heter det, hade jag fått reda på lite vem han var och sånt. Och jag förstod nästan vem det var, på grund av att jag var mycket på mammas jobb och sånt. Och då fick jag väl reda på lite där. Eller, jag kände lite vibbar och sånt.

Och sen så under... vad ska man säga, fram... från sommaren till julafton där så var det kaos hemma i huset, liksom, där vi bodde. Det var skilsmässa och sånt. Och jag har aldrig sett det med egna ögon, men jag förstår, skilsmässa är inte det lättaste, för båda parterna, liksom. Och sen så skilde sig mamma och pappa. Och mamma... Då hade jag fått... under tiden fått reda på vem Joakim var. För honom... för mig var det bara en människa som mamma hade träffat, liksom. Och jag ville bara veta att mamma kände sig trygg där. Och jag såg att hon var glad över det, liksom.

Och under tiden liksom så lärde väl jag känna honom. Och jag såg att mamma var glad, och de åkte på nån semester tillsammans, och livet var bra liksom där, då för mamma, vet jag. Hon hade det tufft fortfarande liksom, med min pappa, efter skilsmässan och sånt. Men det var bra, liksom. Så jag träffade Joakim för första gången efter jag hade tränat en kväll, så kom han och hämtade mig med mamma och den här hunden då, Svea. Och vi satt och pratade i typ två timmar, från typ nio till elva på kvällen efter träningen. Och för mig var han bara, ja, en person som mamma hade lärt känna, liksom och började inleda kanske ett förhållande till slut med.

Och då bodde mamma på Ringvägen. Eller, hon hade fått det genom jobbet. Där hon jobbade, liksom. Och, och sen därifrån så... fick hon... efter det flyttade hon in till Liljeholmen, där hon bodde i över två år, då, innan de köpte den här lägenheten här på Skanstull, då, Ringvägen. Och jag tyckte väl bara att han var en... en bra människa för min mamma där och då, liksom. Såg inga tecken på någonting, utan han var väldigt... kanske inte generös, men han var väldigt trevlig mot min mamma, liksom. Och jag såg att min mamma var glad över det, liksom.

Och första sommaren, tror jag där, 2017, åkte vi till Formentera i Spanien. Då blev jag ju liksom... jag lärde känna barnen. Jag började lära känna honom, trodde jag, och så vidare. Men han har alltid varit liksom en person som inte bjöd in på allting, liksom. Det var liksom bara mamma som kanske kände honom så, liksom.

Så att det var första gången jag märkte av ett visst beteende som är kanske lätt att vara efterklok med. Men vi skulle hyra mopeder till hela familjen. Och då var det liksom så här att jag och Joakim stod där och så skulle... ja, men förhandla nåt pris på några mopeder. Och eftersom jag inte kände honom mer än, då... har aldrig sett nåt tecken på nånting. Men då var det liksom att han switchade helt i personlighet, om man säger så. Han blev väldigt så hära, vad ska man säga... inte aggressiv, men han blev väldigt... vad ska man säga... i ansiktsuttryck och sånt där. Jag vet inte, det är svårt att förklara. Man måste nästan sett det med egna ögon, men han blev väldigt så hära... det blev som två olika personligheter ganska fort.

Men för mig tänkte jag bara... För jag hade bara hört att han var... eller jag hade ju bara kollat fram liksom att han var ganska framgångsrik som människa. Och jag tänkte, ja men det

är kanske ett tecken på honom att han är framgångsrik, han kan styra saker och ting. Så jag tänkte inte nåt mer på det där, liksom. Det är väl mer nu, liksom, att man har vissa sammanhang, man sätter ihop saker och ting, med tanke på att jag var där ganska mycket.

Men vi hade ganska bra... eller, vi hade det bra. Jag och mamma fick mycket tid tillsammans efter skilsmässan och så där, på det sättet. Utomlands, liksom. Och mamma älskar att vara utomlands, så att hon var väldigt lugn där. Och jag lärde känna barnen i alla fall. Joakim kände jag aldrig, som sagt, men där, liksom, lärde jag känna barnen på ett sätt. Pratade mycket med dem och vi sov tillsammans. Mamma och Joakim sov tillsammans, och jag sov med barnen i ett hotellrum och de ett hotellrum. Jättefin resa, liksom, vi hade jättekul.

Vi kom hem. Jag hade precis träffat min tjej. Hon het... hälsade på där nere. Jag hängde mycket med henne. Likväl som, vi var mycket i Hornstull där hennes föräldrar bor, och i Liljeholmen där mamma och Joakim bodde, liksom. Så vi var mycket där, liksom. Min pappas relation med mig var ganska knackig, där, då liksom. Så jag var mycket med dem, liksom.

Spelade innebandy, och Joakim frågade mycket hur det gick med innebandyn, och mamma var alltid... Vi hördes varje dag, liksom. Så att... Och jag, den relationen hade väldigt bra. Så då började väl här, livet på riktigt. Att mamma och de bodde tillsammans. Vi skulle komma in i familjen, eller, det skulle bli en familj i helhet, liksom. Barnen och mamma och Joakim. Mamma vantrivdes väldigt mycket i lägenhet i Liljeholmen. För jag tror att exet, Fredrika där, hade varit med och bestämt lite lägenheten innan det här hade blivit en skilsmässa då, av båda fall liksom. Så mamma gillade aldrig riktigt att bo där. På olika anledningar. För att hon... hon älskade att inreda och sånt där, så att hon kände sig aldrig hemma, liksom.

Så att tiden rullade väl på, liksom. Mamma var ledsen, hon blev sjukskriven ett tag. Tror hon jobbade... Det var nån tid hon inte jobbade alls. Sen kom hon upp dit till 70-75 procent, 80, och sen börja vävades in här för några månader sen att hon började jobba 100 igen... Men mamma var väldigt försvarande, men jag med mina iakt... alltså, med mina tankar och sånt, med tanke på att jag kände henne, så är det väl lite olika liksom, att varför hon var det.

Blev väl lite mycket med min pappa, att det var mycket därifrån, liksom. Sen var dottern där, var ganska... Det är som att mamma berättade för mig i alla fall att hon kände att Alma, som hon heter, att, vad ska man säga... att... Det var lite som att mamma försökte ta Joakim från Alma. Trodde hon. Men under åren som vi kan komma... kommer komma till, det var inte så. Alltså, det... hon har själv sagt det till mig, vi har suttit... det var verkligen aldrig så. Utan det var att hon var rädd att Joakim, som var deras typ, ja men sin pappa, att det skulle försvinna. Men det var ve... aldrig så, utan, det var den känslan.

Så att det var mycket... det var aldrig kanske att de skrek på varandra, men det var ändå lite så hära... Kanske inte pratade riktigt på samma sätt med varandra under vissa perioder. Och med tanke på att jag inte bodde där hela tiden, utan var i Hornstull ibland, hos Tuvas föräldrar... Och ibland hos pappa, det började väl att vi började få lite kontakt, så visste inte jag riktigt allting som hände här i Liljeholmen, liksom. Men jag hördes ju med mamma varje dag, och ibland var det att hon ringde mig och var lite ledsen, och vi pratade liksom om det.

Och då trodde jag ju självklart att först att det var Joakim som... att det var nånting där ibland, när hon bara ringde och bara grät. För då tänkte jag och... Men det var... det var inte det, det var... utan det här... Och jag vet att Joakim hade väldigt svårt att acceptera att... att barnen var lite på det sättet, liksom. Det skulle sagt oavsett, liksom... om, även om inte det här hade hänt, och jag ska inte kanske prata med här om er, men det fanns... Jag hade ju sagt det redan till barnen att ni måste ta lite mer ansvar hemma. För det var väldigt så här, kom

hem, lade sig i sängen, gick och åt, lade sig i sängen. Det var ganska så här lat, hemma. Och min mamma har alltid varit aktiv, eller jag och mamma har alltid varit aktiva, så vi förstod inte riktigt det där, liksom.

Och det vet jag att mamma tyckte var väldigt jobbigt under den där perioden, och... Eller, hela tiden egentligen, att det måste vara lite action hemma, liksom. Man kan inte bara komma hem och lunka, liksom. Och det vet jag att mamma och, vad kan man säga, Joakim hade mycket diskussioner just om det där. Men Joakim ville aldrig säga att... alltså, han försvarade ju barnen. Och det sa jag till mamma, det är ganska självklart, det skulle säkert du också gjort. Men vissa gör det... viss... alltså, beroende på hur långt man tar det. Så det hade ju de diskussioner om.

Det var nån gång där mamma kom hem, när vi bodde här i Kungsholmen, och var väldigt ledsen. Och berättade att typ att Jag orkar inte mer. Det... det tar för mycket krafter på mig att... att vara med dem, liksom, som familj. De, så här... de gjorde inte så mycket, Joakim försvarade barnen, så mamma blev liksom en mot tre.

Så då valde väl jag att åka dit en vecka och sov med dem. Konstant en vecka, liksom. Bara för att jag ville se det, själv, och jag ville inte att mamma skulle va... så här, fara illa, eller alltså, på... inte fara illa på det sättet, men utan, må dåligt psykiskt på grund av att jag visste att hon inte jobbade fullt och hon var väldigt trött och hade högt blodtryck och så vidare, och så vidare. Så då åkte jag dit, och de... efter bara några dagar så märkte jag att mamma blev lugnare, liksom... Så då bodde jag där.

Sen kom väl jullov, och så vidare, när vi hade det mysigt under julen, och allting flöt på, liksom. Jag såg väl aldrig några tecken på... Jag tyckte bara att han var väldigt... Jag kände liksom inte honom. Och det jag blivit uppfostrad, det är så hära, ganska kärleksfull och... Jag säger inte att de barnen, eller Joakim haft en dum barndom, det är inte det jag menar, men... eller, en allt... en öppen relation, liksom. Jag kände alltid att jag kunde prata med min mamma och pappa liksom. Och det kommer alltid vara ett sånt band, men det var ändå så hära, typ man kan... man kom dit liksom, och jag och Joakim satt kanske själva i några timmar innan mamma kom eller barnen kom. Och det var alltid så här typ att... Typ som nu, vet du, jag som får prata, det är liksom... Han satt bara och iakttog allting, kändes det som. Han satt bara och inväntade, liksom. Och det var liksom så hära, Ska inte han säga nånting?

Och det vet jag att jag tänkte på där, men jag kände så här, man kanske är så bara. Han... han är väl bara sån som person, han kanske inte tar för mycket plats, eller nånting. Men det var ändå att han... han sa inte så mycket, liksom. Det var... ja men... hade jag gått, typ... Om jag frågade Har du haft en bra dag på jobbet?, eller Ska vi göra nånting speciellt i helgen? eller hit och dit. Det var ändå liksom så här, typ... Det blev nästan... Även om jag ställde öppna frågor så var det ändå så här stängda svar ganska fort. Och ställde inte så mycket frågor förutom de här basic frågorna Har det gått bra på jobbet?, Har du träning i kväll? Och det liksom, för mig var den enklaste frågan liksom.

Och det har väl blivit mer nu, men också, jag tänkte på det tiden där, liksom. Vem är han? Alltså, jag känner inte honom, liksom. Och vi kunde sitta och spela kort, eller så hära sällskapsspel, eller prat... alltså han sa liksom aldrig nånting, liksom. Han bara satt där och typ inväntade lite och drog lite på smilgroparna ibland, liksom. Och det kommer jag ihåg att jag tänkte på, det var nån speciell hän... vi satt där, typ med barnen och... och mamma och Joakim. Liksom, det var... alla hade jättekul, men det var liksom att han... han var liksom där, men ändå inte där, liksom. Och jag vet inte, det är klart, man kan ha mycket på jobbet. Men det här var liksom under en tid där vi hade varit ledig i några dagar. Och jag vet att han inte hade jobbat, för jag hade sovit där. Så att han kunde ju ibland sitta och jobba liksom

hemma. Men det var liksom... Jag frågade mamma också om Är det nåt speciellt, har det hänt nånting, eller nånting? Hon bara: Nej. Han kanske bara är trött. För mamma gick alltid den här... alltid skyddande, liksom.

Och det kommer jag ihåg att jag lade märke till. Jag fattade inte riktig vad det var, liksom. Det var han... Han sa... alltså, han bara satt där, liksom. Och han var inte som med. Eller, han var med, men ändå inte. Han... han satt bara och väntade på att vi skulle säga saker kändes det som. Och det kom jag ty... var ganska t... för det första tråkigt, för det är ändå så här, mamma tyckte om honom väldigt mycket, de pratade om att de skulle flytta utomlands snart i framtiden, gå tidigare i pension, och så hit och dit. Men liksom, jag kände så här, ska hon...? Jag kommer vara glad för hennes skull, men jag kommer aldrig kunna ha en relation med Joakim, liksom.

Jag liksom... Jag tror aldrig att jag öppnat upp mig för ho... Jag har öppnat upp mig för... två gånger, liksom, för honom. Berättat lite om min relation med min pappa och sånt. Och liksom... men det var också så här... man får ju typ ingen respons. Och det var ju liksom inte ett test, men det var liksom bara för att se vem fan han är. Han kunde inte ens prata, liksom, kändes det som. Och ändå skulle han prata för ibland, för 100 personer, 200 personer, det är det... och då tänkte jag säga, då kan han väl prata med en person som står mamma nära? Men han var aldrig dum, eller, alltså, det är inte det jag menar, men det är bara att hans sätt var liksom väldigt speciellt.

... Och det tyckte jag var lite speciellt, liksom. Med tanke på att jag blev... och så här, på ett sätt, min pappa är väldigt pratglad. Mamma är väldigt försiktig, men väldigt pratglad. Alltså, vi hade lätt att föra oss, liksom, och sen... Och det tänkte jag mycket på. Men det var ju ingenting som jag gick och grubblade över, liksom. Det var bara en grej jag hade, där och då. Men jag såg att mamma hade det ändå bra, liksom, även om hon hade högt blodtryck och jobbade inte 100 procent, liksom. Men det var l... det var bra.

FL: Sa du till mamma att du tänkte på det här?

H: Ja. Jag nämnde det för henne.

FL: Mm.

H: Att jag sa att ha... pra... vill han inte prata, eller? Alltså, han är inte så... han säger inte så mycket, eller alltså att, om sig själv, jag vet inte. Jag sa väl att jag aldrig kände honom, för att jag ville inte göra mamma ledsen. Men jag sa väl att jag... jag visste inte riktigt vem han var, sa jag. Sen... sen märkte jag väl att mamma tyckte det var lite jobbigt, men jag kände ändå, jag och mamma hade en ganska stark relation, och vi kände varandra väl, så att jag visste vad jag kunde säga och inte säga till henne.

FL2: När var det här i tid, ungefär? Det här du beskriver om att ni satt och spelade sällskapsspel, och du hade de här tankarna.

H: Typ vid... innan jul... jul 2018 kanske. För då hade jag ändå känt honom och dem liksom i över... jag vet inte, ett och ett halvt år eller nånting. Alltså ändå, veta vilka de var, och barnen och så vidare, och så vidare.

FL: Vad sa mamma då, när du frågade henne?

H: Hon sa liksom Han... han är väldigt försiktig av sig. Och då sa jag Ja, men då... det får han väl vara. Det var så här, det var ingenting jag ville börja argumentera med mamma om, liksom. Det är så här... ja. Det var... det är liksom... Jag såg att mamma var glad liksom, det

var inget speciellt jag tänkte på. Men jag vet bara att jag tänkte på det, liksom, att... Och alla behöver inte var pratglada. Men om man ska kalla det familj till slut så kanske man kan säga nånting, kände jag.

FL2: Sa du till henne att du uppfattade honom som, om jag förstätt det rätt, lite frånvarande?

H: Ja. Och då sa hon, kanske, Han är mycket på jobbet. Då så jag, Ja, men du är ju sjukskriven. Det är väl liksom så hära, både och det där, tyckte jag. Kände väl jag i slutändan, liksom. Men jag ville inte störa mamma på det sättet, liksom. Jag ville inte att mamma skulle börja tänka på fler saker än hon var i den hära situationen. Så att jag, inte släppte det, men jag släppte det där med mamma, liksom.

Sen så... Och det var då under tiden jag och mam... eller, jag och Tuva köpte lägenhet... Och de var ju där och kollade, och... Eller att, eftersom jag... jag tyckte liksom... jag kände ändå liksom att Joakim kunde det här med köp. Och det var mycket på tanke på att han var en businessman på det sättet, liksom. Tyckte att han kunde kolla igenom lite saker och ting, och jag rådgjorde lite med honom innan lägenhetsköpet. Och då var det liksom... Då fick jag en helt annan syn på honom, liksom. Det var liksom... Då blev det helt andra saker liksom. Det var... han pratade... vi ko... vi kollade igenom vissa saker, vi kollade, vad heter det, föreningen, och där vi... Då blev det en helt annan person plötsligt. Då ville han prata, och han ställde lite... hur jag kände här och där, vilka saker får vi med. Och då blev det en helt annan grej av det, allting. Då blev det så hära... Och då kände jag, jaha, okej, det här kanske är Jocke. Men är det här att han bara kan prata business, eller vad är det, liksom? Och då... då satt vi och pratade i några... Alltså, vi pratade lite om lägenheten och... och så vidare. Och jag tror vi pratade även i telefon om det, liksom. Jag ringde honom, frågade liksom, och då han Självklart. Och precis innan jag hade... bestämde oss för lägenhet, jag och Tuva, så pratade jag med honom. Jag satt och åt lunch med mamma och Axel, ena sonen också. Och så, han sa Men kör. vad heter det. Ni kommer få en jättefin lägenhet. Och han hade kollat upp, och jag kände mig trygg, liksom. Så jag tänkte att han är ändå en businessman, på det här sättet, liksom. Han kan det här, han har gjort det här flera gånger. Och större avtal varje dag. Och så vidare.

Sen, livet rullade på, och... han var väl densamma, liksom. Mamma började må bra, liksom. De skrev kontrakt i mars tror jag, på lägenheten. De hade... Det var nånting som mamma berättade i slutet, eller alltså inte slutet så, men under sommaren, att dagen de skulle köpa lägenheten, de hade ju bestämt att 50-50 tror jag det var, lägenhetsköpet, eller 70-30, jag kommer inte ihåg precis. Men det var nånting de hade pratat där om. Och då v... För jag sa att Mamma, du måste vara noga. Även om att han kanske kliver in med lite mer pengar, så måste du ändå vara noga med kontraktet. Men tanke på att jag jobbat med just de frågorna förut, för över ett år sen på Swedbank, så måste du vara noga med vad du köper, och så vidare. Och sa Ja, men jag känner mig... Och då sa jag Okej, du... du bestämmer.

Det han skickade tydligen till mäklarna, att på morgonen där, innan de skulle skriva kontraktet, att det är 90-10 som står till hans fördel. Och mamma har alltid vart så här ganska... äh, jag... det är inte det viktigaste, liksom. Bara att jag mår bra. och så vidare. Och när man tänker efter så blir det liksom... Där började väl kanske nånting, att man s... man s... Ja, ett avtal på en sak mellan, alltså det är ändå den personen man lever med, på 70-30 eller 50-50, jag vet inte exakt den summan. Men det var inte 90-10, det är jag helt hundra på. Och det var inte under 30 heller. Och att man redan då har skrivit... alltså ett mejl bara, till mäklaren, att det ska vara 90 till mig, 10 till Monika. Det liksom... Som sagt, det är lätt att vara efterklok, men redan där kan det ju ha börjat nånting.

FL2: När var det här i tid?

H: I mars.

FL2: Som han skickade det här mejlet?

H: Ja. För det var då de skulle skriva kontraktet, som jag förstod det.

FL2: Mm, mm.

H: ... Saker och ting fortsatte väl liksom, de... Mamma var väldigt glad över lägenheten och vi pratade mycket om lägenheten och kände att nu får jag bo där, jag ville liksom, där. Hon sa att det var mycket pengar, men det var Joakim som hittat lägenheten. Och det var han som hade tryckt på lite det här, att Det är den här lägenheten vi ska ha. liksom. Och mamma tyckte den var jättefin, hon trivdes där. Det var nära stan, det var nära till jobbet, och så vidare och så vidare.

... Så då kom väl den här tiden, mars, ja. Det blev ganska fort juni-juli där, de skulle flytta in i juni. Men det blev inte så, utan det var lite saker och ting som inte blev som det blev, liksom. Det var nånting som saknades i lägenheten. Lite förhandlingar hit och dit, det var nåt... Det kan ju mäklaren bättre, liksom, men det var nåt... De hade mycket fönster, och de var högst upp i lä... det var etagevåning, liksom, så det var liksom högst upp, och det var inte att du kunde stå på, som här, och dra ner ett fönster eller öppna, liksom, det var... Du fick trycka på nån knapp, och lite såna saker. Så att det var lite såna... att de skulle... att mäklaren skulle fixa det, att det ingick liksom i... småsaker, och... Ja, men du vet hur det är, byta badkar och så vidare.

Så att det var väl... fördröjde lite och sånt dära. Och sen så skulle de få flytta in. Jag var i Turkiet när min tjej drog till militären. Och då åkte mamma och Joakim själva till Turkiet. Inte på samma plats, utan jag är i Alanya och de var Izmir eller, tror jag, nåt liknande. Men det var en bit ifrån, närmre Grekland. Vi hade kontakt där varje dag. Inga konstigheter, liksom, vi hade väldigt bra kontakt som vanligt. Vi hördes varje dag och... som vi alltid har gjort, liksom. Inga tecken på nånting.

Och sen så kommer de hem. De ska börja flytta i början av augusti. Då drog jag till... Vi var på läger, eller, lite så här innebandyläger med laget så här, lite försångsgrej. Och då skulle de börja flytta. Så jag kom ju hem på... Jag åkte på en lördag morgon. Söndagen, eller måndag natt kom jag hem. Åkte till jobbet som vanligt. Och jag har för mig att jag åkte dit efter. Kommer inte ihåg vilket datum det var, men det var väl... Jag tror... jag kommer inte ihåg exakt, men jag kan kolla upp det. I alla fall. Och sover där. För jag hade inte så mycket hemma med mat och sånt, så att jag... och mamma ville gärna att jag skulle komma dit, se lägenheten och börja få ordning, och jag hade hjälpt till med flytten, och... och såna saker, packa ihop olika delar av mammas grejer, och lite från förra året som sen tidigare lägenhet.

Kommer dit. Ingen speciellt, liksom. Glada, liksom. Bara trevlig stämning, liksom. Fint. Mamma var som en mäklare, liksom, gick runt och visade verkligen. Pratade om lägenheten som hennes lilla slott, liksom, egen... egendom liksom. Hon var glad och hon visade uteplatser, och så vidare. Joakim kom hem från jobbet lite senare som vanligt... Han... Jag frågade lite vad han kände, och han var jättenöjd, liksom. Och det var inga tecken på nånting där, att han var missnöjd med lägenheten och sånt.

Sen tror jag att... Nej, på fredagen där, alltså det här var på måndagen, på fredagen där... var jag där, jag åt middag med dem. Så att det var, vad man ska säga, det var på fredagen jag var där på riktigt. Då åt vi middag. De tog fram nån lite så hära finare champagne, så vi drack,

liksom. Hade kul, och vi pratade och sånt dära. Sen skulle jag åka och hämta Tuva på Södra station. Så var det. Så då åkte jag dit. Så jag var inte där så mycket med dem, utan kanske över en till två timmar och åt middag och hade mysigt liksom, efter jobbet.

FL: På fredagen?

H: Ja, för de var lediga då, kom jag på. De var lediga, den hära. För att de skulle kunna, med flytten och sånt. Så då var jag där i en till två timmar. Åt middag med dem, hade jättem... alltså mysigt, liksom. Vi har... jag har till och med en video därifrån, när de öppnar cham... alltså, du vet, det var bara en mysig tillställning, liksom. Jag åkte dit, och sen åkte jag och hämtade min tjej på Södra station. Och sen åkte jag till Visby dagen efter, med laget.

Sen kom jag tillbaka på måndagen där, och då såg... alltså, det var då... Då hade ju mamma redan haft den här mäklargrejen liksom på fredagen. Men på måndagen var ju då jag var liksom... bodde där, sov över där och sånt. Eh... var lite sliten, liksom. Vi byggde ett... vi, jag och Joakim gjorde... tog fram lite stolar som de hade köpt och gjorde i ordning dem. Gick och lade mig. Jag tror det här är på mån... det här är på måndagen, jag vet inte om det var måndagen eller tisdagen som... det var en liten reaktion från Joakim över att det var ganska varmt i lägenheten.

FL: Mm.

H: Med tanke på att jag själv bor högst upp i byggnaden, och också i en sån här lite etageliknande så, där min tjej bor, så visste jag att värme stiger ju. Och där jag låg, alltså, där längst uppe och sov, eller skulle sova för den natten, där var högst upp liksom. Och de stod nedanför mig. Och vi höll på och trixa och fixa utan, när han sa Är det varmt där uppe? Och jag sa Det är lite varmt. Men det hade vart fuktigt ute där och då, liksom. Så det... Jag sa det... men plus att det st... värme stiger, jag... och Du vet ju själv att jag bor... och så pratade vi lite om det dära.

Och redan då började han Ja, men det ska inte vara så här varmt. Och jag bara, Nej, men du vet... Jag... jag tänkte inte så mycket på det där, för jag tänkte så här bara, ja men han kanske får kolla upp det, eller vad som helst, liksom. Det... Jag vet bara att det är varmt, liksom. Det... det är högst upp i en byggnad, ny lägenhet. Luften måste komma... börja komma in i lägen... och så vidare, och så vidare. Jag sa att jag är ingen byggare, men jag... Man kan ändå tänka sig lite. Sen så, dagarna gick. Det här var ju på måndagen innan, måndagen före allting hände, liksom. Veckan innan. Tis...

FL: Mm. Tolfte...

FL2: Tisdagen sa du att... att... att du tyckte att det var lite varmt, men han tyckte också att det var varmt.

H: Nej, det var han som påpekade det.

FL2: Ja.

H: Men jag låg ju däruppe, liksom.

FL2: Mm, precis.

H: Så att jag var ju liksom där det var, skulle vara varmt. Men jag... jag hade typ tränat, så jag var väl lite så här eftersvettig, eller du vet, duschat, kom, och det var ganska fuktigt ute, så för mig var det ingen... så där. Jag sa bara Men det är lite varmt. Men det är för att jag är

högst upp. och så vidare liksom, och lägenheten har inte hunnit sätta sig riktigt än.

FL2: Men hade du sovit där då, från måndagen till tisdagen?

H: Jag... jag har för mig att jag gjorde det. Jag är inte helt säker.

FL2: Nej.

H: Jag... jag har för mig att jag var där på måndagen.

FL: Måndagen var den tolfte?

H: Ja det k... Ja, jag är inte så bra på datumet där rakt av.

FL: Nej.

H: Men jag tror det var på måndagen till tisdagen.

FL: Du sa att du kom, du hade varit i Visby då, med innebandylaget.

H: Ja.

FL: Och sen hade du åkt hem till dem.

H: Ja. Jag tror det var så att efter jobbet så drog jag till dem. Eller, alltså, jag sov i Råsunda, i våran lägenhet, min och min sambo. Och sen så åkte jag till jobbet. Alltså, jag kom hem sov i några timmar, åkte till jobbet, och sen åkte jag direkt till Skanstull där de bodde. Jag tror det, eller om jag var hemma. Jag... jag kommer faktiskt inte precis... Där kommer inte jag riktigt ihåg.

FL2: Nej.

H: Men jag vet i alla fall att... att på tisdagen så var jag där, och det var då lite saker uppdagades, liksom. Om värmen och sånt. Och när vi var där så började han ta upp lite, de sakerna. Och då sa jag, men... Då bara förklarade jag att med tanke på att de bodde... tidigare bodde de, inte längst ner, men de bodde lite längre ner på planet, så då var det också liksom det här med att... Det var en nivåskillnad bara där. Med de bitarna.

FL2: Sa du till honom att du tyckte det var naturligt, liksom, att man...

H: Ja. Med tanke på att jag bodde själv.

FL2: Ja. Vad... hur... hur reagerade han då, när du sa det.

H: Som vanligt, om man säger så. Inget speciellt. Det var liksom... ja. Jag fick inga reaktioner. Det var mycket så, jag fick inte så mycket reaktioner av honom.

FL2: Nej.

H: Men det jag säger, det var inget dåligt förhållande, alltså mellan mig och honom. Men jag fick inget speciellt, liksom, nån specifik... Och det här var ju på tisdagen... På...

FL: Berätta mer om tisdagen.

H: På tisdagen så... Men, jag la mig där uppe. Det blev väl i... det blev ingen konstig

stämning, men det var mycket diskussioner om det där, för jag hade precis... jag skulle precis gå och lägga mig. Och försöka sova där uppe, och... Han cirkulerar. Inte cirk... det var ju inte så att han gick i runda cirklar, men han var där nere, liksom. Öppnade fönstret, och... Och jag tror det regnade då, så det var liksom så här gränsfall hur mycket vi kunde öppna det, och... på en knapp där nere.

... Det var väl liksom det. Jag kom hem... kom hem lite senare på träningen. Fick i mig nånting, gick upp och lade mig. Jag var ganska sliten. Och då började vi prata om det där. Och jag försökte liksom känna av... Jag ställde mig på ett... Jag vet inte om ni har sett lägenheten, men där uppe så fanns det som ett sånt här glas som man har... vad ska man säga, så att de inte ramlar över. Man trillar över, liksom. Så att man inte bara går rakt ner, så.

FL2: Som ett glasstaket, då.

FL: Mm.

H: Ja, precis. Och där... sov jag. Så att jag var ju verkligen där uppe. Så då ställde jag mig lite närmare på räcket och kände... Han ville så här, Kan du känna vid fönstret? Så jag ställde mig ut bara, och stack ut handen liksom, och kände liksom om det var nån vä... värme där. Och jag sa det är var... alltså, det är varmare än kanske det ska vara, på grund av att det var fönster där. Men det är fuktigt ute. Och plus att värme stiger, ännu en gång, kommer jag ihåg att jag sa. Det liksom... det här märker vi av hela tiden där vi bor. För vi är också liksom högst upp i lägenheten. Nu är ju inte det alls på samma nivå i storlek, eller nånting, men det är fortfarande liknande läge, liksom. Man får sol in överallt, och det blir varmare, liksom. Och då, då började väl de här tankarna att han blev lurad på lägenheten och så vidare. Och tis... sen somnade jag, det var inget mer med det.

Sen på onsdagen, veckan innan, precis en vecka innan, så som jag förstår det, jag tror det här är på onsdagen. För det har jag fortfarande svårt att minnas, om jag var där på onsdagen och torsdagen, eller om det var torsdagen jag kom hem och mamma var ledsen. För jag såg direkt när mamma hade vart ledsen, liksom. Det är det första... För alltid när jag kom hem så var det första jag tänkte, alltså, varje gång jag såg, alltså kom in, så kollade jag alltid vart mamma var. Inte för att jag var orolig på nåt sätt, men hon var min ä... alltså, inte ägodel, men hon var min ögonsten, liksom. Den var den första alltid, liksom.

Öh... Och då såg jag att hon var ledsen. Och det är det jag menar, jag vet inte om det här var på onsdagen eller torsdagen veckan innan. Jag ville bara... och då kom jag till henne och kramade om henne och frågade typ Är det nåt som har hänt, eller vill du prata om det sen, eller...? Det var som Ja men vi kan prata lite senare, inte nu. så hära. Så, ja okej. Så att då tog det en halvtimme eller nånting. Så gick... kom... så gick jag och pratade med mamma. Alltså vi gick upp... eller jag tror vi gick in i ett rum, bara. Alltså, inte att vi stängde dörren, inte nåt sånt här förhör eller nånting, utan mer bara så här att vi kollade lite ut genom fönstret och så där, och kollade lite utsiktet och så, typ, försökte bara...

Och så frågade jag typ, ja men Hur... hur mår du, liksom? Och då sa... Och då skulle vi... Och då gick vi... gick... då sa hon så här, ja men, berättade hon lite om att Joakim hade, på norska säger vi klicka liksom. Det hade... Det verkar som att det blivit nånting, bam! bara så hära, från ingenstans, liksom. Det vände bara. Han hade vart nere hos mäklaren och skällt ut dem fullständigt... Och som jag förstod det, det var ganska tveydligt, men jag... Det kan man ju kolla kanske med mäklaren, men... att han hade gått ner och tagit... Alltså, tänk att det här är telefonen och, han hade gjort så här bilder på allihopa, så här, gått runt och tagit bilder på dem. Mitt framför ansiktet på dem. Och sagt att han blev lurad på lägenheten, och så vidare, och så vidare.

Mamma blev ju så klart orolig. Situationen, liksom, det är ingen rolig situation att se... För det första, ens att göra en sån aktion är ju för mig väldigt specifikt, liksom. Och... så då var mamma ledsen över det, så vi gick och handlade lite mat. Eller, vi gick och köpte lite för att kunna laga. Så då pratade vi lite om det. Då sa jag Men det var väl lite mä... alltså, Det var ju lite märkligt. liksom. Jag kommer inte ihåg om jag träffade honom där och... den dagen, eller om det var på fredagen jag träffade honom igen. Det är därför jag tror att det lutar lite mer att det här var på torsdagen, att det här har skett på torsdagen.

FL: Ni var ute och gick då, om jag förstår dig rätt?

H: Ja efter, när vi gick och pratade lite mer, för då kunde mamma prata lite öppet. Och det är också så här, varför kan hon inte prata om det där? Är det för att det var känsligt, eller vad var grejen, liksom? Det vet jag fortfarande inget svar på, men... Så då gick vi och käkade lite, och... eller, vi gick och handlade mat. Och vi pratade lite om det. Jag frågade så här Men hur mår du då, med allt det här? liksom, det är ändå en specif... eh, spec... alltså speciell situation att ens sambo går och tar bilder och skäller ut mäklaren och så. Såna saker kan ju ske, men, på det sättet, tydligen.

Och på fredagen så var Axels... jag vet inte om det är kusin, eller om det är Joakims kusins barn som hade varit där. De hade nån korpen-match. Jag har aldrig träffat honom själv, men jag vet att han... han är väldigt duktig i fotboll, så han står i Djurgårdens A-lag, är typ så här andra- eller tredjemålvakt där. Och han hade väl nån match, de skulle spela nån korpen-match, Axel, sonen och han Benjamin, som är målvakt där. Så då skulle de åka och spela en match.

Och då hade han Philip, mäklaren, kommit upp till lägenheten. Och han visste ju så klart vart de bor, eftersom det är han som har sålt... sålt lägenheten. Och jag tror det är Bjurfors han jobbar på, och det ligger liksom, när man kommer ut från lägenheten så ligger det direkt till vänster mot Åhlens-hållet. Det är mitt emot Åhlens, i samma byggnad då, tror jag. Och där så hade han klivit... kommit bara därifrån rakt upp i lägenheten. Knackat på säkert och öppnat... och då han väl sagt Under mina... som mamma återberättade det här. Under mina 16 år som mäklare så har jag aldrig blivit, så här, förödmjukad och framför allt framför mina kollegor, och dem jag är chef över. Och så vidare. Och det finns ju bara dem som var där som vet om det här. Det gör det. Jag... jag kan ju inte, jag vet... det här har jag bara fått berätt... återberättat, men mamma skulle aldrig säga nånting om det här.

Och det var då jag började kanske förstå allvaret, det här. Det är nånting som inte ligger rätt till, liksom. Jag vet att jag alltid frågade mamma, på grund av att hon var liksom det viktigaste jag hade. Så frågade jag alltid Men hur mår du med det här? liksom. Hur känner du med allting? liksom. Vad... vad kan vi göra, vad kan jag göra för att hjälpa er nu? liksom.

FL: Vad svarade hon då, då?

H: Hon sa typ att Det känns som att vi måste åka och prata med nån. Och så sa jag Men det är ganska självklart. Alltså man kan inte... Man får inte reagera... man får inte agera så här. Oavsett... För att han trodde att han blev lurad... Det kan komma från att han trodde att han blev lurad på lägenheten, och så vidare. Och det var väl där allting började, som jag förstätt det. Det var startskottet. Ja.

... Där... Det... Som jag förstätt det så börjar det liksom på tisdagkvällen med värme i lägenheten. Och sen om vi studsar fram till fredagen. Och det är... redan det här har hänt... Då kom väl Joakim till mig och... på fredagen, där. K... aldrig riktigt kramat om mig, liksom

tidigare liksom. Han kom och kramade om mig och satt och pratade lite, och så vidare. Men inga, liksom... Jag ville inte gå in på så mycket på djupet, liksom. För mamma sa Var lite aktsam, liksom. Och det förstod inte jag varför jag skulle vara så aktsam, liksom. Jag... jag får väl säga vad jag vill, liksom. Men med respekt mot mamma så frågade inte jag allting, liksom. Om vad som hade hänt och sånt.

FL: Sa han nånting till dig när du fick en kram?

H: Nej. Han sa bara hej... Öh... kom och sa, Hej. För det var liksom... han satt liksom i soffan och ingången var här. Så att han gick liksom så. Och jag kom in här, och hade typ pratat med mamma som var här vid köket och kom och kramade om mig, som vanligt liksom. Och då kommer han... Jag vet inte om det var den hära kontrollgrejen, att han måste veta vem som kom in och... Och så såg han väl att det var jag, liksom. Och mamma... Jag hade precis kramat om mamma, och sen så tror jag jag gick... för jag hade väskan med mig, min idrottsväs... eller, lagets väska, liksom. Mina... Jag hade innebandymatch på kvällen. Så han kom väl liksom där och... kom gående liksom så, kramade om mig, liksom. Och jag blev liksom så hära, Hej. typ. Alltså, du vet, jag hade ju bara fått saker och ting å... Och det... det här visste ju inte jag att det hade skett, det här med att mäklaren vart uppe i lägenheten. Det fick jag reda senare.

Sen gick ju han och satte sig i soffan. Och jag gick till mamma, liksom, dit. Och fick så här... hjälpte... kollade lite med maten, dukade lite och sånt dära... Och sen så tror jag Joakim gick ner i sägen, liksom och lade sig och vilade. Och köket låg här. Så kunde man gå ner dit, och sen var det lite trappor ner och så var det lite, så, runt sovrum. Så han gick väl och vilade där. Och då vet jag att mamma typ... Jag fick typ ingen kontakt. Hon gick efter honom, direkt liksom, och då tänkte jag va... Alltså, det var då jag började... då började jag förstå kanske allvaret i det hela, liksom. Det är nånting som inte stämmer här.

Och så kommer man tillbaks... Alltså, mamma kom tillbaka, så, och så stängde lite dörren. Så då tänkte jag Ja, men... typ. Och då berättade hon det här igen, alltså vad som hade hänt, att mäklaren vart där uppe. Och... och så vidare. Det är väl liksom där allting... min hjärna börjar förstå att det här är inget bra, liksom. Vi hade match på kvällen, på fredagen.

FL2: Vi är fortfarande på fredagen nu, ja? Mm.

H: Vi är på fredagen. Så jag... då var jag väl på match på kvällen. Jag vet att jag sov där. Jag och Pontus pratade om det i går, eller i förrgår vi träffades va? Ja, att vi kollade lite sms och sånt från min sida. Och så såg jag även att jag skrivit under matchen. Frågade om allting gick bra, och Jag kommer jättegärna hem om det behövs. liksom, direkt, för jag skulle... Det var en på jobbet som skulle ha slutat, så jag åkte hem emellan, bara. Åkte... Så jag hade matchen, kom hem. Då satt... då l... När jag kom hem så låg ma... Joakim i mammas knä, liksom.

Och då tänkte jag, men nu är det ju lu... alltså, det är väl bara... blivit nåt fel eller, alltså, han blev orolig över nån grej och... eller nånting. Så att jag kom hem, mamma satt kvar liksom. Satte mig där, pratade lite med dem, eller, jag tror Joakim låg och sov nästan. Pratade lite med mamma. Inte så här högt liksom, att det var som... Hon frågade hur det gick på matchen och så vidare. Och sen resade sig... reste sig mamma och jag frågade typ hur allting gick, och hon sa Nej, men han... han sover ju. som. Han var väldigt trött. liksom. Så här, självklart, men typ då frågade jag henne Går det bra om jag går ut med...? hon bara, Självklart liksom... Det var ju liksom det, och...

FL: Hur såg Joakim ut, tyckte du?

H: Hur menar du?

FL: Ja, jag tänker hans ansikte. Nu... Han sov, vad jag förstår då, när han låg i soffan.

H: Han var väl... Det är kanske lite sjukt det jag säger, men han var liksom tom i blicken. Det här draget har jag sett förut, liksom. För som mig var det liksom... Det han hade gjort var väldigt speciellt för mig. Med mäklaren, och... och så vidare, och... Jag tyckte inte man gör så, oavsett vad man har för... man... sk... man gör inte det. Han... Men det var liksom... När man kollar en person i ögonen... Med tanke på att... vad jag sett förut, att han kunde bara sitta nästan så hära, och om jag ska prata mer så kollar han bara rakt fram liksom.

Och det tänkte jag på med tanke på att... sen tidigare. Bara för att om han är affärsman, liksom. Jag tror att det är ganska viktigt att man kollar med den man ska göra avtal med i ögonen ganska ofta. Man kan inte bara släppa blicken, liksom. Och det tänkte jag på att han försvann lite där. Det säger väl ingenting mer om det, men det är väl bara så jag har... själv försöker agera när jag jobbar liksom, att det är viktigt att få den här tilliten för varandra, man... inte tittar i taket och så vidare, sånt där.

Och han var liksom... Han kollade lite mer i ögonen, men det var liksom att han såg inte mig riktigt. På det sättet. Men det vet jag inte så mycket om. Men han var liksom... Jag kommer ihåg innan jag gick... han gick bara raka vägen till sovrummet och sov. Så han sa ingenting. Alltså, jag sa att han behöver inte säga nånting, men det var lite väl speciellt, med tanke på vad som hade hänt under dagen och sånt. Men... Så jag gick väl ut där liksom, med mina vänner, eller arbetskollabor. Och sen så kom jag hem, och så mötte jag mamma och Svea på natten, eller vid halv två där. Och blev chockad för det första att de var ute liksom, vid den tiden. När jag kom hem... Och...

FL: Mötte du dem nånstans?

H: Precis utanför. Precis utanför lägenheten. För Svea, hunden, kom direkt så här springandes till mig. Och då fattade jag inte riktigt va... vad gjorde de ti... så här sent? Och mamma kom gående efter, liksom. Och där är väl lite... Och det var då jag... då kom jag upp och Joakim satt typ på en stol precis vid ba... alltså vid köket, där. Och det var då... tyckte saker och ting var lite speciellt, eller fattade att det här är liksom inte helt okej. I situationen, liksom. Så satt jag och pratade lite med honom, jag och Axel, sonen där. Frågade hur han mädde lite, och... Han sa att han tyckte han var väldigt varm och sånt. Han svettades ganska mycket.

FL: Det sa... Vem sa det?

H: Joakim, det.

FL: Han sa... han sa så?

H: Mm, mm. Och det var det, liksom, på lördagen. Vi satt och pratade lite. Inget så här speciellt, liksom, men vi pratade. Och då var han liksom med på nåt sätt, liksom. Det var vanligt samtalsämne för mig med honom, liksom. Men han tyckte han var väldigt varm. Så jag hade väl kollat upp lite och sökte på det precis innan jag gick och lade mig. Att, vad kan tecken vara på... Det var lite högt blodtryck och sånt, var det vanligaste man fick. Eller, alltså, det jag sökte utifrån liksom... ja, alltså typ då sa jag Men vi kanske kan... Då sa jag det kommer jag ihåg på kvällen där, att Men vi kanske ska åka in och kolla bara lite värden och sånt i morgon? Och det tyckte han lät ju bra, liksom.

Sen på lördag morgon, så, kanske vid åtta-halv nio kom Alma hem, dottern. Hon hade, tror jag, vet inte om hade sovit hemma hos Fredrika, eller var hon hade varit... Och jag låg ju och

sov i hennes rum, liksom. Så att det var... det var inget, det var inget så liksom. Sen kom mamma typ... Jag vet inte om hon kom inspringandes, för jag låg ju och sov, men det var en jävligt stressig situation. Hon kom inspringandes och jag hör bara typ... jag ser typ Alma där, Axel där, Joakim mellan dem. Och mamma och jag går ut ur lä... alltså där jag sov. Hon kom och hämtade mig, liksom.

Och det enda jag fick höra var typ så hära Var det värt det? Var det värt det? Och då började de här anklagelserna, liksom. Framför allt mot mamma, men även mot mig, liksom. Och du vet på... på mindre än typ en minut var jag ute ur lägenheten, stod i hissen och var nästan nere. Så det gick... det gick så här fort för mig. För jag fattade ju inte riktigt vad som hänt. Det enda jag kommer ihåg är att jag tog med mig mammas mobil som låg och laddade inne i mitt... eller, där jag sov. Så jag fick med mig den och stack, liksom, med mina... med min ryggs... eller, där, mina träningsgrejer. Så jag bara... Så var jag ute på mindre än en minut. Så jag hade ju bara tagit på mig kläder och vart ute, liksom. Och jag fattade inte. Och mamma var ganska ledsen och stressad, liksom. Jag märkte det på henne. Och jag... jag sa så här Okej, men vi lugnar ner oss. Vi tar, vad heter det, tunnelbanan nu, så vi får andas lite. Och så berättar du vad som har hänt, när du har möjlighet, liksom.

FL2: Så Monika var med dig? Ni lämnade tillsammans lägenheten, på en minut?

H: Ja. Jag tror det. Det var ganska svårt då, för jag... du vet, jag hade... jag var inte bakfull eller nånting, jag hade knappt druckit på det sättet, men jag var liksom trött, vi hade haft match. Gick ut, hade ätit då... Ja men du vet, det gick så här, bam bam bam.

FL2: Vad var klockan ungefär då, när ni lämnade lägenheten?

H: Kan ha vart nio, nånstans där. Halv nio-nio.

FL2: Mm.

H: Tror jag. Jag vet inte precis, men nånstans där i alla fall.

FL: Och vem var det som sa Är det värt det?

H: Joakim.

FL: Mm.

H: Och det kommer jag ihåg att mä... alltså, eftersom med tanke på att det var det jag kommer ihåg av situationen, så frågade jag varför. Och det var då jag fick reda på att han anklagade mig och mamma för lägenhetsköpet. Att han... att mamma hade haft... att mäklaren och mamma hade lurat honom på pengar. Att jag, på grund av att jag jobbar på Danske Bank, hade lurat han på lånet. Och jag jobbar inte ens med de frågorna, så att det blir liksom... Det blir liksom... Vad ska man säga, det... det är så långt ifrån det han säger, i alla fall.

FL: Sa du nånting till honom då?

H: Inte där och då. Inte på morgonen där, för det hann inte jag riktigt med. Det gick för fort, liksom. Jag... jag var ju bara... Mamma sa bara Kom. Och jag... du... det var... jag tänkte så här nu... Från början tänkte jag så här Nu kanske vi ska åka in. eller du vet, jag visste ju ingenting, så att jag tänkte så här... Och sen så var vi ute ur lägenheten och nere i hissen, och nästan vid Skanstulls station på typ två minuter.

FL: Varför lämnade ni lägenheten?

H: För jag tror mamma var väldigt sliten. Mamma hade sovit typ två-tre timmar i fyra dygn i sträck. Och hon kände att hon hade tagit så mycket ansvar. För jag vet hur hon fungerade. Tagit väldigt mycket ansvar och liksom känt att... att nu kanske hon inte orkar vara där. Hon orkade verkligen inte vara där. Och barnen var ju där då, för en gångs skull. Hemma hos Joakim och mamma, liksom. Och var med barnen, liksom. Då kanske det var, liksom... Nu kände mamma, Nu måste jag få ett break med saker och ting, nu orkar inte jag vara här. För jag vet hur mamma fungerar, hon var väldigt så här omtänksam och hon s... hon gjorde verkligen inget, liksom för att göra illa nån annan, om man säger så, liksom. Hon skulle aldrig säga nåt dumt i on... alltså, på det sättet. Vilket gjorde att nu orkade inte hon mer. Och nu visste hon att barnen var där. Han kunde vara med barnen. Och mamma och jag kunde åka. Alltså på det sättet.

Så kom vi hem till Råsunda där, och vi hängde lite, pratade, och jag gick och köpte frukost till oss. Så sa jag Mamma, du får jättegärna... för att jag såg att hon var sliten, och jag frågade liksom Du har inte sovit så mycket, va? och hon bara Nej, två-tre timmar, igen. Sa jag så här Gå upp och vila. liksom. Hon bara Jag kan inte. Jag bara Okej, men då sätter vi oss här. Sen kom de, barnen och det, till Råsunda, och vi pratade, träffade dem där. På lördagen.

FL: När kom de?

H: Vid elva-halv tolv, tror jag. Men jag sa att jag vill inte träffa dem inne i lägenheten.

FL: Var det bestämt innan att de skulle...? Hur kom det sig?

H: Det blev så. Det kom... det kom på liksom på det sättet att Alma, som inte visste om vad som hade hänt under de här dagarna, förstod inte. Så jag fick ju prata lite med henne.

FL: Hade ni nån kontakt innan, på nåt... telefon, eller nån annan...

H: Jag och Alma?

FL: ... kontakt. Ja.

H: Ja vi har... vi står varandra väldigt nära, jag och Alma. Men... men det var ju inte så att jag hade sagt nånting. För att jag visste ju inte hur det var, och Axel kanske skulle vart den som skulle säga, liksom. Genom brorsan, liksom, som ändå har sett saker och ting och vart där. Men... Så då träffade vi dem.

FL2: Var det bara barnen då, som kom hem till er?

H: Nej, Joakim också.

FL2: Joakim också.

H: Så han var där också.

FL2: Mm.

H: Och sen så, efter många om och men så åkte vi till sjukhuset... Till...

FL2: Vilka åkte till sjukhuset?

H: Allihopa. Till Karolinska tror jag det blir. Tror det blir Karolinska.

FL: Hur kommer det sig?

H: Nej men vi sa, vi få... Jag sa bara att, för mig var det nästan liksom att han lyssnade lite mer på mig, liksom. Jag sa att Men vi åker in, tar lite blodprov. Det är som vanligt, liksom. Det är som om man har ont i huvudet så har man ont i huvudet, och det kanske är stark migrän, vi måste testa, ont i magen och så där. Och då sa han Ja, men vi åker in. Så åkte vi in, vi tog en... en uber eller var det nu var, kommer inte ihåg riktigt, jag har det sparat i mina uppgifter. Åkte in...

Gick in i den här s... vad kan man säga, väntrummet. Men jag kände så här att, det är lite stressad situation, och... och så vidare. Så jag och... jag gick... de gick och satte sig. Och jag prat... jag sa bara... jag stängde bara sista dörren, så jag såg att alla var med ute, liksom. Så såg jag att de gick... tog en sån här jävla lapp och väntade, liksom. Så då gick jag ra... de gick in till höger, jag gick rakt till vänster. Där kanske man inte fick gå, men jag kände att vi behöver... vi måste veta vad som har hänt, om det kanske blir en blodpropp. Alltså jag vet inte, jag hade ju ingen aning.

FL: Nej.

H: Jag var bara orolig över mamma och självklart Joakim i den här situationen var... för att han var... han svettades väldigt mycket och så vidare. Och det var liksom väldigt speciell, alltså, situation, och jag... jag har aldrig haft det tålamodet att sitta i ett väntrum, liksom. Så då gick vi in. Jag sa bara, vad heter det... pratade med Jeanette, tror jag hon hette, inne på Karolinska. Så hon kom ut, och så pratade hon med Joakim och mamma, liksom, om situationen. Och sen blev vi skickade till... För jag och Alma gick och köpte nån macka, bara för folk var hung... eller jag var inte hungrig, men de var hungriga. Så vi var på väg och letade efter... Men sen så ringde de och sa att Men vi har fått en tid, så att vi åker till... Kan det ha vart Sö... nej, men det är Södersjukhuset, är det. Så var vi där. Då tog de blodprov och sånt.

FL: Får jag bara fråga, hörde ni... hörde du vad diskussionen var när hon Jeanette kom fram?

H: Nej, inte på det sättet, för vi gick ju... Vi gick och skulle köpa, jag och Alma. Så jag tror att Axel, mamma och Joakim var kvar.

FL2: Så det var de som pratade med Jeanette?

H: Mm.

FL2: Mm.

H: För jag hade redan... sagt till henne att vi behöver göra lite tester på honom. Jag sa det kanske inte så här lugnt, men... Vi behöver få lite svar, bara som... Han är svettig, han har svårt, och saker och ting. Så då åkte vi dit till K... nej inte KS, vad heter det, Södersjukhuset. Och var där då, kom vi in där liksom. Så liksom, ja, skitsamma hur det såg ut, men de gjorde tester på honom i alla fall.

FL2: Så ni var först vid KS och sen åkte ni vidare till Södersjukhuset.

H: Mm. För de kunde inte göra det där, eller. Ja, jag förstod... Alltså, med tanke på att inte jag var där, så kan inte jag svara så mycket på de frågorna. Men det har väl Axel mer svar på,

liksom. Så var vi där. Så gjorde han testerna, så blev han, inte inlagd, alltså inte på det, men han fick lägga sig och vila på... för de gjorde lite o... några såna hära tester och såna där saker. Så de gjorde ju blodprov på honom.

Sen satt jag med dem i typ en timme. Och då låg han bara och vilade, liksom. Och alla runt om, och mamma satt bredvid honom och höll handen och så vidare. Och sen så åkte jag, för min pappa fyllde 50. Så jag behövde åka med... han hade hyrt en båt, så då åkte jag och träffade honom och hans vänner, och en kompis till mig. Så var jag med dem. Så jag bara, frågade hur allting gick, och så vidare. Och... och sen var det en väldigt speciell situation hela tiden, liksom. Det var ju... det var ju nånting som inte var normalt, i en familjesituation, liksom. Sen vad det tydde på, det kan jag inte svara på. Men det var inte normalt, liksom.

FL: Vad hände sen?

H: ... Söndagen ringde jag dit.

FL: Till?

H: Vad sa du?

FL: ringde till?

H: Till både brorsan, alltså Joakims brorsa Micke, och farmorn där, mamman till Joakim. Kristina. Så att de kom dit, liksom.

FL2: Sov du där då, på Ringvägen? Eller sov du i din lägenhet?

H: Lördag-söndag sov jag hemma.

FL2: I din lägenhet? Eran lägenhet?

H: Mm.

FL2: Mm.

FL: Varför ringde du till dem, då?

H: För jag sa att det var lite... Jag tror att han behöver träffa familjen. Det liksom, det är en lite speciell situation här hemma. Och jag såg att mamma börjar gå på knäna, liksom, hon orkar inte. Och jag sa att nu får fan den där familjen ställa upp, kände jag, liksom. Det... Jag kände att mamma... Jag såg bara på mamma att det blev bara värre och värre för henne. Och de... Jag bara... det blev bara f... Alltså, jag kände som, nu får de komma hit, liksom. Nu, familjen får ställa upp, de som ska vara de här närmsta.

FL: Bad hon om det, eller var det...?

H: Nej, det var eget initiativ.

FL: Okej. Hade du telefonnummer till dem?

H: Ja jag har till Kristina, och Micke hade jag fix... fått på nåt sätt, jag kommer inte ihåg hur jag fick det, men jag hade det också. Så jag ringde dem, så då kom de... Och det var väl liksom... det var väl inte helt normalt, liksom. Det... han mådde väl antagligen inte jättebra under situation... eller, så, omständigheterna. Så då var de där. Jag var ganska sliten. Jag

pratade inte så mycket med honom där och då i dag... den dagen, liksom. De var ju där, liksom. Mm.

FL: Pratade du med nån annan, i din familj?

H: Ja, Arild. Han visste om det hära. Jag sa att det... det är väldigt speciellt hemma. Det är nånting som inte stämmer överens, typ. Jag kommer inte ihåg, för att allting gick så fort, kände jag bara. Så jag kommer inte ihåg exakt ordagrant vad jag sa, liksom. För det kanske...

FL: När... när pratade du med honom?

H: Ja du, när var det här? Kan det vart... fredag, lördag... Kan ju vart... Jag vet faktiskt inte om det var fredag eller lördag. Jag tror det var nånstans där.

FL: Mm.

H: Nånstans där, jag kommer inte ihåg, men det finns ju på samtalen, liksom.

FL: Hade du pratat med honom innan och beskrivit att det var så här hemma? Eller hade du...?

H: Menar du dem?

FL: Ja, med honom.

H: Alltså, menar du långt tillbaka i tiden?

FL: Nej, eller närmsta tiden, där.

H: Nej.

FL: Nej.

H: För det fanns inga tecken på det, liksom.

FL: Nej.

H: Så att...

FL2: Så du ringde till Arild. Vad berättade du för honom?

H: Jag berättade bara att det var en väldigt speciell situation, liksom. Med tanke på att mamma och han stod väldigt nära. Och Terje, självklart, den andra morbrödern. Men jag har också alltid haft en tillit till mina morbröder, enorm tillit, liksom, och... De har alltid varit som mina extrapappor liksom, om man säger så. Så att, det blir som en väldigt stark, våran... mamma, mina morbröder och... vi har alltid varit nära, liksom, efter min mormor dog. Framför allt, när jag blivit vuxen.

I alla fall så, då berättade jag bara att det är en speciell situation. Jag kan inte riktigt säga varför och vad som händer, men jag vet att mamma är väldigt trött och ledsen. Det är nånting som inte stämmer överens, liksom. Det är nånting som inte... Sen vad jag sa precis, det vet jag inte. Men jag vet bara att... jag kan tänka mig, och jag är ganska säker på att det var det jag nämnde liksom, att... Ja, det var en speciell situation hemma, ja. Och de... Jag ville bara att de skulle veta det... Och så vidare.

Och sen var det liksom måndag. Jag träffade inte dem på måndagen. För att mamma skrev att det är väldigt lugn och jag och Joakim bara vilar i dag. Jag tänkte så här, då kanske saker och ting börjar falla på plats och jag tänkte... det enda jag tänkte på var att... Jag tänkte gå ner till mäklaren. Och bara berätta att... Jag ville bara veta lite vad som hade hänt där. Sen att det kanske inte var just för Joakims skull, utan även för... det var mest framför allt för min mammas skull. Veta vad som har hänt och lite så dära. Men med tanke på att jag inte var där på måndagen, så... Utan mamma sa att det är lugnt, liksom.

Så då blev det tisdag. Och under tiden allting det här skedde, liksom, han anklagade mig och mamma för de bitarna som jag berättade tidigare om. Men också att han var väldigt så hära, typ... Höll jag på med mobilen nära honom, så blev han väldigt så här Vad... vad är det som händer där borta? Höll mamma på med mobilen, då var det så här Vad... vad gör hon för nåt? Det var liksom väldigt mycket såna saker. Så då fick man också tänka på vart man hade sin telefon, och sånt. Jag ringde min tjej, och hon visste ju ingenting om det hära. Men jag ringde min tjej och pratade med henne när hon var nere på militären, där. Då fick jag liksom gå ut och prata. Och när jag kom tillbaka var det liksom så hära, Vad... vad gör du? Alltså, Var har du varit? och sånt dära. Så bara Nej, jag bara slog en signal till Tuva och frågade lite henne med militären. Och då var det typ så här. Ja, har... har hon det bra? liksom. Det var inte så här Jaha, varför gjorde du det där ute? Det var mer liksom Har du det bra? alltså, Har hon det bra? liksom. Och då pratade vi lite om det, bara lite lätt, och sånt dära, men inget mer liksom, på det sättet.

Sen blev det tisdag, plötsligt. Jag är på jobb som vanligt. Hade träning på kvällen. Kom hem. Mamma stod i köket, höll på att laga mat. Joakim kom, kramade om mig igen, liknande situation. På nåt sätt kände jag ändå att det var lugnt hemma. Det var inte stressigt. Jag såg på mamma att hennes axlar sjönk när jag kramade om Joakim. Sen gjorde jag typ så här tummen upp till mamma, liksom. Och hon sa, vad heter det... Ja, men typ... Ja men, det var okej, liksom...

Vi hade fixat stolarna. Det var fyra stolar kvar, tror jag. Vi fixade stolarna, sista, jag och Axel. Joakim frågade allting... Alltså, då var det liksom... då var det som normal situation, det var som... det som hade hänt bakom oss, det hade hänt. Nu var det liksom bara att blicka framåt. Vi pratade och vi byggde bord och vi fixade stolar, och han sa så här, men, han bara Behöver ni hjälp, grabbar? typ. Alltså du vet, det var helt normalt, liksom. Det... det var inget speciellt. Vi bara Nej, men vi fixar det här. liksom. Med tanke på att vi visste hur situationen var hemma så ville inte vi att han kanske skulle anstränga sig för mycket och så vidare, men Vi fixar det. Och det gjorde vi. Fixade stolarna. Sen kommer jag ihåg att jag hade lite stressigt till träningen, men vi... vi fixade upp bordet och allting. Så de skulle ställa stolarna, och fixa lite hur det skulle vara och sånt dära.

... Det var... där och då, liksom. Och sen så sa jag typ Hej då, vi hörs. till Joakim och Axel, liksom. Vi hörs, jag har lite bråttom till träningen. men de bara Tack så mycket för hjälpen. och typ... och Lycka till på träningen. sa Joakim. Nåt sånt dära. Det var liksom... Och det var det jag reagerade över, liksom. Det var... det var normalt, liksom. Det var inget annat speciellt, liksom.

Så jag kommer ihåg bara att mamma kom och kramade om mig, liksom. Väldigt starkt, liksom. Alltså så här skönt, liksom. Hon kände... jag... och det var mycket så här för att det lättnade säkert mycket, för hon kanske kände att det började lugna ner sig hemma, och de hade fått upp... fått upp bordet, och... Så det var skönt liksom hemma, kän... eller, alltså, efter omständigheterna, men det var skönt. Så att jag fick, om man säger så, en fin sista kram av mamma, om man säger så, liksom. Kramade om henne och typ Vi hörs lite senare. sa jag. Det är bara att du hör av dig om det skulle vara att jag behöver komma eller nånting.

Och då skrev jag lite, och sen, sista sms:et fick jag vid halv två, för jag hade min mobil hela tiden, så då läste jag, liksom. Nej, men det är jättelugnt hemma. Det... Sover gott. och... och så vidare, för de hade varit på psykiatrin tidigare där, som jag förstod det, på tisdagen där. Så då hade han fått nån sömntabletter och ångesttabletter, liksom. Försöka kunna sova, för de sov ju inte så mycket. Så bara för att försöka få ner lite värden och sånt, som jag förstod det.

Onsdagen. Jag skrev Hoppas allting går bra hemma. liksom... Vad heter det, Det är bara att höra av dig så kommer jag. För jag jobbade inte så långt därifrån. Och sen vid 15.10 så skriver jag igen, för det kollade jag. Går allting bra? För jag hörde inte så mycket. Mamma och jag brukar ju ändå höras. Men jag tänkte på att m... eftersom jag tänker på att han var väldigt misstänksam på olika saker så kanske mamma inte hade mobilen precis bredvid sig, eller på sig, utan den kanske låg på nåt annat ställe. Då tänkte jag hon kanske inte svarar på grund av det.

Och sen så går allting jävligt fort. Det blir liksom... får en nyhetsartikel, och jag har alltid varit intresserad av brott, och såna saker. Så jag gick in, central... typ centrala Stockholm, en person hittad mördats, eller död eller vad det stod. Så jag gick in och kollade. Då stod det Södermalm ganska tydligt. Och då tänkte jag, det är ju där mamma och mina svärföräldrar bor, liksom. Så bläddrade jag ner, och sen ser jag på det här största stället som var precis nedanför, som mamma hade pratat om. Och sen så... kände jag bara helvete typ. Det är nånting som inte jag fick nån bra känsla av.

Och sen så gick allting jävligt fort, sen satt jag plötsligt i en polisbil utanför... lägenheten, liksom. Med hundra poliser och... och så vidare. Och det är väl det. Och sen så sitter jag här i dag, liksom, efter allting. Så att det är väl det jag kan återberätta, liksom. Som jag känner nu, liksom, som jag vet, och kommer ihåg. Det är det, liksom. Senaste veckan och lite relationer genom åren. Där... Sen vet jag inte så mycket mer liksom, som jag kan komma på här och nu, liksom, men...

FL2: Den här fredagen... Eller, fredagen, den här onsdagen. Du skickade ju först ett sms sa du, och frågade om allt var bra. Fick du nåt svar på det?

H: Det är som jag sa. Det kan ju vart... jag vet inte om det var på grund av att... att mamma inte hade mobilen nära sig, på grund av att han var väldigt misstänksam på olika saker. Så kanske, ja... Och det... det tänkte jag liksom direkt så här, ja men hon svarar väl. Men sen vid 15.10, att inte hon hade svarat från 8 till... till tre, det var ganska många timmar, kände jag. Och då var det liksom...

FL2: Och så skickade du ett nytt sms?

H: Sms. Ja, då skickade jag Går allting bra?

FL2: Ja.

H: Men då hade väl säkert allting skett redan. Så det var ju lite svårt för henne att svara då.

FL2: Mm.

H: Sen så var jag plötsligt bara där utanför lägenheten. Och så vidare.

FL: När du kommer dit, pratar du med nån direkt?

H: Ja, en jävligt otrevlig polis, kan jag säga dig. Ett riktigt otrevlig. Jag f... jag... ja, för jag hade pratat genom, Axel, sonen med en polis som hette Henrik. Och han sa, vad heter det, Sök efter Henrik när du kommer på plats.... Och då sa jag Självlart. För jag var ju fortfarande väldigt rädd, alltså, vad som hade hänt, och... Så kom jag dit och så sa jag så här Hej, det är troligtvis min mamma. Min mamma bor där uppe i lägenheten som det troligtvis har skett nånting. Och jag fick bara information om att det var en som jag pratat med, Henrik. Och så sa den här polisen Vem är du? liksom. Och då hade jag precis stått och förklarat vem jag var. Och då sa jag så här Ja, jag söker Henrik. Och den personen bara Ja, jag vet inte vem Henrik är. Och typ det var det jag fick. Och så bara stod vi och kollade på varandra.

Och... Det blev liksom så hära en väldigt specif... speciell, så hära, situation. Det var liksom... Jag kände, ska jag gå på den här personen och putta bort den och förklara att det är min mamma som bor där, ännu en gång, liksom? Men sen var det en som hörde... överhörde liksom. Och sa så här Kom med mig. Är det du som är Linus? Och då förstod jag att det var min mamma som hade hittats mördad, liksom. Alltså det var... det var nånting som bara slog mig, liksom. Det är min mamma som är... inte lever längre, eller, hit och dit. Och då sa jag Ja, det är det. Och då sa han Du kan följa med här. Och då sa jag så här Varför ska jag följa med? liksom. Bara, Vad är det ni vill? liksom. För att ni säger ju ingenting. utan... Då sa han Kom, vi sätter oss här.

Och då satte jag mig i polisbilen... Och de sa liksom inte så mycket, jag satt bara där. Alltså, jag satt... Det var helt tyst, jag satt bara så här och väntade, liksom. Så jag kollade upp lite lägenheten. Det kom massa mediamänniskor överallt, polisbilar, över hun... överallt, med piket. Jag fattade ingenting och satt liksom där och bara Vad är det som händer, vad gör vi nu? liksom. Fick liksom inga svar, och...

Så jag kommer ihåg att under tiden där, jag vet inte om det var en minut efter eller om det var hundra minuter efter, det har jag ingen aning om, men då fanns det ett fönster där jag hade stått och kollat ut igenom, för jag tyckte det var ganska fin utsikt mot just Skanstullhållat. Och han hade öppnat upp det fönstret och kollade ut mot där, platsen, alltså ut där vi var i polisbilarna och ingången var. Och jag sa, kommer jag ihåg, att Den där personen som står där uppe, det är ingen som bor där uppe. Alltså då började de, kollade upp, så hära, genom fönstret. Och då sa jag Men då är de i min läg... alltså i min mammas lägenhet. Så vad gör de där om det inte är min mamma, eftersom ni inte får säga nånting?

Och det fick jag inget svar på, utan då sa jag så här... Och sen typ, en fem minuter efter säger de så här Ja, men du är närmsta anhörig. Jag bara Till vem då? Och då sa de inte heller nånting. Så det blev så här... det blev som en komedi inne i den där jävla polisbilen. Alltså, jag kände, det blev så löjligt, alltså allting. Så att från bemötandet när jag kom dit till att folk säger att du är närmsta anhörig, till att det är inte... Och min flickvän är väldigt smart, som frågade Vart är hunden? ... Och då sa de att hunden är i en annan polisbil. Alltså, det blev ju så här tre svar som bekräftade att det var min mamma, min mamma och min mamma. Och det blev också så hära... Jag fattar att alla vi är människor. Eller, vi sa bara så här i alla fall att saker och ting inte alltid... men det är ju inte det roligaste och sånt där, men. Man kan inte sitta och säga i alla fall att... såna saker, att du är närmsta anhörig. Personen, det är nån annan i lägenheten och hunden är där, liksom. Då tycker jag att... då tycker jag man bara säger Vi får inte besvara nånting. och såna saker. Så det är väl det enda som jag tyckte var... som jag kommer ihåg, liksom, mer specifikt från polisbilen. Resten så, tyckte jag bara det var en konstig stämning... Men där har ni fram till onsdagen. Och till polisbilen, liksom.

FL: När du tittade på den här notisen, när du såg att det hade hänt nånting på Södermalm, vad tänkte du då?

H: Tänkte... Jag blev bara kall, jag släppte allting. Kommer ihåg jag satt vid da... Eller jag hade min mobil, så jag släppte bara telefonen, rakt ner, liksom. Tog upp den, gick till toan, kollade var Axel var, alltså på den här... Det finns då här... jag vet inte, men på Snapchat den här appen, kan man se vart en person är, befinner sig, om det var vart där om en minut, eller tio minuter eller två minuter, alltså det spelar ingen roll. Eller om en timme sen. Så såg jag att han var vid Ringvägen, precis där de bodde. Så jag blev ju lugn där och då.

Så då skrev jag till honom Är du hemma? Och då skrev han Nej, utanför. Och då släppte allting igen. Och då kände jag också att nu... nu är det kört, liksom. Det är nånting som har hänt. Det är nånting som inte stämmer överens, liksom. Och det var då jag ringde honom och fick f... Han berättade att han var i en polisbil, plötsligt, och då bara kände jag så här det här är inte sant... Och då... Och sen var jag där plötsligt, precis utanför.

FL: Fick ni prata nånting med varann, du och Axel, utanför där?

H: Inte när jag kom, utan de skjutsade oss på en avs... alltså på en plats lite längre bort. Och då fick jag prata med dem. Och sen var jag i deras mammas lägenhet över en timme efter... efter ett tag liksom, satt jag där. Men jag sa... alltså jag... jag har inte så mycket över... alltså minnen vad som hände där. Jag satt... vad jag... vad jag vet bara att jag frågade Tuva hur jag var, liksom. Hon sa bara att Du var väldigt lugn. Väldigt, så här, samlad, men liksom du sa inte så mycket. Och det är väl den information som jag fått återberättad liksom, där.

FL2: Hur gick tankarna för dig där? Du hade hunnit sett lite nyhetsflöde och så.

H: ... Vet inte om det var så mycket tankar, det var mer liksom så här var är min mamma, liksom. Vart är hon? Är det hon? Vem är det? Alltså, jag hade ju fortfarande inte blivit underrättad, liksom, vem det var. Utan jag blev underrättad dagen efter... Alltså när folk sa det till mig, bekräftat. Men jag blev underrättad... där och då, liksom, på dagen efter, på torsdagen. Ja, vid den här tiden förra torsdagen. Det var då jag blev underrättad på riktigt. Att det var min mamma som var bekräftad hittats död i lägenheten.

Men inte tidigare, som det stod i media, tydligen, att jag blev... att... att folk... eller, att vi var underrättade på kvällen, där. Och det b... jag... alltså, jag ville ju inte läsa nånting från media. Men mina morbröder som hade, vad heter det... Eller, min pappa hade ju läst det. Och han frågade Har du blivit uppringd? Och då sa jag Från vilka? Polisen. Nej. Har du blivit underrättad? Nej. Så att... det var den informationen. Jag fick informationen dagen efter att det var min mamma som inte lever längre. Så där. Och sen så är jag här i dag, liksom.

FL: (Tystnad 12 sek) Vi får beklaga lite, alltså å mina kollegors vägnar att det blev på det här sättet.

H: Yes. Ja, som sagt, jag sitter ju inte och beskyller er två, verkligen inte. Men, två timmar, det tycker inte jag är acceptabelt.

FL: Nej.

H: Som sagt. Och som sagt, jag skyller inte på någon förutom han som är misstänkt. Men två timmar för en person som... Det spelar ingen roll vem som har dö... alltså, vem det handlade om. Även om det inte ens var i närheten av min familj, eller det hade skett nån annanstans, i ett annat land, så skulle jag inte acceptera två timmar för att saker och ting ska ske... Det tycker inte jag är acceptabelt, oavsett om det är min mamma, som det tyvärr handlade om i dag, eller, för en vecka sen, eller om det är nån annanstans, så... tycker jag att det är åt helvete.

Det tycker jag är riktigt... Där känner jag mig sviken igen av samhället. Och saker och ting har skett efter det här stället, liksom. Och det är liksom... det är ingen vanlig situation för nån av oss, liksom. Men... saker och ting sker, saker och ting görs. Saker och ting görs rätt, saker och ting görs fel. Och i det här fallet tycker jag att det skötts... saker och ting har gjorts extrema fel, misstag. Jag vet inte vad man ska kalla det, men det har inte gått rätt till i alla fall. Och sen att det här, att min mamma har blivit mördad, det kan man aldrig förutspå, liksom. Men saker och ting runtom kan skötas bättre. Det känner jag, där har jag blivit extremt sviken. Och det... det kommer jag stå för resten av livet. Som i dag, som i morgon, som resten av livet, liksom. Där känner jag mig riktigt sviken, och runtom och hur situationen har behandlats och sånt.

FL: ... Det är fullt förståeligt.

H: Mm.

FL: ... Vi har ju naturligtvis lite frågor, som du förstår. Nu har ju du verkligen berättat mycket av det som vi ville veta.

H: Yes.

FL: Men det finns lite saker som vi går in lite närmare på.

H: Kan vi ta en paus, bara?

FL: Absolut, vi tar en paus.

H: Tack.

FL: Mm.

PAUS

(Ny ljudfil. Tidsangivelser nedan avser ljudfil nr 2)

FL: Då fortsätter vi. Klockan är 11:08... Linus, du benämnde ju att din mamma varit sjukskriven en period, i en tid.

H: Ja.

FL: vet du varför hon var det?

H: Hon hade högt blodtryck, den informationen jag fått reda på. Högt blodtryck. Sen lite bakgrundsinformation om det, liksom. Det var... hon var väldigt stressad över... eller, med skilsmässan och sånt. Det gick väl inte... Som sagt, skilsmässor kan väl vara positiva och negativa, liksom. Men hon var väldigt sliten på grund av det. Vet jag, stora delar liksom. Sen med... Jag vet inte om det var nånting hemma därifrån, men det skulle hon nog ha sagt till mig.

FL: Mm.

H: Vi stod varandra extremt nära, så att det var liksom därifrån hon...

FL: Vet du när hon blev sjukskriven?

H: Nej, tyvärr inte. Jag kan inte säga det exakt när.

FL: Nej. Var det innan flytten, då? Var det...?

H: Ja, det var innan flytt... Det var innan allt det där ens...

FL: Det var innan det, ja.

H: Ja. Hon kan... Det var innan flytten.

FL2: Våren, sommaren...?

H: Kanske ett år sen.

FL: Jaha, okej, ett år sen.

FL2: Så runt 2018 där nånstans.

H: Ja. Nånstans under 2018.

FL2: Och de separerade 2016, eller? När...?

H: Ja. Ja, det kan man väl säga, men på papperet blev det 2017, liksom.

FL2: Ja, okej, så efter... nån gång efter det...

H: Ja.

FL2: ... blev hon sjukskriven.

H: Ja, precis.

FL2: Och hur länge var hon sjukskriven, ungefär?

H: Kanske var ett år. Kan det ha varit? Jag vet faktiskt inte precis. Eh... Men ungefär, hon jobbade ju inte hundra procent i alla fall.

FL: Nej. Vet du om hon... vad gjorde hon under den tiden hon var sjukskriven? Hon jobbade lite, men hade hon nån annan form utav terapi, eller...?

H: Hon fick terapi. Ja, det fick hon.

FL: Mm.

H: Sen vilken typ av terapi. Det var liksom... hon ville prata lite, kanske om det här med skilsmässan.

FL: Mm.

H: Jag vet att mormor och hon stod väldigt nära. Nu var det liksom sju år sen redan. Att det började komma ikapp lite till henne igen. Vet du, såna saker. Hon trivdes väl inte riktigt i Liljeholmen. Sen vad de har snackat om mer konkret, det kan väl bara han och mamma, liksom...

FL2: Vet du var hon gick nånstans?

H: Jag tror det var där vid Liljeholmen. Är ganska säker på att det var i alla fall så här Liljeholmen, för jag tror jag träffade mamma efter hon hade varit där. Och jag såg alltid att hon var... hon var väldigt lugn efter såna saker. Kändes som hon fått prata lite om situationer, hur det var och sånt. Men man pratar ju som sagt olika till allihopa, liksom. Det gör man ju liksom. Som man pratar med sina bästa vänner... med sin målsägandebiträde, liksom. Men man pratar ju olika, liksom, med sina familj... man har ju olika jargong med allihopa. Så jag vet inte exakt hur det stod... var där, liksom. Men hon fick hjälp där i alla fall.

FL2: Men hennes jobb, trivdes hon bra där, och...?

H: Det gjorde hon.

FL2: Mm.

H: Hon har många nära vänner därifrån.

FL: Mm.

H: Det märker vi framför allt nu också. Efter den här situationen.

FL: Hade hon andra väninnor, utanför jobbet?

H: Ja, det hade hon.

FL: Är det nån du känner själv utav dem?

H: Ja. Bland annat hennes vän... bästa väninna liksom från Norge. Elin, heter hon. Aksen... hon... ni kan få information senare, men...

FL: Mm.

H: Hon har dem... dem... barndomsvänner... Det finns några, vet jag, utan problem. Sen, jag kan inte säga hur mycket de pratade, liksom.

FL: Nej.

H: Om det var varje dag, eller varannan dag, varannan vecka, eller hur det var. Men de... de pratade liksom. Hon har... hon har många vänner, det vet jag, liksom.

FL: Stod hon nära nån på jobbet? Nån som hon brukade prata med dig om?

H: Hon har liksom två-tre styckna där hon verkligen var... vad heter det... en som heter Isabella som hade jobbat i tio år... som... där, på tio år, på jobbet. Som rektor på skolan. Sen har vi en som heter Karin. Kommer inte ihåg hennes efternamn. Och sen en som heter Lena, jag tror hon heter Engberg i efternamn. Som också har jobbat där, som hon stod väldigt nära. Och sen var det en nu, så det blir väl några stycken, det... Dekea fanns det en som också... jag vet inte... jag kommer inte ihåg om hon jobbade där. Men hon var väldigt... Jag vet att de mycket åt middag och lunch.

FL: Vad hette hon sa du?

H: Dekea.

FL: Okej.

H: Jag kommer inte ihåg... Jag träffade inte henne så mycket, men jag vet att de träffades när de var typ i Grekland och såna saker. Så dem stod hon väldigt nära, liksom.

FL2: Och du sa Elin var en norsk barndomsvän?

H: Mm.

FL2: Är det nån annan som du kan namnge av hennes nära vänner?

H: ... Eh, tror en som hette Mia. Kommer inte ihåg hennes efternamn. Och vad heter det, en som hett Kristina Wilander.

FL2: Vad sa du, Kristina...?

H: Wilander.

FL2: Wilander?

H: Ja. Jag tror, Kristina Wilander. Ja. Det är liksom dem jag kan säga på rak arm, men, som sagt, hon vet ju liksom vilka som stod nära henne, liksom.

FL2: Om det var nåt som liksom Monika ville prata om, som kanske var lite betungande. Skulle det vara dig hon vände sig till då, eller vem skulle du då säga att det är hon...?

H: Både och. Beroende på vad det handlar om. Framför allt är det Elin. Och tidigare var det Bella, Isabella, där, som hade jobbat tio år. De hade extremt nära relation, för de kände varandra i över tolv års tid, tror jag. Det är liksom, tolv år, det skojar man ju inte riktigt bort, liksom. Det är många fina år och de... vi träffade dem i Thailand och var med dem där, och när mamma och pappa bodde, eller när de själva var utomlands. Nej, när de var i Sverige, menar jag, då åkte de på kryssningar bland annat tillsammans, de åt middag, de gick ut tillsammans, de festade, du vet, de gjorde mycket, de var på middagar hit och dit, och...

FL2: Var det Isabella och Monika då, eller umgicks de parvis, som familjer?

H: Som familj, ja, det var... precis. En familj. Vi var där.

FL2: Ja.

H: Men de... med... med... alltså, barnen var där. Men framför allt var det ju, Mikael tror jag han heter. Jag kommer inte ihåg, jag har inte träffat... Vi hade bara träffat Bella på sistone. Men Mikael och Isabella och Nicklas min pappa, och Monika min mamma, de hängde ihop, liksom. Men... Så det är det. Så det är väl dem skulle kunna säga så här, det är dem de pratar med. Eller, min mamma pratar med, liksom. Det är de uppgifterna... Där.

Och sen så klart hon pratar med mig också, men det är alltid speciellt, din mamma, och... det är liksom... Hon säger väl inte nånting... För att hon var väldigt beskyddande av sig, liksom. Men vi hade väldigt stark relation, liksom på det sättet. Vi pratade väldigt, väldigt mycket. Som sagt, som jag sa tidigare, alltså, vi var liksom... hade jag det tufft i livet så vände jag mig alltid direkt till henne. Det fanns inga konstigheter, liksom. Och jag vet att vi pratade mycket om när det var skilsmässa, och livet liksom, tjejer, innebandyn. Livet, skola, jobb,

allting. Så vi har... Det var liksom, när hon gick bort så var det liksom halva Linus som gick bort, också. Så det är väl... Men vi, vi pratade mycket, men det är de, framför allt de två personerna som jag nämnde. Elin och Isabella. Som... Han har säkert nån annan information. Det vet jag.

FL: Jag... Pratade din pappa och Monika nånting med varann?

H: Ja, de pratade, men inte såna saker.

FL: Nej.

H: Inga känsliga uppgifter.

FL: Men de kunde ha kontakt i alla fall?

H: Mm. Det hade de... Fika, luncher och sånt.

FL: Mm. Så det var ingen osämja så, att de inte ville se varann?

H: Inte sen ett år tillbaka. Första året, första ett och ett halvt år, pappa har lite mer information om det dära, men då vet jag i alla fall att de... pratade. Eller, inte pratade alltså, det var inte alltså nån bra relation, liksom. Och då tog jag väl mycket mammas... mammas ställning, liksom. Så då gled väl jag och pappa lite från varandra, men... Det är jag väl glad, att jag tog mammas ställning i dag, liksom.

FL: Mm.

FL2: Men om jag har förstått dig rätt så var det 2016 då som Monika träffade Joakim?

H: Mm, de hade jobbat en längre tid. Men det var då det hära, som jag förstått det, började bli lite mer... Och där kan ni till exempel prata med Isabella om. Med tanke på att hon var ju mer på plats, liksom. Men mamma presenterade vem Joakim var under sommaren 2016, vem... Det fanns en person. För de hade... som jag har förstått det, och enligt mamma, att de hade aldrig liksom vart på det sättet, liksom, hållt på på det sättet, utan... men det fanns ett intresse, som mamma, inte bollade riktigt med, men hon nämnde. På grund av att vi stod väldigt nära varandra.

FL2: Och det var också anledningen till att dina föräldrar då separerade, om jag förstått det rätt?

H: Ja, det blev väl det.

FL2: Mm.

H: Det blev väl det till slut, liksom.

FL2: Mm.

H: Men där kan ni ju prata liksom med... med Isabella, liksom. På det sättet.

FL: Tänkte fråga lite om det här med... Du jobbar ju på bank, på Danske Bank.

H: Mm.

FL: Hur kom det sig att du hjälpte till, eller att du var delaktig, vad jag förstår, i... med, när

de gjorde sina bankaffärer? Var det så att du...?

H: Aldrig.

FL: Nej du var inte det?

H: Aldrig.

FL: Okej.

H: Det... jag tror det finns säkert inspelat, men jag sa jag har aldrig varit det, för jag jobbar inte ens med den biten.

FL: Okej. Nej, det säger du att du inte har gjort.

H: Ja. Jag jobbade med AML, så här penningtvätt, motverka det.

FL: Mm.

H: Så att jag har ingenting med banklån eller nånting att göra på det sättet. Finns inte på världskartan.

FL: Ingenting sånt. Nej.

H: Alltså, det går inte för mig ens. Alltså, jag kommer inte in... Jo, jag kanske kommer in i det systemet, men jag kan inte göra nånting.

FL: Mm.

H: Och få se, jag har jobbat där en... en månad, och jag sitter inte ens med de frågorna, så att de...

FL2: Men det är Danske Bank du jobbar på?

H: Ja, det är det.

FL2: Mm. Sen en månad tillbaka, eller hur länge hade du jobbat där?

H: Nej, jag har jobbat där sen... februari tror jag det blir, början av februari. Eller om början... början av mars blir det.

FL2: I år?

H: I år.

FL2: Mm.

H: Så att, nej ingenting med såna sa... frågor att göra. Framför allt, det blir ju liksom... Vi får ju inte ens jobba med familjefrågor, liksom. Som en bank liksom. Vi kan inte... vi får inte hjälpa, så att... Plus att jag känner inga som jobbar med det på Danske Bank heller.

FL2: Så du har inte haft nån insyn alls i det här lägenhetsköpet?

H: Ingenting. Jag vet inte ens hur mycket lån de har tagit, liksom.

FL2: Nej.

H: Så jag har ingen insyn alls där.

FL2: Vet du vad lägenheten kostar?

H: Ja, det vet jag. 14 miljoner. Men jag vet inte hur mycket lån de har tagit och sånt. Det har jag ingenting med.

FL2: Och du vet inte hur mycket respektive har, liksom lagt in?

H: Puttat in, nej. Jag vet bara att Joakim lade in mer, liksom. Och det är väl förståeligt, med tanke på att han har betydligt bättre lön, och... och så vidare.

FL: Pratade mamma nånting med dig om...?

H: Om lägenhetsköpet?

FL: Ja. Och de här...

H: Hon bollade väl lite frågor med mig, liksom, med tanke på att jag jobbat med de frågorna på Swedbank. Hon frågade liksom... Alltså, min mamma var liksom... Hon... Det här med ekonomi, det var inte det roligaste. Hon tyckte det var, inte jobbigt, men hon tyckte liksom att... Saker och ting löser sig, det var det hon sa, liksom. Det... Men hon... hon frågade väl bara lite l... alltså, lite frågor runt om det. Då sa jag lite tips, och då nämnde jag väl det här om att det är väl viktigt att ni skriver nåt avtal eller nåt, så att det blir rätt.

FL: Okej.

H: Det är väl det vi liksom... Det var inget speciellt, liksom. Hon ka... hon har ju köpt lägenhet och hus förut, liksom. Så det var ju inte första gången, liksom.

FL: Nej.

FL2: Vad sa hon då, när du sa att det är viktigt att ni skriver rätt i avtalet?

H: Hon sa väl liksom Ja, det där löser sig. Men tack för informationen, Linus.

FL2: Vet du hur det här slutade till slut? För det här var i mars, om jag förstod dig rätt, som det här...?

H: Ja, jag tror det blev 90-10.

FL2: Det blev 90-10?

H: Ja.

FL2: Och var hon okej med det?

H: ... Det var som jag sa till er, det var så mamma fungerade. Är livet bra så är livet bra, liksom. Sen om det är 90-10 eller så hära, det är för henne, liksom... Ho... Det är klart att hon tyckte det var väldigt märkligt att en person som han lever med dagligen och har köpt en lägenhet med, skriver på morgonen 90-10 respektive, som inte... som har kommit avtal om. Och det vet jag att pappa också nämnde. Det berättade inte mamma, men pappa sa att det är

viktigt att ni skriver rätt uppgifter liksom... Ja, men, hon var väldigt så. Alltså, hon var liksom... eller, ja. Mina morbröder också. Det är liksom, okej, det är så liksom. Men jag vet att det var ingenting hon kände sig trygg med, det vet jag. Det vet jag, för det...

FL: Hur vet du det?

H: För att hon sa det själv. På det... alltså, på det sättet som jag pratade med henne... Så här, när hon presenterade, eller presenterade det, utan när hon förklarade för mig hur avtalet var skrivet och sånt, då sa hon det. Och det var under sommaren hon berättade det hära, att kanske juni-juli. Att det var... det var inte helt okej, men...

FL: Hon kände sig inte helt nöjd med det, har jag förstått det som.

H: Nej, och det sa jag, det förstår jag. Men vill du att jag ska prata med Joakim om det? Och då var det så här Nej, nej, nej. Alltså, det var så hära, nej. Och då blev jag också så hära, okej, då gör jag inte det. Hon... då ska inte du... då sa jag Det är viktigt att inte du betalar lika mycket på lånen heller, då. 50-50, liksom, det skulle vara så på lånen också. Det kommer jag ihåg att jag sa. Men sen såg jag att mamma tyckte det var en lite jobbig situation prata om. Och då släppte jag det, liksom... Det är väl det, liksom.

FL: Du sa att du står... Barnen, som du säger, då, Axel och...

H: Alma.

FL: ... Alma nära. Eller i alla fall en utav dem. Har ni pratat med varann nånting?

H: Efter det här?

FL: Ja, liksom, under tiden ni har liksom försökt att bli en familj, och umgåtts.

H: Under de här två och ett halvt åren, menar du?

FL: Mm.

H: Ja, jag och Alma kom väldigt nära varandra.

FL: Mm.

H: Axel, liksom, han är... han var som våran lillebrorsa, liksom. Du vet man... inte mobbade honom, men man skojade lite med honom. Men han var ändå med, liksom. Väldigt snäll, liksom. Likaväl som Alma. Alma hade väl lite... problem med sig själv lite så, kan man väl säga. Och vi pratade lite om det, och pratade lite om henne, och... Hon gjorde slut med sin kille, vi pratade lite om det, liksom. Stöttade henne i lite såna saker, och...

FL: Mm.

H: Vi började väl få ett band sista månaderna här, jag och Alma på riktigt, liksom. Vi pratade mycket om saker och ting. Det gjorde vi. Men jag kan inte säga att vi... kanske var den här syster och brorsa-relationen, som det kanske blir när man är liksom i familj-familj, liksom. Biologiskt, liksom.

FL: Nej. När det var så där hemma, som du ju ändå beskriver, att du kunde känna och upptäcka att det var lite jobbigt för... för mamma och så där, att det...

H: Sista veckan menar du?

FL: Ja. Stökade... Vet du om hon eller Axel då kanske också upptäckte det här, och ringde de sig och sa nånting, eller? Om det? För de...

H: De var väldigt så hära... Det är en helt annan situation. Det var väl lite jag mer som var lite drivande att nånting måste... vi måste... han måste få hjälp med nånting, typ. Och sa att, liksom...

FL: Mm.

H: Men då var hon lite så här motsägande, Men nu känns det bra och det är lugnt hemma. och... och sånt dära. Sen vet jag väl att Axel och Alma hörde jag väl när jag hade pratat med dem... Eftersom han inte lyssnade på mig eller mamma, så får ni säga till honom. Vi får åka in, ta lite tester, och se lite vad som händer. liksom.

FL: Mm.

H: Och då var det så här... då satt de... Men det var liksom... Det ångrar jag kanske lite i dag att jag inte körde på lite mer, liksom. Det var så här... Nu tar jag... Skulle det vart min mamma eller min pappa som var i den här situationen, då skulle jag tagit dem och lyft dem och så åkt raka vägen, liksom. Det, liksom, får vara lite action. Och det var väl det här lite med latheten. Tillbaka till det, liksom, att... På de bitarna.

Men det var en speciell... alltså, en situation för oss alla, liksom. Allting kretsade ju om det dära hela tiden. Man fick tänka vad man skulle göra, vad man fick säga, fick man kolla på telefonen, kunde man sitta där, kunde man sitta där. Och det enda jag hade i åtanke var liksom att jag såg min mamma, liksom. Och det vet jag att jag frågade henne flera gånger, att har de... har det hänt nånting, alltså har han rört dig eller nånting, för jag visste ju inte riktigt hur tillståndet var hemma, liksom, eftersom inte jag var där. Och då sa hon nej. Sen vet jag inte mer om det. Men vi hade ett starkt band, jag och Alma, på det sättet liksom. Vi pratade mycket om varandra, visste mycket om varandra och sånt där.

FL: Sa din mamma till dig, vid något tillfälle, nån gång, att... Joakim, eller om hon... han hade gjort nånting mot henne? Fysiskt?

H: Inte fysiskt, men psykiskt, ja.

FL: Inte fysiskt, men psykiskt.

H: Psykiskt. Och...

FL: Vad... vad rörde det sig om då?

H: Nej, men lite så hära... Och det var inte... det var inte bara nu, med de här anklagelserna, eller, du vet Hur kunde du göra så här? Eller att han... mam... han blev... mamma... eller, han sa att mamma hade drogat honom på grund av några tabletter som han hade fått på psykiatri, liksom. Lugnande, liksom. Han tog dem inte ens. Alltså, det... det liksom... det var väl det, och sen hade väl det varit nån gång hemma i lägenheten, att de hade varit i diskussioner om oss barnen, liksom. Och då hade han sagt typ att men då kan väl du... du och Linus ta ditt pick och pack, och så drar ni härifrån. Eh...

FL2: Vet du när det var?

H: Det var väl precis när jag och min flickvän hade köpt lägenhet, lite efter jul, där,

januari-februari. Då var det väl nån diskussion, tror jag. Jag tror det var där och då. Och då hade väl mamma sagt typ så här Ja, men Linus har egen lägenhet. typ. Typ ho... alltså, på det sättet som jag... Mamma berättade det, hon tyckte det var väldigt jobbig situation, men sen kom de överens igen, liksom. Om... m... Det är väl det som jag har, alltså... och tryckt på lite så här, vissa punkter med mamma. Och det var väl kanske så han var. Jag vet inte. Men mamma var liksom så hära... Det är det jag vet som mamma tog väldigt illa upp av, liksom. Som sagt, jag vet inte vad mamma hade sagt heller. Om hon sa nåt värre, eller om hon kanske bara tog emot det och inte sa nånting, det inte jag. Skulle jag känna min mamma rätt... så sa hon väl ingenting. Hon var sån liksom.

FL: Mm.

H: Hon... hon ville inte göra nån annan illa, liksom. Psykiskt som fysiskt, liksom.

FL2: Du har ju nämnt för oss att du ändå uppfattade din mamma som väldigt glad för Joakim.

H: Ja.

FL2: Är det... har du känt så, om du ska beskriva deras relation?

H: Ja, det var en fin relation, liksom. Det var väl inget... Det beror väl på vad man jämför det med, liksom. Mamma och pappa hade en annan relation när jag växte upp, med mycket bus, och mycket roliga saker som skedde. Här var det ganska lugnt, liksom. Mamma var lugn, han var lugn. Lite väl lugn, tyckte jag han var... Mamma var liksom... Jag hade min relation med mamma, jag hade ingen relation med Joakim på det sättet, liksom. Men det var en bra relation, liksom. Inga tecken på nånting, liksom, vad jag märkte. Det är som jag sagt till er tidigare, i början liksom att, jag tyckte bara att jag kände inte honom, och så vidare, och så vidare. Men inget speciellt, skulle jag kunna säga.

FL: ... Har du nån gång hört om hans arbete, har han själv sagt nånting om sitt jobb? Nåt om det var stressigt, eller nånting som låg på, eller nåt annat som han var bekymrad över vad gällde sitt jobb.

H: Han var som sagt... han var inte... han sa inte så mycket, som jag sa till er tidigare, om såna saker. Det var nån gång när jag kom hem till Liljeholmen, jag tror det var tidi... tidig sommar liksom, i år. Då hade både chefen, tror jag fått cancer och hans bästa vän hade cancer. Som var... som han, tror jag var väldigt nära, Henning, som är så hära, äger bolaget. Och de pratade ju typ varje dag. Och så hans bästa vän som är barndomsvän, som jag också träffat flera gånger, jättesnälla, som jag också har träffat... och de... båda de hade åkt på cancer, liksom. Och det såg jag att det tog väldigt illa på honom. Och då fick jag också en sån här kram, ganska så här lugn och... såg han gråta lite, och sånt där, och så pratade vi lite om det, liksom.

FL2: Det var Henning, sa du, det var...?

H: Chefen.

FL2: Han som äger bolaget.

H: Ja, den som äger, från Norge.

FL2: Och vad hette den andra personen?

H: Kommer inte ihåg hans namn.

FL2: Nej, okej.

H: Men barnen kan väl det, och de har varit, jag har träffat dem. De bor i Värmland. Så de bor en liten bit ifrån, men de har jag liksom... Det är väl det han har pratat... som sagt, det är väl det han har öppnat upp sig för och pratat lite om och vi satte oss och pratade lite om de bitarna, och... Men jobb har han väl aldrig riktigt... Jag har ju bara frågat honom lite som jag tyckte han var. Jag tyckte han gav mig goda tips i jobblivet, liksom. Det är väl det, liksom. Men han... det var inget han pratade, att nu går ba... företaget jättefint och jag har sålt in det här.

Fick vi reda på att de hade... Det (ohörbart 00:23:21) med företaget att det gick bra. De hade det här Löwengrips, Isabella Löwengrip, det fick jag väl reda på lite innan, att de hade gjort det här avtalet, och var glad, alltså, det var en rolig grej för honom. Och sen att typ i nu... sept... oktober-september så tror jag att Justin Bieber... alltså, jag har inte så koll på det där, men att hans tjej skulle komma hit. Och det satt han och berättade för mig och Tuva. Och det var säkert bara för att Tuva är tjej, och kan det här lite med hans flickvänner, du vet, stor grej, liksom. Och då så frågade han om vi ville komma och kanske hälsa på, eller, beroende på vart de bor så kanske vi kunde fått tagit... eller, jag brydde mig inte, men för Tuvas skull. Och det är väl det mesta han har öppnat upp sig för mig och... på det sättet. Men siffror och... nånting om sånt, nej.

FL: Nej.

H: Inget mer där, liksom.

FL: Nej.

FL2: Tänkte, du nämnde tidigare här... Du beskrev den här sista veckan, när han låg i knät, i Monikas knä i soffan.

H: Mm.

FL2: Så nämnde du nåt om hans blick, innan han gick in direkt och lade sig och sov, sa du.

H: Ja.

FL2: Så beskrev du den här blicken. Är det en blick du har sett tidigare hos honom, eller var det här första gången du har sett det?

H: Det var när vi köpte... eller, köpte, när vi hyrde de här mopederna.

FL2: Ja.

H: Då har jag sett den.

FL2: I Spanien, som du pratade om.

H: Ja, den första sommaren. Och sen när vi har spelat lite, som jag sa, sällskapsspel, och lite när man har pratat med honom, liksom. Liksom, att han inväntar svaren, liksom. Sen pratar han. Men väldigt lösa... han säger ju inte så mycket, men då kan han besvara lite frågor, och prata lite, och fråga lite hur det gick på jobbet och sånt. Men inget mer. Nej. Det var inte så att jag kunde sitta och prata med honom om... mitt liv, liksom. Det var inte den relationen... Och... Men det var väl då jag hade sett den blicken mer tydligt, liksom. Men inte annars.

FL: (Tystnad 11 sek) Vi ska runda av här.

A: Jag har bara några...

FL: Kanske har några frågor till, absolut, absolut.

A: Tänkte jag så här ta efter.

FL2: Jag tänkte, vet du koden till din mammas mobiltelefon?

H: ... Hon har haft 101010. Men det reagerade jag också över, nu när du nämner det. Det var... Jag skulle... Jag hade mammas telefon, med tanke på att han, Joakim då, i det här fallet var lite så här kontrollgrej. Så då testade jag 101010 men det gick inte. Alltså, det gick inte att öppna den. Så jag ville ju inte låsa den. Alltså, nu är det ju en iPhone, men jag fick inte upp den, så att jag vet inte om hon har ändrat... Så jag vet faktiskt inte vad det är för kod. Nej. Nej, jag vet faktiskt inte.

FL: Du beskriver att du tog med den ut när ni lämnade lägenheten vid det där tillfället.

H: Ja. Och det var bara för att ingenting av mammas... För jag visste ju inte vad som hade hänt.

FL: Nej.

H: Jag visste ju inte om vi aldrig skulle komma dit. Eller, alltså du vet, jag visste ju ingenting, så jag tog ju bara med det jag såg, fortast, liksom.

FL: Ja. Mm.

H: Det är väl det, liksom. Men telefonen, koden, kan jag faktiskt inte.

FL2: Nej.

H: Ingen aning faktiskt. Alltså, om inte jag tog fel två gånger, liksom, två-tre gånger där. Men det är 101010, hon har alltid haft det.

FL2: Mm... Jag tänkte också, innan du kommer in här, den här sista veckan du har beskrivit för oss så väl. Var de sjukskrivna från sina jobb då, eller?

H: De blev ju det.

FL2: Mm.

H: Framför allt Joakim, alltså, han var väl inne nån gång på jobbet, tror jag... Men det här kan du ju prata kanske med Henning om, chefen där. Som ändå har haft dagligt kontakt, och jag tror han träffade honom de senaste dagarna också.

FL2: Och din mamma kunde inte heller jobba?

H: Nej, hon orkade inte, hon var helt slut, stackarn. Men de... de var inte hemma. Och det såg jag väl att det kom upp på media, liksom, att det var bekräftat att de var hemma, men de stämmer. De var hemma. De var hemma sen onsdagen tror jag. Onsdagen-torsdagen där.

FL2: Mm.

H: När allting drog i gång, veckan innan. Till sista dagarna... Det är det jag vet om den frågan, liksom.

FL: Mm.

A: Mm. Jag har bara några få frågor, om det går bra, Linus?

H: Självklart.

A: Jag tänker, du fick ju här tidigare frågor om hans arbete. Jag tänkte, är det nånting du har tänkt på gällande hans arbetssituation som du har reagerat på?

H: Ja, det är väl att han har jobbat väldigt mycket.

A: Ja.

H: Han kanske jobbar... För mig är det normalt åtta timmar, han kanske jobbar tio timmar. Kommer hem, väldigt sliten på det sättet, kanske. Sover inte jättelänge. Och jobba. Har gjort det i många år, liksom.

A: Mm.

H: Det är liksom inte en veckas jobb eller två veckors må... alltså, man vet om det är två månader, utan det har pumpat på, liksom. Åkt utomlands och jobbat, liksom.

A: Mm.

H: I många år, som jag förstått det, berättade mamma också, liksom.

FL: Mm.

A: Sen tänker jag, du har återkommit till nånting som du benämner som kontrollgrejer.

H: Mm.

A: Skulle du kunna utveckla det? Vad menar du med kontrollgrejer? Som Joakim gör, alltså vad är det? Är det ett visst beteende, eller?

H: Ja, det är lite det här med att man satt och pratade med honom, om man säger så.

A: Mm.

H: Att... Det blev som att han skulle ha kontroll över situationen. Vi... Jag skulle kunna ha suttit med honom så hära. I typ en timme, tror jag. Alltså bara sitta och kolla på varandra. Utan att han sa nånting. Och det tror jag att Jo... han måste ha första kontrollen. Han måste ha kontroll på saker och ting.

A: Mm.

H: Han behöver ha kontroll på allting, liksom. Och det var alltid så, typ om vi skulle gå och handla, eller. Han frågade alltid Vad ska du göra? Från början tänkte jag, men det är väl bara en snäll fråga. Men det blev det här om att Vad ska du göra? Vad ska du göra? Inte så här typ att... inte så här pressande, men ändå lite så hära frågande, och... och det var väl...

A: Var han kontrollerande mot din mamma?

H: Ja, det tror jag ändå.

A: På vilket sätt?

H: Jag tror att han hade väldig koll på vad mamma gjorde om dagarna.

A: Mm.

H: Och jag vet att mamma ville byta jobb... Känslig uppgift, men jag vet att hon ville byta jobb. Och hon hade erbjudande från, så här, olika kliniker... Då vet jag i alla fall att... Jag vet inte om det blev nånting hemma på grund av det, alltså förstår du vad jag menar, den här situationen, jag kommer inte ihåg det. Men jag vet att mamma (ohörbart 00:30:55) och folk slutade runt mammas omgivning, på grund av Joakim, som jag förstått det. Men det här är uppgifter jag fått på sidan om. Men den som var kvar var mamma. Och jag sa till mamma Det kanske är bra om du får sluta, du får ny miljö. och sånt dära. Och det tror jag, att där höll Joakim väldigt hårt om att mamma skulle vara kvar. Det är jag ganska säker på.

FL: Beskrev mamma nån gång vad som... vad det var som hände på jobbet?

H: Hur menar du då?

FL: Ja, i det du säger, att hon... att många slutade, och...

H: Nej, men... Lätt information att få. Jag vet att han inte var omtyckt i branschen. Väldigt illa omtyckt som person, men tillbaka till kontrollbehovet så, det är väl en grej, liksom.

A: Mm... Och hur länge har det... det liksom pågått, skulle du säga?

H: Just om jobbet, tänkte du på?

A: Nej, alltså det när han haft kontroll över din mamma, ungefär hur lång tid? Alltså vad har du märkt?

H: Ja, vad jag har märkt så är det kanske... över ett år.

A: Ja, okej.

H: Det här är liksom...

A: Mm.

H: Det var mycket så här, vet du vad, typ jag kom hem, mamma var inte hemma, men Joakim var hemma. Och så var det typ så här Ja, vet... Det är klart jag frågade Vart är mamma? liksom. Och det var nästan som att han bara Ja, vet inte du vart mamma är? För jag vet inte heller. Ja, det var lite såna frågor, och... Mm, på de bitarna, liksom. Och det är lättare för mig att tänka i dag, liksom. Och min pappa var väl också väldigt svartsjuk, så att det blev väl att mamma har gått från en... en man som var svartsjuk till en annan man som var svartsjuk. Och det tror jag att mamma hade väldigt svårt att acceptera för sig själv.

FL: Mm.

H: Men jag såg vissa drag som var likn... Jag kan inte sitta och bara säga hur det var exakt, för att jag kan int... Det är väldigt svårt att uttrycka mig precis, men jag såg de dragen. Typ som när mamma var ute och äter middag nu, när man tänker efter, så var det också det hära kolla mycket på mobilen, fråga Ringde mamma? Kolla mycket... Alltså, det var... det var det hära, det har jag sett förut från min pappa tyvärr, tidigare. Och det blev det hära att, kontrollen liksom... Och det störde jag mig väldigt mycket på, med tanke på att jag sett det med egna ögon hemma hos mi... tidigare hemma, då, liksom, mamma och pappa, liksom. Och det tror jag mamma hade svårt att erkänna lite för sig själv.

A: Då har jag inga fler frågor i nuläget.

FL: Mm. Vet du om... hade Joakim några intressen, alltså fritidsintressen?

H: Hockey, för att han har spelat det sen tidigare. Lite fotboll, kunde prata lite fotboll, och tror han hade... tror han hade lite allmänt sportintresse, liksom.

FL: Men inget sånt här som han gjorde kontinuerligt, eller gick på eller så?

H: Nej. Nej. Det var inte så att han åkte och kollade på Djurgården hela tiden, liksom. Det var inget sånt.

FL: Nej. Och nån bästa kompis?

H: Det är han i Värmland.

FL: Han som du nämnde. Mm.

H: Ja.

FL: Mm.

FL2: Du nämnde att han hade ganska långa arbetsdagar i ditt sätt att se det.

H: Mm.

FL2: Tio timmar. Var han på jobbet tio timmar, eller kunde han gå till jobbet, och sen jobbade han hemifrån, eller, hur såg en...?

H: Han ut... han utgick alltid från jobbet. Det är jag ganska säker på.

FL2: Så när gick han hemifrån, ungefär?

H: Nu var ju inte jag där så mycket, men när jag väl såg det, så kanske det var... beroende på, då, kanske vid... Jag gick kanske vid sju, han kanske åkte vid... nån minut efter, eller, alltså, beroende på.

FL2: Mm.

H: Men han kom alltid hem sist, det vet jag. Kom hem alltid vid sex-halv sju. Såna saker. Han satt alltid liksom på telefonen, typ och läsa... läsa sina mejl typ en kvart, berättade mamma, på morgonen liksom typ, vid halv sex. Så gick han in och lade sig och vilade... eller, sov, vilade, det vet jag inte. Och sen upp på riktigt, då, och då hade han typ säkert... det var säkert en rutin för honom, det vet jag inte, men läsa mejlen, gått upp... eh... och sen... eller, gått och lagt sig och vila, sova, och sen gått upp en timme senare. Och sen ut på jobb

igen, då. Så mycket var ju liksom... navet var ju liksom runt jobbet.

FL2: Men i den här lägenheten på Ringvägen, hade du ditt eget rum där?

H: Inte eget rum, på grund av att jag hade egen lägenhet med min sambo, men de höll ju på att fix... jag fick ju det när de flyttade till Liljeholmen, då gjorde de om ett rum till mig.

FL2: Mm.

H: Men just i, däruppe, det var som... jag sa som... nyb... mamma var ju alltid så här Men det är klart jag vill ha dig här. liksom. Och... men det var liksom där uppe, där det var varmt, om man säger så. Där de... där han påstod att det var varmt.

FL2: Mm.

H: Men... där ju... de skulle fixa tv och... Jag hade en tv sen... som jag hade gett bort till dem, men... om man säger så, som jag sa Men den kan ni ha, för vi har ingen användning för den, ta den. Tänkte om jag har en tv där, men det... så att jag fick lite... lite känsla där, liksom. Men det var inte så att jag hade ett eget rum. Men mamma hade ändå... Hon gjorde alltid så, hon fixade mina kläder, så lade hon in dem först, liksom.

FL: Hon tänkte på dig där.

H: Ja, precis.

FL2: Tänkte på en sista fråga också. Innan din mamma... Vi pratade ju om hennes intressen, och då nämnde du att hon tyckte mycket om att resa utomlands och så där.

H: Mm.

FL2: Vad tyckte hon om att göra annars?

H: ... Mm. Eh... Annars, liksom?

FL: Hade hon några speciella intressen?

H: Jag vet inte om det är en tjejjrej, men shoppa, (skrattar) och vara med vänner och så dära.

FL2: Mm. (skrattar)

H: Det är väl det, liksom. Hon älskade att kolla på mig på innebandy, liksom.

FL2: Mm.

H: Och sen hade väl jag och mamma i vårt... Eftersom vi var från Norge, eller halvnorsk, och mamma var helnorsk, så satt vi väl och hånade svenskarna med att de inte var så bra på skidsport och såna där grejer. Det var väl det, liksom. Vi kollade mycket på skidor, för att mamma var uppväxt på det sättet. Så det var väl det (skrattar) om man säger så. Det var de intressen. Sen hade inte hon några specifika intressen på det sättet.

FL2: Mm.

FL: Då så, Linus, då avslutar vi här, då. Klockan är kvart i tolv.

Utskrivet av: AL

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Diarienumr

5000-K1036137-19

Hörd person

Mosbaek, Terje

Personnummer

Den hörde är
VittneID Styrkt
JaSätt
Norskt körkort

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörd upplysningsvis gällande mord på Ringvägen 106, Stockholm 2019-08-23.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvarare/ombud önskas

Försvarare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Marika Karlsson

Förhørsdatum

2019-08-23

Förhör påbörjat

13:09

Förhör avslutat

14:05

Förhørsplats

Bergsgatan 48, Stockholm

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Ljudbandsförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

MK

Konceptförhör

Berättelse

Förhör med Terje Mosbaek, bror till den avlidna Monica.

Förhørsledarens frågor och anteckningar skrivs i kursiv stil.

Förhöret spelas in på ljudfil, som arkiveras med ärendet. Nedan följer en detaljerad sammanfattning av förhöret.

BAKGRUND

Terje ombeds berätta lite om sin bakgrund.

Terje uppger att han är sambo med Marie Halvardsson. Tillsammans har de en dotter, Filippa Mosbaek. De bor i Norge. Terje arbetar som transportkoordinator i Norge. Terje har två syskon, Monica och Arild. De har en bra och stark syskonrelation. Terje har en nära relation till sin syster Monica. I och med att de bor långt ifrån varandra talar de ofta i telefon. Deras far dog 1995 och modern dog 2012. Monica tog moderns död mycket hårt. Det gjorde alla syskonen. De stod varandra väldigt nära. Alla syskonen har en stark relation.

Terje berättar att han brukar träffa sin syster Monica ca 4-5 gånger per år. I år har de träffats mer än de brukar. De träffades mycket i somras. Helgen den 17 maj (Norges nationaldagsfirande) var Terje med familj i Sverige och besökte Monica och hennes sambo Joakim. Sedan var Monica och Joakim och besökte Terjes familj i Norge i mitten av juli. Därefter var återigen Terje med familj och besökte Monica och Joakim i slutet av juli (vecka 30). Efter det har de inte setts.

Sist de sågs (vecka 30) var allt som vanligt. Monica var lika glad som vanligt och Terje kunde inte se något som var fel. Hon verkade nöjd. Det har inte varit något som tyngt henne. Inte förrän nu, sista veckan.

Terje och Arild bor tillfälligt hos Nicklas Jonsson, Monicas ex, som också är far till Monicas son Linus. Nicklas bor i Järfälla. Linus bor tillsammans med sin flickvän i egen lägenhet.

MONICA SOM PERSON

Terje ombeds beskriva Monica som person.

Monica var en väldigt snäll och ordentlig person. Hon var snäll mot alla säger Terje. Hon arbetade som lärare för hudterapeuter på Elisabethskolan i Stockholm. Det har hon gjort i ca 10 år. För ca ett år sedan var Monica sjukskriven. Det var mycket på jobbet, hon hade det tungt och hon var nervös. Terje tror att det var en konflikt mellan Joakim och Monicas gamla chef "Bella" som Monica tyckte var jobbig. Det blev ett eller annat fel där, säger Terje. Monica har inte velat prata om det och Terje har inte velat fråga heller. Terje berättar att Monica pratat en del med Terjes sambo, Marie så kanske hon vet mer? Terje tror att Joakim var chef både över Marie och Bella och att det blev något strul när Joakim och Monica blev sambos. Monica började jobba heltid igen våren 2019 och det har gått bra. Vad Terje vet så tog inte Monica några mediciner. Terje vet inte vilken inkomst Monica hade.

HÄNDELSEFÖRLOPP SISTA VECKAN (ONS 14 AUG - ONS 21 AUG 2019)

Den sista veckan har Monica mått dåligt. I lördags, dvs den 17 augusti, kontaktade Monica sin son Linus, som kontaktade Terjes bror Arild. Arild försökte ringa Terje, men Terje var på uttryckning på sitt jobb under lördagen så Arild hade inte fått tag i honom.

Terje ringde Arild på söndagen (*den 18 aug*). Arild berättade då att Linus, under telefonsamtalet igår, hade berättat för Arild att Joakim "slet med psyket", dvs mådde psykiskt dåligt. Joakim hade blivit psykotisk, han var som i ett slags psykotiskt tillstånd. Det här ska ha börjat i onsdags, (*dvs den 14 aug*). Det hade börjat med att Joakim reagerat över att det var väldigt varmt på loftet i den nyinköpta lägenheten på Ringvägen 106. Joakim hade frågat Linus om inte han tyckte det var varmt på loftet. Som Arild förstod på Linus hade det inte varit så varmt att Linus reagerat på det. Joakim hade "klickat helt" och haft anmärkningar på kylanläggningen i lägenheten.

Linus hade även berättat för Arild att Joakim reagerat på att klockan på kaffemaskinen visade felaktig tid, trots att den gick som den skulle. Linus hade varit i kontakt med Monica och Joakim och träffat dem för att försöka hjälpa Joakim. De kände ju att det här inte var bra. Joakim blev liksom avskärmad. Han hade inte varit som han brukar. Joakim hade varit alldeles tom i blicken när Linus var där. Linus hade sagt till Arild "det verkar som hans sitter och ser i tomma ögon". Joakim brukar inte ha en sådan blick. Inte vad Terje har sett i varje fall.

Linus hade berättat för Arild att Joakim hade uppsökt tre olika sjukhus i Stockholm för att få hjälp, men han blev hemskickad med tabletter. Terje vet inte vad det var för tabletter. Terje vet inte om Joakim någonsin tog några tabletter, men Joakim hade vid något tillfälle under den senaste veckan beskyllt Monica för att hon försökt förgifta honom. Joakim hade även beskyllt Monica för att ha försökt lura honom på pengar.

Som Terje förstod på Linus hade det börjat med lägenheten. Joakim misstänkte att Monica hade ordnat med något byggfolk och att hon på något sätt försökte lura honom på pengar.

MONICA RINGER TILL TERJE – TIS 20 AUG CA KL 11:00

I tisdags (*den 20 aug*), dvs dagen innan Monica dog ringde Monica till Terje. Klockan var ca 11:00 på förmiddagen. Terje satt på ett möte på jobbet med en massa kollegor runt om sig så han hade väldigt svårt att tala ostört. Monica var i varje fall jätteledsen när hon ringde. Hon var ute och promenerade med hunden när hon ringde. Monica grät i telefonen. Hon var

jätteledsen. Terje ångrar sig jättemycket att han inte tog sig mer tid att tala med Monica, men han satt som sagt dåligt till för att kunna prata. Terje och Monica pratade med varandra i ca 5 minuter. I samtalet sa Monica att Joakim varit misstänksam mot henne. Monica sa att det verkar som Joakim tror att hon försöker förstöra för honom, förgifta honom och att hon försöker lura honom på pengar, "helt klick egentligen", säger Terje. Monica sa att inget av det som Joakim beskyller henne för stämmer. Hon har inte gjort något av det han påstår.

Monica sa vidare att Joakims bror, Joakims exfru samt Joakims chef (högsta chefen), Henning hade varit hos Joakim i lägenheten på tisdagen (*den 20 aug*). Detta i syfte att försöka hjälpa Joakim och hans familj så att Joakim skulle få vård. Terje vet inte när på tisdagen de var där.

Monica sa " Joakim är liksom helt borta", han är inte som han brukar vara. I övrigt sa inte Monica något mer under telefonsamtalet med Terje.

JOAKIM SOM PERSON

Terje ombeds beskriva Joakim som person.

Terje uppger att han inte känner Joakim så väl. Han känner Monicas ex, Nicklas mycket bättre. Joakim är en man som inte berättar så mycket om sig själv. Terje uppfattar honom som en väldigt lugn och snäll person. En god lyssnare. Terje har aldrig sett några våldstendenser eller någon aggressiv sida hos Joakim. Terje har aldrig sett Joakim arg.

Joakim arbetar på en hudsminkfirma, Dermalogica. Han är VD på företaget. Det är inte samma firma som Monica jobbade på, men som Terje förstått det så har företagen med varandra att göra. Bägge företagen är i samma branch, inom hudvård.

MONICAS OCH JOAKIMS RELATION

Terje tillfrågas hur han uppfattat Monicas och Joakims relation.

Terje säger att Joakim och Monica varit tillsammans i ca tre år. Monica gick ifrån sitt ex, Nicklas Jonsson när hon träffade Joakim. Nicklas och Monica var tillsammans i många år innan hon träffade Joakim.

Terje uppger att Monicas och Joakims relation var väldigt bra, så har han i alla fall uppfattat det. Monica har aldrig uttryckt något annat heller. Hon har trivts med att vara tillsammans med Joakim. De har haft ett kärleksfullt förhållande. "De gick och höll varandra i hand i stort sett hela tiden", säger Terje. Joakim och Monica delade sovrum och sov tillsammans. Monica har aldrig uttryckt att Joakim ska ha varit hotfull eller våldsam mot henne. Terje frågade även Linus, som har nära kontakt med Joakims barn, om Joakim varit hotfull eller våldsam, men det har han inte varit. Varken mot barnen eller mot Monica.

JOAKIMS PSYKISKA HÄLSA

Terje vet inget om Joakims psykiska hälsa, förutom det han beskrivit ovan från den senaste veckan. Vad Terje vet så har Joakim inte varit sjukskriven från sitt jobb tidigare. Terje tror dock att Joakim var sjukskriven den senaste veckan.

Monica eller Linus hade berättat för Arild, som i sin tur berättat för Terje, att någon på Joakims jobb hade reagerat över att Joakim plötsligt inte visste var han var. Som om Joakim inte riktigt förstod var han var. Joakim hade uppträtt annorlunda. Terje är osäker på om det är Henning eller någon annan av Joakims kollegor som berättat om detta.

FLYTT OCH LÄGENHETSKÖP

Joakim och Monica flyttade in i den nya lägenheten på Ringvägen 106 för ca 2-3 veckor sedan. Dessförinnan bodde de i en bostadsrättslägenhet i Waxholm/Waxholmen. Monica ville

gärna att de skulle flytta till något eget. Så som Terje förstått har de fortfarande kvar den lägenheten. De skulle få tillträde till den nya lägenheten i september.

Terje har hört av Arild och Linus att Joakim lade in 5 miljoner kr i lägenheten på Ringvägen. Terje vet inte hur mycket Monica lade in. De skulle dela på resten och äga 50 % vardera. Lägenheten kostade 14,5 miljoner kr. När Joakim och Monica kom till mäklaren för att slutföra köpet hade Joakim skickat ett mail till mäklaren där det stod att Monica endast skulle äga 10% av lägenheten. Arild har berättat för Terje att Monica reagerade på detta, hon tyckte det var fel, men Terje tror inte att Monica och Joakim diskuterade detta. Terje tror inte att Monica uttryckte för Joakim att hon tyckte det var fel. Monica hade sagt till Linus eller Arild något i stil med att "det är ändå bara pengar, det är bara ett lån". Terje tycker att det hade varit mer schysst om Monica ägt i vart fall 35 % av lägenheten.

JOAKIMS INKOMST

Terje vet inte vilken inkomst Joakim har men han tror att Joakim tjänar mycket pengar. Terje utgår från att Joakim tjänade mycket pengar eftersom lägenheten var så dyr.

ÖVRIGA FRÅGESTÄLLNINGAR

Terje tillfrågas hur det känns och vad han har för tankar kring det som har hänt?

Terje vet inte vad som hänt med Joakim. Han kan bara inte förstå hur en person "kan klicka så illa" på bara en vecka. "Han måste ha blivit helt psykopat, det måste ha klickat helt ", säger Terje. Terje tror nästan inte att det är sant, det som hänt. Han säger att han har svårt att ta in det. Han får ingenting att stämma. Terje har aldrig sett Joakim som en person som kan bli våldsam.

Nicklas, (Monicas ex) har sagt till Terje att Bella, som var Monicas gamla chef på Elisabethskolan, har berättat för honom att hon sett Joakim vara dum mot sina anställda och otrevlig i sin ton. Detta genom att skälla ut dem och "vara slem i käften" och bete sig odrägligt. Joakim ska framförallt ha betett sig illa mot Bella. När Terje fick höra det här kom det lite som en chock, eftersom han aldrig sett några sådana sidor hos Joakim. Bella och Monica är, eller har varit, goda vänner sedan tiden på Elisabethskolan. Vad Terje tror slutade Bella som chef på Elisabethskolan p.g.a. någon konflikt mellan Joakim och Bella. Nicklas känner Bella genom Monica. Terje vet inte vad Bella heter i efternamn.

Även Nicklas har svårt för Joakim säger Terje, vilket är naturligt med tanke på att Monica lämnade Nicklas för Joakim. Nicklas hade dock varit otrogen mot Monica tidigare, säger Terje.

Terje ombeds berätta vad han vet om Joakims alkoholvanor.

Han drack sparsamt med alkohol. Han drack med måtta. Som mest tog han 2-3 st öl eller något glas vin. Terje har aldrig sett Joakim berusad. Terje har aldrig misstänkt att Joakim tar några andra droger. Det är inget som Monica heller har nämnt. Terje påtalar dock att han inte har kunskap om drogtecken, varför han skulle ha svårt att se om en person är narkotikapåverkad.

Terje ombeds berätta vad han vet om Monicas alkoholvanor.

Hon drack också med måtta. Hon kunde ta ett glas öl eller ett glas vin. Terje har inte sett sin syster berusad sedan hon var i 25-30 årsåldern. Hon tar inga andra droger, vad Terje vet.

Terje tillfrågas igen om hans tankar kring vad som kan ha orsakat mordet på hans syster Monica.

Terje uppger att han inte vet, men han säger att han har pratat med en kamrat i Norge som är polis, och den personen sa att han aldrig sett en person bli så galen på bara en vecka. Det hade

han aldrig hört talas om. Kamratens sambo jobbar på fängelse i Norge med personer som mår psykiskt dåligt och hennes erfarenhet är att personer som går på starkt missbruk kan hamna i en sådan psykos. Terje funderar därför på om Joakim ändå tagit någon form av narkotika, typ amfetamin, för att orka med jobbet och orka hålla igång, och att det i sig orsakat att Joakim blivit psykotiskt sjuk.

Alternativt att Joakim har planerat att ta livet av Monica och "spelat psykotisk" en vecka inför sin omgivning för att få ett mildare straff. Å andra sidan tänker Terje på vad Joakim skulle vinna på det? Han har ju inget jobb eller egentligen någonting kvar när han kommer ut. Terje funderar också på om svartsjuka kan ha legat bakom, men nämner samtidigt att Monica aldrig har sagt något om att det skulle ha varit dåligt mellan henne och Joakim. Hon kan ha nämnt för Arild att det bara var att flytta därifrån om det någon gång skulle bli dåligt mellan henne och Joakim. Terje ser egentligen inget motiv till varför Joakim skulle spela psykotisk för att få ett mildare straff.

Terje tillfrågas om han under sommaren har märkt om Joakim känt sig pressad på jobbet eller känt sig stressad?

Terje svarar "nej. Det enda Terje vet är att företaget där Joakim jobbade, lanserade en ny produkt i samarbete med Hennes & Maurits. Joakim trodde mycket på produkten. Företaget inledde även ett samarbete med en känd svensk bloggerska "Bellablond". Varken Joakim eller Monica har sagt något om att Joakim känt sig trött eller utmattad. Däremot har Linus berättat att han märkt att Joakim varit uppe i varv den senaste veckan. Joakim hade suttit på toaletten med datorn i sitt knä.

När Terje träffade Joakim för ca tre veckor var Joakim precis som vanligt. Han märkte inte någon skillnad i Joakims beteende. Joakim var inte påverkad av något, vad Terje kunde se.

Vad Terje vet så har det inte varit några problem i Joakims närhet, vare sig med barnen, Monica, eller med hans jobb. Ingen har uttryckt att de skulle kunna se detta komma. Det enda som skett är att Joakim verkar ha blivit väldigt misstänksam mot Monica på sistone. Terje uppger att Linus sagt till honom att "Joakim varit på helvarv" sista tiden.

Terje tillfrågas om han vet om Monica haft något otalt med någon?

Nej, hon var som sagt en väldigt snäll person. Hon hade inga fiender och hon hade inte dålig ekonomi.

Terje tillfrågas om han vet namnet på Monicas närmaste vänner.

Elin Engjom, hon är norska men bor i Värmland. De har känt varandra länge. I övrigt umgicks hon mest med familjen, säger Terje.

Terje tillfrågas hur han fick besked om sin systers död.

Kl 18 på onsdagen, (den 21 aug), ringde Nicklas (Monicas ex) till Terjes sambo Marie. Nicklas hade ringt Terje men inte fått något svar, eftersom han klippte gräs. Marie kom ut till Terje med telefonen och sa "det här må du ta". Terje tog telefonen och då sa Nicklas "han idioten har dräpt Monica". Nicklas sa "allt tyder på det" och allt tyder på att idioten Joakim har slagit ihjäl henne. Terje försökte ta in det som sades efter bästa förmåga. Nicklas sa att han och Linus hade åkt dit och att även Joakims barn var där. Nicklas sa att polisen inte kunde besvara några frågor, men baserat på polisernas kroppsspråk när Nicklas och Linus sa att de var anhöriga till Monica, misstänkte han att det var Monica som anträffats avliden. Allt tyder på det med tanke på att barnen till idioten är här och det är fullt pådrag med poliser och ambulanser.

Terje försökte ringa den svenska polisen för att få klarhet i om Monica blivit anträffad död.

När Terje uppgav Monicas personnummer sa de att de skulle undersöka saken och avslutade med "vi ringer upp dig eller den närmaste anhörige, eller någon får höra". Detta är något som Terje reagerat starkt över. Eftersom ingen återkopplade till Terje från den svenska polisen ringde han sin vän, Kaj Lund Petterssen, som arbetar som polis i Norge. Kaj kontaktade Kripas i Norge, som skickade över passbilder på Monica till polisen i Sverige. Kaj sa till Terje att han får vara beredd på det värsta. Kripas kunde förmedla en kontakt mellan Terje och Per Thorell, J-FUL Norrmalmspolisen. Per frågade Terje om Monica hade några kännetecken. Terje sa att hon har en ros tatuerad på höger axel och efter att han kontrollerat detta kunde Per Thorell bekräfta att det var Monica som anträffats död. Klockan var då ca 21:00- 22:00 på onsdagskvällen. Terje tycker det var illa skött av den svenska polisen, att det tog så lång tid att få dödsbudet. Han fick göra allt själv för att få fram att det var Monica som anträffats död.

Är det någon som har uttryckt att man hade kunnat se detta komma?

Nej. Det är bara Nicklas, men han är ju så hatisk mot Joakim så man kan inte lita på vad han säger. Nicklas hävdar ju att man kan ringa till Bella, så får man höra hur Joakim kan vara på jobbet, hur en psykopat kan vara i jobbsammanhang. Nicklas sa till Terje att han själv kunde ringa till Bella om han inte trodde honom.

Förhöret uppläst och godkänt via telefon 2019-08-30 kl 16.11. Ej erinran.

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1036137-19

Hörd person

Mosbaek, Arild

Personnummer

Den hörde är
VittneID Styrkt
JaSätt
Bankkort, Norge, 34945
060175Ställning till misstänkt - målsägande - vittne
Bror till målsäganden

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörs upplysningsvis gällande mord, 2019-08-21, Ringvägen 106 Stockholm.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvarare/ombud önskas

Försvarare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Margaretha Engberg

Förhørsdatum

2019-08-23

Förhör påbörjat

13:05

Förhör avslutat

14:10

Förhørsplats

Grova brott 1 PO Sthlm City

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Förhörsvittne

Utskrivet av

ME

Berättelse

Arild berättar att han är en av två bröder till Monika. Arild är lillebror till Monika. Arild bor med sin fru och två barn i Norge.

Monica flyttade till Sverige 1990 eller -91 och började jobba på Blackebergs sjukhus och på Karolinska sjukhuset.

1994 gifte sig Monica med Niklas. 1995 dog Monica och brödernas pappa. Samma år fick Monica missfall i fjärde eller femte månaden.

1997 föddes Monicas och Niklas gemensamma son Linus och de hade många fina år tillsammans. Senare blev det så att Monica och Niklas träffade andra partners på var sitt håll, och för drygt två år sedan skilde de sig.

Monica har de senaste tio åren jobbat på Elisabethskolan som är en hudvårdsskola. Där träffade hon Joakim som är VD på det bolag som äger skolan. Joakim äger även andra miljonföretag. Arild tror att det var i slutet av 2016 som Monica och Joakim blev ett par.

Joakim ordnade en lägenhet åt Monica som Elisabethskolan ägde. Monica bodde i den lägenheten i ca fyra månader tills hennes och Niklas gemensamma hus var sålt. Därefter flyttade Monica hem till Joakims dåvarande bostad i Liljeholmen.

Arild har träffat Joakim fyra, fem gånger vid de tillfällen när Monica besökt bröderna i Norge.

Arild har uppfattat Joakim som en liten skallig man som privat är lugn och snäll, men i

arbetet en tuff affärsman. Joakim är smart och intelligent. Han tänker efter länge innan han svarar. Arild tycker Joakim har varit tung och fåordig att prata med. Joakim pratade väldigt lite om sig själv. Vad Arild vet så kommer Joakim från Nynäshamn där hans mamma fortfarande bor, och han har en halvbror som har ett snickeriföretag. För många år sedan arbetade Joakim i en sportaffär.

Monica har alltid haft en tät kontakt med sina bröder. Arild pratade ofta med henne i telefonen. Arild tyckte att Monica och Joakim verkade ha det bra och att de passade bra för varandra. Monica har sagt att Joakim är kärvänlig, snäll och omtänksam. Samma sak har Linus också sagt, han aldrig sett någon tendens till våldsamheter. Arild vet inte så mycket om deras ekonomi, men pengar har aldrig varit något problem för dem.

Monica hade även kontakt med Joakims exfru angående Joakims barn, som varannan vecka bodde hos dem.

På tisdagen den 13 augusti hade Arild ett långt samtal med Monica på telefonen. Monica sa att Joakim sagt att hon och Linus hade förstört hans liv. Joakim var även livrädd för att bli förgiftad när Monica hade lagat pannkakor

Monica hade raderat sms från Arild så att inte Joakim skulle se dem. Monica berättade att Joakims exfru och barn hade varit hemma och pratat med Joakim. Monica sa att hon kände sig ensam, som att det var "de fyra mot henne och Linus".

Arild frågade Monica om Joakim gjort något mot henne men hon svarade att det aldrig hade skett. Arild har funderat över om Monica kanske inte ville säga något för att det kändes som ett nederlag att hon gått från sin exman Niklas till en som är psykopat.

Efter telefonsamtalet hade Arild en dålig magkänsla och tänkte på att Monica alltid pratade med honom när hon var ensam ute med hunden.

Vid telefonsamtal på **onsdagen den 14 augusti** berättade Monica för Arild att Joakim flera gånger samma dag hade försökt nå Monica på telefonen när hon var på jobbet. Monica var upptagen med undervisning och kunde inte svara. Då hade Joakim kommit till hennes jobb på Elisabethskolan och med lite arg blick frågat "Älskar du mig?". Monica hade svarat "Ja det klart att jag gör, älskar du mig?", "Ja det gör jag" hade Joakim svarat.

Monica berättade också att Joakim hade ringt till mäklaren som de köpt sin nya lägenhet av och klagat på att det var för varmt i lägenheten, och att klockan på kaffemaskinen gick fel. Joakim trodde även att folk ville förgifta honom.

Arild erbjöd sig att ringa till Niklas så han skulle få vetskap om Joakims tillstånd men Monica ville inte avslöja hans psykiska problem för hon ville inte ge Niklas "glädjen" att tänka, "Yes! Då var jag den store starka".

Arild kan förstå att hon tänkte så, men samtidigt vet han att Niklas varit där på tio minuter om Monica hade ringt honom.

Lördagen den 17 augusti ringde Monicas son Linus till Arild och sa att Joakim blivit som en helt annan person. Lite upp och ner. Monica och Linus hade under den veckan varit på tre sjukhus och sökt hjälp för Joakim. När de var på sjukhuset hade Joakim sagt "Nej det är min fru som vill ha hjälp".

Arild skickade ett sms till Monica och sa att han hade pratat med Linus, och att Monica kunde ringa Arild när det passade. (*Arild visar meddelandet för fl.*)

Monica sa att Joakims mamma och bror också hade besökt och pratat med Joakim. Även hans chef Henning Nielsen hade besökt Joakim. Joakim jobbade inte undre den här tiden när han var sjuk.

Monica sa att lägenhetsmäklaren fått ett mejl av Joakim där han skrivit att Monica skulle äga 10 procent av lägenheten och han själv resterande del.

Joakim lade in 5 miljoner från egna pengar när de köpte lägenheten, resterande del, 9 ½ miljon tog de tillsammans ett lån på. När Arild påpekade att Monica skulle ha 35 procent och Joakim 65 procent sa hon att hon inte orkade, "pengar är inte allt".

Monica berättade att Joakim gick runt med en IKEA kasse där han hade alla värdesaker som nycklar, bankkort och lägenhetspapper.

Söndagen den 18 augusti fick Arild ett sms från Monica där hon skrev att Joakim gått in i väggen, att han var en helt annan person som misstänker alla och att de nu var på sjukhuset och hoppades på hjälp.

Senare samma dag skickade Arild sms till Monika och frågade hur det gick och vad som hänt. Monica svarade att det inte gick så bra och att. (*Arild visar meddelandet för fl.*)

Sent på söndagen, kl 23.41, skickade Arild sms och frågade hur det gick men fick inget svar. På tisdagen den 20 augusti skickade Arild ett sms igen och frågade hur det gick, då svarade Monica att det var lite bättre. Arild skickade en text till Monica om psykoser. (*Arild visar meddelandet för fl.*)

På **onsdagen den 21 augusti** kl.01.04. fick Arild det sista sms:et från Monika. Hon skrev "Hei han har pratet med psykolog å det gick bra å fått tabletter mot psykose det föltes bra. Han tok de kl 20 å sover siden 2 timmer".

Arild säger att Joakim hade väldigt mycket kontakt med sin högste chef Henning Nielsen i Snaröja i Oslo. Arild har googlat på Henning för att få fram hans telefonnummer. Arild tänkte att han ville fråga vad som hänt med Joakim, men Henning svarade aldrig i telefonen.

På fråga säger Arild att han inte känner till om det funnits någon osämja mellan Monica, Joakim eller andra personer säger Arild nej, och det är därför alla är som frågetecken om vad som hänt.

Arild har frågat Monica om Joakim använder tabletter men Monica sa att han endast hade medicin mot svettningar.

På fråga vad Arild känner till om Joakims alkoholvanor säger Arild att Joakim dricker öl till fest och till mat. Arild har aldrig sett honom berusad.

Arild berättar att Monica hade en väninna på Elisabethskolan som heter Bella. Bella har sagt till Monica att Joakim är en psykopat och att han inte var en bra människa för henne. Bella har också sagt till Joakim att det var oprofessionellt av honom att finna kärleken på jobbet.

Niklas har sagt till Arild att Bella flera gånger sett Joakims svarta blick, och att hon slutade på Elisabethskolan på grund av honom. Flera personer på Elisabethskolan har slutat på grund av Joakims "psykögon".

Uppläst och godkänt.

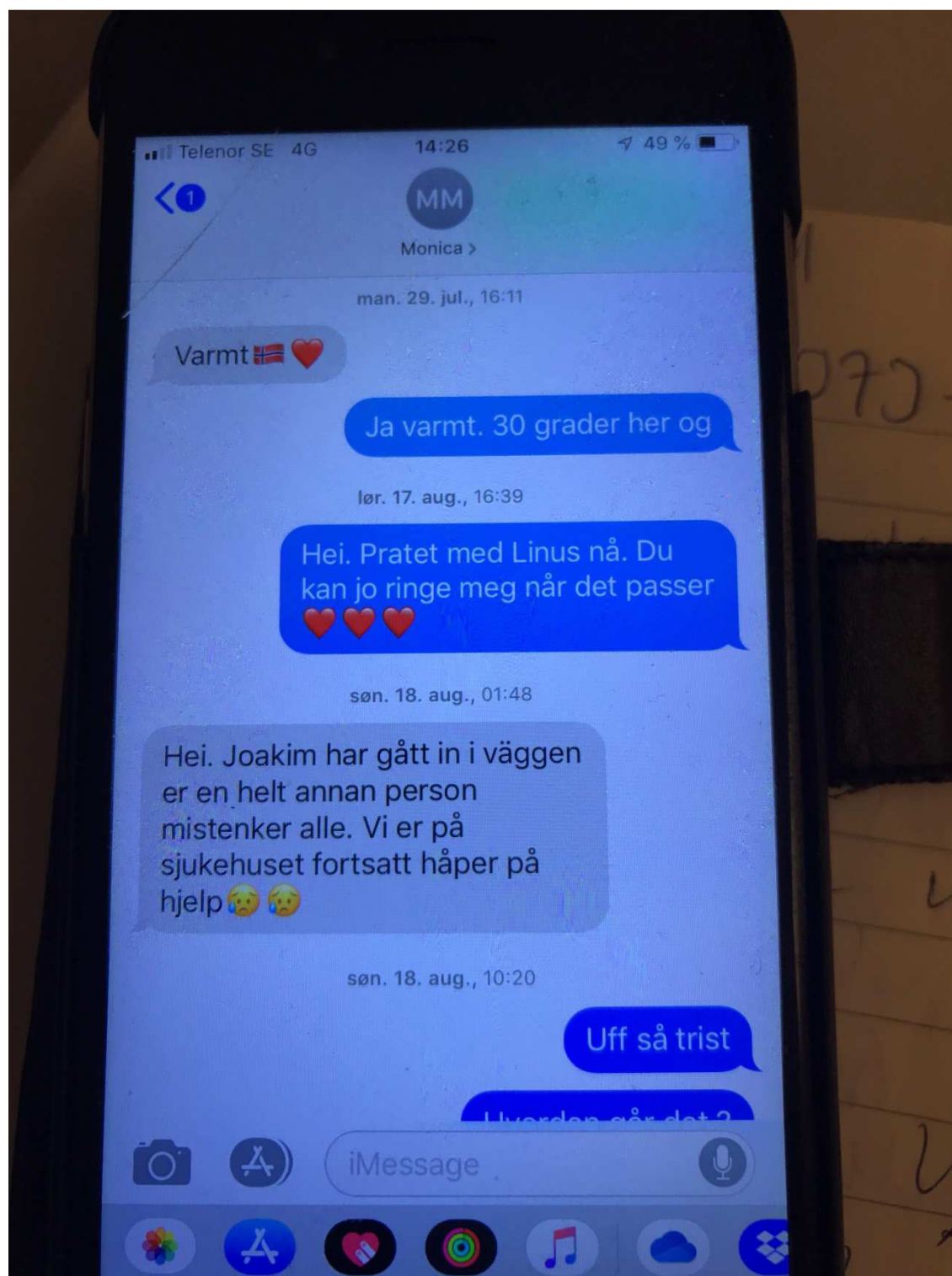
Bilaga

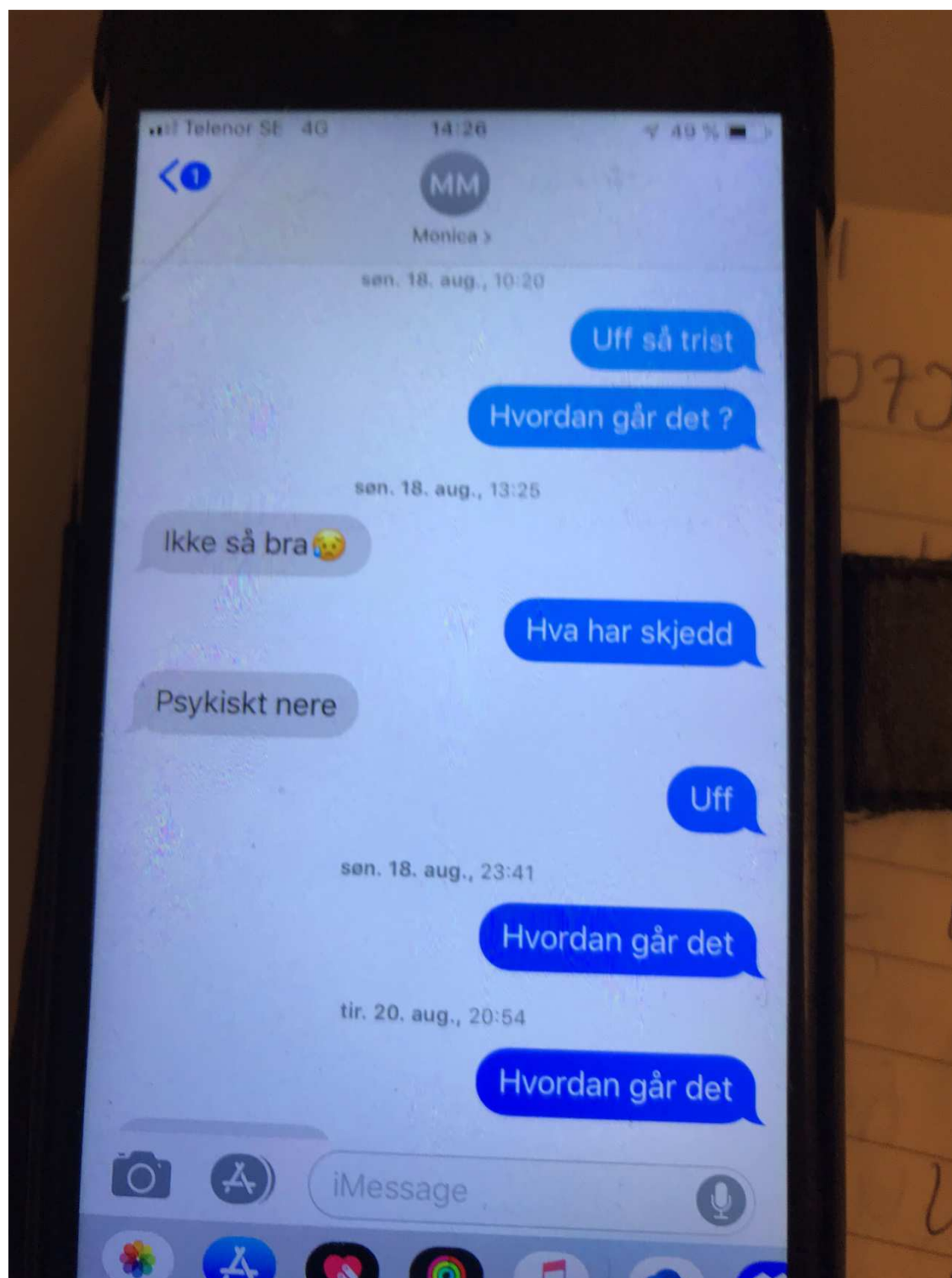
Sms mellan Monica och Arild

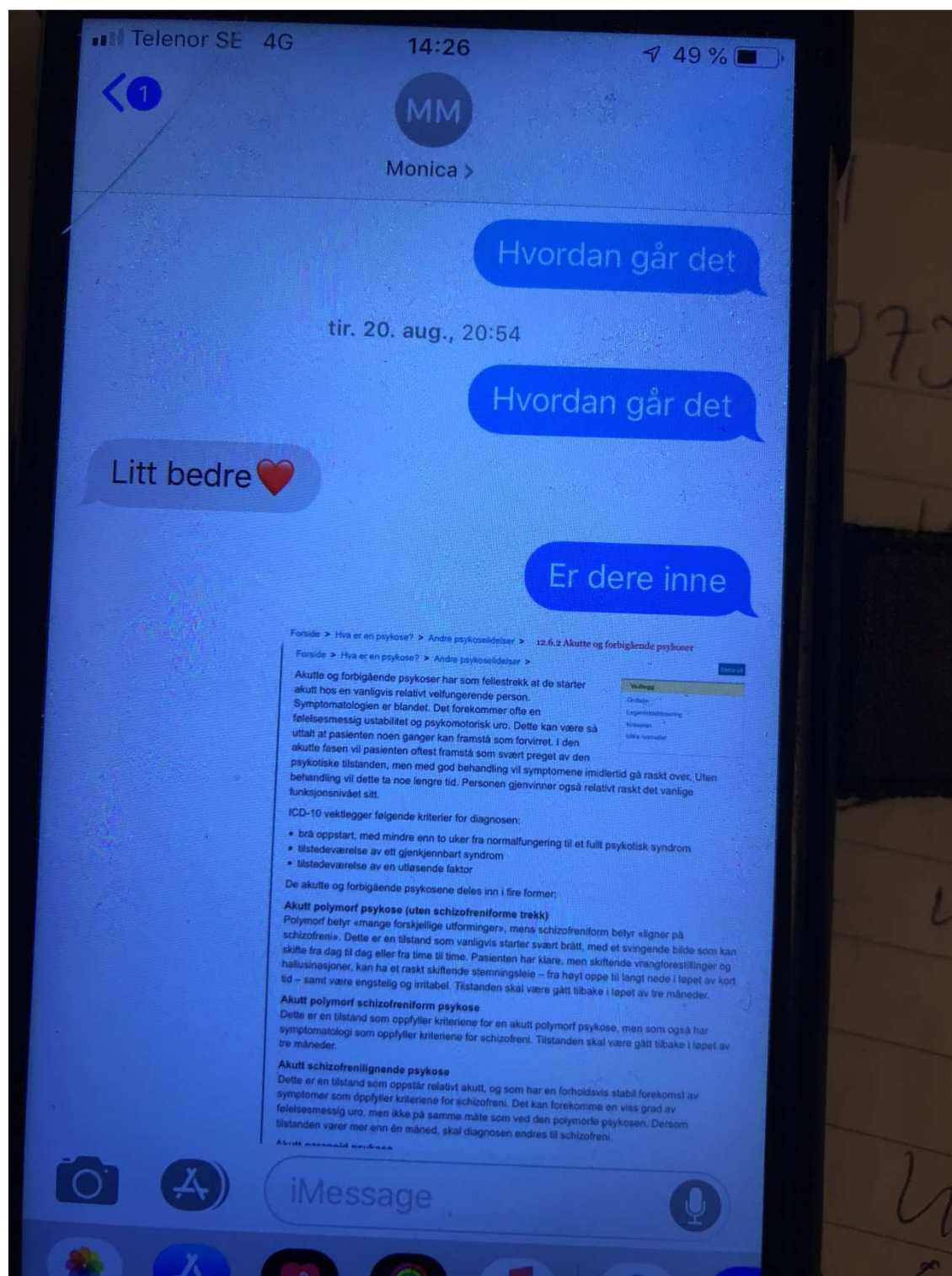
Bilaga till Förhör 2019-08-23 13:05, diariernr 5000-K1036137-19

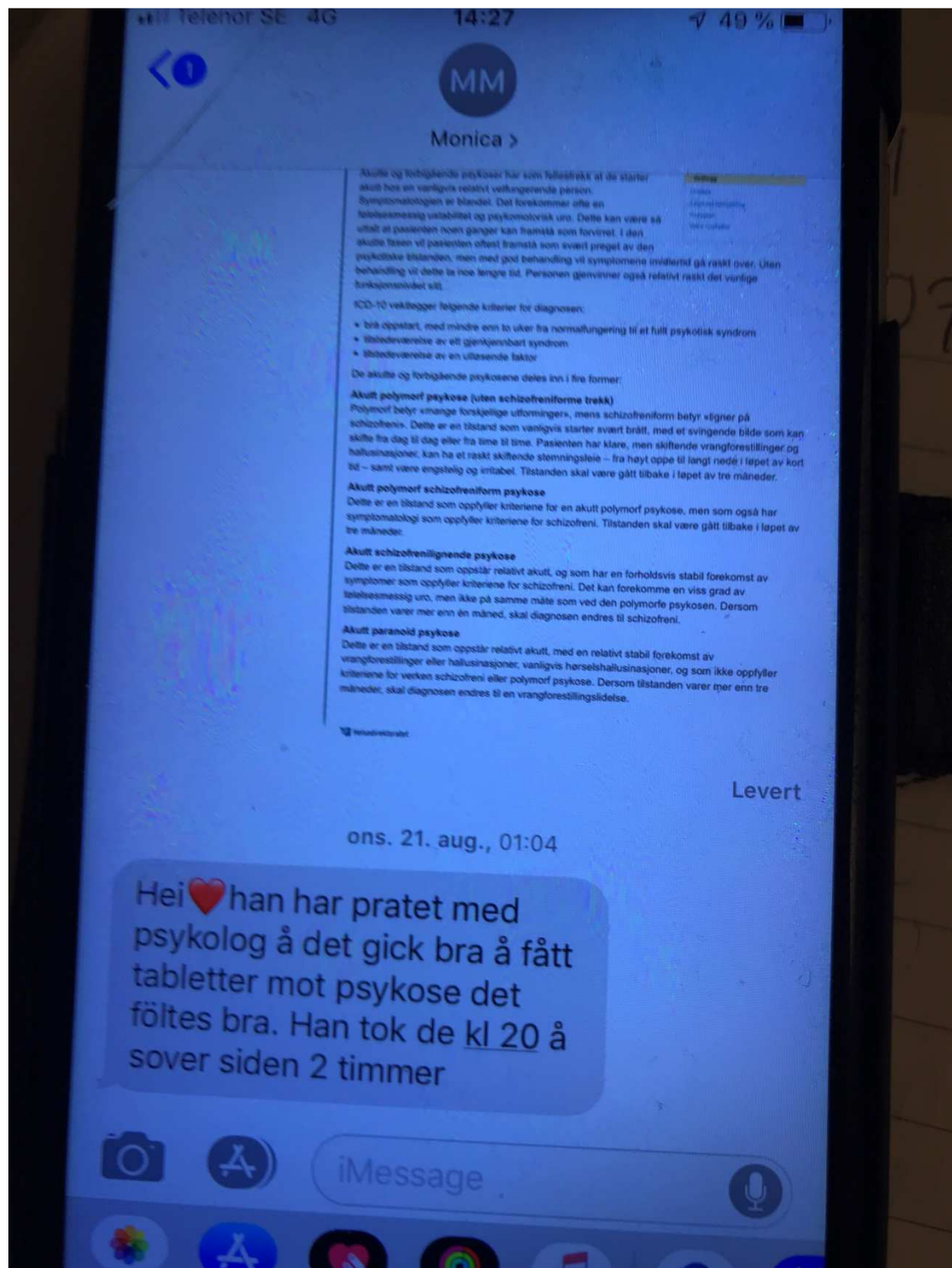
Beskrivning

Sms mellan Monica och hennes bror Arild, mellan lördag den 17 augusti t.o.m. onsdag den 21 augusti 2019.

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1036137-19

Hörd person

Borgmalm, Axel

Personnummer

Den hörde är

Vittne

ID Styrkt

Nej

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Son till misstänkt.

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörd angående ärendet.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Stefan Björk

Förhørsdatum

2019-08-27

Förhör påbörjat

12:09

Förhör avslutat

12:47

Förhørsplats

Bergsgatan 48

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Förhörsvittne

Utskrivet av

Berättelse

5000-K1036137-19

PROTOKOLL fört vid förhör med Axel Borgmalm

Förhørsledare: Stefan Björk

Datum: 2019-08-27

Påbörjat klockan: 12:09

Förhørsplats: Bergsgatan 48

FL = Förhørsledare

H = Hörd person

FL: Okej, gällande K1036137-19 så skall vi hålla förhör med Axel Borgmalm. Stefan Björk heter jag, förhørsledare. Klockan är 12:09, idag har vi tisdag den 27:e augusti. Vi befinner oss på Bergsgatan 48 i Stockholm. Och Axel är son till Joakim. Jag tänker först, Axel, att... Berätta för mig lite grann hur familjekonstellationen ser ut.

H: Det är ju, jag bor ju hos mamma och pappa ungefär hälften-hälften.

FL: Ja.

H: Och pappa, han har ju då träffat Monica för tre år sedan eller när det var. Och dom de bodde tillsammans på Södermalm där. Mamma bor i Liljeholmen och är singel.

FL: Okej. Och din mamma heter?

H: Fredrika Borgmalm.

FL: Ja, och pappa Joakim Borgmalm.

H: Ja.

FL: Och sedan så säger du att... Du har ett syskon också?

H: Alma.

FL: Alma. Och sedan är då Joakim och Fredrika, mamma och pappa, separerade sedan en tid tillbaka?

H: Ja, sen ungefär, lite mer än tre år sedan tror jag.

FL: Okej, och var det ungefär samtidigt med det som han inledde en ny relation?

H: Ja, lite efter.

FL: Lite efter, okej. Och med Monica?

H: Ja.

FL: Och Monica i sin tur, för vad jag förstår då, Joakim och Monica har inga barn tillsammans.

H: Nej.

FL: Utan Joakim har dig och Alma och Monica har...

H: Linus.

FL: Linus. Just det. Du, om vi... Om vi börjar på det sättet att du beskriver den här dagen. Den här dagen när det här hände, hur den såg ut från att du... Ja, vaknade.

H: Jag hann inte träffa dem på hela dagen. Jag gick ju till skolan innan de hade vaknat. Sedan, ja, jag är i skolan fram till fyra. Kommer hem, ser att det är avspärrat av polisen. Går fram och frågar liksom vad som har hänt, när jag får komma in. För då visste jag ingenting, ingen hade hört av sig. Eh... Sedan ser jag på Aftonbladet att det hänt ett mord. Går fram och frågar om det har hänt något till Joakim Borgmalm eller Monica Mosbæk. Och då tar de mig åt sidan. Börjar (ohörbart 02:35) bara berättar, Nej, jag tror inte det, men vem är du? liksom. Så förklarar jag att jag är Joakims son. (Sen lägger jag ut mitt... Eller säga mitt personnummer, mellannamn och sådant. Eh, sedan, går dem, polisen jag pratade med pratade med någon kollega och sedan tar de in mig i en polisbil och berättar då att de har hittat en avliden person i min lägenhet.

FL: Förstod du då vem det var?

H: Ja, eller jag antog det.

FL: Vilken tid på morgonen sade du att du lämnade?

H: Jag började nio, så kanske kvart i nio eller något sådant.

FL: Okej, och då... Så då, så dags var det ingen som var vaken hemma förutom du?

H: Ja, min syster, men hon låg fortfarande i sängen så jag pratade inte med henne heller.

FL: Nej, okej. Så Alma var fortfarande hemma, men henne pratade du inte med?

H: Nej.

FL: Och Joakim och Monica, de låg och sov?

H: Ja.

FL: Okej, så att... Och du stack, vad sade du, före nio någon gång?

H: Ja. Ungefär kvart i, ungefär.

FL: Kvart i nio. Och vad sade du, när, vilken tid kom du tillbaka till...

H: Vid 16 ungefär.

FL: Vid fyratiden?

H: Mm.

FL: Okej. Och innan det hade du inte hört någonting om någonting?

H: Nej.

FL: Du, senast du, innan det då, träffade Joakim och Monica, när var det?

H: Det var kvällen innan.

FL: Okej. Vad har du för minnen av den kvällen?

H: Eh, han hade ju varit psykiskt sjuk i en vecka ungefär. Så att... Men då hade de precis varit hos Rosenlund, men blivit hemskickade igen. Men då verkade allt ha lugnat ned sig, allt var... Inte normalt, men lugnare. Då gick det att prata med honom, vilket inte hade gått tidigare. Eh... Och då var, alltså jag och Linus satt och skruvade, för vi är nyinflyttade i lägenheten. Så jag och Linus satt och skruvade ihop stolar och köksbordet. Och... Alltså fixade allt i lägenheten, alla pratade, då verkade allt vara lugnt igen typ. Kändes det som.

FL: Du sade, du nämnde Linus, så Linus bor också...

H: Han bor i Solna, men... Eh, hans flickvän är, var och gör lumpen, jag vet inte om hon har hoppat av nu. Så att han har varit mycket hos oss.

FL: Okej. Så att han bodde här också den här natten eller?

H: Eh, nej. Han åkte hem.

FL: Ja, han åkte hem sedan, okej.

H: Han var där innan sin träning tror jag, han kör innebandy.

FL: Okej. Men då säger du att allt, då var det bra med pappa?

H: Alltså det var lite så här nedstämt kanske, men det var inte så här som det hade varit förut. Då kändes det som att allt började lugna ned sig.

FL: Du, när du säger att, som det hade varit förut, vad menar du då?

H: Eh, han har ju varit helt okontaktbar. Alltså det, eller det har gått upp och ned i vågor. När han har varit som värst så har han varit helt okontaktbar... Eh, trott att folk har lurat han på vår lägenhet, lurat han på pengar. Eh, alltså, ja, psykos antar jag, det, för det är vad jag fått höra av läkare och sådant.

FL: Okej. Och hur lång tid uppskattar du... När började du märka det här? Att det började bli konstigt.

H: Jag märkte det på fredagen, men Monica berättade för mig att han har varit konstig sedan onsdagen, alltså en vecka innan.

FL: Men, okej, och det har Monica berättat efteråt då?

H: Ja, då, när jag kom på fredagen, för jag hade inte träffat henne innan.

FL: Okej.

H: (Ohörbart 06:00)

FL: Så att när du kom på, när du kom dit på fredagen.

H: Ja.

FL: Det är alltså fem dagar innan den här händelsen.

H: Ja.

FL: Då upplevde du att pappa var konstig?

H: Det började med att Monica drog mig åt sidan och sade att pappa inte mår bra. Men det var inte mer, mer än så liksom. För att, ja, han misstänkte ju henne för saker, så vågade inte så här... För hon var osäker vad som hände. Sedan tog ju pappa mig åt sidan och började babbla om... Han visade en massa papper på lägenheten och bara, Vi har blivit så jävla lurade. Bara visade mig en massa papper. Ja, jag... Jag har ingen koll på det där, och sade att folk har lurat han på lägenheten, försökt lura han på pengar. Och bara svamlade runt om allt möjligt som, ja, jag vet inte.

FL: Och uppfattade du honom då som att... Hur uppfattade du det han sade?

H: I början visste jag inte vad jag skulle tänka, för att han har aldrig haft någon, något sådant förut. Så då antog jag ju bara, mm, vadå, vad har hänt liksom. För att jag antog att han talade sanning. Men sedan, desto mer och mer och jag pratade med honom så märkte jag ju att det var något fel på honom.

FL: Okej, och kan du förklara hur du upplevde det? Att det var något fel.

H: Nej, för att han... Pratade om massa konstiga saker, om att typ Monica och Linus hade försökt lura han på pengar. Och att han, det gick inte att få ögonkontakt med honom. Antingen stirrande han ned i marken eller så gick bara gick ögonen överallt. Och han svarade inte när man pratade med honom. Han var alltså okontaktbar liksom.

FL: Har du någon gång tidigare upplevt att han har varit på det här sättet?

H: Nej.

FL: Aldrig?

H: Aldrig.

FL: Och du har bott tillsammans med honom i hela ditt liv?

H: Ja.

FL: Och du har aldrig upplevt att han har haft några psykiska problem?

H: Nej.

FL: Utan det här kom bara helt plötsligt?

H: Ja.

FL: Du sade att Monica då hade tagit dig åt sidan och sagt att han hade då mått dåligt sedan på onsdagen.

H: Mm.

FL: Hur, på vilket sätt hade hon, vad berättade hon för dig?

H: Det var ju också att han hade börjat virra om att de hade blivit lurade, han hade börjat anklaga henne för att vara med i dels lägenhet... Alltså lura, alltså att de i köpet, att han var lurad där och att hon hade varit med på det på något sätt. Att hon och hennes son hade kommit åt hans bankkonto på något sätt och försökt sno det. Eh... Jag vet inte, att han anklagade henne för saker.

FL: Och du uppfattade det här som att det här, det Monica sade var riktigt? Alltså du tvekade inte på det hon sade?

H: Nej.

FL: Och när du själv träffade honom så upplevde du också att någonting har hänt, han mår inte bra?

H: Ja. Vi sökte ju sjukhus säkert sju gånger under den där veckan, men alla skickade hem honom med sömntabletter typ. Och sade att han var stressad och bara behövde vila.

FL: Vet du när han uppsökte sjukhus?

H: Fredagan började det, så ringde Monica först Vårdguiden och berättade lite om att

han virrade och sådant. De sade att han kan ha fått en hjärnblödning eller något sådant, så att hon skulle ringa 112. Så hon gjorde det. Kom polis och ambulans, men jag tror att ambulansen lämnade och att han åkte polisbil in till Sankt Göran. Där han var en kort stund bara, någon timme, där han fick många sömntabletter. Som jag sade, när de sade, då sade de att han var stressad. Fick vanliga sömntabletter och skickade hem honom igen.

FL: Var det här på fredagen när du sedan...

H: Exakt.

FL: ... kom dit? Det här var innan du hade kommit dit på fredagen?

H: Nej, det var efter.

FL: Jaha, så du var där när polis och ambulans kom?

H: Nej, de gick ju ned, så jag såg, jag träffade inte dem, men...

FL: Nej, okej.

H: Eh...

FL: Men du var där då, så att säga?

H: Jag var i huset då, ja.

FL: Okej.

H: Eh, och sedan på lördagen, så var, var vi på... Eller vi började på Karolinska, på akuten. Pratade med någon, för att då trodde vi fortfarande att det kunde vara någon hjärnblödning eller sådant. Så vi ville ha tester, och vi var i Solna då, så då var Karolinska närmast. Det var det va? Då skickade de... Då sade de först att det är Sankt Göran som gäller. För, när vi berättade om allt. Men pappa ville inte till Sankt Göran eftersom han hade bara blivit hemskickad och tyckt att han hade blivit dåligt bemött på Sankt Göran. Så de skickade honom till SÖS då. Och då kom vi dit halv två kanske.

FL: Vilka är vi?

H: Eh, jag, pappa, Monica och Alma.

FL: Okej.

H: Och Linus, och Linus var där också.

FL: Okej.

H: Eh, så då åkte vi till SÖS. Eh, vid halv två. Eh, de tog blodtryck och blodprov och urinprov på honom. Testade pulsen för att kolla om det var något fel fysiskt liksom. Eh, och sade att, Vi kommer återkomma om en och en halv timme. Och så får du prata med en doktor och se vad som händer. liksom. Men de var ju... Jag och min syster gick hem vid tio kanske, på kvällen, elva, för att gå ut med vår hund och sådant. Äta middag. Men Monica och pappa var kvar till halv ett på natten där de fick svaren. Och då verkade allt vara okej, så. Med hans värden och sådant. Så då skickade de honom till

Sankt Göran då, mitt i natten. Och där fick de, han typ svaret att, nej, vi har ingen plats för dig just nu. Så de skickade hem honom med antidepressiva och ännu starkare sömntabletter. Så fick han komma hem igen.

FL: Så... De, han var på sjukhus hela dagen? Det skulle ta en och en halv timme och så var...

H: Ja.

FL: ... de där från två på dagen när ni kom dit...

H: Ännu tidigare, vi var ju på Karolinska innan det.

FL: Ja, just det.

H: Men på SÖS var han i elva timmar säkert.

FL: Okej, och sedan var han då till Sankt Göran på natten och blev återigen hemskickad då på söndagmorgonen någonstans.

H: Ja, vid... Tre kanske.

FL: Ja.

H: Så var han hemskickad igen med ännu starkare sömntabletter och antidepressiva typ.

FL: Vad hände efter det då?

H: Eh, då... Jag låg ju och sov, men de kom hem och lade sig. Och sedan vaknade de väl 12 dagen efter, ungefär. Så var jag ju hemma. Då gick det också att prata med honom någorlunda. Och då, eller då gick det att prata med honom. Och allting, min, jag gick på fotbollsmatch och min syrra var på jobbet. Så då var det pappa och Monica hemma. Men båda var ju hemringda efter ett tag.

Och då hade Linus också kommit och sade att pappa inte mår bra, ni behöver komma hem och... Ja, prata med honom eller något. Så vi åkte ju hem direkt. Då hade han tydligen varit ute på gatan och skrikit på dem eller någonting, jag vet inte. Bara frågat, bara Varför? Hur kunde ni göra så här? mot Monica och Linus. Han trodde ju att de hade lurat honom.

Eh, så då kom vi hem och då hade de även ringt min farmor, alltså hans mamma och hans halvbrorsa som kom med sin sambo. Så då var alla hemma där. Eh, på Ringvägen. Eh, men... Ja, då var han ju... Då var han också svår att prata med, då var han inte kontaktbar för någon av oss typ. Då kom även min mamma lite senare och försökte prata med honom. Men då sade han ju samma sak bara, Jag har blivit lurad, var det enda han kunde få fram typ. Och han berättade att... Jag tänker så mycket, men jag kan inte få fram någonting. Eh, till min mamma då. Och sedan efter ett tag sade han bara att, Jag behöver gå och vila. Så då gick han och lade sig.

Då började min mamma ringa till ännu mer sjukhus, alltså allt hon kunde få tag på för att få hjälp. Men utan lycka heller, för hon försökte på typ Sophiahemmet och sådant, privatvård, för att landstinget inte, eller vad det kallas, inte ville hjälpa till, verkade det som. Men de hade inte någon akut som man kunde lägga in på och sådant. Hon ringde hans försäkringsbolag eller vad det heter, för att kolla om han hade försäkringar för

sådant. Men det täckte inte psykiskt, men då hade hon även pratat med hans koncernchef, som sade att, Lägg in han vart ni väl kan lägga in honom.

För han hade pratat med sin koncernchef och berättat att han trodde att han hade blivit drogad, av Monica då. Med de här tabletterna han hade blivit hemskickad till. För han fattade, han kände ju själv att han mådde konstigt. Men han fattade inte att han, att det var för att han mådde psykiskt, han trodde att han hade fått något i sig. Eh, så... Och då sade han, Lägg in honom...

FL: Och det är den här Henning...

H: Ja, Henning.

FL: ... som är hans chef?

H: Ja.

FL: Var han där också på söndagen?

H: Nej. Nej, det här kanske var... Nej, min mamma kom inte på söndagen, hon kom på måndagen tror jag. Men min farmor och... Farbror blir det, kom på söndagen. Men då hände det ingenting liksom. Då låg han bara och vilade mest och pratade med min, eh, farbror lite och tog en promenad, men han fick inte ut så mycket då heller. Och sedan, eh... Gick han in i sitt rum med min farbror och visade de där papperna han hade visat mig, alltså alla lägenhetspapper om köpet och sådant. Tyckte de såg konstiga ut, sedan bad han min farbror ta dem, så att inte... För att han antog att någon, att... Eftersom han antog att Monica var med eller något, så antog han att hon skulle göra något med dem om de var fel. Så han har haft dem, men han, och bad honom kolla igenom dem. Och han kollade igenom dem, men det var inget konstigt med dem alls.

FL: Och sedan säger du att, sedan var det på måndagen då som din mamma, Fredrika, var där?

H: Ja.

FL: Och var Henning där då också?

H: Henning flög in... På... Jag kommer inte ihåg om det var måndagen eller tisdagen.

FL: Okej.

H: För att pappa blev sjukskriven. För att han sade att han behövde åka in till kontoret i Stockholm ändå och styra upp. För att han var ju chef, eller var VD eller vad man skall säga. Så att han hade ju mycket arbetsuppgifter som han behövde styra upp.

FL: Din? Behövde...

H: Nej, Henning behövde styra upp.

FL: Ja, Henning.

H: Kontoret i Stockholm.

FL: Ja, jag förstår.

H: Så att, dela arbetsuppgifterna, så. Och sedan efter det åkte han hem till oss, men jag var ju... Det måste ha varit tisdagen, för jag var i skolan då. Eh... Och pratade med pappa, och då var Monica och min mamma också där. Men jag har, jag vet inte hur mycket som sades då och sådant. Men då hade även min mamma lyckats få in honom på en tid på Rosenlund, tror jag. Men där fick han prata med en psykolog eller vad det var i en timme, sedan var han hemskickad där också.

FL: Och det var på tisdagen?

H: Det var på tisdagen.

H: Eh... Och då, men hon var väl inte med in, där. Men hon satt i väntrummet utanför. Och då tyckte hon också allt verkade vara lugnt. Med dem, mellan dem, för då pratade båda och... För hon hade skjutsat dit dem, men de sade, nej, vi går hem. Och stämningen mellan, allting verkade vara lugnt och han var kontaktbar igen, så hon tänkte också att allt började lugna sig.

Ja, just det, på måndagen också så var det jag och Monica och pappa hemma. Monica gick och handlade. Och då satt vi och kollade på tv och sedan gick han in i sitt rum en minut typ och sedan kom han ut och bara, Jag har tappat det, jag måste ha hjälp. För då insåg han att det var något fel på honom. På måndagen kom han fram till mig och bara, Jag har tappat det, jag måste ha hjälp. Jag har förstört så mycket. typ. Så då ringde han ju också Henning och berättade bara, Jag har tappat det helt, jag har förstört för så många jag älskar., eh, Har jag förstört något för dig? Har jag förstört något för Dermanome? och frågade sådant. Han insåg att...

FL: Dermanome är företaget?

H: Ja, det är företaget. Och Henning bara, Nej, nej, nej. Och det var därför Henning kom och träffade honom tror jag. Då bestämde, då bestämde de där, på telefonen.

FL: Vet du vad han menade när han sade att han hade förstört för så många han älskar? Utvecklade han det någonting?

H: Nej, det gjorde han inte, men det var ju angående Monica, att han hade anklagat henne för allting. Eh...

FL: Ungefär som att han insåg att han hade fel i det han sade?

H: Ja.

FL: Eller hade sagt.

H: Ja, på måndagen verkade det som att, som det. Och att han, ja, jag tror det var, jag antar att det var något sådant. För då insåg jag att det var något fel på honom. Men han var ju tillbaka dagen efter i psykosen eller vad det nu var.

FL: Och då var det här, Roselund eller vad du sade att det hette.

H: Ja, jag tror det.

FL: På... Tillsammans med, med Monica då eller?

H: Ja, inne i rummet var det bara han och Monica.

FL: Ja, men var Monica med när de pratade med den här psykologen?

H: Ja, exakt.

FL: Okej.

H: Men min mamma skjutsade dit dem.

FL: Okej.

H: Och var med dem hela dagen innan.

FL: Och sedan så tog de, säger du att de tog en promenad hem. Och det var sedan då ni på kvällen, när du och Linus satt och skruvade möbler?

H: Ja, (ohörbart 19:48)

FL: Och då kom de hem och...

H: Nej, de var hemma redan när jag kom hem.

FL: Okej.

H: Och då verkade allt lugnt. De berättade att de hade varit på sjukhus liksom. Vi kunde prata, normal konversation. Eh, allt möjligt. Och sedan bad Monica mig och Linus, Kan inte ni skruva ihop det här? För att det låg lådor överallt med det där. Och för att minska stressen för honom, alltså så att det inte är inte mer han måste tänka på att han måste göra. Så då gjorde vi det. Och allt verkade lugnt. Sedan hade han ju fått... Ja, något... På Rosenlund hade han fått något antipsykotiskt och ännu mer sömnpiller, tror jag. Så då, ganska tidigt på kvällen, kom Monica in till mig och bara, Nu har han tagit sitt piller, så vi går och lägger oss. Så gick de och lade oss och sedan dess har jag inte träffat...

FL: Så det sista du såg då av Joakim och Monica, då tyckte du att Joakim ändå var okej och då gick han och lade sig. Och sedan vaknade du upp på onsdagen och drog till skolan?

H: Ja.

FL: Du, hemma i lägenheten, hur ser det ut där? Var, har ni... Du och Alma, har ni egna sovrum eller?

H: Ja.

FL: Så ni har egna sovrum, så det är två sovrum, ni har varsitt. Och sedan har...

H: De...

FL: Joakim och Monica ett sovrum. Så lägenheten består av tre sovrum eller?

H: Ja.

FL: Och Linus då, han bor aldrig där? Så att det behövs inget rum till honom eller?

H: Eh, vi har ett loft där vi har en bäddsoffa. Och vi hade bara bott där i två veckor eller något, så han har sovit där då.

FL: Okej. Du... Hur upplever du att Joakims och Monicas relation har sett ut?

H: Den har alltid varit hur bra som helst innan det här. De har... Alltså de har alltid älskat varandra jättemycket och... Varit alltid hur snälla som helst mot varandra. Så det, alltså det är det som gör det jättekonstigt, hur det bara slog om.

FL: Hur upplever du att... du har ju bott med din pappa i hela ditt liv och sedan då med Fredrika, din mamma, tidigare. Och sedan de senaste åren då varannan vecka med Monica.

H: Mm.

FL: Hur har ekonomin sett ut? Har det varit något strul med ekonomin någon gång?

H: Nej, min pappa har alltid tjänat väldigt bra.

FL: Så det har aldrig varit några konstigheter?

H: Nej.

FL: Förstår du, att det har varit något problem.

H: Nej.

FL: Det har aldrig varit någon diskussion kring ekonomin?

H: Nej, nej, nej.

FL: Aldrig?

H: Nej.

FL: Och jag tänker, det här med... För ni bodde ju i Liljeholmen förut va?

H: Ja.

FL: Hur kommer det sig att ni flyttade, köpte den här lägenheten och flyttade in till staden?

H: Eh, dels att de, jag tror att pappa och Monica ville närmare staden. Och för att jag tror att de ville starta något nytt själva, så att de ville skaffa ett nytt ställe.

FL: Okej. Vet du hur det där köpet gick till, så att säga? Ägde de, äger de lägenheten tillsammans eller?

H: Eh, min pappa äger 90%, Monica äger 10.

FL: Okej. Men hur, vad innebär det? För att... Har han då betalat, är det han som står för lånen eller?

H: Det vet jag... Jag antar att han står för 90, alltså jag har bara sett på papperna att det, de som han gav till sin, min farbror. Att han, han står på 90% av lägenheten och hon står på 10% av lägenheten.

FL: Okej. Men du vet inte hur lånebilden ser ut? För du, jag förmodar, det finns säkert lån på lägenheten.

H: Ja, det gör det.

FL: Ja, men du vet inte hur den bilden ser ut? Om det är han som har tagit lånen eller om det är Monica eller om det är gemensamt?

H: Eh, jag vet ju att han har tagit lån. Men jag vet inte om hon är med på dem, eller om hon har egna eller...

FL: Nej, okej. Men du säger att papperna som du såg, där ägde han 90 och hon 10 av lägenheten?

H: Ja.

FL: Okej. Du, jag tänker, du beskriver att de haft en jättebra relation och att de älskar varandra och är liksom bra och schyssta mot varandra och inget bråk.

H: Nej.

FL: Har det någon gång förekommit några våldsamheter?

H: Nej, han har aldrig varit våldsam mot någon under hela mitt liv.

FL: Han har aldrig varit våldsam mot någon?

H: Nej.

FL: Inte varken mot er barn eller...

H: Aldrig.

FL: Mot din riktiga, eller mot din mamma eller?

H: Inte ens nästan. Alltså aldrig någonsin.

FL: Aldrig någonsin?

H: Nej.

FL: Har han, har du någon gång sett tendenser? Att han har varit aggressiv eller gapat och skrikit eller...

H: Alltså han har ju... Rutit ifrån mot oss barn när vi var små, men det var ju, alltså det gör alla föräldrar liksom.

FL: Ja, så klart.

H: Det, det inget aggressivt så, det är bara att han skäller på oss när vi har gjort något

fel liksom.

FL: Ja. Alkohol?

H: Nej. Eller alltså han dricker, ja, det är ju sällan, men han dricker ju något glas vin på helgen liksom eller något sådant.

FL: Ja. Men inget utöver de vanliga sakerna?

H: Nej, absolut inte.

FL: Och inga andra droger eller...

H: Nej.

FL: Och jag tänkte på det här, det här han började prata om som var, som du upplevde som förvirrat. Först så trodde du på honom, sedan märkte du att det var förvirrat när han pratade om det här med lägenheten och blivit lurad och att Monica skulle vara inblandad och... Ja, blivit lurad på något sätt.

H: Mm.

FL: Tror du att, fanns det någon sanning i det?

H: Alltså, nej, det är ju... Men han nappade på varenda liten sak han kunde få, så då fick han ju ihop, alltså småbitar överallt som han själv i huvudet, för hans hjärna gick ju hur... Alltså tänkte på hur många tankar som helst under den här tiden. Så att, ja, typ att... För att Linus jobbade på Danske Bank som är hans bank. Eh, att han har något med pengar att göra och att, alltså... Att det var någon fråna, jag tror det var... Gävle eller vad det var, som... Eh, jag vet inte vem det var, om det var någon mäklare eller något. Och då var Monicas ex-man från Gävle, så att han trodde att de hade planerat det här i flera år. Och han, alltså han lade ju ihop massa grejer. Som, alltså inte makar någon sense igen, som han bara fick för sig.

FL: Så att som du upplever det hela, så allt det han pratade om, att han hade blivit lurad och det här med lägenheten och att det var något som var konstigt, det var någonting som bara fanns i hans huvud för att han var sjuk?

H: Ja.

FL: Så att det finns ingenting som har med verkligheten att göra?

H: Nej, inte som jag ser på det, alltså inte...

FL: Nej, för jag tänker, du har kanske följt det här med, om ni har varit och tittat på lägenheten, och det har varit mäklare med och så vidare.

H: Ja, alltså det är ju... Ett legit köp.

FL: Vad sade du? Det är?

H: Ett legit, alltså riktigt...

FL: Ja.

H: Allt det har varit normalt, det är bara han som nu...

FL: Ja, (Ohörbart 26:48)

H: Sedan förra veckan.

FL: Du har inte upplevt att det har varit något konstigt?

H: Nej, nej, nej.

FL: Utan det är bara någonting som har hänt i hans huvud?

H: Exakt.

FL: Vad tänkte jag på... Vad jag förstår så var båda två sjukskrivna när...

H: Det var bara för att hon behövde ta hand om honom. Han kunde inte klara sig själv under den tiden.

FL: Nej, och det var under den här nu, veckan?

H: Ja.

FL: Så att han var ju sjukskriven, så klart, och även Monica då.

H: Hon klarade inte av att gå till jobbet, och kunde inte gå till jobbet för att han kunde inte vara själv.

FL: Nej. Nej, det förstår jag. Det fanns någon uppgift här om att... Just det, det var då, var det Linus som hade ringt er? Var det på söndagen sade du, när ni var iväg någonstans?

H: Ja.

FL: Du var iväg på någon fotboll då, vad det var.

H: Ja.

FL: För att han märkte då att Joakim inte mådde bra och ville att ni skulle komma hem.

H: Mm.

FL: Vad var det, vad resulterade det i? Var det... Jag vet inte om jag minns fel här, men var ni på ett sjukhus på söndagen också? Eller vad gjorde ni när ni kom hem då?

H: Nej, på söndagen var vi inte på något sjukhus tror jag. Nej, vi var, då hade... Eller de behövde något, sälja något bord i Liljeholmen, för vi hade massa grejer där. Så Linus erbjöd ju sig att åka dit, för att... Eller han skulle egentligen köpa det dagen innan, men då var vi på sjukhuset, så pappa sade, ja, jag kommer imorgon istället.

FL: Till någon som skulle köpa ett bord?

H: Ja, exakt.

FL: Okej.

H: Så Linus erbjöd ju sig, bara Jag... Jag åker dit och gör det., för han, pappa, kunde egentligen inte. Och det är till Liljeholmen då, men pappa litade inte på Linus, för att han trodde att det var något med det här. Att han skulle lura på pengar och grejer, hit och dit, hela tiden. Så han ville följa med och då träffade de min syster i hissen. Och, för att han hade bestämt sig, att jag skall sälja det här bordet, så ingen kunde... Jag var inte hemma, men Monica kunde inte stoppa honom då så här. För att han var ju okontaktbar. Så då träffad de min syster i hissen, så hon följde också med, så att inte de två...

FL: Men så vilka åkte?

H: Eh, Alma, Linus och pappa.

FL: De åkte till Liljeholmen?

H: Liljeholmen, sålde ett bord.

FL: Okej.

H: Och då, då hade jag kommit hem och då var min, eh, farbror och hans sambo där. Så då var det jag och Monica och de två hemma hos oss. Men till slut kom ju de andra tre hem, och då... Han var ju psykotisk eller vad det nu var. Så, så han gick... Det var ju då allt började med att han pratade med min farbror, de tog en promenad. Sedan visade han papperna och allt det där, men... Ja. Jag vet inte mer vad som hände sedan.

FL: Du, förutom det här du beskriver, att han håller på och... Pratar en massa konstigt angående de här papperna och lägenheten och har blivit lurad och så. Har du märkt, har det bara varit fokuserat kring det eller har han även... Har du även märkt att han har mått dåligt på annat sätt? Förstår du hur jag menar?

H: Nej, alltså jag har ju märkt... Eller det är ju på grund av det, men man märker ju, alltså utan att han säger något så sitter han ju bara typ och stirrar ned i marken och bara är i sin egen bubbla under hela veckan liksom. Men allt är ju på grund av det.

FL: Så att han har inte pratat om att det har rört sig om någonting annat än lägenheten och att han skulle blivit lurad?

H: Ja, det är att Monica och Linus också hade lurat han på pengar, att de typ skulle sticka med hans pengar eller något sådant.

FL: Okej, så det är det det har rört sig om?

H: Ja. För att han har blivit lurad av både Monica och av mäklaren och byggherren och allt det där.

FL: Och allt det här börjar ju då, som du beskriver, på onsdagen en vecka innan. Och då hade ni bara bott i lägenheten i en vecka.

H: Ja, ungefär. Jag har ingen, ingen riktigt koll på när vi flyttade in, men ungefär en vecka tror jag.

FL: Okej. Så att ni var, hade bott där i kanske två veckor, helt nyinflyttade.

H: Mm.

FL: Hade... Du säger att du bor varannan vecka hos pappa och varannan...

H: Nej, vi bor inte varannan vecka, men det är ungefär 50-50.

FL: Ja, men... Jag förstår.

H: Mm.

FL: Okej, men hade du bott hela de här två veckorna sedan ni flyttade in?

H: Ja...

FL: På Ringvägen.

H: Nästan, för att vi början var vi där för att hjälpa till med flytten. Och sedan var han ju psykiskt sjuk, så då behövde jag vara där för att... Ja, ta hand om honom eller vad man skall säga. Och hålla koll på allt det där. Så att jag var hemma hos mamma kanske två, tre dagar på de där två veckorna.

FL: Okej, och Alma var också där den mesta tiden eller?

H: Hon var mer hos mamma dock.

FL: Okej. Du, förutom... Jag menar det som har hänt här... På onsdagen och så hade ni bara köpt, flyttat in i en lägenhet en vecka tidigare, är det någonting annat som har hänt i ert liv? Förstår du? Någonting... Förutom, jag menar att byta bostad och köpa en ny lägenhet och flytta in, det kan ju vara en ganska stor sak man gör.

H: Mm.

FL: Är det någonting annat som har hänt?

H: Alltså, nej, inte sådant. Han började, alltså jag antar att... För det är det är alla säger, att allt har... Det har ju hänt på grund av stress. För att han var på... Monica säger att han inte har kunnat koppla av under hela semestern han har haft. De var utomlands en vecka innan vi flyttade, något sådant. Han, och då kunde han inte koppla av. Han har kollat mail och allting hela tiden, jobbat typ. Och sedan började han jobbet... Ungefär samma tid som vi flyttade, där han alltid har en stor kickoff som man måste förbereda och sådant. Så att han hade, det var för mycket saker för sig, tror jag. Klarade inte av det.

FL: Har... Ser hans arbetssituation ut så här hela tiden? Har den gjort så här över år, så att säga? Att han har haft så här mycket?

H: Ja, han har alltid jobbat mycket, det har han.

FL: Mm, men du har inte upplevt honom som... Alltså förstår du, det kanske man inte upplever som barn, du säger att Monica kunde beskriva att han kunde inte koppla av under sommaren, för att han hade mycket med jobbet ändå fast han var ledig. Har du upplevt honom på det sättet? Att han har varit stressad över att han har mycket att göra.

H: Nej, alltså stressad så har han inte varit. Men han har alltid så här svarat på jobbsamtal när vi varit på semester eller, alltså, och sådana där grejer. Men jag har inte upplevt att han varit speciellt stressad så.

FL: Du har inte upplevt att det har varit ett problem?

H: Nej.

FL: Nej, okej. Men när berättade Monica det här för dig? Att hon har upplevt det här att han... Ja, har varit stressad och inte kunnat koppla av.

H: Det var någon gång i veckan, jag kommer inte ihåg.

FL: Nu, alltså...

H: Ja, (ohörbart 33:50)...

FL: Under tiden när han var sjuk, så att säga?

H: När, när hon berättade för alla släktingar som kom och sådant. Att det, han har bara haft för mycket att göra och sådant. Så har jag väl hört det någon gång så där, så...

FL: Men det är ingenting annat du har, som du kan tänka? Någon sak som har hänt? Utan ditt svar i det här är att, ja, men att han har varit stressad och att det har på något sätt utlöst det här?

H: Som jag...jag tror på det, ja.

FL: Mm. Du, om du bara skulle beskriva din pappa med några meningar innan han blev sjuk.

H: Mm.

FL: Beskriv honom som person.

H: Alltså han har alltid varit väldigt snäll. Eh, alltså... Nej, en det är ju svårt, men alltså han har aldrig varit aggressiv så där. Han har alltid brytt sig om alla. Han har...

FL: Det låter som att du beskriver en bra pappa.

H: Han har alltid varit det. Och även bra partner till Monica, innan.

FL: Upplevde du att han... Nu förstår jag att det fanns ju någon anledning till att han och Fredrika separerade, men upplevde du ändå att de också hade en bra relation så länge de höll ihop, så att säga? Att det inte var...

H: Ja.

FL: Det var inga problem där heller?

H: Nej.

FL: Och sedan så bara, på en vecka så...

H: Ja.

FL: Från en dag till en annan så blir det, allting konstigt?

H: Exakt.

FL: Vad jag förstår, Linus har varit också med, du har ju också varit med på sjukhus, men Linus har också varit med ofta vid de här tillfällena. När ni åker, ni har varit på sjukhus nu.

H: Ja, eller han var ju med hela, nästan hela lördagen. När hans pappa fyllde 50, så han drog efter typ halva tiden på SÖS.

FL: Okej.

H: För att fira sin pappa då.

FL: Okej.

H: Och på fredagen var, ja, det är då han har varit med där.

FL: Mm.

H: Bara, tror jag.

FL: Och du uppfattar det som att Linus och Joakim, de har också en bra relation?

H: Innan det här tycker jag de har haft det, ja. Alltså innan, innan veckan när han började anklaga honom. För då...

FL: Ja, jag tänker mest på innan han blev sjuk, så att säga.

H: Ja, exakt.

FL: Om man...

H: Ja.

FL: Så då har de haft en bra relation?

H: Ja.

FL: Och du och Alma har också en relation med Linus eller?

H: Ja.

FL: Ja.

H: Han åkte ju hem till oss efter allt hade hänt, för att han inte ville åka hem till sin pappa. Och att han inte skulle åka hem själv med sin flickvän bara. (Ohörbart 36:41) så åkte han ju med hem till oss, till min mamma.

FL: Mm. Vad tänker du kring det här som har hänt?

H: Det är fortfarande helt sjukt. Alltså... Det kom ju från ingenstans liksom. Att allt, allt från att han var normal till det här liksom på en vecka. Är helt obegripligt.

FL: Mm. Du, Axel, jag har inte mer... Är det någonting som du funderar på? I övrigt, är det någonting som du känner att du vill berätta för mig som jag inte har frågat om eller är det någonting som du tänker att jag kan vara intresserad av?

H: Nej, jag tror inte det.

FL: Vad bra, Axel. Klockan är 12:46. 12:47 nu, så avslutar vi.

Utskrivet: 2019-08-28 av D.A.

Förhör

Signerat av
Petra AnderssonSignerat datum
2019-09-02 13:31Diariernr
5000-K1036137-19Enhet
Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Hörd person Borgmalm, Alma	Personnummer		
Den hörde är Vittne	ID Styrkt Ja	Sätt Svenskt körkort av pa Petra Andersson	Ställning till misstänkt - målsägande - vittne Dotter till den misstänkte
Tolk	Språk		

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörd som vittne gällande händelsen och om den misstänkte.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttaga)

Försvarare/ombud önskas

Försvarare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare Petra Andersson	Förhørsdatum 2019-08-27	Förhör påbörjat 12:09	Förhör avslutat 13:20
Förhörplats Bergsgatan 48, Polisen Grova Brott	Typ av förhör RB 23:6	Förhörssätt	
Förhörsvittne	Utskrivet av P.A		

Berättelse

*Förhör med Alma Borgmalm som är dotter till Joakim Borgmalm.
Förhørsledare var pa Petra Andersson och benämns i förhöret som FL.*

*Förhöret spelades in digitalt på ljudfil som sparas hos Polisen.
Detta är en sammanfattning av förhöret utifrån genomlysning av den ljudfilen.*

JOAKIM SOM PERSON

Alma ombads initialt att börja med att beskriva sin pappa Joakim: hur han var innan händelsen.

Alma berättade att Joakim *var världens bästa pappa*. Han har alltid ställt upp, skämt bort dem, varit omhändertagen och lugn. Han bryr sig och han har inte varit våldsam.

SKILSMÄSSAN FRÅN ALMAS MAMMA FREDRIKA

Hösten 2016 så skilde sig Joakim från Almas mamma som heter Fredrika.

Alma uppgav att hon själv tog det ganska hårt men att själva separationen inte var dålig. Hennes föräldrar har fortfarande haft kontakt efteråt.

Alma uppgav att man hört om dåliga separationer men så var det absolut inte i hennes föräldrars fall och att hon efter skilsmässan hade fortsatt mycket kontakt med sin pappa.

BOSTAD INNAN SKILSMÄSSAN – (Hamnvägen 14, Södertälje: FL's notering)

Alma berättade att hela familjen bodde i Pershagen utanför Södertälje. Innan separationen så hade det skrivits på kontrakt för en nybyggd lägenhet i Liljeholmen.

Lägenheten höll på att byggas och planen var att hela familjen skulle flytta dit tillsammans när den var klar.

BOSTAD EFTER SKILSMÄSSAN – (Liljeholmsgränd 4, Stockholm: FL's notering)

På grund av separationen så bestämde hennes föräldrar att Joakim skulle flytta in i lägenheten som höll på att byggas och Fredrika skaffade en annan lägenhet som också låg i Liljeholmen. I november 2016 flyttade de till pappans lägenhet i Liljeholmen.

Alma berättade att hon och hennes bror Axel alltid bott ungefär 50/50 av tiden hos respektive förälder efter separationen. Det var inte fördelat veckovis, utan eftersom båda föräldrarna bodde i Liljeholmen, så blev det att de bodde ungefär varannan dag växelvis mellan föräldrarna. Det var aldrig så att de bodde mer hos någon av dem. I pappans lägenhet i Liljeholmen så hade Alma och Axel varsitt eget rum.

Monica började bo hos dem på riktigt i april 2017, för då flyttade hon in med sina saker. Ett extra rum byggdes åt Monicas son Linus. Monica hade bott hos dem lite innan dess men då utan sina tillhörigheter.

Alma uppgav att det så klart var en omställning när Monica flyttade in men att det gick bra och det har aldrig varit något bråk.

JOAKIM TRÄFFAR NY KVINNA (Monica Mosbaek: FL's notering)

I början av 2017 (ungefär vid februari-mars) så presenterade Joakim Monica för Alma och Axel.

Alma berättade att hon träffat Monica innan, eftersom Monica jobbade på Elisabethskolan som ingår i samma koncern som hennes pappa jobbar på. Alma berättade att hon sommarjobbade på Elisabethskolan under sommaren 2015 och 2016, så därför visste hon redan vem Monica var.

ALMAS UPPFATTNING OM MONICA

Alma uppgav att hennes uppfattning om Monica var att hon var omtänksam och om sig: att se till så att alla skulle ha det bra. Alma uppgav att hon inte hade någon negativ bild av Monica men att det så klart var så att Monica var en del i varför hennes föräldrar separerade och att det blev skilsmässa och att det ändå blev lite jobbigt men att hon inte hade något emot henne.

De bråkade inte men Alma uppgav att hon själv gillar att ha struktur på sitt sätt och nu blev det att två familjer skulle skapa en ny vardag och det krävdes att man måste anpassa sig och att hon själv tyckt att vissa saker var jobbigt i och med det. Det handlade inte om några specifika saker och det var inget bråk.

JOAKIM OCH MONICAS RELATION

Alma berättade att Joakim och Monica hade en väldigt kärleksfull relation.

Hon uppgav att hon aldrig hört dom bråka.

Alma uppgav att Joakim och Monica hade en fin relation. De skickade sms-konversationer som typ: *Saknar dig* följt av massa hjärtan, de gjorde mycket tillsammans, mycket resor och sättet de pratade med varandra på visade det. Det var aldrig hög ljudnivå mellan dem och det har aldrig varit något tjafs dem emellan.

MONICAS SON LINUS

Alma berättade att i början av Joakim och Monicas relation så bodde Linus dels fortfarande hemma: dels lite hos sin pappa Nicklas och lite hos dem (*hos Joakim i Liljeholmen: FL's notering*).

Linus flyttade sedan hemifrån men Alma uppgav att hon efter hans flytt ändå träffat honom mycket och att de haft en bra kontakt.

BOSTADEN VID SKANSTULL (Ringvägen 106: FL's notering)

Alma uppgav att hon trodde det var 7 augusti som de flyttade in i lägenheten på Ringvägen. Hon tyckte det var lite jobbigt med flytten eftersom hon var van vid att hennes föräldrar bodde så nära varandra i Liljeholmen och det bara tog 10 minuter att gå mellan dem. Alma uppgav att hon inte var drivande i lägenhetsköpet men att hon accepterade det.

I lägenheten hade Alma och Axel egna rum. På loftet hade de en bäddsoffa från IKEA som de köpt strax innan inflyttning. Den användes bland annat av Linus om han sov hos dem och Almas farmor hade också sovit i den när hon varit hos dem.

Alma ombads av FL att rita upp en skiss av lägenheten (se förhörsbilaga).

KÖP AV LÄGENHET PÅ RINGVÄGEN 106

Alma uppgav att hon inte hört något om hur själva köpet gick till och att de inte hört så mycket om sånt snack generellt. Alma berättade att om de (*Joakim och Monica: FL's notering*) till exempel skulle åka på resa, så har de fått veta efter att de bokat resan att de skulle resa bort och därmed aldrig varit med så mycket i diskussionerna eller besluten innan.

Alma berättade att hon var au-pair i USA mellan januari-april i år och att det var under den tiden som de (*Joakim och Monica: FL's notering*) beslutat om flytten. I februari fyllde Joakim 50 år, vilket sammanföll med Axels sportlov, så de båda hade åkt och hälsat på Alma i USA och det var då Joakim visat ritningen på nya lägenheten.

FL frågade om Joakim såg fram emot flytten?

Alma svarade ja och att hon trodde att båda (*Joakim och Monica: FL's notering*) gjorde det. Hon hade inte pratat så mycket med dem utan det hade mer varit typ att de sagt: Ja vi ska flytta.

På fråga om Joakim och Monica pratat något om den kommande flytten, så svarade Alma att det inte varit så mycket prat. Först var det snack om att de skulle flytta till lägenheten redan i juni, för den var klar tidigare men då var byggherren eller någon liknande person inte överens med Joakim om hur de skulle kompromissa om vissa saker, så då blev det framflyttat till augusti i stället.

FL undrade hur Joakim och Monica tog emot det faktum att det blev en senare inflyttning? Alma svarade att det inte varit något jobbigt eller så, utan mer: Jaha, det blir senare typ. Det hade inte varit något jobbigt eller ledsamt.

På frågor om ekonomin kring lägenheten, så svarade Alma att hon visste ungefär vad den kostade men att hon nu efter händelsen så vet hon exakt vad den kostade. Innan allt hände så visste hon inte vem som betalat och hur mycket men bara för en dag sedan: eventuellt i tisdags (*27 augusti: FL's notering*) så fick hon veta det också.

JOAKIM OCH ARBETET

Alma mindes under uppväxten i Pershagen, Södertälje att hennes pappa jobbat mycket och att de ätit middag utan honom och att han kommit hem senare och så men att han också var fotbollstränare för det lag hon spelade i och att han ändå varit delaktig på det viset och varit hemma rätt mycket ändå. Sedan separationen så har han nog jobbat som vanligt. Almas uppfattning var att han inte varit en frånvarande pappa.

Angående om eventuell stress på jobbet, så var det inget som Joakim sagt något om eller som hon märkt. Joakim har jobbat länge på sitt arbete; över 10 år och i och med det så trodde Alma att man nog har sina rutiner och att det därför inte varit fråga om t ex stress som det kan vara när man har ett nytt jobb.

JOAKIM OCH MONICA HEMMA FRÅN SINA RESPEKTIVE ARBETEN
FL uppgav att hon ville övergå till att prata om händelser i närtid och att hon förstått utifrån PM i ärendet att både Joakim och Monica var hemma från sina respektive jobb onsdagen den 21 augusti.

Anledningen till det var enligt Alma att Joakim redan veckan innan varit på flera läkarbesök och att han sedan blev sjukskriven för akutpsykos. Anledningen till att Monica var hemma från sitt arbete var för att ta hand om Joakim.

Nedan följer sammanfattningsvis vad Alma sedan uppgav hände på onsdagen den 21 augusti samt veckan innan.

ONSDAG 14 AUGUSTI

Alma sov hos sin mamma Fredrika.

Monica hade märkt att Joakim var annorlunda den här dagen.

TORSDAG 15 AUGUSTI

Alma sov hos sin mamma Fredrika.

FREDAG 16 AUGUSTI

Alma hade sovit hos sin mamma Fredrika.

Joakim var på S:t Göran psyk. Han blev hemskickad med sömntabletter.

LÖRDAG 17 AUGUSTI

Alma fick själv uppleva denna dag att hennes pappa Joakim var förändrad.

Hon hade sovit hos sin mamma Fredrika men det var bestämt att hon skulle äta frukost hos Joakim och Monica på lördagsmorgonen. Det blev dock inte att de åt någon frukost. Alma berättade att när hon vid 09-tiden klev in innanför dörren hos Joakim och Monica så märkte hon att det var något som var fel. Joakim och Monica befann sig vid köksön. Monica var tårögd och Alma såg att det var något med hennes pappa också. Alma frågade inte direkt vad som hänt utan började prata om något annat i förhoppning att kunna skoja bort det men mimade sedan till sin pappa: *Vad är det?* och då vinkade han fram henne till sig. Han började med att säga att han inte mådde så bra och att han inte gjort det de senaste dagarna. Alma mindes inte om det var så att hennes pappa sagt att *Jag är sjuk* eller om det var mer: *Det är något som inte stämmer*. Almas första tanke var att hennes pappa drabbats av cancer. Joakim fortsatte berätta att Monica ringt 112 under gårdagen (*fredag 16 augusti: FL's notering*). Alma hade undrat varför och vad som hänt men tyckte inte att de riktigt svarade så tydligt utan Joakim hade sagt: *Nej men hon tyckte att det behövdes* eller något liknande. Monica hade svarat och sa något i stil med: *Ja, för att du ville det*. Alma uppfattade att det var en jobbig stämning mellan Joakim och Monica.

Monica gick iväg och väckte Linus som sovit över från gårdagskvällen. Han sov i Almas sovrum. Almas bror Axel låg och sov i sitt egna rum. Monica gick in till Axel också och pratade med honom. Medan Monica gjorde detta så viskade Joakim i Almas öra: *Jag har blivit lurad. Det är Linus och Monica som ligger bakom allting.*

Alma uppgav att hon inte alls hängde med på vad han menade och att hon först trodde på sin pappa eftersom han aldrig tidigare haft några psykiska problem och hans magkänsla brukade alltid stämma. Det var den bilden hon hade av sin pappa.

Linus och Monica lämnade lägenheten. Strax efter att de gått så hade Joakim packat ned viktiga papper och sin dator i en IKEA-kasse, vilket Alma tyckte var konstigt. Sedan hade han sagt: *Vi går ut* och då hade Alma, Axel och Joakim gått ut från lägenheten tillsammans.

De hade gått till en park i närheten och satt sig och prata.

Alma uppgav att hon under samtalet med sin pappa, pendlat mellan om hennes pappa hade rätt eller om det han sa var fel. Allt var bara så jättekonstigt. Joakim hade sagt massa olika saker som hade hänt. Han trodde att alla hade gått ihop mot honom: Monica, byggherren och mäklare för att lura honom på pengar. Han trodde att någon hade kapat hans bank, eftersom han först inte kommit in på sitt BankID. Hans dator och mobil hade blivit kapade. Sms och mail hade försvunnit. Alma uppgav att det var massa olika saker som Joakim pratat om.

Alma uppgav att när Joakim berättade om BankID't så hade hon tyckt det var konstigt att han inte kom in på BankID och då tänkt att det hennes pappa sa stämde. Det hade dock löst sig senare men under tiden som han inte hade åtkomst till banken så hade han trott att alla hans pengar försvunnit.

FL undrade hur Joakims sinnesstämning var när han berättade för henne och Axel om alla saker som hänt enligt honom?

Alma svarade att Joakim var lugn och verkade hopplös. Han var inte arg på någon utan han sa bara: Allt är förstört....

På fråga vad Alma tänkte när Joakim berättade om alla saker som hänt, så svarade Alma att hon tänkte att Monica ändå bott ihop med hennes pappa i nästan 3 år och att hon aldrig skulle kunna göra något sånt. Dels eftersom hon inte var tillräckligt smart men framförallt så skulle hon inte ha hjärta att göra något sånt. Monica och Joakim älskade verkligen varandra.

Alma tänkte ändå att det kanske kunde vara så att något av allt som Joakim sagt ändå stämde: att han kanske blivit lurad på något gällande lägenheten. Alma berättade att vid något tillfälle skulle Joakim ringa ett el-företag och hade då fått som svar från dem att lägenheten inte fanns. Alma uppgav att troligtvis var det på grund av att lägenheten var så pass ny men svaret från elfirman hade fått Joakim att tro att han betalat massa pengar för något som inte fanns. Alma uppgav att hon blivit lite misstänksam och undrat om någon kanske lurat hennes pappa på något sätt men inte att Monica skulle vara inblandad på något sätt.

Alma uppgav att hennes pappa varit helt säker på att Linus och Monica *blivit påkomna med deras plan*. Joakim trodde att de planerat detta i en massa år och att de nu blivit påkomna och skulle sticka för gott.

Alma hade sms'ade till Monica och frågat: *Vad är det som händer?*. Monica hade svarat och frågat om Linus kunde ringa eller sms'a Alma? Alma hade svarat att Linus gärna fick sms'a eftersom hon satt med Joakim.

När Alma, Axel och Joakim satt i parken så var det antingen hon eller Axel som föreslagit att de skulle prata med Linus eller ringa till honom och Monica.

Linus och Monica hade åkt till Linus lägenhet i Solna. De ville gärna träffa Alma, Axel och Joakim och när Joakim hörde att Monica och Linus ville ses så blev han lite lugnare eftersom han då tolkade det som att Monica och Linus inte velat sticka för gott, så det var positivt att de ville ses.

Eftersom Monica och Linus precis åkt till Solna, så kom de överens om att Alma, Axel och Joakim skulle komma till dem. Alma, Axel och Joakim tog tunnelbanan och träffade Monica och Linus vid en park i närheten av Linus lägenhet. De pratade lite men kom inte fram till något annat än att Joakim skulle till Karolinska sjukhuset, vilket resulterade i att de alla tog en taxi tillsammans dit.

Joakim hade dock sagt att han bara ville hem och vila och till Alma hade han fortsatt viska att han blivit total lurad. Något han upprepade hela tiden enligt Alma.

FL undrade hur Joakims inställning var till att träffa Monica och Linus eftersom han trodde att de lurat honom?

Alma svarade att när de träffade Monica och Linus, så hade hon gett dem varsin kram. Joakim hade också kramat Monica och Linus, så det var inte som att han ville ta helt avstånd från dem. Monica hade varit helt gråtfärdig och var jätteledsen. Linus hade frågat Joakim om han mindes allt och om han mindes vad han gjort under gårdagen. Joakim hade kunnat svara på Linus frågor.

På fråga om de konfronterade Joakim med att de tyckte att det han sa lät konstigt, så svarade Alma att hon i den stunden inte fattat att det var något psykiskt fel med hennes pappa utan bara att det var något konstigt. Axel hade kanske förstått mer och även Linus och Monica men hon trodde att det just då inte var uttalat att det var något psykiskt men att de sagt till Joakim att de tyckte att han behövde vård.

FL undrade vad Joakim tyckt om att de ville att han skulle ha vård?

Alma svarade att Joakim velat fram och tillbaka. Först hade han sagt att det gick bra. Sedan hade han sagt att det inte behövdes och att han bara ville hem och vila; att han bara behövde sova.

Alma uppgav att hon mindes att hon själv stått och gråtit och att hon sagt till sin pappa: *Jag älskar dig så mycket. Jag vet bara att du behöver hjälpa just nu.* De lyckades få med Joakim till Karolinska.

PÅ KAROLINSKA SJUKSHUSET, SOLNA

Alma berättade att de alla (*Monica, Linus, Axel och hon: FL's notering*) följde med Joakim till KS. De var på vanliga akuten där de fick träffa en sjuksköterska. Alla hade varit med i undersökningsrummet tillsammans med Joakim och sjuksköterskan.

Joakim hade uppgett för sköterskan att han nog bara behövde hem och vila men sjuksköterskan hade sagt till honom att han behövde genomgå tester för att säkerställa så han inte fått en hjärnblödning eller blodpropp eller liknande.

Alma uppgav att det var i de tankebanorna hon själv funderat: att det kanske var en vanlig sjukdom som hennes pappa drabbats av.

Sköterskan hade sagt till Joakim att hon såg att hans anhöriga brydde sig om honom och att de inte kände igen honom och att han måste vidare. Sköterskan hade sedan lämnat och Joakim skulle få prata med en doktor.

Eftersom ingen ätit frukost så gick Alma och Linus iväg för att leta efter frukost men de hittade ingen. Under tiden de var borta så hade doktorn kommit och träffat Joakim.

Alma och Linus mötte upp Monica, Linus och Joakim när de var klara med doktorssamtalet, utanför KS för att invänta taxi.

Alma fick reda på att Joakim under samtalet med doktorn sagt att han inte ville tillbaka till S:t Görans psykiavdelning där han varit på fredagskvällen, eftersom han blivit så dåligt bemött. Därför hade de i doktorssamtalet kommit fram till att han istället skulle vidare till SÖS.

PÅ SÖS

De kom till den vanliga akutmottagningen på SÖS vid ca 13:30. De hade fått eget rum att

sitta och vänta i. Alla var tillsammans med Joakim i rummet. Det togs blodprov och urinprov på Joakim. De fick information om att det skulle ta 1-1,5 timme innan de skulle få provsvaren. Det skulle sedan visa sig att det tog 11 timmar.

Efter ett tag hade Linus varit tvungen att lämna, eftersom hans pappa fyllde 50 år och Linus skulle vara med och fira honom. Monica, Alma och Axel var kvar på SÖS med Joakim.

Alma berättade att deras hund Svea var hemma i lägenheten och att Axel därför fick gå från sjukhuset vid ett tillfälle för att gå ut och gå med henne. När kvällen kom och de fortfarande inte fått provsvaren, så beslutades det att Alma och Axel skulle gå hem och vara med hunden. Monica skulle vara kvar med Joakim på SÖS.

FL undrade hur Joakim varit under tiden de åkt från KS till att de kom till SÖS och sedan var där?

Alma berättade att det var Linus som ordnade med taxiresorna till sjukhusen och att Joakim varit misstänksam när de hoppade in i taxin vid KS när de skulle åka till SÖS. *Vart ska vi?* hade han frågat.

Alma uppgav att Joakim trodde att Linus och Monica skulle lägga in honom, för att sedan ta hans pengar. Joakim hade under dagen vid flera tillfällen sagt till Alma: *De vill bara lägga in mig. De vill bara lägga in mig.*

Taxichauffören hade som svar på Joakims fråga sagt att de skulle till SÖS och då hade Joakim blivit lite lugn. Väl på SÖS när de tog blodprov, så hade Joakim sagt att han kände sig *som i ett töcken*. Han trodde själv att han blivit drogad av någon medicin eller drog. Alma beskrev Joakim som att han då var lite nedstämd och borta.

Helt plötsligt, efter flera timmar, så hade Joakim som kvicknat till och sagt: *Nej, nu kan jag inte vara kvar här. Nu känner jag att jag var drogad men nu har det släppt!*

Han ville egentligen hem men en sjuksköterska övertalade honom att stanna kvar. Hon sa åt Joakim att han inte fått svaret på blodproverna än och även om han kvicknat till nu så ville han väl veta svaren på dem? *Ok, en liten stund till* hade Joakim svarat och stannat kvar.

Alma uppfattade Joakim som klarare i huvudet just då. Sedan har hon dock förstått att det nog gått i vågor.

Alma och Axel hade som sagt gått hem för att ta hand om hunden Svea. När de var hemma så hade Alma fått ungefär fyra telefonsamtal under fyra minuter: det var hennes pappa, sedan Monica, sedan hennes pappa igen och sedan Monica igen.

Första samtalet hade Joakim frågat: *Vart är ni?* Alma hade svarat att de var ute med Svea.

Ok hade Joakim sagt och sedan lagt på. Nästa samtal som han ringt så hade han återigen frågat: *Vart är ni?* Alma hade svarat att de fortfarande var ute med Svea och att de alldeles strax skulle gå hem. Alma undrade om det var något som hade hänt? *Nej det är lugnt. Gå bara hem* hade Joakim sagt.

Alma trodde att Joakim var orolig över att Linus skulle ha åkt hem till deras lägenhet i Skanstull; att han var ensam där och att han skulle göra något där.

Joakim sa inte något om detta själv utan det var något som Alma uppfattade det som att Joakim kanske trodde.

Alma berättade att Joakim i samband med att hon och Axel gått hem från SÖS, sagt åt dem att de kunde ta med sig den blå IKEA-kassen (där han stoppat viktiga saker och sin dator i när de lämnat lägenheten på morgonen), så det gjorde de.

Senare, under alla telefonsamtalen till Alma, så hade Joakim sagt: *Ni borde komma tillbaka. Ta med kassen tillbaka.* Alma uppgav att hon tolkade det som att hennes pappa börjat bli orolig igen.

Alma mindes att klockan varit vid 22-23 tiden när de lämnat SÖS. Midnattsloppet pågick och det var mycket folk ute. Alma hade bett Monica att uppdatera henne om läget, vilket Monica gjort genom att kontinuerligt ringa och berätta vad som hänt. Vid klockan 01:30 så hade Alma legat och sovit när Monica ringt och berättat att Joakim fått träffa läkare. Som Alma förstod det så hade läkaren sagt att Joakim var så psykiskt svag att om Joakim inte frivilligt ville åka till S:t Görans psyk, så skulle de tvinga honom att åka dit. Joakim hade då sagt att han skulle åka dit frivilligt, vilket de också gjorde.

Det var andra gången han var på S:t Görans psyk. Han blev hemskickad därifrån igen och nu med tre olika piller, varav ett var sömntabletter. Joakim och Monica kom hem vid ca 04/04:30-tiden och det var nu söndag.

SÖNDAG 18 AUGUSTI

I samband med att Joakim och Monica kom hem från S:t Görans psyk vid 04/04:30-tiden så hade Joakim i hissen på väg upp till lägenheten, tagit en sömntablett och sagt: *Nu ska jag sova!*, som om ingenting hänt. Detta berättade Monica för Alma i efterhand.

Alma fortsatte berätta att när Joakim och Monica klev innanför dörren till lägenheten så hade de sagt åt henne att hon kunde fortsätta sova. Alma uppfattade läget som lugnt och att både Joakim och Monica gick och lade sig på en gång.

Under dagen så jobbade Alma och Axel var på AIK-match. De båda blev hemringda. Kom hem tidigare än vad som var planerat.

Linus ringde till Joakims bror Micke som kom hem till dem och även Almas farmor (*d v s Joakims mamma: FL's notering*) Anledningen att han ringde dem var att han hoppades de kunde hjälpa till och prata med Joakim.

När Micke kom till lägenheten så hade han och Joakim varit inne i Joakims rum där Joakim visat alla papper om lägenhetsaffären och ville att Micke skulle kolla på dem. Micke sa sedan till resten av familjen att det inte var bra med Joakim och att det var något psykiskt. Joakim och Micke hade också gått en promenad bara de två.

Alma berättade att hennes farmor sov över till dagen.

MÅNDAG 19 AUGUSTI

Joakim och Monica var hemma från arbeten. Alma sov hos dem.

Alma märkte redan på morgonen att hennes pappa inte mådde bra, så hon ringde till sin mamma Fredrika och bad henne komma och hjälpa dem med Joakim, vilket Fredrika gjorde. Exakt vad som hände eller vad Joakim gjorde mindes inte Alma riktigt.

**NÄR VAR DET BESTÄMT ATT HENNING OCH FREDRIKA SKULLE KOMMA?
MÅNDAGEN ELLER TISDAGEN?**

När Fredrika kom till lägenheten och berättade för Joakim att hon var där för att hjälpa till, så hade han viskat i hennes öra: *Jag har blivit total lurad.* Hon hade då spelat med och sagt: *Jag förstår det. Vill du berätta för mig vad som hänt?*

Alma berättade att hon och hennes föräldrar sedan gått in i Axels rum för att prata men hennes pappa hade fortsatt säga att han blivit lurad. Han hade inte kunnat säga så mycket mer. Han sa: *Min hjärna vill säga men jag kan inte få ut det.*

Joakims mamma åkte hem under dagen. NÄR ÅKTE HON?

TISDAG 20 AUGUSTI

Joakim och Monica var hemma från sina arbeten. Alva sov hos dem och var där hela förmiddagen.

Ca 08:00 skulle Joakim och Monica gå till vårdcentralen i Skanstull. Monica kom in i Almas rum och sa att hon inte fick med Joakim till vårdcentralen och undrade om Alma kunde följa med och försöka få med honom. Efter lite övertalning så gick de alla tre dit. Väl på vårdcentralen så fick de information om att de inte hade någon drop-in tider och att de skulle ringa tillbaka, så då gick de hem igen. Under hela tiden var Joakim i psykos men när de gick hem från vårdcentralen så blev han mer misstänksam.

Alma berättade att de inte packat upp köksbordsmöblerna utan de stod i sina kartonger bredvid köksön. När de kom hem så tog han soporna från det lilla badrummet (*som är i anslutning till Joakim och Monicas sovrum: FL's notering*) och hällde ut dem på de kartongerna. Bland annat låg en karta Ipre, en karta sömntabletter och en massa tops bland soporna. Joakim hade sagt: *Kolla här! Vi har inte ätit så här mycket Ipre! Vi har inte ätit så här mycket!* Alma uppgav att Joakim fortfarande trodde att Monica försökte droga honom. Alma försökte förklara för Joakim att man inte kan slänga en karta utan att sista Ipre'n var uppäten och att det var likadant med sömntabletterna. Monica sa också till Joakim att hon tagit sömntabletter.

Joakim hade också tyckt det var konstigt att det låg så många tops i soporna och Monica försökte förklara: *Älskling, du vet att jag topsar öronen mycket* men han hade tyckt det var konstigt. Han samlade sedan ihop soporna.

Alma berättade att Monica på morgonen ställt ut kökssoporna i hallen. Det var sopor från gårdagen. Joakim hämtade nu dessa sopor och hällde ut dem på samma sätt som de andra soporna. Det låg hushållspapper och lite apelsinrester bland soporna. Joakim sa då: *Men ingen har ätit apelsin! Ingen har ätit apelsin!* Alma och Monica förklarade att det var gamla sopor och att det kunde vara från gårdagen. Alma visste inte varför det skulle vara något farligt och läskigt med apelsin och hon förstod då att det var illa ställt med Joakim.

Eftersom Alva insåg att Joakim mådde dåligt igen så ringde hon till sin mamma Fredrika och bad henne att komma till lägenheten för andra gången. Det var sedan tidigare bestämt att Fredrika skulle komma till lägenheten när Henning kommit dit på eftermiddagen men Alva ringde sin mamma redan på morgonen och bad henne komma.

Henning skulle komma till dem kl. 13 men han hade blivit lite försenad och kom först vid ca 13:30. Alma skulle börja sitt jobb 14:45 så hon var bara med en liten stund när Henning var där. Hon höll samtidigt på att fixa sig inför att gå till jobbet så hon hade inte suttit med och hört allt som sas. Hon hörde i alla fall att Henning sa till Joakim att han drabbats av en psykos och att han behövde vård och att han förstod att Joakim kommer vara borta länge från jobbet. Han var väldigt rak och tydlig när han pratade. Joakim hade suttit och nickat lite och förstod. Almas mamma Fredrika och Monica hade suttit med. Fredrika hade frågat Joakim om han ville prata med Henning ensam men det verkade som att Joakim då tyckt att det inte spelade någon roll och att det var okej att Fredrika och Monica också var med. Lite senare i samtalet

så frågade Fredrika samma fråga igen: om Joakim ville sitta i fred med Henning. Joakim hade då sagt *Ja, kanske det*, så samtidigt som Alma lämnade lägenheten för att gå till jobbet, så gjorde Fredrika och Monica sällskap med henne ut från lägenheten och ned på gatan. De hade gått till en glassbar som låg i närheten. Så långt var Alma med. Sedan hade hon gått till jobbet.

ONSDAGEN 21 AUGUSTI

Joakim och Monica var hemma från arbeten. Alva sov hos dem.

Alma vaknade strax efter kl. 08. Axel hade redan gått till skolan. Hon hörde att hennes pappa och Monica inte var uppe. Alma gick ut med hunden Svea, sedan åt hon frukost och tog därefter en dusch. Klockan var då ca 10:30 och varken Joakim eller Monica hade klivit upp. Ca 10:50 när Alma kom ut från badrummet, så satt Joakim och Monica vid köksön och åt frukost. Alma skulle till jobbet så hon gick och klädde på sig. Sedan satt hon och pratade med sin pappa och Monica vid köksön. Alma uppgav att det då var som vanligt men att Joakim var lite nedstämd. Han var trots det ändå med i konversationen och kunde prata och han skrattade. Det var inte så att hon och Monica pratade mer än honom utan de pratade verkligen alla tre. Alma uppgav att tidigare under veckan, på måndagen och tisdagen så hade Joakim varit helt tyst och kunde inte svara till motsats mot nu, när han var mer med. Alma kände sig lugn och både Joakim och Monica verkade lugna. Det var som en vanlig dag.

FL undrade vad de pratat om?

Alma berättade att hon har två jobb och att ett av dem är som attraktionsvärd på Gröna Lund. Hon hade jobbat där på tisdagskvällen och när hon kommit hem så hade Joakim och Monica sovit. De hade därför pratat om hur hon haft det på jobbet.

De hade även pratat om hur fint det nyligen i hopskruvade matbordet var.

FL undrade vad Alma uppfattat hos Joakim som gjorde att hon tyckte att han verkade nedstämd?

Han var inte lika tjo och stimmig som han brukade vara men samtidigt tänkte hon att han varit med om mycket de senaste dagarna och att det inte var konstigt att han inte är precis som vanligt.

JOAKIM OCH MONICAS PLANER FÖR DAGEN

Alma gick från lägenheten kl. 11:40. Hon berättade att hon och Joakim och Monica sagt: *Vi syns ikväll*.

Alma berättade vidare att det i hennes rum fanns en stor matta som inte blivit utrullad. Hon skulle sluta jobbet kl. 19 denna dag vilket var tidigare mot andra kvällar när hon jobbade, så därför kom de överens om att rulla ut mattan i hennes rum när hon kommit hem. Alma mindes dock inte vem av Monica och Joakim som hon pratade med detta om.

På tisdagskvällen hade Joakim, Axel och Linus skruvat ihop matbordet och kartongerna från upppackningen stod i Axels rum. Joakim och Monica sa att de tänkt gå ned till grovsoporna och slänga dem.

Som Alma förstod det så skulle Joakim och Monica bära iväg kartonger. Golvet i lägenheten hade blivit smutsigt av alla kartonger, vilket gjorde att Joakim och Monica kom överens om att dammsuga golvet efter att de tagit ned allt. Joakim började dock dammsuga innan de ens burit ned några kartonger. Monica hade undrat om de inte skulle göra det senare och sedan sagt att hon kunde göra det istället och så började hon dammsuga lite istället. Detta var innan Alma gick till jobbet.

När Alma skulle gå så dammsög de inte längre men de hade inte heller börjat med

kartongerna. Joakim och Monica stod båda i köket, någonstans mellan matbordet och köksön. Alma gav dem båda varsin kram innan hon sedan lämnade lägenheten och gick till jobbet. Hon hade inte någon mer kontakt med dem den dagen.

Senare under dagen hade Axel skickat en bild alternativt video på Snapchat till henne och frågat: Vet du vart pappa är?. Han hade även skickat en screenshot från Aftonbladet där det stod något om en person eller kvinna som var mördad.

Alma uppgav att när hon såg den screenshot'en så blev hon först lugn och andades ut, eftersom hon tänkte att det inte var något med hennes pappa. Hon ringde Axel och frågade: *Det var inget eller?* men då svarade Axel: *Jo, jag tror det* och berättade att han satt i en polisbil. Därefter fick hon prata med en polis som undrade vart hon var. Alma svarade att hon var på jobbet. Polisen hade undrat om hon var orolig, varpå Alma sagt ja och att hon trodde att det kunde ha med hennes pappa att göra eftersom han fått psykos. Anledningen till att hon i det läget förstod att det kunde finnas koppling till hennes pappa var det faktum att Axel satt i en polisbil och att hon själv fick prata med polis. Då förstod hon att det var något med pappa.

Polisen sa då: *Jag brukar egentligen inte ta det här över telefon men vi har hittat en mördad kvinna i er lägenhet, så jag vill att du kommer hem så fort som möjligt*.

Alma uppgav att hon hamnade i chocktillstånd direkt. Hon började inte gråta utan började bara agera. Hon förstod direkt att det var hennes pappa som mördat Monica. Hon tänkte aldrig tanken att det var ett missförstånd.

När polisen sagt att de hittat en mördad kvinna så hade hon direkt tänkt att det var Monica eftersom hon visste att Joakim och Monica inte väntat något besök.

Alma berättade att hon skyndade sig hem och att hon på vägen ringde sin mamma Fredrika. Till sin mamma sa hon direkt: *Pappa har mördat Monica. Du behöver komma*. Alma uppgav att Fredrika både under måndagen och tisdagen (*d v s dagarna innan: FL's notering*) försökt få sjukvården att hjälpa Joakim.

När hon kom hem så gick hon fram till en polis och sa att hennes lillebror skulle sitta i en polisbil, varpå hon leddes till polisbilen där han satt. Sedan satt hon där med honom.

I bilen satt Axel och en polis. Deras hund Svea var också i bilen och hon hade varit i lägenheten när allt hände. Polisen berättade i stora drag om vad som hänt: att de hittat en död kvinna, att deras pappa åkt ambulans till KS, att han opererades och att han var anhållen och misstänkt. Han sa också till Alma och Axel att de skulle bli kallade på förhör och tog deras telefonnummer. Alma berättade att hon själv hade haft mycket frågor som hon ställt till polisen. Bland annat hade hon frågat vart någonstans det hände och då hade polisen frågat vem som hade vilket sovrum i lägenheten. Han hade frågat vem som hade det runda fönstret, för det var där det hänt.

Alma uppgav för FL att det var Axels rum.

Alma hade frågat polisen hur det gått till men det hade polisen sagt att han inte kunde svara på just då.

Vid något tillfälle klev polisen ut ur bilen. Hon och Axel sa till varandra typ: Det här är katastrof. Vad hände?

Efter en stund så kom deras mamma Fredrika in i polisbilen där hon och Axel satt. De pratade lite mer med polisen. Alma hade innan sett att Linus klivit in i en annan polisbil som stod i

närheten, så hon sa att hon gärna ville träffa honom. Polismannen i deras bil gick och frågade Linus om han ville träffa Alma och Axel och det ville han.

Det var dock mycket media i området, så polisen körde Alma, Axel och Fredrika i sin polisbil några kvarter bort. Samtidigt kördes Linus också till samma ställe i den polisbil han satt i. Detta för att de skulle få slippa media.

När de träffade Linus så kramades de och grät. Linus flickvän Tuva var också med i den polisbil som Linus åkt i, så de träffade henne också.

De trodde att Linus skulle hem till sin pappa på kvällen men Linus ville inte åka dit eftersom de inte hade så bra relation. Det pratades om att han och Tuva skulle åka hem till Tuvas föräldrar men det beslutades istället att alla skulle följa med hem till Fredrika.

Alma, Axel och Fredrika blev skjutsade av polisen i en polisbil hem till Fredrika. Linus och Tuva blev skjutsad av den andra polisbilen hem till Fredrika. Även Tuvas mamma och syster kom hem till Fredrika senare.

På fråga vad de pratade om hemma hos Fredrika, så svarade Alma att det inte sas så mycket. Det var mer undringar om vad som hänt och alla var i chock. Det var kramar och gråt och alla undrade vad som hände.

JOAKIM OCH MONICAS SEMESTERRESA TILL TURKIET

FL påtalade att hon fått information att Joakim och Monica var på resa till Turkiet en vecka under sommaren och undrade om Alma pratat med Joakim och Monica om hur det haft det på resan?

Alma svarade att de haft kontakt under resan och de sagt att de var på ett supermysigt ställe och de hade berättat vad de gjort och så. Alma mindes inte om de även haft någon kontakt via telefonsamtal men de hade haft daglig kontakt via meddelanden. Hon berättade att hela familjen: Linus, Monica, hennes pappa, Axel och hon själv, hade en SnapChat-grupp där de skickade bilder hela tiden.

När de kom hem så hade de också pratat lite om resan. Joakim och Monica hade sagt att allt hade varit jättebra och att de rekommenderade det.

FL undrade om Alma uppfattat om hennes pappa var annorlunda när han kom hem från semestern?

Alma svarade att hon inte märkt något konstigt alls. De hade kommit hem från resan bara några dagar innan de skulle flytta, så de hade börjat packa ihop gamla lägenheten direkt efter att de kommit hem. Alma uppgav att det vid den tidpunkten absolut inte varit något konstigt med hennes pappa.

JOAKIM OCH MONICAS UMGÄNGESKRETS

Alma uppgav att Joakim och Monica inte umgicks med så jättemånga vänner utan att de mest träffade släkten.

Joakims bästa kompis heter Kent och bor i Karlstad. Det var dock flera månader sedan de träffades personligen.

VEM JOAKIM ANFÖRTRODDE SITT MÅENDE TILL UNDER SENASTE VECKAN

Alma uppgav att de enda hon visste var att Joakim ringt till Henning på lördagen. Joakim hade varit misstänksam mot sin egen mobil, så han hade lånat Almas mobil för att ringa det samtalet. Till Henning sa han att han blivit drogad men att han mådde bra nu. Detta var på SÖS när han plötsligt hade piggnat till.

På söndagen och måndagen hade Joakim ringt till Henning igen.

I samtalet på måndagen så sa han till Henning saker som: *Har jag förstört allting?, Har jag förstört allt för Dermalome?, Jag har förstört för så många jag älskat.*

Alma trodde att Joakim på måndagen även ringt till C-F: Carl-Fredrik som är ekonomichef eller dylikt på Dermalome och sagt samma sak som till Henning.

Samtalen som Joakim gjorde på måndagen till Henning och C-F, hade Alma inte själv hört, eftersom hon inte var hemma då. Det var Axel som berättat för henne om samtalen. Alma förstod det som att det var i samband med samtalet med Henning, som det bestämdes att han skulle komma hem till dem. Henning skulle ändå till Sverige på tisdagen för att ha möten.

FL undrade om Alma, före denna händelse och veckan innan, på något uppmärksammat att hennes pappa varit annorlunda mot hur han brukar vara?

Nej, aldrig, aldrig, aldrig, det här var första gången och det var väl därför det kom som en sån chock också, svarade Alma.

JOAKIM OCH MEDICINER

Alma berättade att Joakim fått något som hette liknande Ditropam eller nåt och att det var mot svettningar. Det var också det som Joakim sagt till Alma att han trodde att han blivit drogad med. Alma trodde inte att han åt den medicinen hela tiden utan att det var periodvis.

FL undrade om det var länge sedan han fick medicinen för svettningar?

Alma svarade att det var länge sedan det började och att han fått botox-spruta i huvudet för svettningar och samtidigt de där pillrena. Alma uppgav att han haft problem med svettningar så länge hon kan minnas och det var jättemånga år sedan han började med spruta och piller men hon visste inte när senast han var på återbesök eller fick nya piller.

JOAKIM OCH ALKOHOL

På fråga svarade Alma att Joakim inte har några konstiga alkoholvanor. Han kanske dricker ett glas rött vin på en fredagskväll till middag men inget annat. Hon har aldrig sett honom berusad.

ALMAS TANKAR KRING DET SOM HÄNT

Alma uppgav att det var jobbigt och att hon fortfarande var i chock och att det kändes ofattbart: att det kunde hända. Alma uppgav att hon kände besvikelse på sjukvården då de försökte få hjälp så många gånger och att han inte blev inlagd och så slutade det så här istället.

Förhöret lästes upp per telefon 2019-09-02, kl. 10:17 av pa Petra Andersson och godkändes med nedanstående tillägg och förtydliganden:

KÖP AV LÄGENHET PÅ RINGVÄGEN 106

Alma ville korrigera datumet då hon fick veta mer om ekonomin för lägenheten vid Skanstull. Det var tisdagen 20 augusti som hon fick veta mer. Joakim hade varit misstänksam. De hade kommit att prata om lägenheten och Alma hade försökt lugna ned sin pappa och sagt att hon förstod att han var den som betalat mer för lägenheten. Hon fick då veta att hennes pappa ägde 90% av lägenheten och Monica 10 %. Alma trodde att det var Monica som berättade det. Båda hade i alla fall stått på lånet.

ONSDAG 14 AUGUSTI

Alma förtydligade att hon fått veta först på lördagen (17 augusti: FL's notering) fått veta att Monica märkt att Joakim varit annorlunda redan på onsdagen.

TORSDAG 15 AUGUSTI

Alma förtydligade att hon inte vet om något speciellt hände den dagen.

FREDAG 16 AUGUSTI

Alma förtydligade att hon fått veta om 112-samtalet först på lördagen (17 augusti: FL's notering). Joakim hade varit hos mäklaren och skällt ut dem. Alma visste inte om det bara var på grund av det eller om det även var annat som gjort att Monica ringt 112.

FL frågade om Alma någon gång under veckan innan händelsen hört om hennes pappa velat skada sig själv? Alma svarade att hon aldrig hört honom säga något sådant.

SÖNDAG 18 AUGUSTI

Alma förtydligade att hon den dagen skulle börja jobba klockan 10, så hon hade gått hemifrån vid ca 09:40 ungefär. När hon gick så hade Joakim och Monica inte gått upp än. När hon sedan var på jobbet så kontaktade Linus henne. Alma uppgav att hon var osäker på om Linus först hade ringt henne och hon inte hört det och att han då sms'at henne. Hon såg i alla fall sms'et där han skrivit att hon borde komma hem. Hon ringde upp Linus som då sagt att Joakim var orolig eller liknande. Det hade inte varit bra med hennes pappa i alla fall.

Angående hennes farbror Micke

Alma berättade att när hon kom hem till lägenheten så mötte hon Linus och Joakim i hissen. De berättade för Alma att de skulle åka till gamla lägenheten i Liljeholmen för att sälja matbordet där. Alma följde med dem till Liljeholmen.

På vägen till Liljeholmen hade Linus suttit och skrivit i sin mobiltelefon. Alma skickade ett sms till honom där hon bad Linus att sluta skriva i mobilen när Joakim var med eftersom hon märkte att Joakim blev orolig av det.

I lägenheten i Liljeholmen hade de sedan sålt bordet. Alma uppgav att hon inte tror att köparen märkte att det var något konstigt med hennes pappa men att hon märkte det. Alma berättade att Linus vid ett tillfälle i lägenheten i Liljeholmen, tagit ur sin mobiltelefon från sitt skal. Han hade hållit mobiltelefonen i ena handen och mobilskalet i den andra handen, så det såg ut som att han höll i två mobiltelefoner. Joakim hade frågat Linus: Har du två mobiler? Hur funkar det? Linus hade förklarat att den ena bara var ett skal. Alma uppgav att Joakim blivit misstänksam och att han trodde att Linus hade två mobiler för att sköta kontakter eller något i den stilen.

FL undrade på vilket sätt Alma märkte att Joakim var konstig när de var i gamla lägenheten i Liljeholmen, så svarade Alma att vanliga pappa skulle pratat mer med köparen av matbordet. Nu var hennes pappa mer tyst.

Alma berättade att när de kom hem till lägenheten i Skanstull efteråt, ungefär vid 17/17:30-tiden ungefär, så var hennes farbror Micke redan där. Micke hade ganska direkt sagt: Vi går en promenad Jocke. Det var efter promenaden som de varit i hennes pappas rum och han visat lägenhetspapper för Micke.

Angående Almas farmor

Alma berättade att hennes farmor kommit hem till dem på söndagen och sov över till

måndagen. Alma uppgav att hennes farmor nog inte fattade riktigt och att hon nog fortfarande inte gör det. Farmorderns inställning hade varit att hon trodde att Joakim bara haft mycket på jobbet och att han bara behövde lite lugn och ro.

MÅNDAG 19 AUGUSTI

Alma visste inte exakt när hennes farmor åkt hem mer än att det nog var under dagen.

TISDAG 20 AUGUSTI

Angående när Joakim hällde ut sopor

Alma förtydligade att Monica under måndagskvällen ställt ut kökssoporna i hallen och sedan satt dit ny soppåse.

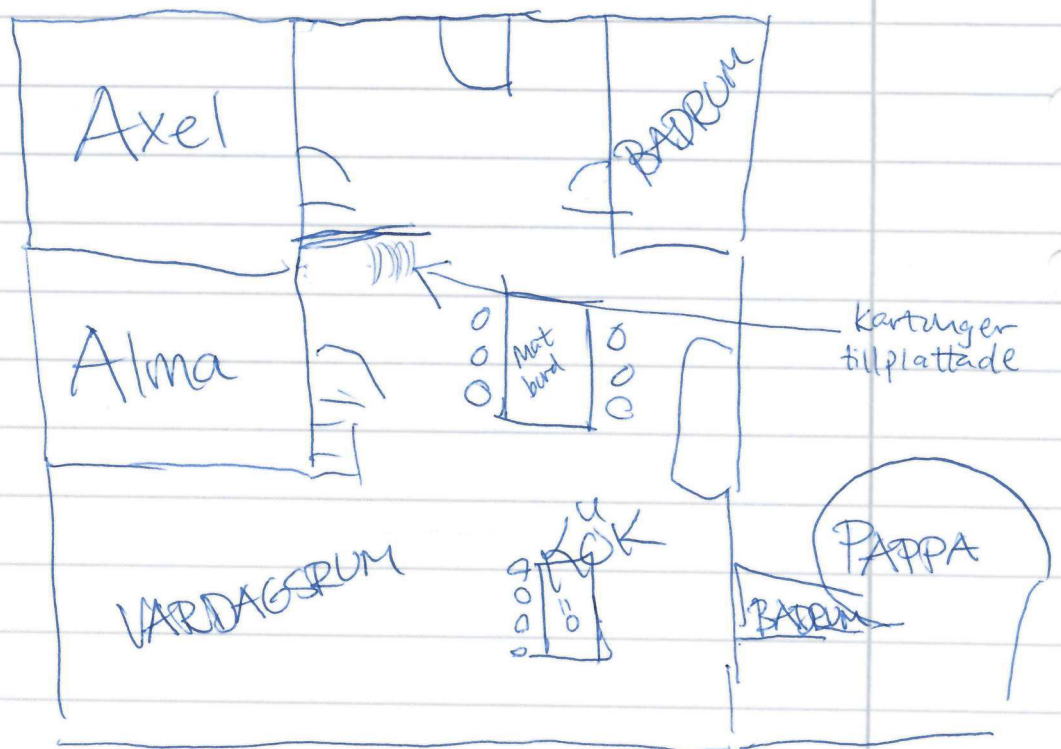
När hennes pappa hällde ut kökssoporna så var det inte de soporna som stod i hallen. Han hällde ut de befintliga kökssoporna och att det var i dem som det låg hushållspapper och apelsinskal. Alma uppgav att det i nya påsen fanns sopor från gårdagen. Efter att Joakim hållt ut kökssoporna, så samlades de ihop igen och lades tillbaka där de var: i köket.

ONSDAG 21 AUGUSTI

Alma förtydligade att anledningen till att hon var säker på att hon lämnade lägenheten ca 11:40 var för att hon skulle börja jobba kl. 12 och hon tog tunnelbanan som gick ca 11:42 eller 11:43 ungefär.

Skiss över lägenheten.

Gjord av Alma i samband m. förhör.

Förhör

Signerat av
Petra AnderssonSignerat datum
2019-09-04 11:32Diarienum
5000-K1036137-19Enhet
Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Hörd person			Personnummer
Borgmalm, Fredrika			
Den hörde är	ID Styrkt	Sätt	Ställning till misstänkt - målsägande - vittne
Vittne	Ja	Passbild i RES av pa Petra Andersson	F d fru till misstänkt
Tolk	Språk		

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret Hörd angående ärendet		
Underrättad om misstanke	Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)	
Försvarare/ombud önskas	Försvarare/ombud närvarande	Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare Petra Andersson	Förhørsdatum 2019-08-27	Förhör påbörjat 13:44	Förhör avslutat 15:12
Förhørsplats Bergsgatan 48	Typ av förhör RB 23:6	Förhörssätt Ljudbandsförhör	
Förhörsvittne	Utskrivet av		

Berättelse

K1036137-19

PROTOKOLL fört vid förhör med Fredrika Borgmalm

Förhørsledare: Petra Andersson
 Biträdande förhørsledare: Stefan Björk
 Datum: 2019-08-27
 Påbörjat klockan: 13:44
 Förhørsplats: Bergsgatan 48

FL = Förhørsledare
FL2= Biträdande förhørsledare
 H = Hörd person
 A = Advokat

FL: Det är tisdagen den 27 augusti. Klockan är 13:44. Det är förhör med Fredrika Borgmalm. Och vi befinner oss på Bergsgatan 48. Förhørsledare är Petra Andersson och biträdande förhørsledare är Stefan Björk.

Så, Fredrika, jag tänkte jag skulle börja med att be dig berätta om din relation med Joakim Borgmalm.

H: Mm. Absolut. Jag har känt Joakim i 25 år. Vi var tillsammans i 21 av dom åren. Gifter i 16 av dom åren. Vi träffades på, vi jobbade på samma arbetsplats en gång i tiden. Blev kära, blev tillsammans och ja, inledde en relation och gifte oss, bildade familj och allt vad det nu var.

Helt jättegullig kille. Väldigt driven, framgångsrik, duktig på alla sätt och vis. Vet inte hur mycket jag ska gå in på just dom åren, men sen så skilj... ja, då får ni ställa frågor om jag ska gå in mer på det.

Sen så separerade vi och skildes 2016. Eller vi separerade i 2016, skilsmässan gick igenom 2017. Så det är lite knappt tre år sen. Ja, det var på hans initiativ. Han hade redan träffat Monica då. Jag var inte egentligen, ville ju egentligen inte skiljas. Vi såg till så att vi båda bodde i Liljeholmen så vi bodde nära varandra. För då, ja, dom bodde där. Monica flytta väl in ganska snabbt i hans lägenhet. Som egentligen skulle varit vår lägenhet. Men det är en helt annan sak.

Och barnen har ju bott ungefär halva tiden var, fast vi haft nästan varannandags-schema. Inte varannan vecka, utan varannan dag. Och det har varit, det har funkat för alla fyra. Både jag och Joakim och barnen. Att dom, ja men ena kvällen är det middag hos mamma och andra kvällen är det middag hos pappa och så här, så där. Dom har haft jättebra relation med sin pappa. Jag har väl tagit, vi har inte varit ovänner alls, men jag har väl tagit liksom ett steg bakåt. Bara för att jag vill inte vara påträngande. Han har sin nya relation. Jag vill liksom inte lägga mig i, jag vill inte var den där som bitchar eller någonting sånt.

Så vi har inte haft någon liksom fientlig relation. Det är bara att vi har inte haft, vi har haft bara precis det som har behövts. Om det är någon praktisk grej, har inte haft någon problem alls med och kontakta honom. Och så har vi rätt ut det, alltså det praktiska med barnen. Så har vi rätt ut det. Sen så kan det ha gått veckor tills vi hördes nästa gång. Så vi sågs väldigt sällan, vi hördes på telefon också väldigt sällan, men ja, vi skicka lite SMS då. Men det kan också ha varit, alltså det kan ha gått två veckor emellan varje SMS. Så att vi har inte haft, liksom nära kontakt.

Och med det kom jag fram till att jag har faktiskt inte haft koll på hur han har mått under sommaren. Om vi kommer fram till liksom lite närtid. Jag kände ju till hela det här lägenhetsköpet fick jag reda på via barnen. Han sa det nog också på telefon. Jag tror jag hörde det från min son först. Men sen så hörde jag det på telefon ganska snabbt efter av Joakim själv. Då när dom inte riktigt hade skrivit på kontraktet, men funderade på och skriva på kontraktet.

Så det här var i våras någon gång. Jag vet inte exakt när, men någon gång i våras. För då skulle dom flytta då från den här lägenheten som nu fortfarande finns i Joakims ägo i Liljeholmen, för att dom har flyttat ut, men nya köparen har inte tillträtt än. Så det är, jag vet inte exakt datum, men det är senare delen av september om jag fattar det hela rätt. Så det är ytterligare en praktisk grej som ligger på typ min lott. Vem ska sitta där hos mäklaren när tillträdesdatumet på den gamla lägenheten ska föras över. Det är liksom ytterligare en sak på listan.

Jo, jag... jag kommer haka upp mig vid lägenhetsköpet. För det är liksom, det är boven till det hela. Enligt mig. Så att jag kommer prata lite om det. Om vi har kommit så långt...

FL: Och är det lägenheten i Liljeholmen du pratar om...

H: Nej.

FL: ... eller i Skanstull?

H: Ja. Lägenheten i Liljeholmen köpte han ju redan då. Eller då när vi separerade. Vi hade bott i, hösten 2016 så hade vi bott nio år i en villa i Pershagen i Södertälje. Vi hade redan

innan det var definitivt att det skulle vara någon skilsmässa eller, så var det redan definitivt att vi skulle flytta där ifrån. Vi skulle egentligen gemensamt flytta till Liljeholmen, till den lägenheten där han har bott sen 29 november 2016. Han berättade att jag inte, han inte tycker jag ska flytta in i den lägenheten. Han vill ta den själv. Jag måste snabbt som attan skaffa mig en egen lägenhet. Lyckas skaffa mig en egen lägenhet också i Liljeholmen. Flyttar in där den 9 december eller någonting sånt 2016.

Så han har ju bott där tillsammans med barnen på deltid och Monica i Liljeholmen.

Men den lägenhetsaffären jag pratar om, det är den som han skrev på kontrakt någon gång i våras. Jag vet inte om det är mars, april, maj eller när det nu var. För han fick bara för sig, eller jag vet inte. Jag vet ju inte vad som ligger till beslutet. Men dom ville väl, Monica hade ju inte varit med och bestämt just den här lägenheten. Men jag vet inte, jag känner inte Monica, jag tror inte att liksom hon hade några problem och bo i den. Men han fick väl bara, jag vet inte, storhetsvansinne och tyckte att han hade råd och köpa den här lägenheten där den här brottsplatsen är. Det är den lägenheten jag pratar om.

Och jag tyckte bara Kan du inte bara lugna dig lite? Barnen håller precis på och flyttar ut. Om du bara väntar ett eller två år, bor kvar i Liljeholms-lägenheten, så kan ni ju sen då när barnen har flyttat ut, flytta till något mindre. Ni behöver ju inte köpa en ny lägenhet där även barnen ska få plats. och så vidare och så vidare. Liksom lite sånt. Jag hade ett sånt telefonsamtal med honom. Och det var innan han skrev på kontraktet. Men han sa bara Nej men det är lugnt. Det är lugnt. liksom sa han bara.

Sen har inte jag tjatat på honom något mer. Jag har inte pratat med honom om lägenheten över huvud taget.

Sen skev han väl uppenbarligen på kontraktet. Det var lite tjafs om tillträdesdagen skulle vara i juni eller i augusti. Men sen så blev det då tillträdesdag, jag tror det står tillträdesdagen 5 augusti, men sen aktuella flytt dagen var 7 augusti.

Som sagt, jag har i princip inte haft någon kontakt med honom alls under sommaren. Det har jag nästan inte någon som har vetat exakt vad hans semesterplaner har varit och så där. Så att Oj då. Skulle ni utomlands en vecka? Det har inte jag liksom nästan fått reda på. Inte vetat så här. Så att jag visste inte strax. Jag hade ju fått reda på via barnen att dom skulle flytta i början på augusti. Tio dagar, två veckor innan så får jag reda på att, ja men dom har också bokat en resa till Turkiet. En vecka innan flytten. Dom har inte börjat packa. Dom har inte börjat packa någonting i Liljeholms-lägenheten. Åker ändå på en veckas semesterresa till Turkiet. Kommer hem typ två dagar innan dom ska flytta.

Jag kan bara förstå liksom vilken stress det ändå måste vara för och få ihop alla möbler och flyttkartonger och allting sånt. För och ändå flytta det datumet som dom har bokat en flytttransport för. Och den veckan då, 5-7 augusti-veckan, det är hans sista semestervecka. Så dom vill väl försöka få klart flytten då. Bokat flytt och allting.

Sen helgen, över helgen då, vad kan det bli? Måndag, tisdag då, vad blir det? För två veckor sen måste det nog ha varit va? Nej, nej, eller måndag, tisdag förra veckan måste det ju varit. Då börja han jobba igen. Och varje sommar eller varje... när man kommer tillbaka till jobbet från sommarsemester så har dom på företaget alltid en kick-off med hela företaget. Som han alltid är chef över och han har alltid huvudansvar och han måste ju förbereda massa grejer.

Så det är dels lägenhets, själva flytten. Och sen så är det Turkiet-resan som bara skulle tvingas in där. Och sen så är det att han måste förbereda för den här kick-off:en det första som händer när han ska tillbaka till jobbet. Som jag vill säga är tre stora stressfaktorer.

Sen tror jag att han kanske i sitt huvud, litegrann det jag försökte tala om för honom i våras, ifrågasätter att Har jag gjort rätt med dom här många, många, många miljonerna som jag har gjort med hela lägenheten? Men det är mina spekulationer. Men det är liksom också att han ifrågasätter Har jag fattar rätt beslut? För det är lägenheten som är hela, hela grejen nu tror jag. Som är en stor bidragande orsak till att han hamna i den här psykosen.

Måndag, tisdag då i den veckan, vad kan det ha varit? 10, 11:e, 12:e? 12:e eller 13:e måste det ju ha varit. Då hade han kick-off. Jag visste inte om det. För jag har ingen kontakt med honom. Sen så började det på onsdagen. Det är det jag kan säga. Jag kan ju berätta det jag fått hört talas om, liksom sjukdomsbilden som började på onsdagen och vården som söktes från fredag, lördag, söndag. Men det är inte, jag har inte, det är inte förstahandsinformation då. Så jag vet inte om jag ska låta det vara ut...

FL: Vi kan väl vänta litegrann med det.

H: Ja.

FL: Jag tänker på om du i första läget nu bara berättar om när du själv blev direkt involverad...

H: Mm.

FL: ... och träffade Joakim och...

H: Mm. Mm.

FL: ... dina upplevelser där.

H: Mm. För då hoppar vi fram till lördagen. Jag påstår ju då att han, eller jag har fått berättat för mig att han blev liksom, alla, eller Monica insåg att han blev sjuk på onsdagen. Det berättade hon för mig direkt. Men jag blev involverad på lördagen när Alma ringer till mig mitt på dagen 12:30, 13 kanske. Eller ja, eller 14. Någonstans där mitt på dagen på lördagen för tio dagar sen. När hon säger att Jag är med pappa på akuten. och då först tror jag ju att det är hon som är patient och att Jocke är bara med henne som stödperson och blir liksom du vet så där. Innan hon, innan jag fattar att det är Jocke som dom är där med. Och jag tycker liksom det är jättekonstigt. Vad då, om han är fysiskt mår dåligt eller någonting, då klarar han väl åka till akuten själv eller han tar med sig Monica, men varför skulle Alma vara där.

Du vet, innan jag fattade vad det var frågan om. Och innan hon berättade att, ja, jag kommer faktiskt inte riktigt ihåg vad hon sa, innan jag förstod att det är någonting fel med psyket liksom. Då blev jag ju bara jätteskakig. Jag var på jobbet den lördagen.

Så jag blir skakig, fortsätter väl jobba, hade någon SMS-kontakt med Alma med hur det gick. Då var dom på Karolinska, men sen fatta jag, nästa SMS, då hade dom ju blivit förflyttade till SÖS. Och det här är ju bara det jag har hört berättats för mig, dom var ju på SÖS i massor, massor med timmar. Alma och Axel var ju med sin pappa och Monica där. Dom kom hem för och gå ut med hunden, men kom tillbaka igen. Och det där har säkert dom berättat för er om vad som hände dom där timmarna. Och jag får nog något SMS hela tiden under hela lördagen. Vad som händer och att, ja.

Sen på söndagen får jag ju reda på att, ja han var på SÖS, han fick inte utlåtande från läkaren fören typ 1:30 på natten. Läkaren sa att Du måste till Sankt Göran. Och det blir sjuktransport till Sankt Göran. Och där är han fram till fyra, men blir bara utskriven igen. Med medicin.

Det får jag ju reda på, på söndagen av Alma. Så det är Alma jag har kontakt med lördag, söndag. Så att jag får ju sjukdomsbilden och hela allting till mig på lördagen.

Jag är väl skakig, jag jobbar både lördag och söndag. Sen har jag då, jag har ledigt från jobbet måndag, tisdag. Så då kontakter jag Alma på måndag morgon någon gång. 10 kanske eller någonting och frågar Ska jag ta hand om hunden? Bara för och avlasta er på något sätt? För båda mina barn känner ju att dom ska liksom, dom är lite låsta hos sin pappa, för dom förstår att han är sjuk. Så jag säger bara Ska jag ta hand om hunden? Ska jag komma och ta hand om hunden? Så att ni slipper ett problem liksom. Och då säger hon Ja. Och sen när jag precis är på väg dit så säger han Du ska nog inte bara ta hunden, utan vi vill nog att du ska komma upp i lägenheten också. Jag har ju aldrig varit där förut. Jag vet inte om jag fattar att även Monica vill det, men jag, eller alltså nej förlåt, jag tror inte hon skriver att även Monica vill det, men jag fattar att även Monica vill att jag ska komma upp och verkligen komma upp och prata med honom.

Så klockan är kanske 11:30 eller någonting när jag kommer upp i lägenheten på måndag. Då är det ju förutom mina barn, Monica och han själv, så är hans mamma där också. För hon har kommit på söndagen. Så hon har sovit över på söndagen. Hon är lite virrig och vimsig så jag bara åsidosätter henne och bara fokuserar på Joakim. Jag hälsar på honom, kramar om honom.

På en gång så viskar han i mitt öra *Jag håller på och bli toklurad. Jag håller på och bli toklurad.* Det är det första jag får höra. Han bara viskar det tätt in på mitt öra. *Ja jag förstår det Joakim. Jag förstår att du tycker det Joakim, men kan vi inte prata om det? Kan du inte berätta för mig vad det är du tycker du är lurad på? och så vidare och så vidare. Ska vi gå ut? Ska vi sätta oss på balkongen? Ska vi gå ut liksom på innergården eller i någon park? Eller ska vi bara gå in i något rum eller någonting?*

Jag vill ju att han ska prata med mig där han känner sig mest bekväm. Du vet, han är ju, hans blick är ju borta. Han är inte riktigt kommunicer... eller han är inte kommunicerbar alls. Men jag ställer frågan om och om igen *Var ska vi gå för och prata?* För att det är inte så att han inte vill prata med mig, det är inte så, han, inget negativt mot mig. Jag vet inte om han också blir glad och se mig, men du vet, han säger inte att Du får inte vara här. utan han tycker att det är helt okej att jag är där. Han går ju med på och prata, men han, jag låter honom bestämma vart vi ska prata och han kan inte riktigt bestämma sig. Det dröjer länge liksom. Jag säger *Men ska vi inte gå ut?* Så tvekar han vid dörren, så säger han *Nej men vi går in i det här rummet.* Och då går han in i Axels, går vi in i Axels sovrum.

Jag och Alma och Jocke är där. Jag och Alma sätter oss ner, Jocke vill inte sitta ner, han bara står. Han står bara och liksom tom blick, stirrar rakt fram. Jag försöker ju få honom till och prata och berätta vad det är som är fel, men han säger ingenting. Han är bara tyst, han säger ingenting. Vid något tillfälle så säger han att *Min hjärna fungerar, men min kropp kan inte få ut orden, min kropp kan inte fungera.* Så tolkar han situationen just då. Men han är riktigt sjukt just, alltså jag har träffat, eller jag träffade honom på måndagen och tisdagen. Och han gick ju upp och ner. Senare, vid senare tillfälle så hade jag mycket, hade vi bättre kontakt. När han var talbar. Men under den här tiden när jag kom där, då var han inte talbar.

Så vi står ju bara där och hoppas att han ska prata, men han, han säger ingenting på länge. Till slut så säger han bara *Nej. Nu är jag trött. Nu måste jag gå och lägga mig.* Självklart säger jag då. Så då är jag beredd på att han ska gå in i, för nu var vi i Axels sovrum, jag är beredd på att han ska gå in i sitt egna sovrum. Då tvekar han ändå lite, vänder sig om och då är det en torkställning bredvid Axels säng, eller närmare fönstret, med rentvättade kläder som är på tork. Då går han fram, är misstänksam mot dom. *Hon vill bara få det till och se ut som det är*

bara vi som bor där. Typ, ja men typ en sådan kommentar. Och det tolkar Alma och jag efteråt som att nu hängde det bara tvätt som var barnens och hans egna. Han är ju, jo men det har jag ju fått reda på via Alma. Han är ju från hela tiden misstänksam mot Monica och Monicas son Linus. Det är hela tiden anklagerser mot dom och han tror att Monica och Linus är i maskopi med byggherren till lägenheten och mäklaren. Och att Monica och Linus ska lura honom på alla hans pengar och ta lägenheten ifrån honom och allt, allt ska, allt liksom kommer försvinna. Det är egentligen grundtanken i hans, dom här sjuka tankarna som han har. Så att han har ju anklagat henne hela tiden. Precis hela tiden. Det fick jag ju reda på innan jag träffade honom.

Eller om vi säger så här, han säger ju det nog inte rakt ut till mig, så jag ska inte, jag ska inte påstå att han säger att det är Monica, utan han säger *Dom*. Och jag frågar *Vilka är dom?* säger jag. Och det svarar han inte på. Utan jag sitter ju då förstås med, Monica vet ju själv om att hon är anklagad. Och barnen har ju hört att det är Monica som är anklagad. Men med tvätten menar jag på att han, jag tror att han menar att Monica vill liksom schappa eller någoting med att det är bara Jockes och barnens kläder där. Men du vet, han var misstänksam för så många saker. Så många små detaljer i lägenheten.

Sen är han på väg ut ur Axels rum, det är ju precis vid hallen, precis innan för dörren. Då har, medan vi har suttit där så har posten kommit. Då tar han upp posten, studerar den jättenoggrant, så är det en sådan här försändelse från ICA till Monica. Då tittar han på den och så kommer han tillbaka *Titta här! Titta här! Titta här!*

Då är det så här att Monica: när hon var gift, hade både sitt flicknamn och sitt gifta efternamn, alltså. Men efter hennes skilsmässa, för det blev skilsmässa i båda relationerna, efter hennes skilsmässa har hon ju tagit bort sitt gifta efternamn. Så hon heter ju bara Mosbaek. Och det menar Jocke på att *Hon heter ju bara Mosbaek nu.* eller *Hon heter ju bara det där namnet.* *Men titta, här står det ju båda. Jag vet ju inte ens om hon är skild. Jag vet ju inte ens om hon är skild.*

Så han började liksom tvivla på, han trodde att hon hade planerat det här redan från den tiden hon var gift och att hon fortfarande var gift och inte skilsmässan inte hade gått igenom och *Jag har inte sett några papper på det här. Jag har inte sett några papper på det.*

Och även det han också sa att Alma, det sa han också när vi fortfarande var i Axels rum vid just det här tillfället, han hade fortfarande sin landstings sådan här sjuk, sjuk-grej runt armleden. Och så peka han på den och sa *Alma, kommer du ihåg när vi var på sjukhuset? Doktorn kom och sa att mina blodprover var okej. Men jag fick ju inte se det. Han bara sa det. Jag fick ju inte se det på papper. Jag fick ju inte se det på papper.* Så att han litade inte, eller det fattar ju jag också, en läkare kommer ju och säger att Vet du vad, dina prover såg jättefina ut. Det är alltid så det fungerar. Men han litade inte på det. Han ville ha, han ville ha pappersbevis eller något annat bevis i hans sjukdomstillstånd.

Så, så det här med skilsmässan då om vi återgår till posten. Han, ja i detta nu då, så litade han inte på att Monica var skild. Han trodde kanske till och med att hennes före detta man var i maskopi och hade planerat allt det här.

Sen går han och lägger sig och då är jag kvar i Axels rum och inser att jag måste, jag måste ta tag i saken och fortsätta försöka få vård för honom. Då i min enfald tänkte jag så här, nej men, vad jag gör då är att, okej, dom har försökt hela helgen med landstinget, vi måste försöka få in honom på något slags privatvård. Och jag tänker Sophiahemmet. Och då tänker jag, ja då måste man ha försäkringar. Så det börjar med att jag ringer Henning, hans chef, koncernchefen för företaget och kollar med, då har nog Monica redan pratat med honom om

försäkringar på söndagen.

Men jag ringer till Henning. Det är första gången jag ringer till Henning. Jag har aldrig liksom behövt någonsin ringa till honom förut. Men jag får telefonnumret från Alma, för Alma har hans telefonnummer. Jag ringer till Henning och säger att jag är hos Joakim, det är illa, jag måste, vi måste försöka, jag ska försöka få vård, jag vill släppa landstinget, jag vill gå in på privat. Vad finns det för företagsförsäkringar? Jag vet att Joakim besökt Sophiahemmet förut. Är det via företaget eller är det privata försäkringar? Jag hade liksom noll koll på var jag skulle börja.

Han hade ju fått försäkringsfrågan dagen innan, men inte riktigt undersökt den och sagt att *Nej men det är ekonomichefen på företaget där Joakim jobbar som kan veta det. Och jag har inte kontaktat honom än.* och han sitter i ledningsgruppsmöte just nu.
Ja men får jag, ja men jag ska ta kontakt med honom och ringa tillbaka till dig. säger Henning.

Han ringer tillbaka kort därpå och säger att *Nej men det finns nog inga försäkringar som täcker det där. Nej. Okej.* Det tyckte jag lät konstigt, men, eller Finns nog inga sådana försäkringar. det tyckte jag lät konstigt. Men då visste jag att Joakim ofta pratade om det här försäkringsmäklarbolaget Max Matthiessen.

Så jag ringer Max Matthiessen och bara säger *Hej. Vad har Joakim Borgmalm för försäkringar?* Och alla dom här samtalen som jag sen ringer nu med försäkringsbolag och vård och sånt, där säger dom Egentligen får jag nog inte lämna ut det här. men nästan på alla ställen så fick jag informationen i alla fall. För alla förstod väl att det var lite kris. Så Max Matthiessen skulle säkert inte lämnat ut det dom gjorde, men dom lämnade ut försäkringsuppgifter till mig. Eller vilka försäkringsbolag det var.

Jag ringer försäkringsbolagen på måndagen och får väl egentligen svar på att dom här försäkringarna som var tecknade, täcker inte akut psykisk ohälsa, utan det är sen när man behöver rehab och sådana saker, behöver kommer komma tillbaka in i arbetslivet. Då täcker det, det.

Sen behöver jag lämna, dels har jag lovat och köra Alma till sitt jobb på Gröna Lund plus att jag behöver lämna för jag har ett eget möte som jag behöver gå på. Så att jag hinner inte liksom göra så mycket mer då, men får ett okej från Henning att *Det spelar ingen roll om inte försäkringarna täcker. Se bara till och få in honom på, om det nu är Sophiahemmet eller någonstans. Vi tar kostnaden.* Så Henning är med på att liksom han tar vad det nu skulle kosta. Och jag har fortfarande det här med Sophiahemmet i huvudet.

Tyvärr så åker jag iväg på det här mötet som jag kände att jag behövde ta. Och sen så, jag provar inte ens och ringa Sophiahemmet, för jag bara tänker att nu är det ju liksom bortom kontorstid. Så det blir inte av att jag ringer några fler sådana samtal den dagen. Däremot när jag är klar med mitt möte eller senare på kvällen, då är ju Alma på Gröna Lund, men då ringer Axel tillbaka till mig och ringer in mig igen. *Mamma nu måste du komma tillbaka igen.* . Nu kan jag lite ha glömt bort vad anledningen var då, men jag kommer för andra gången tillbaka till lägenheten.

Jo, nej men nu vet jag. För då har han börjat få någon slags sjukdomsinsikt. Då har Joakim börjat säga så här *Jag har totalt tappat det. Jag måste ha hjälp.* Det har han ju inte liksom alltid gjort under den här perioden. Men på måndagkvällen säger han det. Jag vet inte exakt om det är något mer liksom, något bråk eller någonting sånt. Men i och med att Axel ringer in mig, så jag bara hoppar in i bilen och bara hoppar och kör bort dit.

När jag väl kommer fram, då är inte Joakims mamma kvar längre. Hon har åkt hem också. Så det är Axel, Monica och Joakim där bara ja. Precis. När jag kommer fram så är faktiskt Joakim lugn. Jag sitter en stund, försäkrar mig om liksom hur kommer det bli här nu ikväll. Hur kommer du kunna, jag frågar, ställer frågan direkt till honom och även vad Monica tror. *Kommer du kunna sova i natt?* Liksom känslan ska jag vara kvar här eller kan jag åka hem. Men då är, alla, alla som sitter där säger att *Nej men det är lugnt.* och Joakim säger *Nej men på nätterna kan jag sova.* och det tror jag Monica bekräftar, att han sover på nätterna. Så det var inte, det var inte någon fara så där. Så att jag är inte där lika länge då på kvällen. Och jag gör ingenting egentligen annat än och bara sitter och liksom kollar över situationen. Och får försäkran från alla inblandade att *Nej men nu är det nog lugnt. Du kan åka hem.* Så jag åker tillbaka hem till min lägenhet.

Sen är det då på tisdagen, då skickar jag väl, jag måste väl ha skickat något SMS till Alma, jo, jag skickar SMS till Alma som, som då har kommit hem från Gröna Lund sent och sovit över där hos dom. Hur har det gått? eller Hur är läget nu? Hur har det gått över natten och hur är det nu på morgonen? och då säger hon så här Nej men jag tror han har sovit. Klockan kanske var 08:30 eller någonting sånt här vid det här laget. Dom har inte vaknat än, inte kommit ut ur sitt sovrum. Så jag har inte pratat med dom än på morgonen. Jag tror att när jag låg och sov så kom Monica in till mitt sovrum och prata med mig. Men jag var ju borta, så jag vet inte vad hon sa.

Det har hon sedermera i och för sig frågat Monica vad det var hon sa. Och det kan jag ta in här då att Monica hade gått och satt sig i den här trappan upp till loftet för att hon kände, förmodligen tankarna var bara jättekonstiga. Och eftersom Almas dörr går ut precis till den trappan, så ville Monica bara lugna henne och säga att *Jag sitter i trappan bara så att du inte undrar vad det är för konstig filur som sitter i trappan.*

Men det tyder ju på att Monica kan ju inte sova. Jocke kanske sov då, men hon satt ju, hon var ju vaken och satte sig inte bekvämt i någon soffa eller inte i soffan en trappa upp på loftet, utan hon sitter mitt i trappan. För att, jag kan inte ens ana och föreställa mig vad hon hade för tankar. Men hon var vaken och satt sig i trappan.

Men då när jag SMS:ar Alma på tisdagmorgonen så har hon, hon tror att allt har varit lugnt på natten och Monica och Jocke sover fortfarande i sägen. Hon går ut på promenad med hunden. För då är, nej, vänta. Förlåt. Det här är ju onsdagen. Nej men förlåt. Nu, nu är jag virrig igen.

FL: Nej men det är lugnt.

H: Ja. För på tisdagen, just det, nej men det är på onsdagen. På tisdagen så, ja men jag har nog haft kontakt med Alma också. Och hon säger *Ja men du ska nog komma över.* säger hon. Så är det. *Du ska nog komma över.* men jag kommer inte riktigt, jo, så här var det. När vi skildes åt på måndagkvällen, nu det snurrar.

När vi skildes åt på måndagskvällen, då så sa ju jag *Jag ska fortsätta ta kontakt med Sophiahemmet.* och Monica sa *Jag gör det lilla jag kan. Vi försöker gå ner till vårdcentralen här vid Skanstull bara. Ja visst.* sa jag. Jag visste inte exakt vad vårdcentralen skulle kunna göra. Men gör det i alla fall.

Det som hände har jag ju fått höra är ju att, ja dom, Alma säger att redan vid åttatiden så traskar dom iväg till vårdcentralen. Dom får med sig Joakim. Han är ju inte listad där, så det är, först är det lite, liksom hur han ska, om han ska vara patient och allt vad det nu var. Och så säger dom att Vi har inte riktigt tid just nu. Vi kan ringa när vi har tid. Så ni kan gå... eller

jag vet inte om dom blev erbjudna och gå tillbaka till lägenheten. I alla fall, dom fattade beslut om att gå tillbaka till lägenheten och vänta. Och dom äter kanske frukost som dom inte har gjort innan. Och grejen är att han missar, för dom ska ringa till honom, han missar och svara i telefon för han är någon annanstans och har på tyst läge. Och när det liksom, när dom ändå, när dom säger att Ja men nu ska vi gå tillbaka till vårdcentralen. då vägrar han.

Så han vägrar. Han får lite utbrott. Han har snokat i soporna. Både i badrummet och i köket och liksom så här *Varför har vi dom här soporna här för? Varför har man ätit apelsin? Det är ingen som ätit apelsin.* liksom *Varför har vi örontops i badrumssoporna? Så här många tops har vi inte använt. Så här många tops har vi inte använt.* Liksom sådana saker pratar han om. Så då ringer Alma in mig igen. Så det är redan 09:30 eller någonting är jag nog i lägenheten på tisdagen.

Då har jag innan 09:30 hunnit ringa till Sophiahemmet då. Och där får jag reda på att Det spelar ingen roll på vilket sätt ni betalar. Jag tror inte egentligen dom vill ha några privatkunder eller något sånt. Det spelar ingen roll på vilket sätt ni skulle betala. Vi har ingen akut psykvård. Dom har psykvård på Sophiahemmet, men ingen akut psykvård. Så ni kommer förmodligen inte få någon tid idag i vilket fall som helst. Så då så känner jag bara, ja, jag får väl släppa det här med Sophiahemmet. Och så får jag tillbaka och tampas med landstinget. Och tack vare försäkringsbolag och andra ställen jag har ringt på måndagen, plus att jag har Googlat ännu fler, så har jag liksom ett gäng med telefonnummer som jag skulle kunna prova. Alltså jag tänker mig så här, jag ringer Danderyds sjukhus, jag ringer hit, överallt i landstinget, vart dom än har psykmottagningar, så tänker jag ringa alla nummer bara för att säga Snälla och kom och, liksom vi behöver hjälp.

För vi hade tappat totalt förtroendet för psykakuten på Sankt Göran. För där har han varit två gånger. Och där blev han sämst behandlad. Så liksom, det var inte psykakuten. Jag försökte på alla andra ställen. Och alla sa bara att Nej men tyvärr, han tillhör inte det här, han tillhör inte det här, han tillhör inte det här.

Så det trattades ner till Rosenlunds sjukhus. Och varför jag inte ringde Rosenlunds sjukhus från första början, det var för att vi hade fått informationen, jag tror inte dom, Dom då är det Monica och Jocke. Jag tror inte dom fick det då när dom lämnade psykakuten på natten mellan lördag och söndag, fått någon information om vad som skulle hända sen. Däremot så hade Monica ringt på söndagen och sa *Var står vi? Var är vi i processen? Vad kommer hända sen?* Jo men ni har fått remiss till Rosenlunds sjukhus psyk... någon psykmottagning ... den 28 augusti. Och alla säger *Men vi kan inte vänta till den 28 augusti.* Det är väl som idag va? Eller något? Alltså det är ju tio dagar senare. Vi kan inte vänta till den 28 augusti.

Och det är därför, eftersom jag visste att ja han har en tid på Rosenlund, det var därför jag kanske dröjde med och ringa till Rosenlund, för att jag tänkte där kommer dom bara hänvisa till att Jo men ni har ju en tid. Liksom. Till slut så trappas det ner till att det blir Rosenlund jag måste ringa till. Och jag vet om att dom har ett sånt mobilt team. Dom skulle kunna komma hem. Så jag propsar ju, jag får prata med en manlig sjuksköterska där som inte är speciellt tillmötesgående tycker jag.

Jag propsar, jag förklarar läget, propsar lite på att *Snälla kan ni inte skicka det här mobila teamet hem till oss?* för att då behöver vi inte tjafsa om liksom få ut honom ur lägenheten. *Nej det kan jag absolut inte göra. För vi har ingen journal på honom. Vi har ingen historik på honom. Det står ingenting om honom i någonstans. Han har inte besökt oss förut. Så du menar på fullaste allvar bara för att man är förstagångsdrabbad så får man ingen vård?* säger jag då.

Och tjafsar vi lite vidare med honom. Han vill liksom inte hjälpa till egentligen. Till slut så säger han *Vänta lite*. och så kopplar han bort mig. Och så kommer han tillbaka redan 10-15 sekunder senare. *Om ni lyckas få hit honom istället*. Alltså jag har förstått att dom kommer inte skicka något mobilt team ut. *Men om ni lyckas få hit honom så kan ni få en tid klockan 15 i eftermiddag*. Det här är ju tisdagen. *Jättebra* sa jag och tackade jättemycket. För det jag ville var ju att få en tid samma dag i alla fall.

Då går jag ut, det här, alla dom här samtalen har jag gjort inne i Axels rum. Till saken hör också att jag har kommit in i lägenheten, men Jocke har stått ute på balkongen, så han har inte vetat om att jag varit där. Utan när jag förklarar för Monica att jag ska ringa alla dom här samtalen *Gå in i Axels rum och gör det*. Så Jocke har inte sett mig. Men när jag då känner att nu är jag nöjd, för jag har fått en tid klockan 15 på Rosenlund, då går jag ut.

Jocke ser mig och jag säger *Hej Jocke, jag är tillbaka*. säger jag liksom så här. Och så går jag och pratar lite så där med Monica för och förklara nu har jag faktiskt fått en tid klockan 15 i Rosenlund och vi är nöjda. Då så bara *Vad smusslar ni om? Vad pratar ni om?* Men då säger jag klart och tydligt till honom *Jocke, du vet igår lovade jag dig att vi skulle, att jag skulle försöka hitta en tid till Sophiahemmet. Jag lyckades inte med det för dom kan inte ge oss en tid idag. Däremot så har vi fått en tid klockan 15 på Rosenlund. Dit vi åker tillsammans*.

Jag sa Vi hela tiden. Jag frågade inte Jocke, jag frågade inte Monica, men jag tänkte att jag kommer vara med. Jag ska vara med ända fram till liksom åtminstone den tiden. *Så du ska träffa en läkare idag klockan tre. Ja, okej. Sen minns du också att du pratade med Henning igår*.

Och han, för Henning är ju hans koncernchef och Henning hade pratat med Joakim, förmodligen med Monica också, men med mig också, om att han skulle flyga över till Stockholm för och börja prata med ledningsgruppen om hur dom täcker upp för Joakim när han är sjuk. Så han skulle ju komma till Stockholm på tisdagen. Det var den dan som var.

Så att vi pratade på måndagen, dels skulle han prata då med företaget och ledningsgruppen, sen så skulle han också träffa, i ett SMS till mig så sa han Vi kan träffas också. Och kanske några andra. Sen så efter ett tag så fick jag, så insåg, eller så fick jag ju reda på att han också hade pratat med Joakim och frågat Joakim: *Vill du att jag kommer och hälsar på?* och Joakim sa *Ja Är det okej att jag kommer till lägenheten?* *Ja*. Och när jag fick reda på det, då sa jag *Ja men bra. Då träffas vi i lägenheten. Vi behöver inte träffas någon annanstans. Så kom du och hälsa på Joakim, så kommer jag vara där också, Monica kommer vara där också*. Och så hade vi bestämt tid att han skulle komma klockan ett.

Så när vi står där i köket, då förutom att jag säger klart och tydligt till Joakim *Nu har jag fixat en tid klockan tre*. då säger jag också *Och så minns du också att Henning kommer hit klockan ett. Det är dom två tidpunkterna vi har och hålla oss till idag. Det är det vi ska hålla reda på idag. Det är klockan är Henning och klockan tre är läkaren. Ja* Sa han.

Alltså då var han ju så mycket förstånd så att han svarar ja, liksom ja och nej på frågor eller påståenden och sånt där. När jag träffade honom första gången på måndagen, då var det ju, liksom han svarade ju inte så mycket ens en gång.

Ja, och så bestämmer jag, trots att, nu är klockan kanske bara halv elva eller någonting sånt där, så bestämmer jag ju, jag ska vara kvar. Jag är kvar alla timmarna. Så då låter vi bara tiden gå. Alma är fortfarande kvar, för hon ska inte börja jobba fören vid två-tiden eller 14:45 till och med. Så att hon och jag fixar lunch.

Tiden går. Hela tiden, alltså hela tiden så flipprar han med telefonen. Han är misstänksam på allt i telefonen. Så det är det som händer dom här timmarna. Allt, allt, allt. Allt med banken som han, först trodde han ju, det här var ju flera dagar innan. Han trodde ju, ja att bankkontona var tömda. För först så kom han inte in på banken för hans, vad heter det, e-legitimationkoden inte funkade. *Ja men då, det där måste vi ta tag i. Varför funkar inte den?* Och sen, fast när jag kom in då *Jo men nu funkar den. Ja, ja men har du pengarna kvar? Ja Och är lånen där?* för han var så orolig för lånen. *Ja. Men dom kommer komma åt det i alla fall. Dom kommer komma åt det i alla fall.*

Och med Dom återigen så tror jag att, ja om det inte är banktjänstemännen, så är det Monica och Linus också. För till saken hör att Linus ganska nyligen hade, han har jobbat på bank länge, men bytt bank. Och nu jobbar, kanske inte på just Jockes bankkontor, men samma bank som Jocke har sina pengar på.

Så han dillar om banken. Sen dillar han om SMS. Frågar man Axel så säger han att Jocke påstår att det är massa så här SMS som har försvunnit. Med mig så pratar han om att det var, SMS:ena har hoppat in helt plötsligt i telefonen. Han står och kollar på SMS med Monica *Dom här har aldrig varit här förut. Dom här har aldrig varit här förut.* Jag, eftersom det är med Monica så läser inte jag dom. Men däremot så håller han fram telefonen så jag får se SMS till hans egna kusin Helena, som jag också mycket väl känner. Och då kollar han på SMS från 2016. *Dom här har aldrig varit här förut. Dom här SMS:en har inte varit här förut. Dom har hoppat in i telefonen nu. Dom har kommit in nu.* Och dom vågar jag ju läsa. För att jag, det var väl nästan på den tiden vi fortfarande levde ihop. Så jag vet ju vad som hände mellan honom och Helena, den här kusinen, då. Och jag läser och det är helt, alltså förmodligen helt riktiga SMS. Det är ju, jag förstår precis vad det handlar om. Om någonting Kan du vara hemma? För det är möbler som ska levereras hit och dit. Jag säger *Men Jocke, det är SMS från 2016. Varför tittar du på så gamla SMS? Jag tror säkert att dom där alltid har varit där.* och så där. *Nej. Nej, dom har aldrig varit där.* Så han är misstänksam mot allt. Och det är typ på den nivån vi är då under dom här timmarna tills tiden går.

Vi står och väntar, eller vi väntar på att Henning kommer. Han kommer lite sent, men han kommer. Vi bjuder på kaffe, sätter oss vid den där köksön och frågar Jocke på en gång *Är det okej om jag och Monica fortfarande är kvar när du ska prata med Henning?* Och då skakar han bara på axlarna och vet inte riktigt. Henning börjar prata.

Det är mest en monolog från Hennings sida, där Henning säger, ja han säger *Det du har fått nu, det är en psykos. Vi ska fokusera allt på och få vård. Får du bara vård, så kommer du komma ur det här.* Ja men han försäkrar honom om massa saker. Ett av samtalen som Jocke hade ringt till Henning på måndagen, det var ju, det var ju då han hade börjat få den här sjukdomsinsikten. Då ringer han till Henning och säger *Förlåt för att jag har förstört så mycket. Förlåt för att jag har förstört. Förlåt för att jag har förstört för företaget. Förlåt för att jag förstört för dig. Förlåt för att jag förstört för alla jag älskar.*

Och då redan på telefon dagen innan så måste ju Henning liksom lugna honom och säga *Nej men snälla, du har inte förstört någonting nu liksom. Du har inte förstört. Du ska ju bara bli frisk, så har du inte förstört någonting alls.* Men Henning, då när Henning kommer fysiskt så fortsätter han liksom *Igår ringde du mig och sa att du kanske hade förstört något, men det har du inte.* Så han försökte hela tiden lugnande bara prata med honom och bara påstå massa saker. Det var väl aldrig direkt några frågor eller så, för att Joakim sa i princip ingenting. Han var ju med och han nickade, men det var ingen dialog. Det var det inte.

Sen, ja när vi då visar sig har kommit halvvägs så, jag kommer inte ihåg exakt vad vi sa, men då så återupprepade jag frågan *Jocke, känns det bättre om jag och Monica försvinner? Så att*

du sitter bara ensam med Henning? Och då säger han Ja. Jag vill nog ha några minuter med honom. Bra. Då bestämmer sig Monica och jag för och lämna lägenheten och åka ner. Då är Henning och Joakim kvar upp vid köket. Hon och jag går ner, det finns en jättetrevlig glassbar precis alldeles bredvid den porten där det hela har hänt. Vi går in och tar en glass.

Det här är i princip första gången jag någonsin pratar med henne. För att vi har ju inte haft någon kontakt alls. Jag har träffat henne kanske tre, fyra gånger under dom här tre åren när Joakim och jag inte har levt ihop. Så jag känner ju inte henne. Men vi får ju ändå en chans till och prata. Det hon berättar då är väl, det jag inte, jag tror det är då hon berättar att det började på onsdagen. För jag trodde det hade börjat på fredagen då när han första gången åkte 112, ambulans och allting till bland annat psykakuten. Men det börja på onsdagen säger hon.

Då, då kom han hem från jobbet och bara säger, ja, dillar om att det är varmt i lägenheten, det är fel på ventilationen. *Det är fuskbygge, det är fuskbygge. Vi har blivit lurade. Vi har blivit totallurade. Det är fuskbygge.*

Så han börjar liksom dilla om det. All, ja, Monica kan ju tyvärr inte prata för sig själv, men alla andra får ju, som ni eventuellt förhör, får ju berätta då om all den här misstänksamheten som han har mot allting. Monica tror nog då också att, alltså som vi allihopa har gjort när vi hör det här först, det är att vi tror på Jocke. Vi tror att han faktiskt har blivit lurad kanske. Innan vi fattar att det är någon psykisk sjukdom. Så hon tror väl också att liksom Har vi blivit lurade? innan hon fattar allt det här. Så är det för alla oss, alla oss som har blivit involverade, att, du vet, när han börjar säga *Mina bankkonton är tömda*. då blir ju jag jätteorolig. Om inte han kommer in, jag måste ju hjälpa honom och se om bankkontona är tömda liksom. Det är mer såna grejer som jag tänker först, så att det nog det Monica tänker på onsdagen.

Sen, det berättade inte Monica då men sen visade det sig att han tar kontakt med sin brorsa Micke som är, har eget byggföretag på onsdagkvällen fast dom pratade först på... han skickade nåt sms. Dom pratade på torsdag morgon om att *du måste komma och kolla över min lägenhet*. Jag tar inte hela den grejen för jag vill jättegärna att ni även faktiskt tar in Micke som vittne. För han har varit med flera gånger under dom här dagarna som jag beskriver nu också, så han får berätta mer i detalj om dom grejerna.

Men Monica, förutom då att hon förstår att det är sjukdom på onsdagen, det hon också berättar, det är att under hela sommarsemestern så har han aldrig varit... inte vart avslappnad. Jag sa *Hur många veckor semester hade ni?*, för det hade inte ens jag koll på, *Fyra*. Och då menar jag, trots att han hade fyra veckors semester så blev han aldrig utvilad under dom veckorna? *Nej* sa han. Sa hon, förlåt, sa Monica.

Så att liksom han har inte, han har gått... jag tror han har gått och grubblat på någonting under... och det är inte nånting med jobbet, det tror jag inte. Jag tror han har gått och grubblat på nånting under hela... hela semestern som bara gjort honom helstressad och gjort att han inte kan slappna av och inte vila ut.

Och det är förstås min uppfattning, men jag tror att det är hela lägenhetsköpet som är liksom den stora, stora, stora grejen. Hade det bara vart någonting på jobbet, om han inte hade haft lägenhetsköpet, då kanske det inte hade gått såhär illa. Jag tror att det är hela lägenhetsköpet.

Så att han blev inte utvilad på semestern, det berättar Monica för mig där också. Ja. Vi pratar ju, vi pratar ju alltså men jag vet inte, jag får nog inte fram sådär jättemycket. Om det är då eller om det är någon annan gång när vi bara viskas i lägenheten, då säger hon ju... alltså hon är ju jättetacksam för att jag försöker det här med vården, få fram vård och allting, för hon säger att *han måste bara bli inlagd nu*. Så att hon, hon är ju... hon säger det en gång till mig,

han måste bli inlagd.

Ja, i vilket fall som helst, efter en stund så ringer Henning och säger att *Ja men nu har vi pratat klart, jag måste vidare till ett annan möte så jag kommer ner till porten, kan vi ses vid porten.* Så jag och Monica pratar med Henning. Joakim är kvar uppe i lägenheten själv. Vi stämmer av. Henning är fullt förstående, alltså vi ska hålla kontakten bestämmer vi. Henning är fullt medveten om att Monica också har dom här anklagelserna, Joakim bevakar Monicas telefon, Monica känner inte att hon kan ringa vilka samtal som helst och skicka vilka sms som helst utan att Joakim bevakar. Så att Henning vet att det är bäst att han ska ha kontakt med mig, för att kommunikationen kanske inte riktigt kommer fram, eller bli bevakade och övervakade om den skickas till Monica.

Och sen så självklart skulle jag ju vara i kontakt med Monica om det var någonting. Så att vi kom överens om att Henning och jag skulle ha kontakt från och med... eller, ja från och med då.

Vi åker... Monica och jag, vi skiljs åt. Monica och jag åker upp till lägenheten. Joakim är ju medveten om att nu är det dags att åka till Rosenlunds. Han står i hallen med skorna på så han är beredd, han vet. Sparkar ändå av sig skorna och säger *Jag måste borsta tänderna*, så står han och borstar tänderna liksom hur många minuter som helst. Sen ska han prompt liksom stoppa ner en smutsig tallrik i diskmaskinen. Men vi drar iväg honom, *Nej men kom nu, nu måste vi åka för vi har en tid att passa.* Tar på sig skorna, *Nej jag måste på toa, jag måste kissa.* *Nej*, säger jag, Det får du göra i väntrummet i såna fall. Han försöker förhala alltihopa, det är jättesvårt att få in honom i hissen men vi får, vi lyckas få in honom i hissen, åka ner. Jag har lovat att köra dom, jag har bilen bara runt hörnet. Jag har lovat att köra dom till Rosenlund trots att det inte är långt att gå.

Men det sa Monica *När vi är ute och går, då går det så vansinnigt sakta så att vi kan nog inte riskera att promenera dit.* För det går som sagt, han går liksom släpande steg och det går jättelångsamt. *Nej men det är lugnt, jag har bilen precis utanför så jag kör.* Men då har tiden ändå gått så mycket så att när vi väl kommer fram till... ingen av oss har ju vart där så vi vet inte exakt var det ligger, men när vi väl kommer fram dit till porten eller till dörren på Rosenlund så är klockan liksom typ prick. Så jag åker ända fram till entrén, släpper av dom och säger *Jag måste bara parkera om bilen så kommer jag in.* Jag har inte ens frågat dom om jag ska följa med eller inte, utan jag bara tar för givet att jag ska med liksom in. För att när jag har parkerat bilen och går in i den porten också till väntrummet och receptionen så finns inte dom där. Och då tänker jag febrilt såhär... eller jag antar bara att dom har redan gått in med psykiatrikern, med läkaren.

Jag tänker såhär, vad ska jag göra, ska jag bara propsa på att jag ska med in för det är egentligen det jag har velat. Men jag andas lite och tar ett steg tillbaka att nej, jag kanske fortfarande ändå ska vara den där exfrun liksom. Jag, jag väntar i väntrummet. Jag går inte ens fram tyvärr till receptionisten utan jag sätter mig bara i väntrummet och väntar medan dom är därinne. Jag skickar ett sms till Monica om att Jag sitter i väntrummet men hör av dig om du vill att jag ska komma in. Tyvärr så tror jag inte Monica ser det under hela den tiden, förmodligen för att hon inte vågar ta upp telefonen framför Jocke eller någonting sånt.

Men det här är en sak som jag grubblar på och som jag känner att, fan varför följde jag inte med in. Och med det menar jag att då hade jag liksom kanske vart lite strängare eller liksom mer tydlig mot läkaren om att han måste bli inlagd.

I vilket fall som helst, dom två sitter inne hos läkaren, jag sitter och väntar i väntrummet.

Ganska exakt en timme är dom inte, då ringer Jocke och säger *Men nu är vi klara, nu kommer vi ut. Jättebra, jag är härute och väntar på er*. Sen när dom kommer ut, då visar det sig också i och för sig att dom hade gått in där jag gick in, sen blev dom hänvisade till nästa port. Och eftersom jag, dum som jag var, inte ens gick till receptionisten och frågade Vart tog det här paret som precis var här vägen, så, så gick jag aldrig till nästa port.

Så att hade jag gjort det så kanske jag hade stött på dom, då hade jag kanske haft möjlighet att gå med dom in. Det är ju det som kretsar i mitt huvud just nu att jag hade velat vart med på det där besöket. För att han blev ju inte inlagd. Utan återigen, han fick någon ny medicin.

Alltså grejen, nej såhär ska jag säga, dom kom ut, båda såg mycket, mycket lugna ut. Både Monica och Joakim. Joakim svarar när jag ställer frågor, svarar. Monica är väl den som kanske exakt förklarar vad som sas, men då är det att han har fått ny medicin som ska vara absolut mot antipsykos. Och dom har redan fått återbesökstid på torsdagen, det vill säga två dagar senare.

Och jag känner bara, yes nu har vi inne honom i rullarna, nu får han sina samtalstider. Bra. Båda dom här personerna är lugna. Det får väl vara så, han får gå på, hos en psykiatriker förhoppningsvis en gång varannan dag. Äta sin medicin, vi måste se till så han äter sin medicin. Dom säger *vi behöver inte ha skjuts hem, vi promenerar hem*. Så då helt plötsligt så skulle det gå bra att gå hem. Du vet, jag känner lite sådär att jag skulle vilja ta hand om dom fortfarande och antingen skjutsa hem dom eller spendera några timmar till med dom. Men det blir inte så, utan vi skiljs åt utanför Rosenlunds sjukhus.

Jag får känslan av att dom... jag får ju känslan, jag ser att båda är lugna. Dom har fått medicin som, när jag spjärnar ögonen i Jocke så säger jag *Lova mig att du nu äter den medicinen som du har fått*. Han säger *Ja. Och lova mig att du går på alla tider, uppbokade tider hos läkare som du får nu*, och han säger ja, liksom fullt medvetande. Och då, jag känner mig, jag känner mig lite lugnare. Jag. Jag slappnar av lite. Jag låter dom promenera iväg och jag tar bilen hem till mig. Ja. Och det, och sen händer det inte så mycket mer, alltså jag vet inte ens om jag är i kontakt med barnen då på den kvällen.

Men nästa morg... det är nästa morgon som jag sen då har kontakt med Alma. Och hon går ut med hunden och säger att dom fortfarande är i sin, i sitt sovrum så dom sover länge. Hon hoppar in i duschen och ja, allting verkar lugnt i alla fall. Ja. Och tilläggas kan, jag tror inte jag hade kontakt med Axel men i efterhand så har ju Axel sagt att på den tisdagkvällen då efter jag hade lämnat dom så var allting jättelugnt.

Dom hade inte packat upp... innan dess hade dom inte packat upp dom här nya köksstolarna och köksbordet. Men det gjorde Linus, nej... jo men det måste vart... Ja men Axel och om det nu var Linus packade upp dom grejerna. Och Jocke hjälpte kanske inte handgripligen till men han var med och övervakade då och hade en vanlig normal dialog. Allting var lugnt, han sov lugnt den natten, natten till onsdagen. Och Alma då är hemma och går med hunden och duschar och börjar prata med dom, då sitter dom och käkar frukost, sen frukost då. Hon gör sig iordning för att åka till sitt jobb och hon lämnar 11:40. Då är hunden, vet ni om, hunden är i lägenheten och Jocke och Monica.

Det här är nog första gången sen fredagkvällen som dom är ensamma tillsammans i lägenheten. Så 11:40 lämnar Alma lägenheten och sen vet ju jag att ni får polislarmet 12:57. Så på den korta tiden mellan 11:40 och 12:57 så är det faktiskt bara vår hund som vet vad det var som hände.

FL: Berätta vidare där om onsdagen när du får vetskap och allting om resten av

kvällen och så.

H: Mm. Ja. 16:30, då, jag jobbar på ett ställe där vi allihopa får personalmat, jag jobbar, jag jobbar på ett hotell men där på restaurangen. Så sitter vi i personalmatsalsdelen allihopa tillsammans där vi äter klockan 16 och vi får äta till 16:30, sen måste alla gå för sen är det liksom dags för... Jag har inte med restaurangen att göra men dom måste börja med sin service och allt vad det är. Så jag vet att det var precis typ 16:30, för vi skulle allihopa resa på oss.

Då ringer Alma och är ledsen hör jag ju på en gång, men det har hon ju vart flera gånger andra gånger när hon har ringt dom senaste dagarna, och säger bara en sak *Mamma, pappa har mördat Monica*. Det är liksom bara dom orden. Och jag skriker *Va?* så alla mina dom kollegorna som satt närmast reagerar ju, tittar på mig. Och jag vet inte om jag liksom ber henne upprepa men jag tror nästan inte ens jag behöver det, för att jag fattar ju att det är sanning det hon säger. *Var är du nu? Jag är på väg dit* säger hon. *Jag kommer på en gång*. Så att jag tror våra telefonsamtal var tio sekunder eller femton sekunder max.

För då har ju Alma precis också blivit uppringd av Axel, fått prata med den polisen som var i Axels... eller i den polisbilen där Axel var, behövt lämna sitt jobb. Det var Sostrene grene-jobbet hon var på den dan. Och på Drottninggatan så ringer hon mig, alltså springer mot T-centralen för att ta tunnelbanan upp, så på Drottninggatan så ringer hon det här telefonsamtalet till mig.

Jag måste bara se till så att det som... ja, mitt hotell som jag håller på med, att nån annan tar över det för att jag sköter det helt själv. Så ägarinnan kommer till mitt hotell och fixar det som behövs göras för kvällen. Jag berättar för henne snabbt vad det är som har hänt. Hon tar över, jag tar mig bort till Skanstull. Det tar sin lilla tid men alltså jag nog inte där förrän 17:30, en hel timme senare.

Och då har ju vi, vi har haft lite SMS-kontakt. Inte något mycket men jag förstår att dom båda sitter i polisbil så jag fattar ju bara att jag ska fram till någon polis och säga att jag vill också in i den där polisbilen. Eller nej, jag säger *Hej, jag är hans före detta fru* säger jag och så blir jag insläppt i polisbilen. Så då sitter vi alla tre i baksätet i polisbilen och vad jag fattar är det någon Henrik som sitter med oss i polisbilen. Och han går igenom det han kan berätta så mycket som möjligt. Han har ju pratat såklart med Alma och Axel innan då för dom har ju kommit dit tidigare. Men jag får reda på mycket. Jag får reda på mycket där.

Det är ju såklart inte bekräftat att det är Monica men det är en kvinna som har hittats avliden. Så, ja vi vet ju alla liksom vem det är. Vi pratar ganska länge, vi sitter där ganska länge. Alma och Axel säger ju att i den polisbilen, för det är ju mörka rutor som ni vet. I den polisbilen sitter Linus och Linus pappa. Jag tror inte dom förstod att även Tuva, Linus flickvän satt där men det gjorde hon ju uppenbarligen. I den polisbilen sitter Linus och Linus pappa. Och när vi börjar prata klart med Henrik då så säger Alma *Jag vill jättegärna träffa Linus och krama om honom*. Ja men då ber vi Henrik gå över och fråga om Linus tycker det är okej.

Och för att komma framåt lite så, så... ja, så kör ju båda dom här polisbilarna bort österut, längre österut på Södermalm någonstans. Kommer inte alls ihåg var vi var någonstans men längre bort där vi är på ett tystare ställe då, kan gå ut ur bilarna och träffas. För det är ju värsta mediauppbådet redan, så fort jag satte mig i bilen. Jag såg nog ingen fotograf direkt när jag kom, men så fort jag satte mig i bilen så var det ju, bara kryllade av press och fotografer och såna saker.

Ja så då kliver vi ju ut ur bilarna och då blir det liksom bara kram och gråt och allt sånt

mellan alla oss. Jag har inte träffat... jag har träffat Linus två gånger kanske eller något sånt. Jag fråga... alltså det är nästan som att Linus försöker trösta Alma mer än sig själv. Fast jag fattar sen bara direkt efter att han är ju superchockad också.

Jag frågar Linus *Åker du hem till din pappa ikväll? Nej det gör jag inte.* Och jag visste inte att han hade dålig relation med sin pappa, men det är ju anledningen att han inte ville det. *Finns det någon kompis du kan ringa?* För dom har ju... Linus och Tuva har en egen lägenhet, jag tyckte absolut inte dom skulle åka hem och bara vara dom två själva. *Har du någon kompis som du kan ringa? Nej han är nere i Göteborg,* så tydligen hans bästa kompis bor nere i Göteborg. Sen kommer Tuva och så, för Linus går iväg och bara samlar tankarna och vad han nu gör. Så pratar jag med Tuva. *Vem kan ni ringa liksom för att inte ni ska vara ensamma?* Och så kom fram till att hon ska kontakta sina föräldrar för vid det laget så tror jag inte hon har kontaktat dom än.

Men så är det nog hon som är inne lite på att, *Ja men vart ska ni ta vägen? Men vi åker hem till mig i Liljeholmen.* Och jag fattar på henne att liksom är inte ett alternativ att vi allihopa åker hem till dig. Så jag, jag förstår, hon säger det inte men jag förstår och erbjuder det. Så jag kollar med poliserna, det var fyra poliser där. *Är det okej om allihopa, om ni kör allihopa hem till mig? Ja ni får åka precis var ni vill.* Och under tiden, jag vet inte om det är medan vi står där så ringer Tuva sina föräldrar eller om det är i polisbilen över. Men jag säger, för jag säger såhär *Ni kan absolut åka allihopa hem till mig, men du kan väl be dina föräldrar komma till mig,* för jag vill inte vara ensam vuxen med fyra chockade ungdomar. Men självklart fick dom ju komma till mig.

Det jag också gör på det där lite mer avsides stället på Södermalm är att ringa till Henning. För jag kommer på i bilen att det är ju två personer jag behöver ringa till, det är Henning och Jockes mamma. Jag kommer på att jag måste ringa Henning nu. Polisen är fortfarande närvarande så att jag säger såhär *Är det okej...,* och det har jag framfört till Henrik då som sitter med oss, att *Är det okej om jag ringer det där samtalet till hans chef, norska chef? Jag vill göra det när ni fortfarande är närvarande.* Och då, så då gör jag det och det jag som lämnar beskedet till honom. Men ganska snabbt så lämnar jag över telefonen till Henrik så att Henrik får prata med Henning. Och sen får jag tillbaka telefonen så att Henning och jag avslutar lite. Jag kommer inte exakt ihåg vad vi sa men bara att allting var ofattbart och, ja allt vad det nu var.

Och sen så kör dom här två polisbilarna hem till mig. Vi står en liten stund allihopa utanför min port. Dom, dom... alltså vi får jättebra bemötande av alla dom och det är liksom inte som att det är någon stress att dom ska åka iväg eller någonting. Men dom åker ju så småningom iväg. Jag har jättefin utsikt ifrån där jag bor på Nybohovsbacken så att Linus står och bara kollar ut över utsikten, så dom ville inte liksom gå in riktigt, riktigt än. Så jag låter dom stå där och då passar jag på att ringa Jockes mamma. Så när vi fortfarande är utanför porten så, så ringer jag Jockes mamma och låter henne få veta det. Men sen så småningom så åker vi upp i lägenheten allihopa tillsammans och är där. Och alla sitter väl egentligen lite tysta, jag försöker fixa lite mat för att försöka få i dom lite mat.

Sen vet jag inte om jag ska gå in på... för sen kom ju Tuvas föräldrar, Linus pappa kom också av olika anled... Anledningarna var att han hade både Tuvas och Linus saker i sin bil. Jag vet inte om jag ska gå in på det eller om det...?

FL: Vi kan avvakta lite grann.

H: Ja, precis

FL: För jag har lite frågor. Som sagt du och Joakim hade ju ett långt förhållande.

H: Ja.

FL: Och du nämnde också just det här kring den här, under sommaren just att det var väldigt mycket saker, det var både Turkiet-resan, det var lägenheten och hela den flytten och det var kick-offen och allt det där. Tänkte på, du som har levt mycket med Joakim och sådär är han, hur hanterar han stress?

H: ... Jag har väl inte tänkt på att... självklart har han blivit stressad, men inte så att det har gått ut över någonting liksom mentalt eller psykiskt utan typ, har det varit mycket på jobbet. Ja då åker han till jobbet många timmar tidigare. Alltså han kan åka till jobbet klockan 5 på morgonen. Och stann... stannade ju alltid sent på kvällarna. Så har det varit stress då med jobbet, ja då jobbar han desto mer bara. Men inte så att jag någon gång har ... du vet, det har inte satt sig på hans humör direkt. Det är bara att, jag såg honom färre timmar.

För när du säger stress, det enda jag kan koppla är då jobb. Liksom ja det finns ingen annan situation som jag kan se att han har... att någon stress uppkommit liksom. Utan det är om han har mycket att göra, ja då ägnar han fler timmar på jobb, han stannar liksom kvar på jobbet då och ser till att jobba, jobba klart liksom. Det hände ju absolut att han kunde ta fram datorn och jobba hemma också. Typ speciellt om han ska göra någon Powerpoint-presentation till något möte dagen därpå, då kunde han jobb... jag kunde ha gått och lagt mig också satt han uppe på kvällen och gjorde det ändå för, det fanns inte tid tidigare.

FL: Men märkte du någonting kring, du sa det satte sig inte på hans humör. Men märkte du någonting kring om han verka liksom sliten av det, om det var tänkte jag kanske, det kanske har varit periodvis mycket på jobbet ibland och så?

H: Ja. ... Nja nej ja. Alltså jag, jag blir ju alltid varse att det är mycket på jobbet och att han förmodligen har stress men inte... jag har nog inte tänkt på det, han var säkert sliten och så. Och jag har alltid sagt att liksom, jag har sagt varva ner, och ta hjälp och du måste ju prata med liksom, du vet du måste, nej ja det att han har haft svårt att delegera, du måste ju delegera du måste ju låta någon annan göra vissa av de här uppgifterna och sådant. Så har jag ju alltid gått på, men inte så att... Nej men han har ju alltid varit såhär *men jag fixar det här, jag fixar det här*. Bara det att han har behövt lägga ner många timmar själv då, så vi fick ju se honom färre timmar istället.

FL: Du nämnde just det här angående Sophiahemmet...

H: Ja.

FL: ... är det så att Joakim har varit där på Sophiahemmet förut?

H: Ja men absolut, absolut, absolut inte någonting med psykiatri.

FL: Okej.

H: Utan han har vad heter det, såhär att han svetts jättemycket uppe på hjässan av, jag vet inte exakt varför. Dels är det när han äter stark mat, det kan vara i någon annan form också. Så han har varit på Sophiahemmet och fått sån här botoxsprutor. Så det är typ den vården som jag vet att han har haft där.

FL: Och sen tänkte jag också med, du sa att du blev ju först varse det här på lördagen

helt enkelt innan...

H: Ja mm.

FL: ... och egentligen hade du första egentligen samtalet med Monica det var ju på måndagen eller var det tisdagen när ni stod utanför och åt glass där.

H: Det var på tisdagen...

FL: På tisdagen.

H: ... vi hade typ växlat något ord. Jag pekade typ bara, att nu har jag ringt det här telefonnumret också pek... liksom och nu har jag fått in, nu har jag fått en tid klockan 15. Typ bara det och hon kanske sa någonting tillbaka. Jag vet att, jag tror ja hon sa det här *vi måste få honom inlagd*. Det var nog inte när vi åt glass utan det var någon utav de här korta, korta stunderna när hon vå... alltså jag kände, tyvärr så kände jag att hon vågade inte prata, förmodligen inte med barnen och inte med mig liksom ordentligt, för hon var rädd för Jocke eller rädd för att han... hela hans misstänksamhet.

Du vet, med facit i hand så sk... litegrann som jag, jag pratade direkt med Jocke liksom såhär och Hemming gjorde ju också det, rakt såhär, nu är läget såhär bla bla bla. Jag tror inte Monica riktigt vågade göra det och, och vågade inte säga, 'nu behöver jag prata med Fredrika' liksom. Hon vågade inte göra det.

FL: För det var det jag tänkte komma till, för när du är hemma hos dem, där på måndagen...

H: Ja, ja.

FL: ... även under tisdagen. Hur är Monica då i sitt beteende och jag tänker på gentemot kontakten med Joakim, när du är där?

H: Gentemot oss alla andra så är hon ju väldigt tillbakadragen, under perioder då när jag är där på första tiden på måndagen så ligger de ju båda i sov, och sover i eller ligger och vilar i sängen. De är ju... nära alltså. De tankarna kretsar ju i mitt huvud också. Hon har ju insikten om att han anklagar henne för massa saker, ändå så är hon där, fysiskt nära. De ligger bredvid varandra i sängen när han vilar till exempel. Så på måndagen så är det min före detta svärmor Jockes mamma som lagar lunch medan jag håller på och ringer massa samtal. Då är Monica liksom ihop med Jocke och de ligger och vilar i sängen. Ja så hon är hyfsat nära honom hela tiden och jag får inte riktigt ihop det där.

Men det är väl någon gång, om det är sen när jag kommer på tisdagen som hon känner att hon vill ha egen space. Så då passar hon på, eller jag tror Alma viskar såhär att *vi måste låta Monica få gå, gå iväg en stund*. Så då tar hon hunden och låtsas gå ut på hundpromenad. Och jag fattar ju att hon behöver det, så då är det Alma och jag och Jocke bara kvar i lägenheten. Nej men hon ska gå ut med hunden säger vi liksom också går hon iväg så är hon kanske bara borta max en min... eller hon har gått iväg en minut då reser han på sig och säger att *nej jag ska nog följa efter*. Men då ställer jag mig upp och ställer mig i vägen och säger att *nej det ska du inte, du ska vila, du ska vara kvar och vila, sätt dig ner*. Ja okej, då så han lydde mig liksom.

Jag fattade att man skulle behöva vara klar och tydlig med honom, för han ville ju egentligen efter henne bara för att kontrollera henne.

FL: Och hur jag tänkte på att hennes sätt, när du såg var det så, hade hon gråtit eller var hon rädd var hon, jag tänker om du beskriver hennes sinnestillstånd.

H: Jag... Kan inte, jag kan bara anta att hon var rädd. Ja när hon kom tillbaka från den hundpromenaden så var hon röd i ögonen. Jag förstod att hon hade gråtit när hon varit ute på promenaden. Hon grät ju inte liksom inför oss. ...

Ja men det är ju därför jag tänkte liksom, om hon var rädd... om jag var anklagad sådär, jag vet inte ens om jag skulle vilja ligga bredvid honom i sängen men hon gjorde det. Så jag, jag vet inte. Och samma sak som, det här, det här med att jag önskade att jag var med hos läkaren för att kanske ryta ifrån lite mer. Om hon hade sagt, det här är min egen tolkning men om hon hade sagt, jag känner fara för mitt egna liv snälla lägg in honom. Då kanske det hade hänt något, men å andra sidan så säger min son Axel, att hon kanske inte kände någon fara för sitt liv. Alltså jag vet ju inte, men hon... om hon inte var rädd för sin egen del så var, hon ville ju få honom inlagd i alla fall. Hon kände ju... det här med att hon gick upp och satte sig i trappan av alla ställen mitt i natten gjorde ju att hon tänkte ju och hon, hon var ju rädd, eller du vet?

FL: Mm.

H: Någonting var det ju.

FL: Du nämnde också just det här när du pratar om vad du själv trodde kunde... vad har gjort honom så stressad, direkt kopplar det till just det här med lägenheten.

H: Ja.

FL: Är det någon speciell anledning till exempel att du inte kopplar det till jobbet. Varför det är just kring lägenheten?

H: För jag tror inte det har varit några speciella, det här med kick-offen det inträffar ju varje år. Han har ju hanterat det varje år så att liksom även om det kommer tätt på, inpå semestern och han ändå kanske då måste, vad heter det... ta några dagar, sista semesterdagarna till att förbereda kick-offen så har, det har ju inte varit något problem tidigare. Men nu sammanfaller det med, med hela det här lägenhetsaffären och i mina ögon, men jag hopp... tror även i eras ögon så är det väldigt många miljoner det är frågan om så att jag tror att han började tvivla på liksom, kommer jag klara av det här ekonomiskt? Har vi gjort rätt? Du vet, hela allt det där.

Också går det över då till psykosen där han då istället vill ha kontrollbehov och kontrollera allt i minsta detalj. Det är ju det, jag sa han ringde ju över sin brorsa som, som de gick igenom hela lägenheten och Jocke trodde att det var fel på allting, fogarna i badrummet det, avloppet och ... ja allt det där. *De har gjort fel här, de har gjort fel här...* och Micke som då är kunnig i branschen han har egen bygg, byggfirma han säger bara att *nej Jocke, de har gjort jätterätt, allting är rätt...* det fanns ingenting att, att klanka ner på. Så det satt ju bara i Jockes huvud det här med att han ville, han försökte eller... Han hittade nästa detalj och nästa detalj och nästa detalj som det var fel på.

FL: Och just kring lägenheten, du sa att du fick ju inte veta så mycket, det fick du ju först via barnen...

H: Ja.

FL: ... reda på just den här med flytten men att Joakim sen ringde dig...

H: Ja.

FL: ... och ni pratade lite kort om lägenheten.

H: Ja.

FL: Vad vet du just om den lägenhetsköpet och hela den delen?

H: Nej då när han, när Jocke sen då berättade för, *by the way vi håller på flyttar* då var det, det var ju inte bara där, han ringde ju inte bara därför utan vi hade nog pratat på telefon av någon annan anledning men så sa han just, kanske avslutade med att *by the way, vi har flyttankar, vi går i flyttankar.*

Och sen så var det ett annat telefonsamtal när jag ifrågasatte lite liksom *hallå, kan du inte lugna dig lite? Låt barnen flytta ut. Lugna dig ett par år, låt barnen flytta ut också kan ni köpa er något annat mindre, eller vad sjutton som helst...*

FL: Var det någon speciell anledning till att du kände de tankarna liksom på något sätt att du ville lugna ner honom i den här affären?

H: Nej, jag var nog egoistisk för barnen egentligen. Får man säga såna saker eller ska jag yttra det?

FL: Ja du...

H: För det här är, det här är ju...

FL: ... du ska vara ärlig.

H: Ja, det här är ju jag bara. Jag vet, det har ju, jag vet ju att Joakim har tjänat mycket pengar. Johan, Joakim liksom har ju ekonomiskt möjlighet att hjälpa barnen och kanske få lägenheter nu när de ska flytta hemifrån. Då tyckte jag egoistiskt för barnens skull... det har ingenting med min situation att sida, säga alls. Men för barnens skull, varför ska du nu låsa alla pengar i den här jätte-, jätte-, jättedyra lägenheten. Kan du inte bara lugna dig, bo kvar tills de flyttar ut, hjälpa dem lite ekonomiskt.

Och det tror jag inte han hade något problem med egentligen, hjälpa dem ekonomiskt, när dom flyttar ut. Och då kan ni flytta till någon annan lägenhet ni två och då behöver ni ju inte köpa en så stor lägenhet för nu behövde de ju köpa en där både Alma och Axel skulle få plats.

Jag tänkte bara, vänta ett år eller två eller någonting, det var mina tankar. Och hans då, dels säger han att *nej men det dröjer ju länge innan dom flyttar ut.* Ja, och sen *det löser sig, det är lugnt, det är lugnt* sa han bara då när jag hade det samtalet med honom.

FL: Vet du hur mycket den här lägenheten, vad han fick lägga på den?

H: 14,6 miljoner.

FL: Och vet du var det, fördelningen där, hur mycket han fick skeppa in kontra vad Monica skeppade in?

H: Yes. 90, 10.

FL: 90, 10.

H: Står det på kontraktet. Så han står för 90.

FL: Okej.

H: Och jag vet inte vad han fick nu för Liljeholms-lägenheten men jag tror den, de gick ut med typ 8 miljoner så jag tänker att de bara, eller de fick ungefär 8 miljoner. Så att han hoppar från 8 miljoner till 14,6 miljoner.

FL: Och du sa där litegrann, vet att jag fångade upp just det uttrycket där du sa att du tyckte att han kanske fått något litet typ av storhetsvansinne.

H: Ja.

FL: Hade han några sådana typer av drag att han gärna ville liksom visa sig vara lite för mer, på det där sättet?

H: Nej eller... Nej egentligen inte. Under tiden vi levde ihop så var det ju en balans, för jag var väl den som kanske bromsade honom lite. Och då, ja men då gjorde vi inga tokiga investeringar. För jag kanske är mer ekonomisk om jag säger så. Kanske att han hade, ja kanske att han hade velat mer då under tiden vi levde ihop. Men alltså typ spendera mer pengar eller köpa dyrare boenden än vad vi hade och så vidare och så vidare. Men där var det balans och jag, jag bromsade.

Jag känner att nu... ja jag vet inte. Men såhär, såhär... det här det var jätteförvånande att han skulle liksom köpa någonting så dyrt och jag tyckte inte det passade i tid liksom. Och sen så sa, du sa någonting annat egentligen om, nej du nej det sa du inget om. Det var nog det.

FL: Jag fick nog svaret.

FL2: Jo jag... du sa att på kontraktet så står det att han äger 90 procent och hon 10.

H: Ja.

FL2: Vet du hur lånebilden ser ut?

H: Nej det vet jag inte, för det pratade jag och barnen om också.

FL2: För jag förmodar att de inte har betalat det här cash.

H: Nej precis. För det sa han ju också liksom, när han säger att *jag kommer inte in i banken och det är fel på lånen* då sa han *jag kan inte se lånen...* och så att jag vet att det är massa lån inblandade.

FL2: Jag tänker, står han motsvarande... har han 90 procent av lånen motsvarande och hon 10 eller?

H: Jag skulle tro det, alltså barnen är inte helt säkra. Men jag skulle tro att det är ungefär så. Ungefär så.

FL2: Så det är inte det att de delar på lånen men att han står på en större ägardel?

H: Nej det tror jag inte.

FL: Hur har det varit rent ekonomiskt under erat förhållande, tänkte just det här med lika liksom skeppa in pengar och sådär om det var så att, i och med att han var så framgångsrik då och tjänade mycket pengar?

H: Vi var ju gifta och det var liksom ingen snack om att allting skulle vara fifty, fifty alltså allting stod fifty, fifty. Sen har han ju tjänat så hemskt mycket mer än vad jag har gjort under alla år så att det är ju absolut han som liksom betalar mer, men det har... vi, han har aldrig snackat eller tjafsat om ekonomin egentligen vare sig medan vi var gifta och inte vid skilsmässan heller. Jag fick 50 procent av allting även om det är liksom, stora kakan så var det ju han som hade tjänat in.

FL: Så han har aldrig hållit liksom på något sätt att jag, det är jag som står för mer därför ska jag ha mer av det och du ska ha mindre, så eller?

H: Nej.

FL: Nej.

H: Nej, aldrig så.

FL2: Du vilken natt var det här, jag missade kanske det, vilken natt var det hon gick och satte sig i trappan, Monica?

H: Ja just det, det var natten inn... vänta, vänta, vänta jag måste bara. Jo det är natten, dagen innan hon mördades alltså natten mellan tisdagen och onsdag.

FL2: Och det är någon gång då... hon var vaken då?

H: Ja hon var ju vaken mitt i na...

FL2: Jo men för att hon gick väl och pratade med dott...

H: Nej, nej för hon gick, nej hon gick och pratade med dottern mitt i natten när hon satt där.

FL2: Ja just det.

H: Så att, ja och det vet ju inte Alma vilken tid det var och det tror jag inte de klargjorde heller. Men säg att det var 3...

FL2: Det var den natten?

H: Ja det var den natten. Säg att det var 3 på natten, hon satt och bara ville sitta i trappan för att fundera. Mitt i natten, också gick hon till Alma och typ sa *det är bara jag som sitter i trappan var inte rädd, så du inte tror det är någon konstig typ som sitt, som sitter här, liksom*. Men Alma sov ju bara så hon hade inte ens tagit in det där. Men det var natten.

FL2: Jag förstår, du jag tänkte den här lägenhetsaffären eftersom, jag menar han pratade ju väldigt mycket som ni först eventuellt trodde var sant, men sen så ni tolkade det som att det här är en sjukdomsbild.

H: Ja.

FL2: Men hörde du någon gång, nu vet jag, förstår jag att du visste ju kanske inte så mycket om den här lägenhetsaffären.

Hörde du någon gång att det var något strul med köpet eller med att ja, ja med någonting kring? Som det här skulle kunna böttna i tänker jag.

H: Ja, ja. Fast jag vet ju inte vad. Det är bara det jag hört av barnen, det är ju någonting om att de dröjde länge med att skriva på kontraktet och det var också för att det var, jag ska... jag vet inte om jag ska säga ordet meningsskiljaktighet men det var någonting mellan då säljaren som, eller byggherren tror jag skulle sälja. Ja så blir det ju för att den var ju nygjord, nyrenoverad. Någon meningsskilj... mellan byggherren och dem så det, först var det lite strul vid innan de signerade. Men jag kommer absolut inte ihåg vad det var. Och sen just det där att de hade, eller liksom inte kunde bestämma sig för tillträdesdagen, jag kommer inte ihåg heller varför de först pratar juni och sen så blev det augusti.

FL2: För det här var väl en nyproduktion...

H: Ja.

FL2: ... det här var väl inte det att de köpte av någon annan säljare privat.

H: Nej.

FL2: Utan nej.

H: Korrekt. Jag tro... de köpte av en byggherre för att den bostadsrättsföreningen hade upplåtit massa vindskontor till 8 nya lägenheter. Så det här är en av 8 nya lägenheter som är helt nygjorda fattar jag det som. Men det, det här det har jag precis lärt mig nu, typ den senaste veckan.

FL2: Jag har bara egentligen en fråga till för jag... Innan de var på sjukhus med Joakim på lördagen...

H: Ja.

FL2: ... där de var den här vändan först på KS och sen så blev det ju...

H: SöS.

FL2: ... Södersjukhuset och sen slutade det med S:t Göran mitt i natten.

H: Ja korrekt.

FL2: Var de inte in på sjukhus någon gång före det också?

H: Jo precis jag hoppade över den biten. På alltså, jag var ju inte med men det här är ju det jag har hört.

På fredagen, på fredagen har säkert Axel berättat att hans, han kom hem med kompisar då först fattar Axel att det är någon sjukdomsbild. Då ringer Monica 112. Alltså under tiden han har kompisar hemma, så på fredagkvällen ringer Monica 112. Först, först har jag bara fått höra att... och då åker de ambulans till psykakuten på S:t Göran. Men sen så fattar jag det som att det kan ha varit en annan, ett annat sjukhus innan som också, som slussar dom till psykakuten sen. Det har inte jag en riktigt klar bild av. Men sen så fattar jag det som att det är

inte bara en ambulans som kommer då utan det är även en polisbil.

Och det är inte ambulansen Joakim åker i utan han åker polisbil dit. Och det fatt... det är väldigt oklart för mig för det här är ju bara folk som har berättat och de har, den delen har de berättat väldigt lite om. Så att första gången han i alla fall får kontakt med S:t Görans psykakuten är ju redan på fredakvällen. Då skick... dom, dom vill inte ens ta, ta in honom, dom vill inte dom... alltså dom bedömer honom inte eller någonting. De skickar med honom sömnpiller. Gå hem du är bara överarbetad, här får du insomningstablett. Den insomningstabletten tar han, det... erkände han för mig.

Sen nästa veva när han är på psykakuten som är natten mellan lördag och söndag mellan 1:30 och 4 på söndag morgon, då får han ju mer tabletter och de vägrar han att ta. Och det erkänner han för mig om det nu är på måndag kvällen tror jag. *De första tabletterna jag fick var ju bara sömntabletter, de tog jag då kunde jag sova.* Och det är ju natten mellan fredag och lördag. *Sen fick jag massa andra tabletter de, de var inte bra för mig, de var inte bra för mig.* Så sa han.

FL2: Så att, så i din värld så åt han aldrig någon av de medicinerna han fick efter?

H: Eh... jag låter det vara os... det där har vi pratat om jag, vi vet inte... jag tror barnen tror att han lurades. Typ stoppade dom i munnen och sen spottade ut dom.

FL2: Jag tänker för att jag tyckte du pratade om att han fick någon såhär anti-psykos medicin.

H: Det var på Rosenlunds sjukhu... det vet jag inte om det, jag vet inte... alltså Monica kunde rabbla namnen på alla mediciner, jag la int... tyvärr inte någonting på minnet. Jag har inte sett några förpackningar. Micke, brorsan som jag absolut tycker ni ska förhöra. Då när han kom och kollade... nej, nej när han kom på söndagen då går de ut och går en promenad. Då tar Jocke fram tre påsar med tabletter ur fickan på promenaden mellan Micke och Jocke de två bröderna, *titta vad de försöker lura i mig, titta vad de försöker lura i mig.* Då har han gått med medicinerna i fickan och visar Micke.

Jag vet inte alls vad dom är för några men jag, jag... vad jag menar, vad jag vill säga är du säger anti-psykos, jag är osäker på om det är just anti-psykos han får där utan det är några andra mediciner.

FL2: Jag tyckte det var ett ord som du använde tidigare.

H: Ja precis. För att det jag vet, det enda jag vet det är Monica berättar är när de kommer ut från Rosenlunds sjukhus, då har han fått nya recept då på ännu mer medicin och där vet jag att det är anti-psykos.

FL2: Och du vet inte om han har ätit det eller inte?

H: Nej det vet jag inte.

FL: När han sa där att han tyckte inte att de här grejerna var bra för honom...

H: Ja.

FL: ... sa han varför?

H: Nej han fick det ju ty... som att låta som att han mådde dåligt, att han hade tagit dem men

han mådde dåligt av dem. Men jag tror ju inte det utan han, det spelar liksom ingen roll om det hade varit vilka piller som helst. Han bara fick för sig i att, ja Monica främst då försökte droga honom och lura honom och liksom få bort hon, alltså få bort dom. Så han, det hade inte spelat någon roll om det typ var Alvedon eller vilka piller det var. Han vägrade ta piller för att han ville inte riskera att bli drogad. Och han anklagade Monica för att vara den som ville få hen... honom drogad.

FL: När du fick höra liksom via dina barn här, de här signalerna om hur Joakim verkade må, hur konstigt han verkar säga saker och bete sig.

H: Ja.

FL: Vad tänkte du kring det då, det du fick höra?

H: Ja men det var så främmande allting var så jättefrämmande och, och ingen av oss kan någonting om psykiska sjukdomar. Det finns inga psykiska sjukdomar i min släkt, det finns inga psykiska sjukdomar i hans släkt. Alltså så, så vi kan ju ingenting om det. Och vi är ju bara lekmän, vi får ju höra allt i och för sig men vi kan ju inte avgöra om... det här är ju riktigt allvarligt.

Och det är därför jag menar att... jag är ledsen att inte jag eller någon annan förutom då Monica var med hos någon läkare. Som sa att ni är medvetna om att han har sagt det här, och det här, och det här, och det här. För jag tror inte hon, Monica vågade säga någonting utav såna saker om att han går och dillar om det här, han kollar sina sms. Och jag tror absolut inte Jocke gjorde det själv. Men det måste ni ju kolla med den här psykiatrikern på Rosenlund bland annat. Alltså, vad var det som kom fram där egentligen? För varför la de inte in honom?

FL: Jag har inga mer frågor.

FL2: Jag har bockat av det som jag har antecknat.

FL: Ja jag med. Sen är det klart, sen kan det alltid bli så att vi kommer på någon kompletterande fråga såhär i efterhand eller om det är någonting som bara, hur var det nu igen... och då, jag hoppas det är okej att vi i så fall ringer och frågar?

H: Absolut.

FL2: Jag kan bara som avslutande, jag vet att jag frågade Axel också, förutom då som jag sa då att en lägenhetsaffär är ju en stor sak för alla människor. Och ja som kan påverka massa saker jag menar det är mycket pengar och så involverat. Likadant så berättar du om det här med den här kick-offen, men det var ju liksom en grej som han gjorde varje år då...

H: Ja.

FL2: ... som inte verkade vara något större problem...

H: Nej.

FL2: ... men som ändå var nu i samma veva...

H: Det var ju det.

FL2: ... och sen den här resan då. Men det är ingenting annat som du känner till som har hänt? Förstår du hur jag tänker, det kan hända saker, det händer saker i alla

människors liv...

H: Ja absolut.

FL2: ... som kan ha påverkat honom på något sätt negativt.

H: Som sagt alltså jag har ju haft så dålig kontakt med Joakim, speciellt över sommaren så att jag vet inte.

FL2: Jag tänker att du kanske har fått höra det via barnen...

H: Ja.

FL2: ... för ni växlar ju barnen mellan varandra och...

H: Ja, grejen är att även barn... i och med, både Alma och Axel har ju jobbat på sommarlovet alltså de har haft olika tider, så även när de har bott hemma hos sin pappa så har de nästan inte sett honom. För att antingen har de jobbat på kvällarna eller kanske varit ute på kvällarna, då när Jocke är hemma. Också kanske de har sovit, barnen har sovit lite längre på mornarna och då ja, kanske inte under semestern men, men när det är jobbdags så har Jocke åkt till jobbet. Så att de har haft olika dygnsrytmer så att de har inte heller alltid fångat upp någonting, som har hänt under sommaren.

Och de har nog inte umgåtts liksom riktigt med honom sådär mycket som Monica sa att han blev aldrig ordentligt utvilad under fyra veckors semester. De umgicks nog inte så mycket med honom så de kunde bilda sig den samma uppfattning tyvärr.

FL: Jag tänkte på det du sa för när under tiden när ni bodde båda två i Liljeholmen du och Joakim att det var enkelt, det var så nära och de sov varannan dag och så. Var det fortfarande varannan dag-aktigt sen när de flyttade till Ringvägen?

H: Det blev inte riktigt så. Nu, de hann ju bara bo vad är det 10 dagar eller någonting på Ringvägen, det blev inte riktigt så för att ... ja Axel tyckte ju det var jättesmidigt att bo där vid Ringvägen för det var ju ytterligare lite närmare, så han bodde kanske lite mer där. Så han, vi har ju konstaterat att typ, han bodde nog tre, fyra nätter före då när ni säger att sjukdomsbilden började där vid eller när... när de åkte in på fredagen då hade Axel bott tre, fyra nätter hos Jocke medan Alma hade bott flera nätter hos mig. Så hon hade ju inte vetat om någonting fören hon kom på lördagen. Så att det, det blev liksom lite mera där det passar bäst att, att liksom bo för natten.

FL: Så ni hade inget bestämt liksom så?

H: Nej det var så hela tiden att va... var, kommer ni och käkar middag hos mig?. Ja vi kan käka middag men så går vi nog ut också kanske vi sover hos pappa och du vet, det var jätteflexibelt. Eller nej det är bättre att vi är bara hos pappa ikväll och sådär. Så att det var ju nästan varje dag så bestämde vi vilken rytm, rutiner och var... var folk skulle vara liksom. Ja så det var väldigt, väldigt lite sådär stökigt om vi säger sen flytt... sedan flytten. Det hade varit mer regelmässigt innan då.

FL: Nej men då avslutar vi förhöret och klockan är nu 15:12.

Utskrivet av MO/CK/GD 190903.

Genomlyssnat och korrekturläst 2019-09-04, kl 11:30 av pa Petra Andersson.

Förhör

 Signerat av
 Petra Andersson

 Signerat datum
 2019-09-09 16:40

 Diariernr
 5000-K1036137-19

 Enhet
 Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Hörd person Manfredson, Michael			Personnummer
Den hörde är Vittne	ID Styrkt Ja	Sätt Passbild nr 96542420 i RES av pa Petra Andersson	Ställning till misstänkt - målsägande - vittne Halvbror med den misstänkte
Tolk			Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret Hörd angående ärendet		
Underrättad om misstanke	Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)	
Försvarare/ombud önskas	Försvarare/ombud närvarande	Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare Petra Andersson	Förhørsdatum 2019-09-03	Förhör påbörjat 08:07	Förhör avslutat 08:58
Förhørsplats Bergsgatan 48, Polisen Grova Brott	Typ av förhör RB 23:6	Förhörssätt Ljudbandsförhör	
Förhörsvittne	Utskrivet av		

Berättelse

K1036137-19

FL: Petra Andersson

H: Michael Manfredson

Dialogförhör.

FL: Det är tisdagen den 3 september klockan är 08:07, det är förhör med Michael Manfredsson i ärendet och förhørsledare är Petra Andersson. Vi befinner oss på Bergsgatan 48

Så då Michael jag berätta ju här innan förhöret vad syftet med det här förhöret är.

H: Mm.

FL: Och för ljudbandets skull då, kan du tala om vilken relation du har till Joakim?

H: Det är min bror, det är halvbror, vi har samma pappa. Vi är inte uppväxta tillsammans, min pappa och min mamma dom gick skilda vägar när jag var två år kanske. Men jag har haft en väldigt nära relation med både pappa och Joakim och Joakims mamma då, hela livet har haft jättebra relation, ja.

FL: Har det varit så att ni två bröder har träffats och umgåtts och så också under den här tiden?

H: Det är lite åldersskillnad, han är nio år yngre än mig och när han var liten då, vi hade inte så mycket gemensamt då direkt. Men när han vart äldre så, men det är inte så att vi har umgåtts, men vi träffas väl ett par tre gånger om året, vid högtidliga ja födelsedagar och lite sånt. Går ut och äter ibland och träffas på deras lantställe i Nyköping ibland, där dom har ett sommarställe.

FL: Vad har det här förhållandet mellan dig och Joakim och den kontakten ni har haft, har det förändrats vid nu när ni har blivit äldre så att säga?

H: Ja men mina barn är ju stora och Alma och Axel dom är ju arton och tjugo har jag för mig, och mina barn är trettio två och tjugonio. Så dom har ju varit steget efter oss hela tiden när vi har gjort saker och ting, så man har inte haft riktigt gemens... gemensamt. Men nu när vi till exempel nu när vi har flyttat till Stockholm då har vi börjat liksom, då har man kommit lite närmare varandra. Och vi var ute och käka här innan semestrarna och lite sånt och så, vi ska, vi ska fortsätta och ha kontakt och så där. Men det är, det är inte så att vi umgås och går och gör saker tillsammans. Men vi träffas och har trevligt, ja.

FL: För jag tänkte på om just kontakten mellan dig och Joakim, var det att ni hördes kontinuerligt med varandra och så?

H: Nej på telefon, jag gjorde ju ja hantverkare som jag är så gjorde jag ju jobb både privat och även i hans företag som han drev på Elisabethskolan här i Stockholm, hade vi servicearbeten, så vi träffats och genom, även genom jobbet bäge, så jag träffade, jobbat tillsammans med Monica också på Elisabethskolan. Så vi träffades så, hördes på telefon eller sms bara kort hur det är och lite sånt där då.

FL: Ja om du beskriver Joakim för mig hur han är som person?

H: Joakim är (harklar) som han är nog väldigt lik både mig och våran pappa, vi är väldigt snälla personer. Men Joakim är ju, det är en säljare och jag är en hantverkare, så vi skiljer oss lite där i sättet att vara. Och Joakim var väldigt målinriktad och driven med det han företog sig, att driva på det. Så han var ju ganska bestämd och hade en ganska klar linje eller struktur hur det skulle drivas för att få det och fungera. Och jag är lite mer ja kompisdriven att vi driver det här tillsammans som ett team hela tiden. Så vi skiljer oss lite så i sättet att vara. Men vi har nog samma snällhet i alltså i kroppen bägge två.

FL: Och du som har sett då både den så att säga den privata Joakim och även att ni har...

H: Ja.

FL: ... varit i jobbsammanhang.

H: Ja.

FL: Skiljer det sig någonting där i hur Joakim är tycker du?

H: Nej, klart är det privat då blir det lite mer skämt och glatt och lite sånt där och men när vi träffas när vi gjorde jobb tillsammans då dom visste hur dom ville ha det, eller han visste hur han ville ha det. Alltså så här och så här vill vi ha det, han var ganska bestämd på det.

FL: Och det där när du, jag uppfattar dig här när du berättar just att han verkar ha varit ganska målinriktad...

H: Ja.

FL: ... att han så som du säger...

H: Ja.

FL: ... driven och...

H: Ja.

FL: ... och visste hur han ville ha det och så.

H: Ja.

FL: Vart det någon gång att han hamnade i konflikter på grund av att han hade väldigt bestämt hur han skulle vilja ha det och så?

H: Jag har aldrig sett att han har hamnat i konflikt och inte heller när Fredrika och han var gifta, alltså om dom hade någon konflikt hur det skulle det vara. Där dom gav och tog mycket, alltså dom diskuterar nog fram till hur dom skulle vara. Och sen hade dom olika sätt att se på det då. Nej jag såg aldrig och jag har aldrig sett någon tendens till att han skulle köra över någon eller något sånt där. Ja inte vad jag vet heller med mina killar som har jobbat med han heller.

FL: Nej, jag tänker på när ni, när ni har pratats vid och så där Joakim har han haft lätt, har ni varit så nära så att ni har liksom kunnat prata om djupare känslor och relationer på det sättet eller hur har?

H: Nej, det har vi nog aldrig gjort. Och Joakim var nog inte sån som, jag kan nog släppa mer än vad han gör, det känns som att han var mer sluten om sånt. Man fick, det kom oftast efteråt. Det är inte så att han kom till mig och prata om.

FL: Nej, och har han alltid varit sån som person?

H: Ja det tror jag, eftersom vi, vi hade inte när han var eller när vi var mindre så hade vi inte någon relation så här, för han gjorde ju andra saker än jag. Så vi, vi satt aldrig och prata om något sånt djupare eller och vi har inte haft alltså så mycket djupt och prata om heller mer än när pappa gick bort och jag Eija som jag är tillsammans med, vi har ju varit tillsammans i fyrtio år, så han har ju växt upp med henne också. Så ja han har väl ja när han gick vidare med Monica det var väl den stora händelsen. Men det vi har aldrig så att vi har pratat om det varför och dom har delat på sig eller hur.

FL: Har han pratat någonting om relationen med Monica hur dom (harklar) har haft det och så?

H: Nej, det har han inte. Men dom var väldigt kära.

FL: Och du har träffat Monica vid flertalet tillfällen eller?

H: Ja det har jag gjort, både innan eftersom jag jobba med henne, hon jobbar ju på skolan som, jag vet inte om hon var rektor. Men hon skötte om det som vi skulle göra, det hade jag kontakt med Monica om, även innan dom träffades.

FL: Vad var din uppfattning om, om Monica då?

H: Ja jättemjuk och snäll person.

FL: Och sen, när fick du vetskap om att hon och Joakim hade börjat träffats?

H: Ja jag vet inte när är det, om det är 2016 eller 2017 på sommaren i augusti eller september eller något där. Dom, Joakim och Fredrika skulle väl köpa en lägenhet på Liljeholmen, jag kommer inte ihåg vilket år det var, men det är där någonstans. Och då separera dom innan dom flytta in. Och då visste jag inte om separationen, men det fick jag ju höra efteråt sen då. Så det var väl på hösten, sommar hösten då.

FL: Och då har du träffat dom även tillsammans som ett par...

H: Ja.

FL: ... och så.

H: Efteråt nu ja.

FL: Hur har du upplevt dom då i den relationen du har träffat?

H: Nej jättemjuka och fina mot varandra. Alltså som ett kärlekspar är.

FL: Kan du beskriva ännu mer?

H: Ja vad ska jag säga alltså dom var ju väldigt nära och dom gjorde väl allting tillsammans. Men vi det vi träffades det var väl när vi var ute och käkade tillsammans ett par gånger. Och sen var vi, ja vi gjorde jobb hemma hos dom, dom hade flyttat till Liljeholmen. Men då, då var det bara också i arbete, då byggde vi ett rum till Monicas son Linus. Vi, ja vi har nog inte träffas, jo på i (ohörbart 07:50) på sommarhuset har vi träffats och också. Men det har inte varit något längre och det har inte varit alltså det är ganska ytligt eller flyktigt kan man säga.

FL: Ja. Jag tänkte på när, ja förlåt?

H: Nej...

FL: (ohörbart 08:06).

H: ... man är i olika branscher som då bodde vi i Södertälje och dom bodde i Stockholm. Och så är man i olika branscher, då blir det inte att man träffar, om man inte har något gemensamt som man gör, spelar någonting tillsammans eller är intresserad av fotboll eller. Så det vart aldrig att man gjorde någonting tillsammans, utan man...

FL: Ni hade eller vart aldrig dom beröringspunkterna liksom?

H: Nej, det vart aldrig så.

FL: Nej, nej.

H: Att man åkte tillsammans och gjorde någonting. Han jobbar ju också väldigt mycket och det gör ju jag också. Jag jobbar ju också eftersom jag också är ja jag är ju egen entreprenör och så jag jobbar ju sex till sex-sju på kvällarna varje dag.

FL: När ni träffades och pratades vid privat då, vad pratade ni om då, vad kan det handla om?

H: Nej det var ju familjerna alltså hur dom mår och vad man har gjort och man har gått vidare eller vad barnen gör eller vad som ska hända, alltså privat ja då när man om man ska flytta, bo kvar eller vad man gör och, och dom har ju varit nere, vi har ju sommarhus på Öland också. Dom var där nere något år också, men då var det med Fredrika. Dom hade husbil då ett tag dom åkte runt med. Nej ja en mjuk fin person men bestämd.

FL: Och då när ni har pratat om ja men sagt, man uppdaterar varandra till vad som händer i...

H: Ja.

FL: ... dels respektive...

H: Ja.

FL: ... liv helt enkelt.

H: Ja.

FL: Är det någonting som han har förmedlat, jag tänker på har han upphållit sig vid något speciellt, jag tänkte på han är väldigt driven och jobbar mycket...

H: Mm.

FL: ... och så här, har han pratat mycket om arbetet hur han har haft det?

H: Nej men han gör inte det, han öppnar sig inte mer än han behöver. I alla fall inte för mig, det är nästan så man får lirka lite ur han. Han, det är precis som att han inte vill belasta eller med sånt som han håller på med och gjorde. Så jag vet ju egentligen inte, jag vet ju vad han gjorde som i sitt arbete då. Men det är inte så att han berättar om olika situationer eller något sånt där.

FL: Nej, nej pratar han om någonting om jobbet?

H: Nej det gjorde han egentligen inte. Nu tänker jag efter, det gjorde han nog egentligen inte faktiskt.

FL: Nej, vad sa han om familjelivet och det övriga livet då?

H: Nej men det var ju bra, han var jätteglada för barnens skull dom hade utvecklats när dom flytta från, dom har ju också bott i Södertälje. Vi träffades inte så mycket mer då, för vi bodde i Hölö då innan, så man, man flyttades runt varandra. Så det är ju oftast det som hände runt ikring familjens liv eller familjernas liv.

FL: (ohörbart 10:43) du sa ju han, han pratar inte så mycket om jobbet och så där.

H: Mm.

FL: Har du märkt av någon, någonting om, för jag kan tänka mig att han i hans roll bitvis kanske hade perioder där det var väldigt mycket arbetsbelastning och mycket och göra i sån roll. Har du märkt av någonting om det har märkts på honom om han har

haft perioder där det har varit mycket och göra och så?

H: Jag har inte märkt det, alltså det kan vara nog svårt och märka när man inte träffas kontinuerligt. Annars kan jag nog märka det på personen, men vi träffades för lite för att jag skulle märka det. Det jag fick höra nu innan det här hände var väl genom Monica egentligen att han kände sig pressad kändes det som, att han gick upp på nätterna och på toaletten och mailade och skickade och hade sig.

FL: Var det nu här under...

H: Ja.

FL: ... sommaren eller?

H: Ja precis efter semestrarna kändes det som.

FL: Du sa att du hade pratat med honom, var det innan semestrarna (ohörbart 11:41)?

H: Ja precis innan semestrarna hade vi kontakt, och vi hade inte hörts så mycket. Jag visste ju att dom hade varit och tittat på, skulle köpa lägenhet eller, det hörde jag bara så här, det var inte klart eller något, att det var på gång. Sen när vi träffades innan semestrarna var vi ute och kaka här på Kungsholmen Jocke och Monica, jag och Eija. Då berättar dom att dom hade köpt det och var jättegglada och dom skulle ha semester och... ja berätta lite vad dom skulle göra på semestern och sånt. Och att sen att dom skulle flytta direkt efter semestern och då skulle vi höras när dom hade kommit till rätta och träffas igen då.

FL: Vad sa dom, vad hade dom för planer för semestern?

H: Ja dom hade, det var flera olika, dom skulle väl till Norge och till hennes släkt eller bröder och dom skulle väl utomlands också. Det var något mer dom skulle göra, men det kommer jag inte ihåg. Ja dom hade väl lite späckat program.

FL: Och du sa dom verkade glada över...

H: Ja.

FL: ... köpet och så?

H: Ja.

FL: Minns du något mer kring hur dom pratade om när ni träffades då den här kvällen?

H: Nej, nej inte mer än att dom var väldigt glada och spända. Och Monica var väl lite exalterad för hon gillar ju och inreda och sånt. Så det var väl hon var väl jättegglad för att få någonting köpa tillsammans med Joakim då.

FL: När var det här när ni träffades? Vet du datum och så?

H: Ja 9-10 juli.

FL: Ja okej.

H: Alltså vi gick på semester 15:e tror jag det var. Så det var ju veckan innan där.

FL: Och jag tänker på just du sa där att du hade inte hört så mycket om det här lägenhetsköpet...

H: Nej.

FL: ... innan?

H: Nej.

FL: Var det här då första gången dom nämnde då att dom berätta då (ohörbart 13:30)...

H: Att det var klart ja.

FL: Dom hade inte konsulterat eller pratat tänker jag med dig någonting innan?

H: Nej.

FL: Jag tänker just (ohörbart 13:35)...

H: Vi...

FL: ... att du är byggare också.

H: Ja det förstår jag, men hade det varit en, det här var ju en helt ny lägenhet, allting var ju nytt. Så det fanns inte så mycket för mig att kunna bistå med. Hade det varit en äldre lägenhet då nog jag säkert fått följa med och titta och besikta av den och sånt där. Han var väldigt, han litade väldigt mycket på mig tror jag.

FL: Hade du hört någonting innan just det där med att det var på gång att dom tittade efter lägenhet och hade kanske tittat just på den här lägenheten?

H: Nej dom sa bara den här är på gång, alltså då innan det vart klart att man köpte, att det var på gång. Men det var inte färdigt för att dom hade väl varit och tittat men den var inte klar för att gå ut för försäljning eller något sånt där.

FL: Har du sett Joakim arg någon gång?

H: Nej.

FL: Nej.

H: Ja när han var jätteliten alltså, ja. Men inte i vuxen ålder nej.

FL: Nej, och vet du nu kanske det är svårt för dig och säga också som, som du påpekar också att ni har inte haft den här kontinuerliga (harklar) kontakten, men om du vet hur Joakim hanterar stress?

H: Nej men jag, det har känts som han har klarat av det, för jag har ju förstått han har, han har väl lite i och med att det är, man är lite bestämd så har man väl lite kontroll att man vill ha kontroll på allting. Så jag har inte uppfattat han som stressad eller pressad eller någonting. Och han har ju tagit sig an andra saker också när barnen var små att hjälpa till och vara tränare för deras utövande av ishockey och fotboll och sånt. Så jag har inte alls, eftersom jag

själv kan vara stressad ibland så ser jag inte, jag har inte sett han ha den tendensen.

FL: Och vi pratade ju här innan att ni träffades då innan semestrarna i början på juli här.

H: Mm.

FL: När var nästa gång som du hade kontakt med honom eller Monica?

H: Nästa gång var (harklar)... den enda kontakten vi hade sen var 7 augusti, då fyller jag år. Då fick jag ett sms på kvällen och ja grattis hoppas du har haft en fin dag och allting där och kram och hjärta, och tyvärr har inte vi (ohörbart 15:53) hört av oss, vi håller på och flyttar precis. Ja så dom flytta väl börja väl den veckan samtidigt som han började på jobbet tror jag, det var nog i samma veva. Sen hörde jag inte något förrän ja veckan efter den 14:e.

FL: Kan du berätta om, om den dagen där?

H: Ja. Den 14:e då, då ringde han på kvällen, jag hörde inte det. Men sen när jag gick och la mig så såg jag på telefon, då hade han skickat ett sms att han ville att jag skulle ringa när jag har möjlighet och kram och ett hjärta. Då ringde jag på torsdagsmorgon 15:e och fråga hur det var. Nej det är katastrof sa han då. Jaha vad är det då, ja jag har flyttat in i lägenheten, det är katastrof kan du komma hit sa han. Ja visst.

Så åkte upp efter lunch, jag var väl uppe vid tolv halv ett, (harklar) så ringde jag, då kom han ner och öppna i porten åt mig. Vad är det som har hänt va vad är det som är katastrof. Det är katastrof då jag är, jag är lurad, jag tror mäklaren är med på det här, allihopa är med på det här (ohörbart 17:00). Ja och då vart jag lite så här vad fan är det nu då, ja alltså jag skapa mig en bild i hissen av att det är katastrof i lägenheten, det ser för jävligt ut det är några som har byggt och, ja och så kommer jag upp och så går jag in då, du får titta och bilda dig en egen, jag pekar bara säger han så får du titta.

Så börja han... vi gick in i första badrummet och han pekar på fogarna i marmorgolvet och petar bort silen till brunnen, titta det är vatten i brunnen och, och jag förklara men det ska vara vatten i brunnen. Alltså det är ett vattenlås och det ska vara för att det inte luktar och det är som är i fogarna är bara rester efter antingen produkter man har använt eller något. Och...

Ja, titta det är hål under toastolen, men det är ett dräneringshål för inbyggd toa som det ska rinna ut om det läcker. Alltså det var såna självklara saker. Han gick bort till ventilen i väggen ytterväggen och drog ut alla filter, titta dom har proppat hela ventilen fullt med sånt här. Alltså då tänkte jag vad fan men Joakim det ska vara, det är ett grovt och ett fint och sen är det ljuddämpande, allting är som det ska. Han gick och hans, han menar på att dom var lurad då hela affären. Jättefin lägenhet, jag kunde inte se ett enda fel när han gick där och jag är ändå ganska van. Allt var tiptopp och han gick in och peka i nästa badrum titta hur det ser ut här. Ja det är jättefint Joakim, allting är jättebra.

Jag såg på Monica att hon inte, hon var ledsen hon var... Men sen sa Monica jag prata ju med henne också, ja (ohörbart 18:38) gick och peka på lite andra saker, men hon, hon hade ingenting och invända så. Men jag såg på henne att hon vart lite lugnare och sen sa hon till mig och gud vad skönt nu vart han lite lugnare.

Sen klingar det ut och vi satt och snacka lite grann och sen åkte jag tillbaks till jobbet. Och jag tänkte ju inte alls i några tankar alltså, ja jag tänkte bara vad fan nu är han, nu är han pressad eller stressad eller nu mår han inte riktigt bra i alla fall.

Så jag hörde, fred... fredagen hörde jag ingenting. Lördagsmorgon ringde Monica till mig och berättade då vad som hade hänt på fredag när han har varit nere hos mäklarna och ja om han hade hotat eller skrikit och fotat och härjat runt inne hos mäklaren då. Och om byggherren hade varit där vad jag förstod på Monica, och han hade fotat och hånflinat och ha burit sig hotfullt åt mer eller mindre. Och då prata jag med Monica du får höra av dig om du vill att jag ska komma (ohörbart 19:53), vi skulle på fotboll jag och några kompisar. Men det är bara ringa så kommer jag om det är någonting, men jag tycker i alla fall att ni ska ta kontakt med någon och åka, det här känns inte bra.

Och då hade dom väl varit på SÖS tror jag och sen på S:t Görans psykakut, varit i tolv timmar eller något. Hon hade skrivit sms också till mig där att vi hade varit där i tolv timmar. Jag sms:ar henne tror jag och frågar hur det gick hur natten hade gått, då fick jag inget svar. Men sen ringde Linus på söndagseftermiddag när vi, vi hade varit ute och skulle plocka svamp och var på väg hem. Och sa att Monica ville att vi skulle komma upp då på söndagskväll.

Då åkte vi dit direkt jag och Eija och så var, då var inte Joakim hemma han var borta och sålde ett bord från Liljeholmen där dom bodde förut. Men han, Alma och Linus kom sen. Då prata jag lite med Monica, hon ville att jag skulle ta och prata med Joakim, alltså han och jag bara själv.

Så när dom kom då gick vi ut och gick Joakim och jag, och då stanna han mig eller jag frågade lite hur det var och hur det kommer sig att, jag fråga om hur han kände sig om han var pressad eller om det var jobbigt med flytten och lite sånt där. Vet du vad det här låter konstigt sa Joakim då, men jag är lurad dom har dom försöker lura mig på allt det här allihopa och Monica försöker ta livet av mig för hon stoppar i mig dom här tabletterna.

Tog han upp sina tabletter som han hade fått hos läkaren. Ja men det är nog inte Monica som vill, alltså Monica vill att jag ska ta dom men det är nog läkaren som har sagt att, dom vill att Monica ska hjälpa till så att du får i dom här tabletterna. Ja men titta på dom här det är tre påsar, titta vad det står på dom sa han. Ja det står ditt födelseår och ditt efternamn så det är helt korrekt, ja men om jag stoppar i mig dom får jag ju hjärklappningar och dom jag är lurad, dom lurar mig. Han menar på Monica och Linus sa att dom var i maskopi med mäklare och byggherre kändes det som. Det kändes som att hon vart ett hot för att hon försökte få i han tabletterna naturligtvis.

Och så gick vi i alla fall tog sen krama han mig ja säkert i två minuter innan vi gick in. Och sen gick vi upp i lägenheten och satt och prata och sen sa nej jag går och lägger mig och vilar så, du förresten följ med in här sa han. Så gick jag in i sovrummet han och jag. Den här pärmen ta hand om den då så kollar du upp allting som är i den här pärmen, då överlåtelsepärmen från mäklaren på lägenheten. Titta här, titta då börja han bläddra i alla papper, han bläddra och bläddra och bläddra, titta här på lägenhetsnummer och titta här förvaltarn det här stämmer inte. Lova mig att du kollar upp det här i morgon så hör du av dig till mig.

Och jag tänkte herre jäklar... ja jag tog ju pärmen naturligtvis, men innan det så, jag tänkte på det på torsdagen där då, då sa han fungerar det så här sa han, men det kändes som han var pressad att han hade gjort något fel köp eller om han var lurad eller men jag sa bostadsrättsföreningen står ju bakom, du det är inte du som har köpt en egen lägenhet utan det är ju föreningen som äger den egentligen men du har ju köpt den. Så du har ju för... föreningen bakom. Det kändes som han skulle stå för allting själv, ja på alla fel som var som inte var några fel.

Ja tillbaka till söndagen där jag tog pärmen med mig i alla fall, för han hade gått runt med en ICA-kasse med både pärm och dator och allting av någon anledning för att han inte ville släppa det, att någon skulle ta det. Så då vet inte om det vart någon trygghet för att jag tog den. Jag sa det till Monica jag tar den här, du får ringa om du vill att jag ska komma med den. Och jag tog hem och jag bläddra i den, alltså men det var ju ja, det var ju olika lägenhetsnummer men det var ju ett bygglägenhetsnummer och så var det bostadsrättsföreningens nummer och så var det skattemyndighetens nummer, alltså allting var ju korrekt. Och förvaltaren det är ju åt bostadsrättsförening förvaltare som förvaltar åt och det kan man inte göra något åt, det är ju föreningens.

Det var söndagen och sen åkte vi hem och jag ringde till Monica på dag... för ja vi nej på söndagen sa jag till Monica det vore bra om ni gick till vårdcentralen eller något och fick någon hjälp med någon psykiatrisk att så ni får prata tillsammans. Och det skulle hon göra, så jag ringde på måndagen mitt på dagen och frågade hur det var, då var dom ute och promenerade det var jättebra allting. Då är hans mamma där också och hon bodde ju kvar över där. Det var ju bra också i och för sig.

Sen hörde jag ingenting, sen på tisdagen sökte jag henne, då fick jag inte tag i henne. Men då fick jag höra att Freddie hade varit där och dom hade varit på Rosenlundsvårdcentral och fått någon tid. Det fick jag höra efteråt. Men jag hörde ingenting då i alla fall. Sen ringde jag på onsdag igen då när det här hände, då fick jag inget svar.

FL: Vad var klockan då?

H: Ja när jag ringde var den 12:55. Då fick jag inget svar och sen hörde jag ingenting. Ja jag vet inte jag jobbar i alla fall och hade jag kom väl hem vid sex halvsju, jag hade precis kommit hem då ringde Christina och då fick jag höra det som hade hänt. Och då hade jag sagt det jag fick inte tag i Monica men jag tror jag ringer Joakim i morgon. Men jag ville ju inte ringa han heller, eftersom han var som han var. Då känns det bättre och prata med Monica. Monica försökte verkligen... hon var ju mjuk och snäll men ja... hade hon vart lite tuffare, (ohörbart 25:57) vart lite bestämdare. Den känslan jag fick, hon ville allt väl och göra allting för att hjälpa Joakim. Ja så var det och sen ja vart det ju bara kaos.

FL: Du sa att det var någon Christina som hade ringt dig?

H: Joakims mamma.

FL: Joakims mamma.

H: Ja, det var hon som, jag tror det var Freddie som hade ringt till Christina och sagt vad som hade, eftersom Freddie var på eller vart kallad till platsen där då när det hände.

FL: Och för ljudbandets skulle jag förstår Freddie då menar du Fredrika...

H: Fredrika ja.

FL: ... Joakims före detta?

H: Ja, ja exakt och barnen också.

FL: Jag tänkte du var ju där då första gången där på torsdagen då när han, visst var det torsdagen?

H: Mm.

FL: Ja, då när han började titta på lägenheten...

H: Ja.

FL: ... och det här med, med ventilen och det där då. Hur var han till, jag tänker på när du träffade honom, du sa att du börja förstå där när han börja riva runt och du sa att allting var ju ändå okej, att du bara undra va vad är det här. Men hur var han till sättet och så?

H: Nej jag tyckte han var, han var dämpad och inte alls glad.

FL: Okej.

H: Ja han det syntes att han var bekymrad. Alltså han, han har alltid varit glad och haft lätt till och skämta om, om det mesta faktiskt. Det var han inte nu, nu var han mest fundersam, dämpad och inte alls glad var han.

FL: Och vad tänkte du kring att, för det verkar ju som att det här var ju nästan, var en väldig personlighetsförändring...

H: Ja.

FL: ... då, och med tanke på...

H: Ja.

FL: ... det han visade dig också.

H: Ja.

FL: Som inte var några fel.

H: Nej.

FL: Vad tänkte du kring, kring det att han hade blivit så?

H: Nej jag tänkte (ohörbart 27:50) jag tänkte ja nu, jag förstod att han inte mådde, men alltså att alltså vad man ska tänka hur han tänkte, så kändes ju som att han var press... det kändes som han var pressad. Han kanske har gjort en affär som var för mycket, han har gjort fel, han skulle inte ha köpt det här. Det kändes som att... det här utlöste någonting. Om han var pressad genom jobbet för att dom skulle börja efter semestern för att göra vissa saker. Och så kom flytten i det här och så känner han ah vi kanske har förköpt oss, alltså så kände jag.

FL: Är det såna tankar du har fått nu när du tänker tillbaka på vad det kunde ha varit eller hade du den känslan redan där och då?

H: Nej, alltså där och då när ja, då alltså man jag tror inte jag förstod, jag har lite svårt i såna här situationer och se direkt att det här är galet. Jag vart ju mest fundersam vad fan är det nu då, han mår inte bra, men jag kan inte säga vad det är för någonting. Det är fan omöjligt men jag förstod att det inte var bra, men hur.

FL: Hur var Monica när ni var där inne i den, då den dagen?

H: Hon var också dämpad, ledsen. Men hon jag tror hon vart glad när jag kom och när jag sa alla dom här sakerna alltså. Men hon vart väl glad för att Joakim vart lugnare naturligtvis.

FL: Pratade du och hon någonting på tu man hand?

H: Ja lite grann, men det kändes så som han var runt ikring och det är likadant när vi var där allihopa så frågar han var är Monica och var är Alma, var är Axel, han ville ha koll på allihopa var dom var någonstans.

FL: Okej.

H: Så jag satt, vi satt ju och prata med Monica inne i ett av sovrummen.

FL: Då på torsdagen eller?

H: Nej det här var nog på söndagen.

FL: Ja okej.

H: På torsdagen då var, då var vi nog tillsammans för då gick vi runt och titta och sen var vi ute i stora rummet. För då, då var han ju med hela tiden, då skulle han inte gå och lägga sig eller något, för dom skulle ju pyssla på.

FL: Så hon sa ingenting någonting om det?

H: Nej då sa hon ingenting, hon vart väl mest glad, hon tyckte inte alls heller att det var något fel på lägenheten, precis som jag tyckte. Men sen på söndagen då satt vi och prata lite i sovrummet när han låg och vila, för han ville ju helst ha koll. Men då, då kom det upp det här med tabletterna, som hon hade svårt och få i han, han försökte ju lura henne hela tiden att han hade tagit dom och, så hon ringde nog till om det var någon vårdguide eller information eller något och fråga hur hon skulle göra med tabletterna. Och dom hade sagt att dom där ska inte du ge han.

FL: Okej.

H: Ja.

FL: Att hon inte skulle ge?

H: Nej alltså det är inte hennes uppgift att stoppa (ohörbart 30:27)...

FL: Nej okej.

H: ... dom tabletterna kändes det som. Man ville att dom skulle stoppas in med någon som kunde övervaka det. Jag vet inte exakt, jag vet att det var sömntabletter men andra, det var ju tre olika tabletter. Jag vet inte vad dom andra var.

FL: Vad prata Monica mer om, du sa du fick ju vetskap också om vad som hade hänt på fredagen också?

H: Ja men då, nej men då...

FL: Och på lördagen också.

H: ... då berätta hon, ja då berätta hon bara vad som hade hänt på fredag med allting.

FL: Ja vad sa hon då?

H: Nej då var hon förtvivlad, då var hon förtvivlad att det här är inte bra, då, det var då vi prata och sa att du måste söka alltså du får ringa till någon som, för han måste in någonstans och få hjälp på något vis. Men jag, ja man kan inte säga va vad han ska få hjälp med, det måste någon annan säga vad han behöver hjälp med. Alltså vi, jag ville bara pusha henne att gå vidare och verkligen söka, och det gjorde dom ju då.

Men det kändes som att där och då alltså... skulle ja om han hade fått hjälp där och då med och få i sig tabletterna och vara kvar över, med en övervakning. Jag vet inte, men då, då känns det i alla fall som han hade fått i sig dom om någon annan hade sett, inte Monica hade fått tagit den rollen att stoppa i honom tabletterna. Det i efterhand gnager i mig väldigt hårt.

FL: Vad sa Monica om hela händelsen där på fredagen, när du sa han hade varit hos mäklaren och...

H: Ja nej hon tyckte det var hemskt.

FL: ... han var arg och?

H: Hon tyckte det var hemskt.

FL: Ja, hur beskrev hon det, kan du minnas det samtalet med henne?

H: ... Nej men hon ringde mest alltså för att informera, hon sa inte så mycket, hon ville mest informera vad som hände. Så hon kände sig inte förtvivlad eller att, för jag sa det men jag kommer gärna om det är så. Men det kändes inte som hon att hon behövde det då. Men hon ville väl ha trygghet och veta att hon kan ringa så att jag kan komma.

FL: Och förlåt mitt dåliga minne, var det på lördagen hon (ohörbart 32:33)?

H: Det var på lördagen, ja på lördagsförmiddag mm.

FL: Och sen fick du...

H: För fredagen hördes vi inte alls.

FL: Nej.

H: Men (ohörbart 32:40) jämt göra med och vara med han och (ohörbart 32:44) mot alla andra.

FL: Sa hon någonting angående att dom sen då sökte vård och va vad kontentan hade blivit då?

H: Nja hon sa dom hade sökt på Sophiahemmet tror jag först, men dom hade väl ingen sån, så då... om dom var på SÖS sen eller psykakuten det vet inte jag, något utav dom. Om det var på SÖS dom var i tolv timmar på lördagen där. Tills dom vart hemskickade på natten med tabletterna eller om det var på psykakuten, det har inte jag fått klart för mig. Ja det är väl ungefär det.

FL: Och sen sa du det var det på söndagen där va som du kom till lägenheten...

H: Mm.

FL: ... då var Joakim (ohörbart 33:37) dom var inte där, dom var i Liljeholmen då...

H: Ja.

FL: ... och kom sen.

H: Ja.

FL: Hur när dom kom hem när du redan var i lägenheten, då hade du hunnit prata lite med Monica?

H: Ja.

FL: Ja, vad pratade ni om då?

H: Nej men vi prata nog lite hur om hur han var, för han var väl lite upp och ner och hon känner sig ju mest att hon vart den som har varit utsatt. Ja, ja men det vart att hon vart den som vart den onda i det hela, att, för hon sa det också det, det är jag som får skit för alltså han anklagar mig för att lura honom, hur jag nu skulle kunna lura och varför det vet jag inte sa hon. Men att även Linus var inblandad för det var ju både, han associerar ju saker till ja köpet från, jag vet inte dom som byggde var från Gävle och om någon hade anknytning till Gävle, om det var Linus då, så han konspirerar ihop, han letar efter saker att få ihop i en enhet, att alla var tillsammans emot han. Så kändes det. För när vi satt där i sovrummet på söndagen, nu hoppar jag lite.

FL: Nej, nej men det...

H: Men när jag kommer på såna här saker, när vi satt i sovrummet på när jag fick den här pärm, då, då sa han får jag låna din telefon, ja visst sa jag, så gav jag (ohörbart 35:04) starta upp den så. Så googla han på Värmdö innebandyklubb, det var där Linus spelade.

FL: Jaha.

H: Tog han fram en bild på honom titta han är jätteduktig, och jag läste lite, ja han är ju jätteduktig i innebandy. Och sen tog han bort det, alltså mitt i alltihopa. Sen satt vi och fika lite senare utanför där, tog han sin telefon så googla han på, då såg jag när han satt och på Värmdö innebandyklubb igen. Det, det tyckte jag var helt...

FL: Och Monica...

H: Jag har inte träffat Linus så här jättemycket, men han verkar vara jättegullig kille alltså, jag har bara träffat han några få gånger, och vi pratade lite i då på söndagen, för han var ju också där. Eija prata lite med han också. Ja han var ju naturligtvis orolig för sin mamma så klart, ja även för Joakim också då, dom hade ju ganska bra relation.

FL: Men när du kom till lägenheten där på söndagen...

H: Mm.

FL: Och Monica då öppnar och du kliver in och så där, va kan du beskriva mer om det mötet, vad är det ni, hon säger till dig och hur hon verkar må och?

H: Nej men hon verkar vara, hon verkar vara ganska, hon verkar vara ganska stark ändå. Alltså det kändes som hon ville klara av det här. Alltså men hon var ju orolig, alltså han vart ju sämre och sämre kändes som. Så det kändes som att hon ville ändå ha lite stöd att vi skulle vara där. Hon ville, då ville hon på söndagen att alla skulle komma, både Christina Jockes mamma, Alma och Axel och Linus att alla vi skulle vara där. Och sen gick han och vila, men vi satt ju kvar en stund då och drack kaffe. Han kom upp emellanåt och titta men alltså hon berätta bara vad dom har gjort och vad dom har hunnit med och göra med SÖS och...

FL: Hade hon någon egen liksom att hon delgav några egna tankegångar kring vad det är som va hände liksom?

H: Nej, hon ja hon men det hon tyckte också att, att han... om han var arbetar för... ja han hade för stor press på sig, det var det hon mena på han behöver vila. Och det så kan det ju ha varit. Men ja stor press och vila, det kändes inte, jag tycker inte det kändes som att han var behövde vila för att han var utmattad så, jag vet inte. Det känns som han behövde vila för att få lugnt i huvudet kändes som. Alltså man kan ju va vila för att man är trött och utmattad och som man blir av en sån här händelse att man blir trött i huvudet. Många säger det hur fan kan du sova, ja det är för att jag blir utmattad (ohörbart 38:16).

FL: Har Joakim under dom gångerna när du träffar honom så där, hade han någon egen insikt i att det var någonting som kanske att han var annorlunda, att han inte kände igen sig själv?

H: Nej, han, han sa aldrig det. Alltså man hade ju förväntat sig alltså fan ja, jag tror jag behöver hjälp eller något sånt där. Men det här jag hörde aldrig någonting. Men han sa väl han ringde väl och det, det här har jag bara hört, vem som sa det vet jag inte. Om han ringde till sin ekonomichef och sin koncernchef någon gång i den här under den här veckan som var, att undrade vad han hade ställt till med egentligen. Det kändes som han kvicknade till för... en tid. Men jag vet inte, sånt här kan ju ha pågått ett halvår innan utan att man... Men den som upptäckte det, det var först var väl ja koncernchefen att han inte var riktigt med på, på måndagen när dom började jobba, dom hade säljmöte tror jag eller något sånt där. När han inte hitta till hotellet eller visste vad det hette eller.

FL: Kan du berätta mer om det vad du har fått reda på?

H: Det har jag bara hört i efterhand också. Men han hade reagerat och Monica och han har, dom hade väl också ganska bra kontakt tror jag, Henning som han heter, jag har aldrig träffat han. Men han hade väl sagt till Monica att det var något skumt med han då på det mötet eftersom han inte visste riktigt vad hotellet hette och vart dom skulle. Det hade han reagerat på.

FL: Och jag tänkte du, du berättar ju här Monica att hon ja men så klart vid olika tillfällen då var det mer eller mindre ja men nedstämd, ledsen, förtvivlad.

H: Mm.

FL: Och som sagt sökt hjälp och stöd...

H: Mm.

FL: ... hos er andra anhöriga att ni ska vara med.

H: Mm.

FL: Och att hon kände som du beskriver att hon fick ta väldigt mycket skit att han...

H: Ja.

FL: ... misstänkliggjorde henne då...

H: Ja.

FL: ... i och med att hon var den som försökte hjälpa...

H: Ja.

FL: ... honom då.

H: Ja.

FL: Och sen nämnde du vid något tillfälle att hon kanske inte var så stark, för jag om jag läser mellan raderna då får du väl stoppa mig om jag missuppfattar...

H: Mm.

FL: ... det här.

H: Mm.

FL: Men ni var rätt många personer inblandade i familjen...

H: Mm.

FL: Kändes det som att Monica inte vågade ta tag och göra tillräckligt mycket själv, att det var det hon ville ha stöd av andra? Var det så som person eller var det?

H: Nej men det, det kunde hon göra men hon visste kanske inte riktigt exakt vad hon skulle göra. Och det kan jag förstå också, det skulle jag nog kanske själv känna vem ska jag ta kontakt med, vem ska kunna hjälpa mig. Samtidigt som man sa säg till om du behöver hjälp, för jag hjälper dig jättegärna bara jag vet vad jag ska hjälpa dig med, men du måste säga någonting. Ja men det nej men det, det känns bra, han är lugnare nu och det men det ordnar sig, men jag hör av mig.

Och jag försökte ringa och sms:a hela tiden att om det är någonting. Och visst, visst skulle man ha kunnat gjort mer. Men det kändes som att ja just när man söker hjälp att man, när dom är på SÖS eller man kan säga det här grejar inte jag, jag måste ha hjälp. Ja jag förstår att Joakim han vill ju inte ha hjälp, han sa ju det till dom också, det är inget fel på mig, jag vill inte ha några tabletter. Det är där någonstans som man skulle ha varit starkaste, jag kan inte ta det här, det här måste jag ha hjälp med. Den styrkan och det är inte lätt och få den styrkan.

FL: Nej.

H: När man inte vill själv, det är annat när man säger att man vill själv.

FL: Jag tänkte på just i och med att han blev så personlighetsförändrad verkar det...

H: Ja.

FL: ... som då.

H: Ja.

FL: Har du sett honom några tendenser på det här tidigare...

H: Nej.

FL: ... hos honom, så det här vart som en...

H: Ja.

FL: ... blixtnär från klar himmel så att säga?

H: Ja verkligen.

FL: Vet du om det finns några sjukdomar i släkten?

H: Nej, inga, inga såna sjukdomar. Demens och farmor vart väl dement och ja farsan fick blodcancer och hade hjärtat. Så det var inga såna och man ser på dom som har växt upp med min pappa, det var ju som en nallebjörn. Dom hade ju väldigt tight relation. (ohörbart 43:00) har väl aldrig funnits ett ont ord ifrån familjen som sådan överhuvudtaget. Nej det är som en skräckfilm.

FL: Vet du någonting om sociala nätverk, jag tänkte på andra vänner och liksom som dom har haft?

H: Nej dom hade väl ett par som dom umgicks med Kent och Magda tror jag dom heter. Det är väl dom som jag vet som dom har haft under alla år relation med, enda sen han var gick i skolan. Det men det är dom enda som jag vet som dom har haft ett umgänge med och träffats kontinuerligt.

FL: Jag tänker nu så här i efterhand då när, när du vet vad som har hänt...

H: Mm.

FL: ... har du tänkt på eller kan komma på någonting i kontakten med Joakim eller något i övrigt som du känner till som om honom då som, som kan förklara det här som har hänt?

H: Nej, jag kan inte säga det alls.

FL: Vad är dina egna tankar om, om det som hänt?

H: ... Nej hur det kan hända, alltså ja jag begriper inte. Jag förstår inte att hur, hur alltså det kan spåra så. Ja men det var ja det var ju alltid någon med enda fram tills, det var (ohörbart 44:49) i princip någon med hela vägen förutom Monica var ju med hela tiden enda tills det skedde det här kändes det som. Alma gick väl hem, jag var den sista där. Nej ja, ja, ja det är helt obegripligt, det finns ingenting som skulle kunna peka på eller sett att han har sparat någon gång eller ja haft några problem, inte med någonting varken droger, alkohol eller

ingenting som.

FL: Och jag tänker när, när du har träffat honom då under den här liksom veckan innan...

H: Mm.

FL: ... och så där och när du var i lägenheten och så där. Hur, hur reagerade han på att du motsatte dig vad han sa? Jag tänker på just när du ändå sa nej det är inte något fel utan det är så här det ska vara. Kände du att han blev lugnare av det eller vart han (ohörbart 45:37)?

H: Ja men han sa inget mer sen och sen, alltså om när jag sa någonting så kändes det som mm alltså då, då var det bra med det. Och det var ju likadant som när vi gick runt och tittade på lägenheten, då vart han också lugn, mm ja men då det är bra. Men det var inte som, som det hade kunnat vara aha är det så det är, utan det var mm, det var så där bara.

FL: Okej.

H: Precis som att han var tvungen och svara något (ohörbart 46:04) jag inte trodde på han heller när, han sökte bekräftelse på fel som inte fanns, ja.

FL: Jag tror inte att... jag har så jättemycket mer frågor nu. Jo jag kan fråga kring själva den här aktuella händelsen när du får reda på det, när Christina ringer dig.

H: Mm.

FL: Vad händer sen därefter? Och hur mycket vet ni då?

H: Ja när hon ringer (ohörbart 46:47) då rasar nog alltihopa kändes det bara som.

FL: Vad säger hon till dig i telefonen?

H: Ja hon berättar ja det som man ja hon berättar att... nej det första hon säger är Joakim har haft ihjäl Monica. Det var det hon sa.

FL: Ja hur gick dina tankar då?

H: Ja jag vet inte om jag tänkte alls då faktiskt. Det vart ett jävla vakuum. Ja hon berättade nog mer men ja jag kommer inte ihåg, alltså jag vart, jag vart lite paralyserad. Nej hon berätta, nej men hon berättar bara det som har stått i tidningen att dom hade hittat ja det som står att dom hade hittat Jocke och kniv var utkastad och att Jocke var skadad. Nej det var nog bara kaos alltså, jag kommer inte riktigt ihåg då vad vi sa.

FL: Blev du kvar hemma under eller var du och träffa dom andra (ohörbart 48:14) familjen?

H: Nej Eija var hemma och vi satt och kaka precis när hon ringde, och det här var ju på onsdagskvällen. På torsdag ja sen kom min yngsta dotter, hon kom också. Vi ringde till henne, hon var ute med kompisar. Hon bor också här i Hornstull.

FL: Ja okej.

H: Så hon kom. Sen åkte vi ner till Christina på torsdagen, jag, Eija och Evelina. Då var vi

där hela torsdagen, ja bara för och vara. Ja sen ja efter det så ja då har man väl bara varit i princip, (ohörbart 49:07) var väl hemma torsdag, och fredagen åkte jag till min mamma och berättade vad som hade hänt. Men sen hade vi bara kontakten så på telefon och ja med allt vad det innebär och förklara för alla.

FL: Träffar du Fredrika och Alma och Axel någonting och Linus?

H: Fredrika och ja Linus har jag inte träffat efter, Fredrika, Alma och Axel träffade vi i lördags va. Vi var och träffa hemma hos Fredrika.

FL: Okej.

H: Hon är bra, hon vill ju det här för sina barn naturligtvis, och vi ska väl försöka hjälpas åt. Hon ville vi skulle träffas och prata igenom allting hur vi ska kunna genomföra alla saker nu då vad som händer med två lägenheter och både juridiskt och praktiskt. Så hon sköter väl allt juridiskt eller (ohörbart 50:15) jag ska sköta allt det praktiska ja det som vi kan göra nu då, ja. Så vi har jättebra kontakt och det är jättebra. Jo vi var tillsammans i fyra timmar tror jag i lördags, Alma, Axel och Fredrika och vi var till gamla lägenheten och titta vad som är kvar och göra där (ohörbart 50:37).

FL: Jag tror inte jag har några mer...

H: Mm.

FL: ... frågor nu. Skulle det vara så att jag kommer på någonting så kanske jag kan ta och ringa dig...

H: Ja, ja...

FL: ... och ta det per telefon?

H: ... absolut, absolut.

FL: Men då avslutar vi förhöret nu klockan 08:58.

H: Mm.

Utskrivet av TH.

Genomlyssnat och korrekturläst 2019-09-09 kl. 16:39 av pa Petra Andersson

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1036137-19

Hörd person

Borgmalm, Christina Elisabeth

Personnummer

Den hörde är
VittneID Styrkt
JaSätt
Inre spaning och
kontrollfrågorStällning till misstänkt - målsägande - vittne
Mor till misstänkt.

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Christina Borgmalm ska höras som vittne om sina kontakter med och sin relation till Mosbæk och den egna sonen Borgmalm samt om en händelse som inträffade den 21 augusti 2019 på Ringvägen 106 i Stockholms kommun.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Mathias Godinho

Förhørsdatum

2019-09-06

Förhör påbörjat

13:53

Förhör avslutat

14:30

Förhørsplats

Polismyndighetens lokaler

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Förhörsvittne

Utskrivet av

M.G

Berättelse

Förhørsledaren informerar Christina Borgmalm (citeras Christina) om att hon ska höras som vittne om sina kontakter med och sin relation till Monica Mosbæk (citeras Mosbæk) och den egna sonen Joakim Borgmalm (citeras Joakim) samt om en händelse som inträffade den 21 augusti 2019 på Ringvägen 106 i Stockholms kommun och ber därefter henne att fritt berätta vad hon vet.

Förhørsledaren informerar även Christina om att hon jämte rättegångsbalkens bestämmelser i egenskap av mor till den misstänkte inte behöver vittna då det ansetts innebära en obillig hårdhet att kräva vittnesmål av en misstänkts mor, eftersom en skyldighet att vittna inte sällan medför en svår motsättning mellan plikten att hålla sig till sanningen och den helt naturliga benägenheten att hjälpa en nära anförvant. Christina skulle också om hennes uppgifter var till fördel för Joakim, lätt ådra sig misstanken att ha avgett en falsk utsaga.

Christina väljer att medverka vid detta förhörstillfälle men kan i dagsläget inte ge sin inställning till att vittna vid en eventuell framtida huvudförhandling.

Relation/Bakgrund

Christina berättar att hon är mor till Joakim som är anställd som verkställande direktör på Dermalome AB som är moderbolag till Elisabethskolan där Mosbæk var anställd som lärare i egenskap av utbildad hudterapeut. Det är genom sina respektive anställningar Joakim och Mosbæk kommit i kontakt med varandra.

2016

Joakim skiljer sig från sin tidigare maka Fredrika någon gång under 2016, samma år flyttar Joakim och deras gemensamma barn Alma och Axel till en lägenhetsbostad i Liljeholmen. "Kärleken tog slut" har både Joakim och Fredrika sagt till Christina angående separationen och det var anledningen till att de gick skilda vägar.

Sommaren 2017

Någon gång under sommaren 2017 berättar Joakim för Christina att han "blivit kär" i Mosbæk, det är första gången Christina hör talas om henne.

Den sommaren åker Joakim, Alma och Axel tillsammans med Mosbæk och hennes son Linus på semester till Spanien för att barnen ska få träffas och lära känna varandra. När sällskapet kommer hem efter en vecka utomlands verkade samtliga inblandade "funnit varandra".

Kort därefter flyttar flyttat Mosbæk och Linus in hos Joakim i Liljeholmen där han bor med sina barn. I den bostaden gör man då någon typ av mindre ombyggnation för att Linus ska få ett eget rum. Efter ungefär ett halvår flyttar Linus ut eftersom han ordnat ett eget boende med sin flickvän, numera sambo Tuva.

Julen 2017

Christina firade julen 2017 tillsammans med familjen i Liljeholmen, det var en trevlig och bra jul på alla sätt och viss. Stämningen var god och gemytlig, Joakim och Mosbæk verkade lyckliga tillsammans.

Sportlovet 2018

Christina vet att Joakim, Mosbæk och deras respektive barn var på skidsemester under sportlovet 2018 och att Mosbæk då bokade in sig på en skidskola eftersom hon var dålig på utförsåkning. Vid tiden för händelsen verkade Joakim och Mosbæk vara lyckliga och ha det bra tillsammans.

Sommaren 2018

Någon gång under sommaren 2018 kommer Joakim och Mosbæk på besök till Christinas landställe. Vid detta tillfälle gav Joakim uttryck för att han var lycklig tillsammans med Mosbæk och allt verkade vara bra mellan dem.

Christina berättar att hon sedan ca tio år tillbaka tillbringar somrarna på landstället utanför Nyköping dit hon åker i början av maj för att sedan kvarstanna till slutet av augusti. Christina har alltid haft en önskan om att Joakim ska besöka henne på landet oftare men det har han inte gjort.

Sportlovet 2019

Alma var au pair i USA under ett kvartal 2019 varför resterande del av familjen åkte till Salt Lake i delstaten Utah på sportlovet 2019 i syfte att åka skidor. Det ska även det ha varit en bra och trevlig semester.

Christina minns att Mosbæk någon gång under 2019 påtalat för henne att hon tyckte det var egendomligt att Alma gick och höll Joakim i handen. Mosbæk har även vid något tillfälle efter att hon flyttat in i bostaden i Liljeholmen uttryckt missnöje med att en 20-årig tjej gick och höll sin pappa i hand.

Christina uppfattade det som att Mosbæk ville ha mer egen tid med Joakim och att hon tyckte att de hemmavarande barnen Alma och Axel tog för mycket plats, särskilt Alma som enligt

Christina kunde "krypa intill" sin far och diskutera någonting.

Christina berättar att Joakim i stort sett aldrig varit särskilt talför gentemot henne när det kommer till det dagliga levernet men att Christina förr om åren alltid ringde till Fredrika som berättade vad som var på gång och hur familjen hade det. Genom det kunde Christina ha koll på Joakim och familjen på distans utan att Joakim själv behövde berätta någonting.

Efter Joakims skiljsmessa har Christina genom att ringa till Mosbæk försökt nå samma informationsmässiga framgång men Mosbæk har inte varit lika generös med uppgifter om familjen som Fredrika var.

Genom det anser Christina att hon hade bättre kontakt med, såväl som bättre relation till, Fredrika än vad hon haft med Mosbæk.

Därtill har det varit dålig mobiltelefonäckning på de platser Mosbæk befunnit sig när Christina ringt varför Mosbæk aldrig besvarat flertalet samtal, det har också stört Christina. Omständigheten med bristande mobiltelefonäckning förstår Christina intellektuellt att hon inte kan lasta Mosbæk för men i egenskap av mor till Joakim känner hon så i alla fall. Mosbæk har själv aldrig ringt till Christina.

Christina erinrar sig att hon, oklart när, fått berättat för sig att Joakim och Mosbæk tillsammans köpt den gemensamma lägenheten på Ringvägen 106.

Augusti 2019

Joakim, Mosbæk och övrig familj reste till Turkiet i augusti i år. Som Christina förstår det var det en trevlig semester för familjemedlemmarna.

17 augusti

Lördag den 17 augusti ringer Alma till Christina och berättar att Joakim sökt vård på Södersjukhuset och att han varit dålig och "lite knäpp" i flera dagar. Joakim ska då ha blivit inlagd på Södersjukhuset efter att först ha sökt vård på Karolinska Universitetssjukhuset och/eller Sankt Görans Sjukhus. Christina som befinner sig på sitt landställe bestämmer sig då för att åka hem till den egna bostaden i Nynäshamn.

18 augusti

Söndag den 18 augusti besöker Christina lägenheten på Ringvägen 106, det är då första gången hon besökte bostaden. Familjen hade då bott på adressen ungefär en vecka. Väl i lägenheten möter hon Joakim som då ser ut **som "en hemlös"**. Han är orakad, svettig och allmänt ovårdad.

Christina frågar Joakim hur det är, han svarar "skit". Mosbæk berättar att hon sjukanmälde honom från hans arbete tidigare samma vecka.

Vad Christina vet hade Joakim tagit någon typ av medicin, oklar mängd och sort, som han ordinerats av läkare på Södersjukhuset.

När Christina vid flera tillfällen försöker tala med Joakim är han frånvarande, det verkade inte som att det hon sa inte "gick in". Han "försvann bara", "han var inte närvarande ordentligt" utvecklar hon. Mosbæk verkade vid detta tillfälle inte heller må bra men verkade i alla fall glad över den nya lägenheten.

På söndagen kom även Joakims halvbror Mikael tillsammans med sin maka till Ringvägen, de hälsade på i samma syfte som Christina det vill säga för att titta till familjen och visa sitt

stöd. Som Christina förstod det ska Mikael och maken även besökt lägenheten tidigare under veckan.

Joakim bad Mikael vid något tillfälle under söndagen att ta hand om några pärmar innehållande dokument tillhörande lägenheten på Ringvägen, oklart varför. Christina sover över till nästa dag.

19 augusti

Måndag den 19 augusti går Joakim upp och rakar sig, efter det ser han hel och ren ut igen men är fortfarande "mentalt frånvarande". Fredrika kommer förbi lägenheten och hämtar hunden Svea som hon ska passa.

Innan Christina lämnar lägenheten på måndagen lägger hon sig vid ett tillfälle och håller om Joakim som då säger "jag har satsat allt, det räcker inte" utan att förklara närmare vad han menar.

Christina vet inte vad han åsyftar och frågar "finns det något mamma kan göra?", Joakim svarar "nej" alternativt "nej, ingenting".

Kort därefter lämnar Christina bostaden på Ringvägen och åker hem till sig.

20 augusti

På tisdag den 20 augusti någon gång mellan klockan 20.00–21.00 ringer Christina till Joakim och frågar hur han mår. Han berättar då att familjen tillsammans sitter och tittar på tv-programmet Allsång på Skansen och att läget är under kontroll. Christina säger då att hon under morgondagen kommer att komma förbi Ringvägen, Joakim svarar då att han vill att hon ska ringa innan hon kommer.

21 augusti

Onsdag den 21 augusti ca klockan 15.30 ringer Fredrika och säger "sätt dig ner, nu har det hänt hemska saker". "Har han tagit livet av sig?" frågar då Christina syftande på Joakim. "Nej, men av henne" säger Fredrika syftande på Mosbæk. Vidare berättar Fredrika att polisen inte ger dem någon information och att lägenheten på Ringvägen är avspärrad.

I efterhand har Christina läst i media att det ska ha tagit två timmar från att någon granne larmat till dess att polisen kom till platsen, att Joakim varit blodig och att Mosbæk var avliden.

Christina har talat med Mikael och Fredrika nästan varje dag efter händelsen men ingenting särskilt har sagt dem emellan annat än frågor kring hur alla mår och hur man ska göra för att få vardagen att fungera så bra det går i denna katastrof.

Persona

Joakim har aldrig haft psykiska problem och aldrig varit aggressiv. Han har alltid varit mån om sin familj och tagit väl hand om barnen. Han är gladlynt, har humor och kunde få andra att må bra.

Mosbæk var tystlåten av sig, hon berättade för Christina att hon var skild och att hon varit sjukskriven men gav inga förklarande detaljer. Mosbæk var intresserad av att "styla" och inreda.

Christina upplever att Mosbæk "bara ville klänga" på Joakim för att visa hur kär hon var i honom. Mosbæk var demonstrativt kär i Joakim. Det uppfattade Christina som mer negativt än positivt.

Joakim och Mosbæk ville mest vara för sig själva, de tilltalade varandra vänligt och var kärleksfulla mot varandra. Varken Alma, som är väldigt svag för sin far, eller Axel har sagt ett ont ord om Mosbæk. Joakim och Mosbæk verkade genomgående lyckliga tillsammans.

På fråga svarar Christina att hon inte önskar tillägga något till förhöret.

Uppläst och godkänt, EJ erinran

Förhör

Förhör 1

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Utredningsjour 1 PO Sthlm City

Diariet

5000-K1036137-19

Hörd person

Borgmalm, Lars Christer Joakim

Personnummer

19690222-0158

Den hörde är

Misstänkt

ID Styrkt

Nej

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Delgiven information om att förenklad delgivning vid ett personligt möte genom att skriftlig information överlämnas.

2019-08-22 Ole Andersson

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

MORD 2019-08-21 fram till kl. 15:20, Ringvägen 106 i Sthlm genom att ha berövat målsägande om livet.

Underrättad om misstanke

Ja

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttaga)

Ja

Försvare/ombud önskas

Återkommer med namn

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Ole Andersson

Förhørsdatum

2019-08-22

Förhör påbörjat

05:35

Förhör avslutat

05:40

Förhørsplats

KS, Solna, avd C10:27

Typ av förhör

RB 24:8

Förhörssätt

Förhörsvittne

Utskrivet av

Berättelse

Borgmalm, kommer att benämnas B i förhöret informerades om sina rättigheter, under förhöret, införstådd. När B delgavs misstanken enligt ovan uppgav han att han förstod misstanken, inget vidare förhör hölls.

Återrelaterat, ej erinran

Förhör

Förhör 2.

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1036137-19

Hörd person

Borgmalm, Lars Christer Joakim

Personnummer

19690222-0158

Den hörde är

Misstänkt

ID Styrkt

Nej

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Mord 2019-08-21 fram till kl.15.20, Ringvägen 106, Stockholm, genom att ha berövat målsäganden om livet.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Advokat Bengt Hesselberg

Försvare/ombud närvarande

Ja

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Margaretha Engberg

Förhørsdatum

2019-08-22

Förhör påbörjat

15:40

Förhör avslutat

16:40

Förhørsplats

S:t Görans sjukhus psykakuten

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Ljudbandsförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

AL

Berättelse

K1036137-19

Hörd person: Joakim Borgmalm

Förhørsledare: Margaretha Engberg

Biträdande förhørsledare: Petra Andersson

Övriga närvarande: Försvarare Bengt Hesselberg

Datum: 2019-08-22

H = Hörd person

FL = Förhørsledare

FL2 = Biträdande förhørsledare

A = Advokat

FL2: Försök och prata så tydligt och högt du kan i alla fall, så gör vi ett försök...

FL: Och som sagt, vi, vi kommer att hålla ett förhör med dig nu. Och vi håller på så länge du orkar. Blir du för trött och or... inte orkar så avbryter vi. Mm.

Den misstanken du delgavs tidigare här i morse var misstanke om mord den 21 augusti. Okänt klockslag, men ungefär fram till klockan 15:20 på Ringvägen 106 i Stockholm... Och det är mord på din sambo Monika... Förstår du vad jag säger när jag säger det?

H: Jag hör vad du säger.

FL: Du hör vad jag säger?

H: Ja.

FL: Mm... Det är så att du...

H: Men det är inte på riktigt.

FL: ... Du har... Du behöver inte prata nu om du inte vill det. Du behöver inte uttala dig om nånting runt det här om du inte vill. Men vi har skyldighet att berätta om varför polisen måste prata med dig, och vad som har hänt, vad du är anklagad för... Mm...

H: (Ohörbart 00:01:57)

F: Mm, nu viskar du jättetyst. Men jag tror att du frågade om det kan stämma? Var det det du sa?

H: Ja.

FL: Mm... Och det stämmer. (Tystnad 30 sek) Joakim, vi, vi vet ju inte vad som har hänt. Eller vad som hände igår.

H: Nej.

FL: Och det är därför som vi måste prata med dig.

H: ... Vi... Vi skulle... ta ett bad... Och så skulle vi ta... äta apelsin... Så vi skar upp apelsiner... Och, och åt några bitar. (Tystnad 15 sek) Sen gick allt åt helsike. (Tystnad 20 sek) Såg att det låg en tablett på soffan... Nån har mixtrat med mina tabletter... Men... (tystnad 17 sek) förstår inte, förstår inte.

FL: (Tystnad 15 sek) Joakim, om jag förstår dig rätt så sa du att ni skulle äta en apelsin, sa du så?

H: Vi gjorde ju klyftor, tror jag.

FL2: Mm. Har du möjlighet att höja rösten litegrann, så att vi får med det ordentligt på bandet, tror du?

H: Ja.

FL2: Mm.

FL: (Tystnad 14 sek) Och så gjorde ni klyftor, sa du?

H: Ja.

FL: Vad gjorde ni klyftor med för nånting?

H: Med en kniv.

FL: Med kniv?

H: Ja.

FL: Mm.

H: ... Så började vi och... prata, eller jag frågade... om hur långt man kan ta saker och ting. (Tystnad 22 sek) Då svarade Monika att man gör vad som helst för sina barn.

FL: Kan du svara lite högre?

H: Och då svarade Monika att man gör vad som helst för sina barn.

FL: Man gör vad som helst för sina barn?

H: Ja.

FL: Svarade Monika?

H: Ja... Sen bara, sen tror jag att vi bråkade. Det är så jag upplever det.

FL: Förlåt?

H: Att vi bråkade. Vi hade en, en kniv som Monika kastade iväg sen... Men jag kommer inte ihåg mer. Förrän jag sitter och håller Monika i handen. (Tystnad 12 sek) Då är hon kall, och jag ringer 112.

FL: ... Du sitter och håller Monika i handen, sa du? Och hon är kall, sa du så? Nu nickar du.

H: Ja.

FL: Och du ringde 112 sen?

H: Ja.

FL: Mm.

H: Hon måste ju vara okej.

FL: Förlåt, vad, vad sa du nu?

FL2: Vi vet att det är jobbigt, Joakim.

FL: Mm.

FL2: Mm.

H: (Snyftar)

FL2: Minns du vad du sa när du ringde till 112?

H: Att de skulle skicka ambulans och polis.

FL2: ... Och vad sa du hade hänt, varför de skulle göra det?

H: För att min älskling är död.

FL2: Nu sa du Min älskling är död? Var det så du sa då, när du ringde?

H: Ja.

FL2: ... När du satt där och höll henne i handen, du sa ju där innan att du uppfattade att hon var kall?

H: Och i foten också.

FL2: Vad sa du?

H: Och i foten.

FL2: Och i foten. Du höll henne i handen och i foten?

H: Först i handen, sen i foten.

FL2: Ja.

H: Satt jag och titta ut efter föns... i fönstret och skulle se när de skulle komma.

FL: Förlåt, du satt och tittade ut genom fönstret och skulle se...?

H: När de skulle komma.

FL: När de skulle komma?

H: Ja.

FL2: Menar du ambulansen och polisen, då?

H: Ja.

FL2: Okej. Mm. Men kände du då att Monika var kall, när du satt och höll i henne?

H: Hon var stilla.

FL2: Stilla, okej.

FL: Var var ni nånstans i lägenheten?

H: Hemma.

FL: Mm, hemma, och var hemma?

H: ... I s... I sovrummet.

FL: I sovrummet?

H: Axels sovrum.

FL: Axels sovrum?

H: Ja.

FL: Mm.

FL2: Och vart låg Monika då, när du höll henne i handen och i foten?

H: Vid fönstret.

FL2: Vid fönstret, okej.

H: Så jag kunde titta ut.

FL2: Uppfattade du henne, att hon var död när du höll henne i handen och foten?

H: Ja.

FL2: Mm. Vad var det som gjorde att du tänkte så, att hon var död, när du höll henne så?

H: Hon rörde sig inte.

FL: Hon rörde sig inte. Sa du så?

H: Mm.

FL2: ... När ni... Ni åt ju apelsin, som du sa. Mm. Och du sa, ni a... ni skar upp klyftor med nån kniv. Kan du beskriva den kniven, hur den... vad den var för kniv?

H: Silverfärgad.

FL2: Silverfärgad? Okej. Hur stor var kniven, då, på ett ungefär? ... Nu visar du en, kanske en 20 cm?

H: Ja.

FL2: Mm. Ganska stor kniv? Eller?

H: Ja. Ja.

FL2: Var det nåt speciellt märke på kniven?

H: ... Vi tog en annan kniv sen.

FL2: Okej. Ni tog en annan kniv sen? När tog ni den, då?

H: ... Liten stund senare, va.

FL2: Mm.

FL: ... Du sa nånting om... Den första kniven där, som ni skar apelsin med, vad hände med den?

H: Vi... Vi bråkade.

FL: Ni bråkade?

H: Med den.

FL: Berätta hur det gick till.

H: Då had... hade vi skurit...

FL2: Du sa skurit nu. Vad... Vem var det som hade skurit?

H: Första kniven, den tog Monika. Den stora. Efter vi hade gjort apelsinerna, och jag frågade om tableterna. Var de hade varit.

FL: (Tystnad 15 sek) Mm... Ni bråkade, sa du?

H: Ja, vi var... oeniga om... komplotten.

FL: Ni var oeniga om, om komplotten?

H: Ja.

FL: (Tystnad 13 sek) Vad var det för komplott?

H: ... Jag tror att vi blev lurade när vi köpte lägenheten.

FL: (Tystnad 40 sek) Kan du fortsätta att berätta om vad som hände sen, när ni bråkade?

H: (Tystnad 22 sek) Kommer inte ihåg.

FL: Du, du visade så här med din arm nu, på din arm.

H: Ja.

FL: Vad menar du då?

H: Nej, jag tror att jag höll upp armen.

FL: Höll du upp din arm?

H: Jag tror det.

FL: Du tror det?

H: ... Det kanske är därför jag har så här...

FL2: (Tystnad 10 sek) Du sa innan där att allting gick åt helvete. Kan du berätta mer? Vad var det för nånting, då? Vad hände?

H: (Tystnad 29 sek) Är det på... är det på riktigt det här, eller?

FL: Ja, det är på riktigt.

FL2: Det är på riktigt. Mm.

A: (Tystnad 17 sek) Vad sa du?

H: Är det på riktigt?

A: Ja, jag utgår från det. Och m... menar du vad som är på riktigt, vad menar du med det?

H: ... Är det här bara det som hände, en del i, i alltihopa?

FL: Mm.

A: Ja. Alltså, Monika är ju uppenbarligen död, va. Så är det. Det är på riktigt. Det är vad jag, vad jag vet och poliserna vet. Sen vet man inte mer (ohörbart 00:18:02).

H: Det är inte en del i alltihopa?

FL: Vad är det du tänker med, en del i vadå?

H: En del i allt som jag försökt berätta för så många, men ingen lyssnar. (Gråter) Jag har ju sagt det till så många när vi har varit och pratat... Att det är nåt fuffens som pågår. Sagt det så många gånger. Jag har sagt det. Det är nån som försöker lura och förstöra.

FL: Mm.

H: Varför gör ni ingenting åt det?

FL2: Det är ju viktigt för oss nu när vi pratar med dig här i dag att vi därför också... Det blir ju... Att du får berätta för oss att... Vi vet ju inte alls vad som hänt mer än att Monika är död.

H: På riktigt?

FL2: Och vi måste få... Du ringde...

H: Inte på...

FL2: ... till 112 berättade du för oss, och det är viktigt för oss att förstå... höra din berättelse här, vad som hände.

FL: ... Vad som hände hos... hemma hos er i går.

H: Men... Men det var ju... eh, det är ju inte på riktigt.

FL: Mm.

FL2: Det här är på riktigt.

FL: Hur känner du dig just nu, Joakim? Hur känns det när du tänker?

H: Jag ka... jag kan inte tänka.

FL: Mm.

H: Det är kaos.

FL: Det är kaos?

H: Ja... Men alla de sakerna som har varit... Med lägenheten, med datorn och mobilen och med allt som har varit. Är det här bara nånting som ni hittar på nu, för...?

FL: Nej. Vi hittar inte på... Vet du var du är nånstans just nu, Joakim? Vet du vad det här är

för plats, som vi är på nu?

H: Hos polisen?

FL: Nej, nu är vi på sjukhuset.

H: Sankt Göran?

FL: Mm. Sankt Göran. Vi är poliser, men vi har kommit hit till dig för att prata och höra med dig vad det är som har hänt. Vad som hände i går hemma hos er. (Tystnad 21 sek) Nu hör inte jag vad du säger.

H: Inte på riktigt.

FL: Mm.

H: Det kan inte vara... Varför gör ni så här? (Gråter)

FL: Mm.

FL2: Vi vill ju inte dig nånting illa, Joakim. Utan vi är väldigt måna om att du ska få berätta för oss vad som har hänt.

H: Jag har ju berättat så många grejer som ingen kollar upp.

FL2: Mm.

FL: Mm.

FL2: Och de sakerna tänker jag att de kan vi komma till lite senare, att du får berätta för oss. Men först skulle vi jättegärna vilja veta vad som hände i går, hemma hos er. När du berättar det här med apelsinen, och att ni började bråka sen.

FL: ... Vad sa Monika till dig? Sa Monika nånting till dig?

H: ... Att man gör vad som helst för sina barn.

FL2: Mm.

FL: Mm. Vad menade hon då?

H: ... Att det var nånting som pågick.

FL2: Mm. För jag förstår det som att när ni åt apelsinen, och ni skar upp den med den hära silvriga kniven, som du berättade. Var det den ni använde för att skära klyftor av apelsinen också? Du nickar, ja.

H: Ja.

FL2: Var det i samband efter det som ni började bråka, att du såg några tabletter?

H: Nej, en tablett på soffan.

FL2: En tablett på soffan.

H: Jag hade inte haft nån tablett på soffan.

FL2: Frågade du Monika nånting om det, att ni pratade om den tabletten?

H: (Ohörbart 00:23:25) om tabletten.

FL2: Vad sa du då till henne?

H: ... Nej, inte då. Inte då.

FL2: Vad sa du? Inte...?

H: Inte då.

FL2: Nehej, det var inte då du frågade? Eller?... Om jag frågar så här, Joakim...

H: Jag vet int... Jag inte i vilken ordning saker och ting kommer.

FL2: Nej, nej. Vet du vad ni bråkade om?

H: ... Om tabletten. Ja... Komplotten. (Ohörbart 00:24:32)

FL2: Om komplotten, sa du? Mm.

FL: Vad var det för tablett du pratar om?

H: Jag vet inte vad det var för tablett. Den skulle inte vara där.

FL: Den skulle inte vara där?

H: Nej.

FL: Nej.

H: Inte där.

FL2: Mm. Men du sa att den stora kniven, menade, när ni skulle klyfta apelsinen. Du sa, sen gick ni och... Det vart en annan kniv sen? Vart tog den första, stora kniven vägen?

H: Den slängde ju Monika iväg.

FL2: Slängde Monika iväg den, alltså?

H: Ja.

FL2: Vart då nånstans?

H: På gården, tror jag.

FL2: Vad sa du, på...?

H: På gården.

FL2: På gården? Hur, hur gjorde hon då när hon gjorde det?

H: Vi hade andra knivar framme också. Och sen hämta jag en till kniv.

FL: Ni hade andra knivar framme också, säger du?

H: Ja.

FL: Och sen hämtade du en till?

H: Ja.

FL: Sa du så? Nu nickar du.

H: Ja.

FL2: Varför, varför hämtar du en ny kniv, då?

H: (Tystnad 16 sek) Inte på riktigt.

FL2: Jo, det är på riktigt, Joakim.

H: ... Nej.

FL: ... Är du trött, Joakim?

H: Det är inte på riktigt.

FL: Jo, det är på riktigt.

H: ... Nej... Inte. (Ohörbart 00:26:35)

FL: Joakim, vi kan ju se att du har bandage på din hand, på din vänstra hand. Och att du har plåster över halsen.

A: Jag tror att det är nånting där inne också, på hjärtat, nåt plåster. Ser det ut som.

FL: Okej.

FL2: Okej, klä... nåt innanför tröjan.

A: Mm. Det ser ut som det är nåt plåster här.

FL: Vet du varför du har det?

H: Knivarna.

FL: Knivarna? Vad var det som hände?

H: Jag vet inte riktigt.

FL: Du vet inte riktigt?

H: Men det är inte på riktigt.

FL2: Nej... Men du, den där kniven, som Monika kastade ut, sa du?

H: Ja.

FL2: Varför kastade hon ut den för?

H: ... Jag vet inte riktigt.

FL2: (Tystnad 16 sek) Sa hon nånting i samband med att hon gjorde det?

H: Inte... Det här är inte på...

FL2: Vad sa du?

H: Det här är inte på riktigt.

FL: Det är på riktigt, Joakim... Vi kan göra så här, Joakim, att vi fortsätter och prata med dig...

A: Ja.

FL: ... en annan dag.

FL2: Ja, så får du vila litegrann.

FL: Mm.

H: (Ohörbart 00:28:36).

FL: ... Är det nånting som du känner att du vill säga till oss innan vi går?

H: Nej... Ni ska lyssna. Inte på riktigt.

FL2: Nu, nu sa du att vi måste lyssna, för att det inte är på riktigt.

H: Mm.

FL2: Men det är på riktigt, Joakim. Vi är riktiga personer, det som har hänt är på riktigt. Den här situationen är på riktigt.

H: ... En del i komplotten.

FL: Vad sa du?

H: En del i komplotten.

FL: Mm. Det är komplotten, säger du?

H: Mm.

FL2: Orkar du beskriva oss för nånting om komplotten för oss då, berätta, vad, vad det... Vad är det som har hänt? Den delen.

H: Det är så många saker.

FL2: Mm.

H: ... Det är lägenheten. Sen han kan ta sig in i mobilen.

FL2: Vilka är det som kan det?

H: Vet inte.

FL2: Du vet inte? Nej.

FL: Men det är nånting med lägenheten och mobilen, säger du? Mm.

H: Tror att de har gjort nåt i wifi.

FL2: Okej.

H: Internetanslutningen.

FL: Vilka skulle ha gjort det?

H: De som var här och satte dit det.

FL: De som var där och satte dit det?

H: Ja.

FL: Mm.

H: Sen tror jag att de har... skimmat eller nåt. Kreditkortet. Det är nåt fuffens där.

FL2: Har du nån tanke kring varför det händer att de... det är nån i så fall som du uppfattar som håller på med nåt fuffens gentemot dig? Varför skulle det vara det?

H: Ja, jag vet inte vad de vill.

FL2: Mm.

H: Vet inte vad de vill.

FL: Är det nån person du känner som, som vet det här som du berättar för oss nu? Om komplotten?

H: Nej, jag tror inte det.

FL: Inte det?

H: Det är därför inte... kommer vi inte på det.

FL: Förlåt?

H: Vi hittar inte, vi vet inte varför.

FL: Ni vet inte varför? Och när du säger ni, menar du Monika och du, då?

H: Nej, Monika vet inte. Jag tror inte hon vet allt.

FL: Monika vet inte allt?

H: Nej.

FL: ... Mm.

H: Det är ju så stort.

FL2: Mm.

H: Det är jättestort.

FL: Okej. Vet... ja?

H: De har tagit prover, men jag fick aldrig se några resultat.

FL: Vad är det för prover?

H: På, på Södersjukhuset.

FL: Mhm. Prover på dig?

H: Ja, blodprov och urinprov. Tog massa, men så kom de bara tillbaks och sa att det inte var nåt, fast jag visste att det var nåt, jag hade ju fått nåt i kroppen.

FL: Mm... Mm.

FL2: Joakim, när du har hört oss prata här och ställer frågor och att det vi ställer frågor om handlar ju om att Monika är död, och att vi undrar vad som har hänt. Vad tänker du kring det då?

H: ... En del i komplotten.

FL2: Mm.

FL: Mm.

H: Det är inte på riktigt nånting. Eller hur?

FL2: Du berättade ju förut för oss här att du själv ringde 112.

H: Ja, men inte på riktigt.

FL2: Det gjorde du ju på riktigt, sa du, att du ringde 112 och berättade att din älskling var död.

H: Inte på riktigt.

FL2: Hur menar du då?

H: Inte... inte... inte på riktigt, i verkligheten.

FL: ... Menar du att hon inte är död på ve... i verkligheten?

H: Inget... Inget av det här har hänt på riktigt.

FL2: Men du, du berättar för oss med, med apelsinen och att ni skulle klyfta den och så. Det var på riktigt eller?

H: Apelsinen... Det hade vi... Den åt vi.

FL2: Var ni i sovrummet då, när ni åt apelsinen?

H: I köket åt vi apelsin.

FL2: Mm.

FL: Okej.

FL2: Satt ni ner i köket då och åt apelsinen?

H: Nej... Tror vi stod och åt apelsin.

FL2: Mm. Var ni vänner då? Att... när ni stod där och pratade med varann där och åt apelsin?

H: Ja.

FL2: (Tystnad 11 sek) Vad hände sen då, när ni hade ätit upp apelsinen?

H: Inte alla.

FL2: Nej, okej. Mm.

H: Det tror jag inte.

FL2: Inte alla... all... hela apelsinen inte alltså?

H: Nej. Nej, det tror jag inte. Inte hela.

FL2: Mm.

FL: Mm.

H: Vi åt ju klyftorna.

FL: Mm... I... i går var det ju onsdag, i dag är det torsdag. Kommer du ihåg vad ni gjorde innan det här med apelsinen? På onsdagen.

H: ... Vi gjorde nog inte så mycket... Jag tror att vi bara åt frukost.

FL: (Tystnad 15 sek) Var ni lediga, eller hade ni planerat att göra nånting under dagen?

H: Nej. Vi var... Vi var hemma bara. Vi var bara hemma. (Tystnad 24 sek) Vi satte på tv:n också... Och så... gick Alma till jobbet.

FL: Vem gick till jobbet, sa du?

H: Alma.

FL: Alma?

H: Axel hade nog redan gått till skolan, tror jag. (Tystnad 15 sek) Det är kaos.

FL: Är det kaos?

H: Ja.

FL: Mm.

H: (Tystnad 17 sek) Det är kaos här i huvudet.

FL2: Mm. (Tystnad 12 sek) Om jag får återgå till när ni åt apelsinerna, i går. Du sa att Monika slängde iväg en kniv, men det låg andra knivar framme också?

H: Ja, jag kommer ihåg att vi har fler knivar.

FL2: Vart låg de då, de knivarna?

H: ... Jag tog nån ur den hära lådan (ohörbart 00:39:21).

FL2: Vad sa, vad sa du?

H: För jag tog... Jag tog nog en ur den här lådan.

FL2: Okej. Är det lådan i... vart... vilken låda då?

H: Där det är man har knivarna.

FL: Okej.

FL2: I köket?

H: I köket.

FL2: Okej. Tog du ur en kniv där?

H: Jag tog nog en kniv där.

FL2: Mm. Vad var det för kniv, då?

H: Vass.

FL2: Mm. Hur såg den ut?

H: ... F... flera knivar.

FL2: ... Tog du ut flera knivar ur lådan, menar du?

H: ... Ja.

FL2: Minns du hur många?

H: ... Två.

FL2: Kommer du ihåg hur de såg ut, till utseendet?

H: Lång och blank och... en handtag.

FL2: Vad sa du, var en lång och blank?

H: Ja.

FL2: Ja. Och den andra, då?

H: Handtag.

FL2: Den hade en handtag.

H: Ja.

FL2: Ja. Var det nån färg på det handtaget?

H: Ja. Svart.

FL2: Svart. Okej. Vad skulle du göra med de knivarna, då, när du tog fram dem?

H: (Tystnad 15 sek) Jag vet inte riktigt.

FL: Du vet inte riktigt, svarar du?

H: Nej.

FL2: Vart gjorde du av dem, då? Ja, men, vad gjorde du efter att du hade tagit fram dem?

H: (Tystnad 23 sek) Det är inte på riktigt.

FL: Jo, det är på riktigt.

FL2: ... Minns du vad som hände med de här två knivarna som du tog fram?

H: (Tystnad 15 sek) Ja, jag skadade oss.

FL2: Vad sa du?

H: Jag skadade oss.

FL2: Mm. Och hur då?

H: ... Med kniven.

FL2: Mm. Du tittar på din vänstra arm nu när du sa det. Vad... Kan du beskriva vad det var som hände med kniven, hur du skadade oss?

H: ... Jag kommer bara ihåg att det var kaos.

FL2: Mm.

FL: Du kommer bara ihåg att det var kaos i huvudet, säger du?

H: Ja.

FL: Mm.

H: Varför skulle hon göra nåt med tabletterna?

FL: Vad hände med tabletterna, sa du?

H: De hade ju försvunnit.

FL: Hade de försvunnit?

H: Ja.

FL: Vems tabletter var det?

H: Mina tabletter.

FL: Var dina tabletter försvunna?

H: Ja. Och så låg det en på soffan.

FL: Och så låg det en på soffan? Mm.

H: I den påsen där det skulle vara många tabletter, där var de inte. Låg bara en kvar, plus en på soffan.

FL: Vad hände då, när du såg det?

H: ... Det var ju konstigt.

FL: Mm... Pratade ni om det då?

H: Nej, inte då.

FL: Inte då?

H: ... Inte då, nej. Jag visste att det var nåt.

FL: ... Vad sa du nu?

H: Det var nåt...

FL: Det var nåt?

H: ... som hade hänt där.

FL: Mm. (Tystnad 14 sek) De här tabletterna, är det dina tabletter som du pratar om?

H: Ja, jag har ju fått dem i medicin.

FL: Det är din medicin?

H: Ja.

FL: Vad är det för medicin?

H: Det är olika sorter.

FL: Mm.

H: ... Nån som man ska sova på, och så är det väl nån... man ska bara stoppa en i munnen.
Som (ohörbart 00:45:23) en ny.

FL2: Mm. (Tystnad 18 sek). Hör du, Joakim, jag ser ju som sagt, du har ju bandage där på din ena arm, och du är ju bandagerad uppe vid halsen, och, och du sa ju att du, du mindes att du skadade oss, sa du.

H: Ja.

FL2: Ja. Hur fick du såret på halsen då, till exempel?

H: (Tystnad 23 sek) Jag skar nog.

FL: Du skar nog, säger du, och så visar du med handen...

H: Ja

FL2: Du skar dig själv?

FL: ... över halsen.

H: Ja.

FL: Mm.

FL2: Och vad hände med din hand, här?

H: (Tystnad 11 sek) Jag skar nog där också.

FL2: Mm. Och jag här ju att du säger ett nog. Minns du att du, du gjorde det mot dig själv, eller är det nånting som, som du tänker att drar slutsatsen av att du gjorde? (Tystnad 11 sek)
Kommer du ihåg att du skar dig själv?

H: (Tystnad 18 sek) Det var nån i spegeln.

FL2: Vad sa du?

H: Det var nån i spegeln.

FL2: Det var nån i spegeln?

H: Ja.

FL2: Vad var det då såg i spegeln?

H: ... Nån... Nån med kniv.

FL2: Nån med kniv?

H: I spegeln.

FL: Var finns spegeln nånstans?

H: Bredvid fönstret. Där vi var.

FL2: Var är... Vilket rum då?

H: I det här första rummet. Axels sovrum.

FL2: Axels sovrum?

H: Ja.

FL2: Mm. Såg du vad det var för person som stod där med kniv?

H: Jag kände ju igen (ohörbart 00:48:26).

FL2: Du kände igen honom?

H: Ja.

FL2: Hur såg personen ut, då?

H: ... Galen.

FL2: ... Vem var det då? Du sa att du kände igen honom?

H: Jag vet inte.

FL2: Vart känner du igen honom ifrån?

H: Jag har sett honom.

FL2: Du har sett honom? Okej. Vart då nånstans?

H: I si... I spegeln.

FL2: I spegeln? Har du sett honom förut i spegeln?

H: Nej, han var där nu.

FL2: Han var där? Mm. Hade du sett honom innan nån gång?

H: Ja. Vet inte. Kanske.

FL2: Mm.

FL: Mm.

FL2: Hur såg den här personen ut, då, som du såg i spegeln? Om du tänker på utseendet?

H: Vet inte. (Ohörbart 00:49:48).

FL2: ... Vad tänkte du när du såg den här personen i spegeln?

H: Att han var aggressiv.

FL2: Förlåt?

H: Han var aggressiv.

FL2: Han var aggressiv. På vilket sätt då?

H: Han såg bara arg ut.

FL: Tittade du in i spegeln?

H: (Tystnad 15 sek) Kan det vart jag?

FL2: Vet inte. Det får du förklara för oss.

FL: (Tystnad 26 sek) Gjorde det ont nån gång på dig? Minns du om du kände att det gjorde ont på din kropp?

H: ... Nej, jag... Det känns i den här armen.

FL: Det känns i armen, visar du.

H: Ja.

FL: Din vänstra arm.

H: Ja.

FL: Och hand.

H: Ja.

FL: Mm. Känns det nu, eller kändes det då?

H: Nu.

FL: Nu? Mm.

FL2: ... Du sa ju här... när du sa att... att du sa att vi... jag skadade oss och du sa att du skar dig här i, i halsen trodde du, och, och på handen. Vad... hur skadade du Monika, då?

H: ... Skadade jag Monika?

FL: Du...

FL2: Minns du om du gjorde det?

H: ... Nej. Gjorde (ohörbart 00:52:20).

FL: Du sa att jag skadade oss, sa du.

?: Mm.

H: ... Inte Monika.

FL: Sa Monika nånting till dig?

H: ... Hon sa att man gör vad som helst för sina barn.

FL: Man gör vad som helst för sina barn?

FL2: Vad sa du tillbaka då, då?

H: Vet inte.

FL2: ... Du sa att ni, ni bråkade också, sa du ju. Vad gjorde ni då, under bråket?

H: ... Kommer jag inte ihåg.

FL2: Mm.

FL: ... Satt ni ner eller stod ni upp?

H: Vi stod upp.

FL: Ni stod upp? Mm. Sa du så?

H: Ja.

FL: Nu nickar du. Mm.

H: Jag tror det.

FL: Mm.

FL2: Men du sa Axel hade gått till skolan. Alma hade gått till jobbet, var det så?

H: På morgonen.

FL2: Ja. Var du och Monika själva hemma i lägenheten?

H: Ja, och hunden.

FL2: Vad sa du?

H: Och hunden.

FL2: Och hunden också. Så det var du och Monika och hunden som var hemma?

H: Ja. Svea heter hon.

FL2: Svea. Mm. Så det var ingen annan i lägenheten när ni var där?

H: ... Det tror jag inte. (Tystnad 11 sek) Jag tror inte det.

FL: Du, du sa att du, att du satt och höll i hennes hand och hennes fot.

H: Ja.

FL: Varför gjorde du det?

H: ... För jag, jag ville hjälpa henne.

FL2: Mm.

FL: Vad skulle du hjälpa henne med?

H: Allt som hon behöver hjälp med.

FL: Mm... Var hon glad eller ledsen?

H: När då?

FL: När ni satt där tillsammans.

H: Tyst.

FL: Tyst?

H: Ja.

FL: Och när ni åt apelsinen, då, var hon glad eller ledsen då?

H: Ja.

A: (Tystnad 13 sek) (Ohörbart 00:56:03)

FL: Ja. Joakim, nu ser vi på dig att du är trött, och, och vi, vi tänker också att...

A: Mm.

FL: ... vi ska inte prata med dig inte längre än så hära... Men vi kommer att träffa varann och prata igen.

H: Mm.

FL: Mm.

H: Fast på riktigt.

FL: Mm.

FL2: Mm. Advokaten har, har du några frågor eller nåt du ville ställa...

A: Nej, nej. Nej.

FL2: Nej.

FL: Nej. Slutar vi där.

Utskrivet av: AL 2019-08-26

Genomlyssnat /ME

Förhör

Förhör 3

Signerat av
Petra Andersson

Signerat datum
2019-09-10 13:39

Diarienum
5000-K1036137-19

Enhet
Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Hörd person		Personnummer
Borgmalm, Lars Christer Joakim		19690222-0158
Den hörde är	ID Styrkt	Ställning till misstänkt - målsägande - vittne
Misstänkt	Nej	
Tolk	Språk	

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret			
Misstänkt för mord på Monica Mosbaek			
Underrättad om misstanke	Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)		
Ja			
Försvare/ombud önskas	Försvare/ombud närvarande	Godtar den försvarare som rätten förordnar	
Patric Lindblom	Ja		

Förhørsledare	Förhørsdatum	Förhör påbörjat	Förhör avslutat
Petra Andersson	2019-09-05	09:57	11:04
Förhørsplats	Typ av förhör	Förhörssätt	
Helix, Rättspsykiatri, Huddinge	RB 23:6	Ljudbandsförhör	
Förhörsvittne	Utskrivet av		

Berättelse

K1036137-19

Förhørsledare: Petra Andersson
Förhørsledare 2: Stefan Björk
Hörd person: Joakim Borgmalm
Advokat: Patric Lindblom.

Förhørsdatum: 2019-09-05

FL = Förhørsledare
FL2 = Förhørsledare 2

H = Hörd person
A = Advokat.

FL: Det är torsdagen den... vad är det för datum idag, 6:e?

A: 5:e.

FL2: 5:e.

FL: 5 september är vi inne i. Klockan är 09:57 det är förhör med Joakim Borgmalm. Förhørsledare är Petra Andersson och biträdande förhørsledare är Stefan Björk. Närvarande är också försvarsadvokat Patric Lindblom. Vi befinner oss på rättspsykiatriska avdelningen i Huddinge.

Kommer du ihåg att vi har träffats innan, idag?

H: Ja kanske på sjukhuset ja.

FL: Ja precis.

H: Ja, ja.

FL: Då träffades vi lite kort. Och vi tänkte väl idag, som sagt som även som förra gången vill jag höra med dig vad du kan berätta för oss om, kanske varför du är här och så. Men vi tänkte börja litegrann först bara om du kunde berätta om dig själv liksom och din familj.

H: Var vill du att jag börjar?

FL: Ja jag tänkte på var du bor någonstans och hur familjekonstellationen ser ut.

A: Får jag bara flika in där, inte för att störa för mycket men det är väl bra om vi tar rättigheterna enligt FUK-12 och så, så att det finns med.

FL: Ja självklart, självklart. Du är ju delgiven sen innan att du är misstänkt för mord på din sambo Monica. Du har ju rätt att ha försvarare närvarande det är därför Patric är här. Du har ju även rätt, du behöver inte svara på mina frågor om du inte vill så att du vet om det.

H: Och frågan gällde familjekonstellationen?

FL: Ja jag tänkte om du kunde börja berätta litegrann för oss hur den ser ut.

H: Ja vi har ju nyligen flyttat till Ringvägen 106, jag, Monica mina barn Alma och Axel och sen har Monica en son men han har flyttat hemifrån sedan något år tillbaka, som heter Linus.

FL: Okej. Och hur länge hade ni bott på Ringvägen så du?

H: Ja det är jättekort, vi fick tillträde 5 augusti men jag tror flyttlasset gick den 7:e.

FL: Okej. Så det, var det... hade du börjat jobba då eller hade ni fortfarande semester när ni flyttade in?

H: Vi hade fortfarande semester när vi flyttade in.

FL: Okej.

H: Och sen började jag jobba sen på måndagen där efter.

FL: Hur hade semestern varit då annars?

H: Semestern har varit bra.

FL: Har ni gjort något speciellt?

H: Vi har dels varit i Norge och hälsat på Monicas släkt. Vi var nere hos min mamma på sommarstället och avslutade med en liten tur till Turkiet. Och sen var det flytt när vi kom hem.

FL: Så det var ganska, var det tätt inpå då när ni kom hem från Turkiet som ni

flyttade?

H: Ja vi kom hem på lördag morgon där och flyttade ju sen på onsdagen tror jag det (ohörbart 02:54)... det var lagom tätt.

FL: Hade ni fått, var det mycket att fixa med inför flytten? Jag tänker med, hade ni flytthjälp eller ordnade ni allt sådant, flyttade själva möbler och sådant?

H: Ja nej vi hade flytthjälp och så.

FL: Och sen sa du, sen började du jobba också då efter där direkt på semestern i samband med flytten?

H: Ja efter flytten där. Om vi flyttar in på onsdagen så började jag jobba på måndagen sen så.

FL: Så den, vad sa du flytten var på onsdagen?

H: Ja jag tror det var då, om den 5:e är måndagen där så var det onsdagen som flyttlasset gick.

FL: Och hur var det på jobbet då, att komma tillbaka till det efter semestern?

H: Det var bra fast jag hade ju säljmöten där vi samlade hela företaget sen på tisdagen och onsdagen. Så det, det funkade, funkade bra.

FL: Jag har förstått att du är VD för Dermarome stämmer det?

H: Ja det stämmer.

FL: Då förstår jag då hade du, var det mycket för dig att göra då de här dagarna när ni hade de här säljmötena och så?

H: Ja eller vi är många som hjälps åt så det blir inte så betungande för någon enskild, utan alla drar sitt strå till stacken.

FL: Hur gick det med inflyttning då, med i lägenheten och så?

H: Jo själva, själva flytten gick ju bra, grejerna kom med där och sådär. Men sen hade vi ju, jag väldigt svårt och sova det var väldigt varmt i lägenheten sen... Och sen fanns det den här oron som hade växt in...

FL: Kan du berätta om den för oss?

H: Om själva oron eller liksom sakerna?

FL: Mm.

H: Den, det... vetskapen inom mig bara växte om att det här inte hade gått rätt till. Att det här inte riktigt stämde. Och... och det m... malde. Malde i mig och jag kunde vakna mitt i natten och var alldeles varm och svettig och...

FL: Och vad var det som du kände inte stämde?

H: Många, många sm... småbitar egentligen som, som gjorde det. Dels hade vi inte fått med

alla papper vi skulle ha, man märker att det saknades objektsbeskrivning och trots att vi liksom sitter och signerar alla runt där. Vissa formuleringar vad vi ska kunna göra. Avtal så får man ju avtalsförhöra så läser man igenom det, här blev det verkligen stressat runt bordet. Och vi läser vissa formuleringar, kändes det inte alls bra där. Och när jag sen då skulle koppla på elen och ringde till Ellevio, så hittade de inte den här lägenheten alls utan det har varit ett helt annat nummer på, på mätarskåpet eller på proppskåpet. Och på...

FL: Jag tänkte, ja...

H: Ja, och det... ja det kändes verkligen som om det var en komplott liksom, att jag hade... köpt någonting som, som inte riktigt var det som det skulle vara.

FL: Just med själva lägenheten då?

H: Ja just det.

FL: Vad tänkte du själv då kring varför du trodde att det här skulle vara någonting? Att ni hade blivit lurade på er någon komplott som du sa.

H: Vad va? Vad var frågan?

FL: Vad tänkte du kring varför ni skulle ha blivit lurade kring det här, vad trodde du kring det?

H: Nej jag vet ju inte varför, jag hade ju bara känslan av att vi hade blivit det och att...

FL: Diskuterade du och Monica om den här känslan?

H: Ja, ja hon var inte lika orolig som jag var, menade att de har ju ändå byggt fler vindar här och det har ju säkert gått bra.

FL: När var det du började känna den här oron för, med lägenheten och så?

H: Det började nog liksom... Om det hade funnits lite såhär som man kanske alltid har när man ska köpa nytt boende eller någonting sådant där, att det finns en oroskänsla. Så var den nog ganska, liksom låg och hanterbar men när vi kom hem efter Turkiet så var det inte som (ohörbart 07:44)...

FL: Du visar här nu som en kurva att den stegrade...

H: Ja precis.

FL: ... ja. Var det något speciellt som gjorde att den helt plötsligt stegra sig så?

H: Det vet jag inte. Det är väl bara något som hände för mig liksom. Jag kan inte veta om att det var en enskild händelse utan det var mer summan av flera.

FL: Och du sa du kände dig varm också, att du svettades och så i lägenheten.

H: Ja det var ju, när vi flyttade in så var det ju, ganska varma dagar och det var ju mycket takfönster och så, så det blev ju väldigt varmt... i lägenheten. Så det gjorde att jag sov ju ganska dåligt i, ja några nätter.

FL: Var det många nätter som du sov dåligt?

H: Ja, ja ett flertal i alla fall. Jag vet inte vad som går under benämningen många, men säkert, säkert en vecka i alla fall det var, skulle jag säga.

FL: Kunde du vara på jobbet ändå trots att du hade sovit dåligt och så?

H: Ja jag var på jobbet. Första, första arbetsveckan så att säga om jag inte minns fel.

FL: Du sa att du och Monica ni hade pratat litegrann, att du hade berättat om din oro om lägenheten men att hon inte kände samma oro över det hela vad jag förstod?

H: Ja nej hon var inte lika oroad över... över de sakerna.

FL: Kände du dig, tänkte på när du hörde att hon inte var så orolig, påverkade det dig på något sätt?

H: ... Ja alltså jo delvis gör det väl det om någon tror ja men det är säkert ingen fara så kanske man lugnar sig litegrann. För stunden men, men min oro fanns ju fortfarande kvar.

FL2: Vem tänkte du eller, för du pratar om komplott. Vem tänkte du skulle ligga bakom den, de som har byggt lägenheten eller mäklarfirman eller hur gick dina tankar kring det?

H: Ja men där gick nog tankarna till att det var både och liksom. Både mäklarfirman och byggherren liksom.

FL2: Och vad skulle den här komplotten gå ut på, att du hade fått betala för mycket pengar för lägenheten eller hur tänkte du kring det?

H: Ja, nej jag tänkte nog med att det var så många saker som inte stämde, så det, det är någonting lurigt här bakom. Och då är det liksom vissa småsaker som att vi inte... vi fick ingen namnskylt på dörren. Den har inte kommit upp i liksom, nere i porten att vi finns, att vi har flyttat in. Och så, så att jag trodde att det var både mäklare och byggherre.

FL2: Allting var ju så nytt.

H: Ja den här är, huset är ju gammalt.

FL2: Jo jag förstår, men din lägenheten var ju, det var ju helt nytt allting...

H: Ja.

FL2: ... det var ju aldrig någon som har bott i den förut vad jag förstår?

H: Nej.

FL: Hur tänker du...

H: Och på vilket sätt skulle det?

FL2: Nej jag tänker såhär, att det tar tid. Det har inte kommit upp namnskylt och det kanske inte var helt klart med, du pratar om elen att det inte fungerade för att de inte kände igen något nummer och så och då tänkte jag att det kanske hade att göra med att lägenheten var helt nyproducerad. Att det kanske tar ett tag innan allting kommer igång så att säga.

H: Så kan det nog också vara. Det var inte så jag tänkte då.

FL2: Nej jag förstår.

FL: Hur tänker du, för du berättar ju för oss här hur du tänkte då, hur tänker du idag kring att du hade de tankarna kring den här komplotten och så? Är det någonting som du fortfarande tänker att den oron finns, eller hur ser du på det?

H: Ja men jag är ju inte lika närvarande nu i lägenheten som när man är där varje dag. Så det blir ju på något sätt någon distans till det. Men ja, men jag kan fortfarande känna en oro, inte alls lika stor och kraftig som den var då. Om det beror på att jag är på annan, annan ort eller om det beror på medicinering eller det, det vet jag inte men. Viss oro finns absolut kvar.

FL: Och den här oron, vet du under tiden när du bodde där på Ringvägen och var där i lägenheten, kunde det vara något speciellt som gjorde att du då fick mer oro, som hände i lägenheten?

H: Nej jag kan inte peka på någon sorts huvudsak liksom jag vet inte... händelse.

FL: Kommer du ihåg att du har varit och pratat med någon mäklare? Just om den här med att, antar jag att du kände någon typ av oro?

H: Ja jag var hos mäklaren.

FL: Mm kan du berätta om när du var där?

H: Det var en eftermiddag, tror det var en fredageftermiddag. Som jag gick dit för, jag ville fråga och se att han hade alla papper i ordning. Då fick jag sätta mig ner på en soffa så kom han med (ohörbart 13:27) och det var då jag upptäckte (ohörbart 13:28-13:30) objektsbeskrivning och så frågade jag om vem som var ekonomisk förvaltare, för där stod det olika på, på alla ställen som fanns vem det egentligen var som skötte den ekonomiska förvaltningen. Också frågade jag om vi kunde ringa dit, men det var han inte så sugen på utan att, en annan tjej som jobbade där tog och ringde då på det numret men la på, på en gång och sa att det var fredag eftermiddag.

Och det jag ville var ju egentligen att få bekräftat den lägenheten som vi då hade köpt, hade nummer 58, är den lägenheten som... som vi de facto bor i. På objektbeskrivningen så stod det plan 0 och en vindsvåning ligger ju aldrig på plan 0, så ville så... Ja det känns som att det var mycket som var antingen då, ja men jag vill säga som slarvigt av mäklaren eller som min tolkning blev då att det var ja, osant det som står där.

FL: Fick du något svar från det här besöket, från mäklarna?

H: På?

FL: På det här varför du tyckte att det inte stämde riktigt och så.

H: Ja, nej.

FL: Hur avslutades det besöket?

H: Det avslutades med att jag gick där ifrån och han var arg på mig och jag var arg på honom.

FL: Du sa det här var ju en eftermiddag, en fredageftermiddag. Vet du vad som hände efter det?

H: Hos mäklaren eller?

FL: Jag tänkte senare efter att du har varit hos mäklaren, vad händer sen?

H: Är det sen... Nej jag vet inte vad som hände sen just den dagen...

FL: Vi har ju fått informationen om att du vid flera tillfällen har varit och fått uppsöka vård.

H: Ja.

FL: Kommer du ihåg att du har varit och sökt vård under den här tiden?

H: Ja, det kommer jag ihåg.

FL: Och kommer du bland annat ihåg att du har träffat polisen i samband vid något tillfälle?

H: Ja, var det den fredagen då när Monica ringde 112, är det den fredagen?

FL: Mm.

H: Ja det kommer jag ihåg.

FL: Vad kan du berätta för oss om den händelsen?

H: Ja själva händelsen vet jag inte så mycket, liksom när det, Monica ringde för jag var inte, var inte i det rummet alls då. Och sen gick vi ner och så pratade ambulanspersonalen med mig, och polisen med Monica och sen kom, kom vi fram till eller dem, vad de hade att säga, kanske var bra att åka till Sankt Göran och polisen kunde skjutsa oss. Om vi ville.

FL: Och vad tyckte du om det, var det någonting som du tyckte var bra att du skulle åka dit?

H: Ja, nja. Bra eller dåligt det, nej men jag... jag åkte ju med så. Och jag gjorde det för att Monica tyckte att det verkligen behövdes.

FL2: Visste du att hon hade ringt 112 eller berättade hon det för dig eller, förstod du det när polisen kom eller?

H: Nej jag tror hon berättade det när vi kom ner eller, på trottoaren där.

FL2: Okej. Vet du varför hon ringde, vad var det som utlöste att hon ringde?

H: Det vet jag faktiskt inte.

FL2: Om du tänker tillbaka på den fredagen när du åkte upp till Sankt Göran med polisen, minns du själv hur du mådde då?

H: Ja jag var ganska uppe i varv så. Och det, ja alltså har jag varit ett tag nu. Det känns som att hjärtat slår snabbare, så jag vet att jag hade väldigt hög puls och... och så när det.

FL2: Var det som en frukt av alltså ditt mående kring det här med lägenheten och så är det så du?

H: Ja jag sökte ju på den måndagen när vi skulle börja jobba så, då sökte jag ju också hjälp för jag hade liksom ett tryck över bröstet och det susade i öronen. Så då var jag ju iväg och fick det kollat men det var, EKG:et såg bra ut så det var inget, inget med hjärtat och ingenting i öronen heller.

FL2: Okej, det var måndagen samma vecka?

H: Måndagen kommer ju där då efter... ja för första jobbdagen så att säga efter flytten där.

FL2: Okej. Du vad resulterade det där besöket i när du åkte iväg med polisen till Sankt Göran?

H: Att vi gick in och prata med, ja jag antar att det var en läkare. Som sa att det jag behövde göra var att sova. Så då fick vi insomningstabletter. Så åkte vi hem.

FL2: Läkaren sa att du behövde sova?

H: Ja.

FL2: Och det var allt?

H: Ja. I alla fall det som, som sas till mig i den dialogen vi hade så var det viktigaste att få sova ikapp och ta igen den sömnen som jag har missat då eller.

FL2: Men hade du möjlighet där att beskriva ditt mående och de problemen som du upplevde, för läkaren?

H: Ja alltså vi fick ju, jag fick ju frågor och svarade... på de frågorna som jag fick så. Det var ett väldigt, väldigt kort besök.

FL2: Och sen gick ni, och då gick ni hem och sen så sov du?

H: Ja så gick vi hem och jag tog insomningstablett och sov.

FL2: Minns du, sov du hela natten?

H: Det, det kan jag inte svara på...

FL2: Nej.

H: ... jag misstänker det men jag...

FL2: Hur såg lördagen ut sen, när du vaknade upp?

H: Jag har lite svårt att komma ihåg det. Liksom vilken dag som är vilken.

FL2: Ja det jag förstår att det är inte så lätt att hålla reda på, men det blev väl nya läkarbesök dagen efter besöket på Sankt Göran?

H: Är det då vi är på SÖS eller? Får jag bara någonting att knyta upp det till är det lättare att

veta vilken dag.

FL2: Absolut, jag tror att ni faktiskt började väl inte på SÖS ni började på KS va?

H: Ja just det på närakuten i Haga som det heter där.

FL2: Okej.

FL: Nu när du vet lite mer som du kan knyta upp det till, kan du berätta om den lördagen?

H: ... Ja vi skulle träffas allesammans det vill säga Monica och Linus, Alma och Axel och jag och prata litegrann. Dels kring, kring min oro, kring det där men också till, till mitt hälsotillstånd. Så det gjorde vi och efter vi hade pratat där så tog vi ... en bil och åkte till närakuten Haga. Jag var ju fortfarande väldigt oroad. Och men där fick vi ju ganska snabbt besked om att det var inte så mycket de kunde göra där utan de skickade oss till SÖS. Så då åkte vi till SÖS och fick... fick ta och lämna lite blod och urinprov och lite sådana saker.

Och sen då vänta, det är en ganska lång väntan fram till, ja jag tror klockan var närmare midnatt, kanske mer från det att vi kommit in vid klockan ett eller vad det var. Och då tyckte SÖS att vi skulle åka till Sankt Görans igen. Och det gjorde vi och så hade vi samma diskussion igen där, dialog. Det var fullt uppe på avdelningarna så antingen kunde jag gå hem och sova eller så kunde jag sova där i, ja jag vet inte vad rummen heter, men det kändes inte som om det var... att jag skulle sova bättre i den miljön. Utan då åkte vi hem. Och hade fått lite andra sömntabletter nu som var lite starkare så att jag skulle kunna sova ordentligt.

FL: Tog du utav de medicinerna som du hade fått då?

H: Ja.

FL2: Får jag bara fråga, du fick ett alternativ att antingen åka hem eller stanna kvar?

H: Nej egentligen var det ju så att... läkaren som vi pratade med på SÖS sa att det är bättre du åker dit och skriver in dig där, det tror jag är det bästa. Men när vi kom dit så fanns det inga platser hos dem. Så då skulle jag i så fall ligga i ett ja, ett typ sådant här rum. Eller, eller åka hem och sova. Då valde jag att åka hem och sova.

FL2: Mm, men de lämnade det till dig så att säga att, du kan sova kvar här, eller åka hem?

H: Ja och du kan komma tillbaks imorgon om du vill och se om det finns någon plats på avdelningen.

FL: Du sa där, ni skulle träffas allihopa...

H: Mm.

FL: ... du och Monica, Linus, Alma och Axel...

H: Mm.

FL: ... allihopa. Och prata och att det verkar som att samtalsämnet skulle vara just kring din oro och din hälsa.

H: Ja.

FL: Vad tyckte dina nära och kära? Hur upplevde de dig, vad du förstod? Var de oroliga eller?

H: Ja det var dem.

FL: Och när ni pratade, vad pratades det om då?

H: Nej men de vill ju övertyga mig om att, att vi verkligen borde åka iväg. Då blev det ju Haga närakut då som första instans.

FL: Men var du övertygad om att du också skulle behöva hjälp eller var det, hur kände du kring att ni skulle prata om dig och hur du mådde?

H: Nej men det var, det var okej. Det är okej med mig.

FL: Det var okej med dig, sa du det?

H: Att prata om, om mig ja absolut.

(Vattenpaus 25:40)

FL: Men då förstår jag då var det en ganska lång dag på lördagen. Med många olika ställen ni åkte till då ja. Och du sa ni var på natten där på SÖS också sen, då måste ni ha kommit hem sent från Sankt Göran?

H: Mm.

FL: Vet du vad som hände dagen efter där på söndagen då?

H: Nej inte på rak arm.

FL: Vi har fått information om att din mamma och din bror var hemma på söndagen. Är det någonting du minns då?

H: Mm, det stämmer.

FL: Kan du berätta mer om söndagen då?

H: Nej men då hade ju, som du sa mamma kommit upp och min bror och hans sambo var också där i lägenheten. Och ville bara ge mig försäkran om att den här lägenheten var bra och (ohörbart 26:56) ... ordnar sig.

FL: Var det ett samtal du hade med både din mamma och din bror sa du?

H: Ja mest med min bror.

FL: Kan du berätta om det och hur ni pratade?

H: Nej men han, han hade varit och tittat på lägenheten en gång tidigare i veckan där och så, för jag var orolig att det kanske kunde vara lite fuskbygge också men han tyckte att det såg, såg bra ut när han kom och tittade på den där så. Så vi tog bara en liten promenad min bror och jag och han sa det att du ska inte oroa dig, oroa dig såhär mycket för det ser ju bra ut, det är en jättefin lägenhet.

FL: Hur kände du då när han sa så?

H: Ja men det känns ju såklart i stunden lite bättre då men det tar ju inte bort. Tog inte bort all min oro.

FL: Vad gjorde ni mer under söndagen då när ni hade besök?

H: Vet inte om vi gjorde så mycket mer.

FL: Var alla hemma då, jag tänker på Alma och Axel och Linus också då?

H: Ja.

FL: Var alla i lägenheten?

H: Ja. ... Alla kanske inte var där samtidigt hela tiden, men alla var där.

FL: Sen är ju helgen slut där och det är en måndag, och då är det väl egentligen tänkt att du ska jobba?

H: Mm.

FL: Gör du det då?

H: Nej.

FL: Har du ringt och sjukskrivit dig på något sätt eller?

H: Ja jag har, min chef kom på besök också så han var och hälsa på.

FL: Okej, vad heter han?

H: Henning.

FL: Så för Henning hade du ringt och sagt att du inte skulle komma och jobba på måndagen eller hur gick det till?

H: Nej han kom så jag s... eller ja jag pratade med honom både på lördagen och söndagen. Och sen kom han och hälsade på också, kommer inte ihåg vilken dag. I början på veckan. Sa bara det att koncentrera dig på att bli frisk, vi tar hand om företaget så länge så.

FL: Hur var ditt mående då, vid den tidpunkten?

H: Det var väl ganska likt som... som en annan dag eller ja skiljde sig not inte ut sådär vansinnigt mycket.

FL: Så det har inte blivit några, jag tänker på din oro där hade den förvärrats eller var den, den var samma eller?

H: Jag menar, ja den, den finns ju där fortfarande. Men inte alls lika påtaglig. Men då var den ju i allra högsta grad.

FL2: Du får jag bara backa tillbaka, var bara en sak som jag funderade över. När du var på Sankt Göran på fredagnatten då fick du en insomningstablett sa du och den tog du på

fredagen också sov du till lördagen. Sen hamnade du ju natt mellan lördag och söndag på Sankt Göran igen. Och då sa du att du fick starkare sömntabletter. Fick du någon annan medicin då också?

H: Ja jag fick en annan tablett som skulle vara mot oro och ångest. Jag kommer inte ihåg vad den hette, och den tog jag en av men den, det kändes inget bra alls i kroppen när jag tog den, så den böt ut de ut sen på Rosenlund när vi var där så tog de den, de tableterna istället.

FL2: Okej men du tog en tablett där på söndagen eller på natten där?

H: Ja jag skulle... en insomningstablett ja ja.

FL2: Och den tog du... på vilket sätt kändes den inte bra?

H: Den andra?

FL2: Ja.

H: Då blev det helt, kaos i kroppen så det kändes som hjärtat rusade.

FL2: Så den tog du en gång och sen tog du inte den mer?

H: Sen tog jag inte den mer.

FL2: Ja okej.

FL: Och du sa att de bytte ut den på Rosenlund, vet du när du var på Rosenlund sen då? Vilken dag det var?

H: Nej det vet jag inte på dagen.

FL: Men då fick du någon annan medicin där då vad jag förstår?

H: Ja då fick jag... då fick jag en sömntablett som bara en insomningstablett.

FL: Okej, men bara insomningstablett? Ingen annan medicin?

H: Ingen annan medicin.

FL: Tog du den insomningstabletten?

H: Ja det gjorde jag.

FL: Du sa det att Henning var ju hemma hos er och pratade med dig, du sa att du visste inte riktigt exakt vilken dag det var?

H: Nej.

FL: Nej. Och att han sa att ja du skulle ta hand om dig själv och sådär. Vad händer sen, resten av den här veckan och dagarna? För då förstår jag att du är hemma från jobbet, vad gör du hemma i lägenheten då de här dagarna?

H: Vilar.

FL: Är Monica också hemma då eller är hon på jobbet eller?

H: Nej hon är också hemma.

FL: Vad gör hon då under?

H: Under dagarna?

FL: Mm.

H: Vilar väl också och tittade till mig.

FL: Var hon orolig över dig?

H: Ja.

FL: På vilket sätt då?

H: Hon såg väl att jag inte mådde bra.

(Vattenpaus 33:00-33:31).

FL: Pratade ni någonting du och Monica då om hur du mådde och... eller vad pratade ni om när ni var hemma tillsammans?

H: Ja nej men om, om ditten och datten eller... var ju inte så mycket nytt att säga om den oron jag hade egentligen, ja det går ju inte att prata om den varje dag. Så jag kan inte komma ihåg att, att vi pratar om något särskilt.

FL: Vi börjar nu närma oss nu här i tidsaspekten den händelse som gör att du sen nu har hamnat här. Och det är onsdagen den 21 augusti. Vad kan du berätta för oss om den dagen?

H: Ja vad kan jag berätta, den började ju som... som en vanlig dag så att säga, med att vi käkade frukost. Axel stack iväg lite tidigare innan vi hade hunnit upp, för han började tidigare den dagen i skolan. Och Alma var kvar hemma, och började lite senare den dagen på jobbet.

(34:55 -35:00 ljud hörs)

FL: Nu tyckte de helt plötsligt att det vart soligt här inne, så nu åker det ned några rullgardiner.

H: Aah.

FL2: Ska jag tända kanske, så vi inte somnar?

FL: Ja, gör det.

FL2: Blir det för ljust eller? Vi behöver inte ha det tätt om ni tycker att det...

A: (Ohörbart 35:25)

H: Spelar igen roll för min del.

FL2: Är det okej?

FL: Vi kan testa att ha det så här då.

H: Ja

FL: Alma skulle börja jobbet lite senare...

H: Ja.

FL: ... sa du, och ni satt och åt frukost du och Monica.

H: Och sen åkte Alma iväg till jobbet och jag och Monica var ju kvar hemma. Efter en stund så tänkte vi att vi skulle bada. Så började hon tappa upp badvatten och jag började göra apelsinklyftor. Sen, sen har jag svårt och minnas vad som faktiskt hände.

FL: Berätta om det som du faktiskt minns då.

H: Jag minns bara bitar av det, jag minns att jag och, eller Monica skrek. Det kan jag, kommer jag ihåg. Och sen kan jag komma ihåg att Monica kastade en kniv ut från balkongen. Och ... sen kommer jag faktiskt inte ihåg så mycket mer förens jag sitter vid fönstret i Axels sovrum och ringer 112.

FL: Vad säger du när du ringer 112?

H: Jag säger att jag har skurit mig själv och att min älskade är antagligen död.

FL: Det du sa det började... ni hade i alla fall en... ni satt och skulle äta frukost och ni sen beslutar att ni skulle ta ett bad vad jag förstår?

H: Mm.

FL: Och att du började klyfta upp apelsiner eller...

H: Mm.

FL: ... ja. Vad var det för något du använde för att klyfta upp apelsinen?

H: En kniv.

FL: Kan du beskriva hur den, vad det var för kniv och hur den såg ut?

H: Ja som, som en kock. Som en kockkniv. Så lite metall liksom.

FL: Jaha okej, så en kockkn... var den lite större då i storleken tänker jag?

H: Ja, ja det var den ju, alltså ingen sådan här liten skalkniv utan det var en stor.

FL: Okej, och helt i metall sa du?

H: Ja.

FL: Vad hände med den kniven sen då, för du sa att Monica kastade ut någon kniv också?

H: Ja, jag tror att det var den kniven.

FL: Okej. Vet du varför hon kastade ut den?

H: Nej.

FL: Sen sa du att du mindes också att du och, eller Monica att ni, det var något skrik också.

H: Ja.

FL: Minns du någonting kring det varför det blev så?

H: Nej. Bara mer med ljudet liksom.

FL: Vad pratar ni om där vid frukosten du och Monica?

H: Det minns jag inte.

FL2: Du när du, när du... Du säger att du skalar apelsiner och Monica tappar upp ett bad. Var är du någonstans när du skalar apelsin, är du i köket eller?

H: Jag är i köket.

FL2: Sitter du vid bordet eller står upp vid någon bardisk eller hur ser det ut?

H: Nej jag står nog vid diskbänken liksom.

FL2: Diskbänken?

H: Ja.

FL2: Vad var tanken med det där, skulle ni kaka apelsinklyftor i badet eller?

H: Ja.

FL2: Det var det som var tanken?

H: Det var tanken.

FL2: Ja. Hjälpte hon dig att skära apelsiner eller?

H: Vet inte, kanske.

FL2: Du berättade ju vad jag förstår... här på fråga, att när du sen ringer 112 att du hade skurit dig själv. Det är korrekt? Du nickar.

H: Ja eller förlåt ja.

FL2: Ja och vet du när du gjorde det? Om du sätter det i relation till att du skär apelsiner och att Monica kastar ut kniven.

H: I vilken ordning det händer menar du?

FL2: *Ja jag tänker såhär, jag försöker ju... Vi undrar ju lite varför som Monica kastar ut kniven, ut på innergården, varför det sker. Och då tänker jag såhär att du har ju faktiskt berättat att du skär dig själv i något skede. Har det med det här att göra eller, förstår du hur jag tänker?*

H: Ja du vill hitta en, vilken sekvens som...

FL2: *Ja alltså för det måste, det bör ju rimligen finnas någon anledning till att Monica slänger ut kniven. Varför gör hon det? Och då tänker jag att, har du något minne av när du skär dig själv?*

H: Nej. Jag vet inte i vilken ordning de här sakerna händer.

FL2: *Nej.*

FL: Vet du var du skadar dig själv?

H: Ja det ser jag ju... nu.

FL: Mm, och då var det ju bland annat här då för ljudbandets skull så har du ju bandage, du har blivit opererad på vänster arm och jag ser att du har som stygn uppe vid halsen bland annat.

A: Jag tror även att det finns en skada på, någonstans vid bröstkorgen.

FL: Mm, alla de skadorna. Vet du hur de har uppkommit?

H: Nej.

FL: Men du säger att du har skadat dig själv.

H: Ja.

FL: Tror du att du har gjort alla de här skadorna mot dig själv?

H: Det vet jag faktiskt inte.

FL: Du säger ju att du har ju svårt att minnas litegrann där mer än att du sen ringer 112 och du sitter i... vart var det du satt då någonstans när du ringde 112?

H: I fönstret i Axels.

FL: I Axels rum okej. Är Monica där också?

H: Ja.

FL: Kan du beskriva hur hon... hennes position?

H: Ligger på rygg.

FL: Rör du vid henne?

H: Jag håller i hennes fot vid något tillfälle minns jag.

FL: Ser du om hon andas?

H: Nej, ser inte.

FL: Du ser inte? Nej. Uppfattar du om hon lever?

H: Nej jag tror ju uppenbarligen att hon är död då för jag har ju sagt det till 112 så.

FL: Vad är det som gör att du får uppfattningen att hon är död?

H: För att hon ligger så stilla.

FL: Hur ser Monica ut, ser du det?

H: Nej. Inte vad jag minns.

FL: Och vad jag förstår, då ligger hon ner på rygg och du sitter i alla fall vid något tillfälle och håller i foten.

H: Ja.

FL: Hur ser det annars ut runt omkring dig, er där ni är?

H: Menar du möbleringsmässigt eller?

FL: Nej jag tänker ser du om det finns blod någonstans?

H: Ja det finns blod.

FL: Var då någonstans?

H: På en kartong. Vi skulle gå iväg och slänga lite wellpapp efter vi hade badat.

FL: Och den kartongen, var är den i förhållande till dig och Monica?

H: Bredvid oss.

FL: Vad tänker du när du ser henne sådär?

H: Jag vet inte vad jag tänkte då. Har liksom inga riktigt klara minnesbilder där.

FL: Och om jag tänker på när ni satt vid frukosten, hur var stämningen mellan er då när... ni skulle ju göra i ordning bad och lite annat?

H: Den var, den var god.

FL: Uppstod det vid något tillfälle att ni, någon meningsskiljaktighet mellan dig och Monica?

H: På den dagen menar du?

FL: Mm.

H: Nej inte vad jag minns.

FL2: Har du något minne av varför ni hamnade i Axels rum? Du säger att du är i köket och skär apelsiner och ni väntar på att ni ska bada. Hur kommer det sig att ni hamnar i Axels rum?

H: Vet jag faktiskt inte. Kanske skulle hålla på med kartongerna eller någonting, vika ihop dem. Men jag vet inte.

FL2: Nej. Du beskriver det här som en ganska mysig och trevlig stämning, ni skär apelsiner och ni ska bada tillsammans. Men sen så beskriver du också skrik.

H: Mm.

FL2: Du har inga minnen vad som gör att det övergår från den här goda stämningen till att det blir skrik?

H: Nej.

FL2: Vid det tillfället när du beskriver att du sitter vid Monica och du uppfattar då att hon är död, och du säger att du håller vid hennes fot vid något tillfälle. Minns du om du var skadad vid det tillfället? Du beskrev att du såg blod, vems blod såg du?

H: Jag vet... det kan ha varit bå... bådas eller jag vet inte men. Jag ... är skadad när jag ringer 112.

FL2: När du ringer 112 är du skadad?

H: Ja.

FL2: Men du minns inte om du är skadad när du sitter vid Monica?

H: Ja det är ju då jag ringer.

FL2: Okej, det är där... du sitter där, det är då du ringer?

H: Ja.

FL: Går det lång tid mellan att du får den här minnesbilden, du tittar på Monica, du uppfattar att hon var död tills att du ringer 112? Du sa ju där...

H: Jag vet inte, jag vet inte om det är lång tid från det vi skalade apelsiner heller liksom. Jag har... jag har inte den.

FL: Det är som korta minnesfragment hos dig vad jag förstår?

H: Ja, ja.

FL: Du berättar i alla fall att du använder en större kockkniv när du skulle klyfta apelsinerna. Men att Monica sen, du trodde att det var den kniven som hon sen också slängde ut. Var du klar med att klyfta apelsinerna eller var det att du fick ta någon ny kniv för att fortsätta med det eller?

H: Jag vet inte... om jag var klar eller inte.

FL: Har du något minne av om ni var i badet tillsammans och badade?

H: Nej, vi kom aldrig så långt.

FL: Ni kom aldrig så långt?

H: Nej,

FL: Okej.

H: Inget minne av att vi badade. Minne av att hon spolade i vatten men... inte att vi badade.

FL: Så någonstans mellan att du står och klyftar apelsinerna och Monica tappar upp badet så händer någonting. För ni badar aldrig.

H: Vi badar aldrig.

FL: Nej. Minns du vad du och Monica pratade om någonting under den tiden?

H: Vi pratade mest om praktiska saker, alltså om hur vi skulle få undan alla kartonger och få iväg det, för det tog upp stor del av Axels rum och en stor del av hallen. Så vi skulle få undan... både flyttkartongerna och de andra kartongerna.

FL: Så röja litegrann helt enkelt.

H: Röja litegrann ja.

FL: Efter flytten och så förstår jag. Och när, vad sa ni om det då? Ni pratar om att ni skulle få undan lite kartonger och sådär, var det tanken att ni skulle göra det under dagen eller hur gick pratet?

H: Ja, ja. Kan vara så att det pratet skedde redan kvällen innan, jag minns inte. Men vi pratade om att vi måste försöka få undan här nu så vi kan få plats och bo.

FL: Den här dagen då den här morgonen med apelsiner och badet. Var det tänkt att ni väntar något besök den dagen?

H: Nej.

FL: Så det var du och Monica som var själva hemma?

H: Ja.

FL2: Uppenbarligen så har det varit fler knivar som har använts. Sen vet inte jag om det användes fler knivar till när du klyftade apelsiner men Monica har ju slängt ut en kniv. Som du minns att hon gör. Säger hon någonting, har du något minne av det, att hon säger någonting samtidigt som hon slänger ut kniven?

H: Inte vad jag kan, nej.

FL2: Du minns inte att hon liksom talar om varför hon slänger ut kniven? ... Minns du hur du reagerar på det, blir du förvånad att hon slänger ut kniven eller?

H: Nej jag, jag minns ju inte det här det är, nej.

FL2: Nej. Men det är ju sen fler knivar som används, för det ligger ju några knivar. Ja det är fler knivar som används, vet du hur kommer de fram?

H: ... Vet jag inte. Rimligen har vi tagit fram dem, eller så låg de framme.

FL2: Men du minns inte nu att du gick och hämtade någon mer kniv eller att Monica hämtade någon kniv?

H: Nej. Det har jag ingen klar minnesbild av.

FL2: Det finns en stor spegel någonstans i lägenheten. Var står den, står den inne i Axels rum eller var står den någonstans? Som en golvspegel tror jag.

H: Jaha, ja den står i Axels rum.

FL2: Minns du någonting kring den?

H: ... Ja att jag har sett någon i spegeln.

FL: Att du har sett någon i spegeln?

H: Ja.

FL: När gjorde du det?

H: Måste ju ha varit i samband med 112-samtalet.

FL: Och beskriv för oss vad det är du såg.

H: Ja jag ser... Jag såg en ar... arg person.

FL: En arg person?

H: Ja.

FL: Kände du igen personen?

H: Ja... Ja på något sätt var den bekant men ändå inte som... som vanligt.

FL: Kan du beskriva hur personen såg ut?

H: Nej inte i detalj.

FL: För du sa att personen såg arg ut.

H: Ja.

FL: Ja, kan du beskriva det? Vad var det som gjorde att den personen såg arg ut?

H: ... Var skadad, blodig.

FL2: Såg du var någonstans personen var skadad och blodig?

H: Nej inte, tänkte inte på det.

FL: Vad tänkte du när du såg den här arga personen i spegeln?

H: ... Blev rädd.

FL: Mm. Men du sa att du och Monica ni var själva hemma?

H: Ja.

FL: Har du någon förklaring på vem det var du såg i spegeln?

H: Antingen så måste det ju ha varit mig själv eller, eller någon annan. Så ja vi hade, vi var inte helt ensamma hemma vi hade Svea hemma hos oss, min hund.

FL: Er hund Svea var hemma också?

H: Ja.

FL: Okej. Men det var ingen annan person som du har minne av att du har öppnat och släppt in i lägenheten, som har varit på besök?

H: Nej inte vad jag minns.

FL: Och den här personen som du såg i spegeln vad gjorde den personen sen?

H: Vet inte.

FL2: När du ser personen i spegeln, tittar personen på dig då?

H: Ja.

FL2: Höll den personen någonting i sina händer?

H: En kniv.

FL2: Den hade en kniv i en hand?

H: Ja.

FL2: Minns du vilken hand?

H: Nej.

FL: Hur såg kniven ut?

H: ... Också som en kockkniv. Fast med svart handtag.

FL2: Med svart handtag?

H: Ja.

FL2: Det var alltså inte den kniven som Monica slängde ut?

H: Nej.

FL2: Inte?

H: Nej det tror jag inte.

FL2: Såg du om kn... Såg du något mera? Du säger att den hade svart handtag, var kniven blodig minns du det?

H: Minns inte.

FL2: Nej. Men du sa att personen som höll i kniven var blodig vid tillfället? Alltså skadad själv.

H: ...

FL: Hur länge var det du såg den här personen i spegeln, vet du? Nej okej. ... Har du själv, tänker jag, hur går dina egna tankar kring att Monica hittades död i lägenheten? Vad tänker du själv kring det?

H: Det är supersorgligt och en tragedi och ... tråkigaste som kunde hända.

FL: Hur var er relation?

H: Bra.

FL: Hur länge hade ni varit ett par?

H: I tre år.

FL: Tre år, okej.

H: Vi har ju känt varann i 10-12 år så ja.

FL: Om du skulle beskriva Monica som person, hur är hon?

H: Väldigt snäll och omtänksam. Vill att alla runt omkring henne ska må bra.

FL: Skulle du med... skulle du säga att ni hade ett väldigt lyckligt förhållande du och Monica?

H: Ja skulle jag säga.

FL: Bråkade ni någon gång ibland?

H: Ja meningsskiljaktigheter har väl alla relationer.

FL: Vad kunde det gälla då för någonting?

H: Kunde vara precis vad som helst. Om någon av barnen är slarvigare än någon annan eller vad det nu må vara men inget allvarligt.

FL: Hur löste ni, när ni fick de här meningsskiljaktigheterna, hur löste ni det sen? Hur

slutades alla de sakerna?

H: Vi prata bara om det så.

FL: Är det någonting du har tänkt på Joakim som du tycker att vi behöver få veta i övrigt, mer än det vi har pratat om nu här?

H: Jag har nog inte så mycket mer.

FL2: Jag tänkte såhär... Minns du när du... när du åkte ambulans från Ringvägen till sjukhus, efter händelsen?

H: Nej.

FL2: Det här...

H: Nästa minnesbild jag har är att det kommer en läkare och ... och säger *Hej Joakim, det var jag som sydde ihop dig i natt.*

FL2: Om jag frågar såhär, du sa att du minns att du ringer 112 och att du vid det tillfället vill minnas att det är då du sitter vid Monica. Minns du någonting efter det?

H: Efter jag sitter där?

FL2: Ja och innan, alltså och i det glappet mellan att läkaren kommer och säger att det var han som sydde ihop dig.

H: Ja jag minns att jag ... hade med telefonen i hissen ner. Och där nere var polis och ambulans. Och så bädda de ner mig i en, eller stoppade ner mig i en bår eller säng eller vad man nu kallar det.

FL2: Minns du att polisen sa någonting till dig? ... Vad jag förstår så åkte du ju hiss ner själv.

H: Ja.

FL2: Och då hade du telefonen med dig sa du.

H: Ja.

FL2: Och med 112-samtalet.

H: Ja.

FL2: Och sen så kommer du ner och då möter du polis och ambulans?

H: Ja polisen säger *Upp med händerna.*

FL2: Förlåt?

H: Polisen säger *Upp med händerna.*

FL2: Okej. Vad minns du efter det?

H: Sen minns jag att jag lägger mig ner på ja en bår där. Men sen minns jag inte. Sen minns jag inget mer förens morgonen efter.

FL2: Minns du... Du säger att du minns att polisen säger Upp med händerna, minns du om någon person, polis eller ambulanssjukvårdare ställer någon fråga till dig?

H: Nej, int... nej.

FL2: Berättar du någonting om, om du är själv i lägenheten eller om det finns ytterligare någon person i lägenheten, pratar ni om det någonting?

H: Möjligt, men det är inget som jag kommer ihåg.

FL2: Det är inget som du minns att någon har ställt en fråga till dig eller att du själv har berättat om det finns någon ytterligare person i lägenheten?

H: Jo, jo, jo jag har sagt att det är här, Svea finns i lägenheten också, det har jag sagt.

FL2: Förlåt, du har sagt att?

H: Att Monica och Svea våran hund finns i lägenheten också det har jag sagt.

FL2: Och i vilket skede sa du det?

H: Det måste varit innan jag blev nedbäddad.

FL2: Så nere i trapphuset.

H: Ja.

FL2: Vet du om du berättade det spontant eller var det någon som frågade dig?

H: Det vet jag faktiskt inte.

FL2: Nej. Men du sa att Svea, hunden. Hunden Svea och Monica sa du fanns i lägenheten.

H: Ja.

FL2: Var det någon som frågade... dig, för att vid det här tillfället var ju du skadad. Minns du om det var någon som frågade dig hur du hade fått skadorna?

H: Nej, det minns jag ingenting.

FL2: Sa du någonting mer om Monica än att hon fanns i lägenheten?

H: Vet ej.

FL2: Minns du om någon frågade kring det vem är Monica, vem är Svea?

H: Nej.

FL2: Du minns att du berättade att de var där men du vet inte att det pratades något mer om det?

H: Nej, inte vad jag kommer ihåg.

FL2: *Jag tänkte om du... för vid det här tillfället så har ju du suttit vid Monica och upplevt att hon var död, jag tänkte om du förmedlade det på något sätt till dem som du mötte i trapphuset?*

H: Möjligt, men inget som jag... kommer ihåg just nu.

FL2: *Minns du någonting om transporten in? För du säger att du nu ändå minns att du blev nedbäddad på den här baren, minns du något av transporten in till sjukhus?*

H: Nej.

FL2: *Nej.*

FL: *Jag tänkte på den här oron som du har beskrivit för oss här och hur den blev som du upplevde i alla fall värre efter semestern. Att den stegrar sig. Har du känt den här typen av oro förut någon gång, innan det här?*

H: Nej inte alls.

FL: *Inte alls, nej. Hade du själv någon förklaring på vad du trodde att, varför du helt plötsligt börjar känna såhär för?*

H: Ja min, min förklaring var ju först att jag trodde att jag hade fått i mig någonting. Eftersom kroppen inte alls betedde sig som vanligt. Nu senare så har jag ju fått förklarat för läkare att jag antagligen hade en psykos.

FL: *Okej. Men hur kände du, du beskrev det att kroppen kändes inte som vanligt. Kan du beskriva för oss, hur kändes den?*

H: Den kändes ju som... Som det liksom, levde ett liv till i kroppen, alltså att det blir... ja för, för mycket av allting. Så där någon morgon när jag tog pulsen hade jag 111 i puls och jag har ju vanligtvis liksom 60 någonting. Så det känns som allting gick på turbo liksom, fart.

FL: *Hade det varit någonting, jag tänker på, hade du varit... jobbat eller stressat mycket innan det här eller hade du själv någon förklaring på att det kunde varit något sådant som kunde vara eller vad tänkte du?*

H: Nej jag hade ju inte det, haft någon extremperiod eftersom vi fortfarande hade semester liksom så att det var ju en ganska...

FL: *Kände du dig utvilad efter semestern?*

H: Ja gjorde jag.

FL: *Jag har inga mer frågor i nuläget faktiskt.*

FL2: *Nej vi har säkert anledning att träffas flera gånger, jag... Vi har hållit på ganska länge, det kanske är lite lagom också.*

FL: *Ja precis. Patric har du några frågor?*

A: Nej jag tror att, det är väl ganska lagom att bryta där så, ja det är möjligt att jag har frågor

vid nästa tillfälle, jag vet inte, men det är ingenting specifikt...

FL2: Vi lär väl ses igen då...

FL: Då avslutar vi förhöret nu klockan 11:04.

Utskrivet av GD 190909

Genomlyssnat och korrekturläst 2019-09-10 kl. 13:16 av pa Petra Andersson

Förhör

Förhör 4

Signerat av
Petra Andersson

Signerat datum
2019-10-03 08:28

Diariernr
5000-K1036137-19

Enhet
Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Hörd person
Borgmalm, Lars Christer Joakim

Personnummer
19690222-0158

Den hörde är
Misstänkt

ID Styrkt
Nej

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Misstänkt för MORD genom att ha berövat målsäganden Monica Mosbaek om livet. Detta den 21 augusti 2019, t o m kl. 15:40

Underrättad om misstanke
Ja

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttaga)
Ja

Försvare/ombud önskas
Patric Lindblom

Försvare/ombud närvarande
Ja

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare
Petra Andersson

Förhørsdatum
2019-09-23

Förhör påbörjat
14:24

Förhör avslutat
15:40

Förhørsplats
Helix, Rättspsyk Huddinge

Typ av förhör
RB 23:6

Förhörssätt
Ljudbandsförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

Involverad personal

Stefan Björk

Funktion

Biträdande förhørsledare

Berättelse

K1036137-29

FL: Petra Andersson

FL2: Stefan Björk

H: Joakim Borgmalm

A: Patric Lindblom

Dialogförhör.

FL: Det är måndagen den 23 september, klockan är 14:24 och vi befinner oss på Helix Rätts psyk Huddinge och det är förhör med Joakim Borgmalm. Förhørsledare är Petra Andersson, biträdande förhørsledare är Stefan Björk. Närvarande är också Joakims advokat Patric Lindblom.

Jag tänkte som så Joakim att jag kommer och läsa upp det du är misstänkt för och delge den misstanken i sin helhet. Så att du verkligen får höra den ordentligt. Och då lyder den som följer att du är misstänkt för mord genom att ha berövat målsäganden Monica Mosbaek om livet. Detta skedde onsdagen den 21 augusti till och med klockan 15:20.

Du har ju rätt till försvarare, det är ju därför Patric är här.

Du har även rätt att inte uttala dig, du behöver inte svara på mina frågor om du inte vill. Förstår du vad jag nyss har delgivit dig här?

H: Ja.

FL: Vad är din inställning till den här misstanken, det vill säga om du erkänner eller förnekar?

H: Jag förnekar.

FL: Och som du säkert förstår min kollega Stefan här och jag vi är båda poliser, så det här är ju ett polisförhör, dom här gångerna vi har träffat dig. Och anledningen till att vi håller förhör med dig är ju att vi utreder ju det här brottet. Vi vill försöka ta reda på så mycket som möjligt vad det är som har hänt. Och därför är det viktigt om du kan bidra med din del i det hela.

Det har ju gått lite tid sen vi sist träffades, hur känner du dig nu? Är det någonting som du vill, som du inte fick sagt sist vi sågs, som du vill berätta för oss nu idag?

H: Jag känner mig bättre, jag känner mig piggare, känner mig idag inte så medicinerad som jag kanske var i början när jag kom hit, för då var det ganska mycket mediciner. Så på så sätt så känns det ju som att jag har blivit lite, lite mer mig själv, lite piggare jämfört när jag precis hade kommit in hit.

FL: Och jag tänker på hur upplever du själv din egen situation att du är här på rättspsykiatri i Huddinge och den misstanken som är riktad mot dig?

H: Nej men det är så klart att det är en jobbig situation, mm på båda två sakerna så klart.

FL: Är det någonting jag tänker på just den här dagen den 21 augusti, är det något du tänker, tänker du på den dagen helt enkelt?

H: Jag har inte tänkt att det var 21 augusti, det hade jag inte koll på. Men det är klart jag tänker ju på det och på allt som har varit sen dess.

FL: Hur går dina tankar då?

H: Ja dom går ju åt alla möjliga olika håll. Men det är klart att det är ju jobbigt att tänka på det (ohörbart 03:06) men det går ju inte helt och stänga det ute heller. För det kommer ju, kommer ju till mig.

FL: Sist när vi träffades så berättar du om den här oron, du hade känt som hade stegrats där efter semestern. Och du sa att då för två och en halv vecka sen i alla fall så kände du lite mer distans till den oron. Hur känner du idag?

H: Jo ännu mer distans, men det finns ju där, jag tänker ju fortfarande på det. För det ja... jag vet ju inte heller om det har blivit bättre eller sämre kring dom sakerna på riktigt. För jag sitter ju här. Så det är inte så att det är borta, men det tar ju mindre plats i mitt huvud jämfört när, när det hände, när det tog kanske all plats i mina tankar.

FL: Förhørsledaren vill bara be om en liten kort paus nu klockan 14:28.

Paus.

**FL: Då återupptas förhöret klockan 14:29.
Innan vi börjar med att, för vi tänker främst att vi ska uppehålla oss just vid den här**

dagen den onsdagen 21 augusti och prata om den. Men innan vi börjar med det, så tänkte jag fråga dig: Monicas mobil, vet du vad det är för kod till den?

H: Ja det tror jag att jag vet.

FL: Kan du säga den till oss?

H: Varför får ni inte det av Linus bara?

FL: Nej han kanske inte kunde ge den, så att det är därför vi frågar dig också.

H: Får jag prata med dig en sekund eller?

FL: Mm vi kan avbryta förhöret.

A: Absolut.

H: Mm.

FL: Vi avbryter förhöret nu klockan 14:29.

Paus.

FL: Då återupptas förhöret, klockan är 14:32.

Ja Joakim precis innan vi bröt här för pausen, så prata vi om koden till Monicas mobiltelefon, om du kunde den och kunde ge den till oss.

H: Jag vet att Monica på många ställen använder 10 10 10 som kod.

FL: 10 10 10. Och vet du om hon använder den också för sin mobiltelefon?

H: Oftast har hon den.

FL: Okej.

H: Ja.

FL: Tack. Jag sa ju också här innan vi bröt för pausen att vi skulle prata om onsdagen den 21 augusti då datumet för händelsen. Och vi hörde ju dig här också inledningsvis när du berättar att du förnekar brott till den misstanken som är ställd mot dig. Och då vill vi höra med dina ord vad bakgrunden är till att du förnekar brott?

H: Nej jag ber om ursäkt, jag behöver en paus.

FL: Ja vi tar en paus klockan är 14:33.

Paus.

FL: Då återupptas förhöret klockan är 14:34.

Ja Joakim innan pausen här så bad jag dig om du kunde förklara att du, du har sagt att du förnekar brott och vad som ligger till bakgrund till den.

H: Ja och det gör jag ju för att jag inte minns och inte kommer ihåg, inte vet vad som verkligen har hänt den här eftermiddagen. Och det är ju fortfarande där vi, där vi står.

FL: Då tänkte jag att vi kan börja med den här dagen och jag tänkte göra det, inte om det är lätta sätt eller inte men lite i någon typ av kronologi från morgonen helt enkelt. Och tänkte jag be dig berätta om hur du kände dig och hur det var när du vaknade den här morgonen?

H: Oj ja det kan jag nog inte svara på så där på rak arm, för det är bara en av alla mornar. Det är nog svårt och tala om att jag kände så här jag vaknade den dagen. Det vet jag faktiskt, det kommer jag inte ihåg.

FL: Vad är det, det första du minns av att du gjorde på morgonen den här dagen?

H: Ja jag minns inte att det var den dagen, utan det är ju som vanligt att, att man går upp och börjar med dom sakerna som ska göras. Jag vet att Axel hade gått tidigare till skolan och Alma skulle iväg och jobba lite senare. Men exakt vad som hände den morgonen det, det vet jag faktiskt inte.

FL: Och du sa att Axel hade gått tidigare till skolan, hur visste du det?

H: För att han inte var hemma när jag gick upp.

FL: Okej, så när du gick upp då var, eftersom du sa att Alma skulle börja jobbet senare, då var Alma hemma förstår jag?

H: Då var Alma hemma ja.

FL: Okej, pratar du med Alma någonting på morgonen?

H: Det gjorde jag säkert.

FL: Och jag hör ju här du säger säkert och du sa innan just det här att det är svårt, att du, du minns inte...

H: Ja.

FL: ... riktigt.

H: Nej och jag är jättedålig på det, alltså... jag har haft allting i kalendern, så att jag skulle inte kunna svara vad jag gjorde igår på jobbet om jag hade jobbat eller vad jag ska göra imorgon på jobbet. Utan det får ja, jag kan inte säga exakt.

FL: Nej.

H: Och vad den här morgonen innehöll mer än dom sakerna som jag har sagt som, som jag faktiskt kommer ihåg då att Axel redan hade gått då och Alma skulle börja jobba senare och.

FL: Vad gjorde du och Monica då den här morgonen?

H: Nej det vet jag ju inte heller tyvärr då, då hade jag ju kunnat säga det.

FL: Och jag tänker förra förhöret så berättade du för mig och min kollega här att du minns i alla fall att du klyftade apelsin.

H: Ja och det är ju senare då har ju Alma redan gått.

FL: Då har Alma gått?

H: Ja.

FL: Okej, då förstår jag. Och att det var prat om något bad och att det tappades upp vatten till, i badkaret?

H: Ja.

FL: Ja. Kan du berätta om (ohörbart 09:19) jag tänker på med, med badet, vem var det som skulle bada?

H: Jag och Monica.

FL: Ni två tillsammans?

H: Ja.

FL: Vem var det som kom på den idén?

H: Monica.

FL: Monica. Och hur var det någonting som ni brukar göra du och hon?

H: Ja absolut. Och jag vet inte vad du lägger in i brukar, men om vi har badat tidigare så är svaret ja.

FL: Men det var liksom ingen, ingen ny grej som ni hittade på här att ni skulle?

H: Nej.

FL: Nej.

H: Nej.

FL: Och sen sa du som sagt att du klyftade apelsin, var det om du sätter det i relation till tappa upp badet, när var det?

H: Nej det var ju i samband (ohörbart 10:02).

FL: Okej.

H: (ohörbart 10:04).

FL: Och då har du berättat för oss att du gjorde det med en större kockkniv i metall. Minns du någonting kring den delen att: låg kniven framme eller vart tog du kniven ifrån?

H: Nej antagligen låg den inte framme men det är inget så här så jag kommer ihåg att jag tog den ur lådan, men det måste jag ju ha gjort. För vanligtvis så har vi inte saker ligger framme på bänkarna.

FL: Okej, och du sa det tog den ur lådan, då förstår jag att ni har någon låda där ni

förvarar knivar är det så?

H: Ja vi har en låda där alla bestick och allting sånt finns.

FL: Åt ni utav dom här apelsinklyftorna sen?

H: Ja jag tror vi åt dom i samband med att jag skar upp dom.

FL: Okej. Och jag har för mig att du sa också vid förra förhöret att ni stod vid diskbänken och åt dom här klyftorna, kan det stämma?

H: Det kan stämma.

FL: Vad händer efter det då när ni står där och äter klyftorna?

H: Ja det är där jag får det svårare och komma ihåg, veta vad som hände, tyvärr.

FL: Är det någonting specifikt som gör att det är svårt och komma ihåg den här morgonen?

H: Jag förstår inte riktigt?

FL: Jag tänker, har du själv funderat någonting kring varför du har så svårt och minnas den här morgonen och vad som händer?

H: Nej inte mer än att jag kan konstatera att jag inte minns.

FL: Tänker på när...

H: Jag tror.

FL: Ja förlåt.

H: Ja. Ja jag tror att vi båda har använt kniven där då för Monica tog ju och kastade den ut genom balkongen så.

FL: Okej. Och när du säger att ni båda använde kniven?

H: Ja för jag vet att jag har använt den för och skära apelsiner. Men det är inte jag som slänger ut den sen, utan det gör ju Monica.

FL: Okej, och du sa att det var ut genom balkongen?

H: Ja.

FL: Kan du förklara det mer?

H: Balkong eller ut eller?

FL: Ja på vilket sätt det gick till.

H: Ja köket ligger ju, ligger ju så, så är det den balkongen ut direkt där, så att det är inte mer än att balkongdörren kanske var öppen och man tar ett steg ut eller inte. Alltså det, det är ju så här nära varann köksbänken och balkongen.

FL: Såg du när Monica kastade ut kniven på balkongen, eller från balkongen eller genom balkongen?

H: Såg jag när hon kastar den, nej det vet jag inte om jag gjorde. Men hon, hon hade kniven och sen hade hon den inte längre, så då antar jag att hon slängde ut den från balkongen.

FL: Och när du såg att hon hade kniven, och sen sa du att sen såg du att hon inte hade kniven, vart någonstans var hon när du såg att hon hade kniven?

H: Ja i köket.

FL: I köket okej. För du hade stått och använt den till och klyfta?

H: Först ja.

FL: Ja.

H: Ja.

FL: Ja, men sen sa du sen ser du Monica?

H: Sen, ja.

FL: Och när du säger att hon är i köket, håller hon i kniven i köket?

H: Ja köket och balkongen är ju, det är ju så här nära varann.

FL: Om jag förtydligar min fråga lite om, du har ju nyss använt kniven till och klyfta den. Efteråt du har klyftat kniven, vart gör du av eller klyftat apelsinen med kniven, vart gör du av kniven då?

H: Den ligger nog kvar där.

FL: Okej.

H: Ja det är inte så att jag diskar och plockar undan den.

FL: Och sen säger du att du ser Monica hålla i kniven?

H: Ja.

FL: Ja, vet du hur det kom sig att hon helt plötsligt håller i kniven?

H: Nej.

FL: Och sen ser du henne inte längre och hålla i kniven?

H: Nej.

FL: Nej, och vart är hon då någonstans när hon inte längre håller i kniven?

H: I köket.

FL: I köket. Så i köket ser du henne hålla i kniven och sen ser du henne inte längre hålla i kniven...

H: Mm.

FL: ... och då är hon också i köket. Vad är det som får dig och tänka då att hon har slängt ut kniven genom balkongen?

H: ... Vet jag inte.

FL: Har du själv varit ute på balkongen vid den här dagen?

H: Det har jag säkert, men jag kommer inte ihåg. Jag har säkert varit på balkongen, inte ovanligt.

FL: När du stod och klyfta apelsinen och skulle tappa upp badet, hur, hur mårde du då?

H: Ja återigen så har jag ju svårt och säga, och vara helt säker på att det är just den dagen så kände jag så här när vi tappade upp badvatten. Det är ju en av alla dagar på något sätt, även om det inte slutar som en av alla dagar. Så börjar det som vilken vanlig dag som helst.

FL: Kanske om du har tänkt någonting så här i efterhand kring att du då kan på något sätt tänka att så mårde jag den här morgonen?

H: Nej, det är inte ens att jag har (ohörbart 16:34) positiv eller negativa hålllet, haft den här morgonen som sticker ut som extraordinär. Utan det var nog, det var nog en vanlig morgon.

FL: Du sa ni klyfter ju apelsiner och så, hade ni ätit någon frukost?

H: Ja fråga inte vad bara, vi äter frukost varje, varje morgon. Och vad vi åt den här morgonen det, det vet jag faktiskt inte.

FL: Nej. Minns du om det är så att ni höll på och äta frukost i samband med att du klyftar en apelsin eller hade ni ätit klart?

H: Nej då hade vi ätit klart.

FL: Då hade ni ätit klart?

H: Ja.

FL: Okej ja.

H: Och jag tror att Alma åt frukost tillsammans med oss också, det brukar hon göra när hon börjar senare.

FL: Minns du någonting om vad ni pratade om när ni satt och åt frukost? Vad jag förstår så skulle ju både du och Monica vara hemma den här dagen.

H: Ja och det var inte unikt, det hade vi varit ja dagarna innan också. Nej jag kan inte komma ihåg något samtalsämne specifikt vid den frukosten tyvärr.

FL: Sen gick ju Alma till jobbet och nu kanske jag återupprepar mig, var det då ni

började tappa upp badet och så efter att hon hade gått? Eller var det under tiden Alma fortfarande var hemma?

H: Nej det var efter.

FL: Det var efter.

H: Ja. Och jag vet inte hur långt efter. Men det var bara vi som var hemma då.

FL: Hade ni pratat om någonting om vad ni skulle göra den här dagen? Jag tänkte förutom badet.

H: Nej, på listan att göra var ju och bli av med lite kartonger och så där som vi, fortfarande var lite flytt, flyttrester som inte var uppackade och få undan tomlådor och så där. Så att jag misstänker att det var det vi hade på listan även den dagen.

FL: Du säger du misstänker, du är inte helt säker utan det är bara någonting som du antar i efterhand nu eller?

H: Nej jag vet inte om vi uttalat sa till varann Nu behöver vi få undan lite fler lådor, men det var, det var ju det vi höll på med. Både dagen innan och dagarna dessförinnan, försöka få undan.

FL: Okej, och vart fanns dom här då lådorna och wellpapp och grejer som du sa?

H: Ja det allra mesta var ju i, i vardagsrummet eller vad man ska säga, där vi hade massa tomlådor och det som skulle iväg till flyttfirman och.

FL: Du nämnde ju för oss att det blev ju aldrig något bad, nu skakar du på huvudet.

H: Ja, nej det blev det inte.

FL: Nej.

H: Nej, förlåt.

FL: Vad var anledningen, vad var det som kom emellan att det inte blev något bad?

H: Ja det vet jag inte. Händelsen som, som sen inträffade är där jag inte har tyvärr någonting... Det, det är ju det som gjorde att det inte blev något bad.

FL: Kriminaltekniker har ju varit i eran lägenhet och då noterar man också att det fanns en nykörd tvätt i tvättmaskinen.

H: Mm.

FL: Är det någonting som kan hjälpa dig och minnas någonting kring den här morgonen?

H: Tyvärr inte, Monica tvättade hela tiden.

FL: Okej.

H: Så det gick nog en tvätt... tvättmaskin om dagen.

FL: Och jag tänker: när du, du står i köket och klyftar apelsinerna och jag antar att du kanske hör när Monica tappar upp vattnet i badkaret, för att det hörs. Minns du någonting kring det, när det stängs av och vad som händer därefter (ohörbart 20:50) så?

H: Nej det gör jag inte.

FL2: Jag skulle, jag skulle vilja fråga igen kring det här med kniven då, alltså att du beskriver att Monica slänger, slänger ut kniven från balkongen. Och det grundar du på om jag tolkar dig rätt att först så ser du att hon har kniven, och sen så ser du att hon inte har kniven längre. Om det inte hade hänt något speciellt eller något konstigt så är väl inte kanske den första tanken att kniven, nu har hon inte kniven längre hon måste ha slängt ut den. Jag tänker så här att hon kanske hade lagt ifrån sig den under normala omständigheter i diskhon eller någonting.

H: Ja.

FL2: Vad är det som får dig att koppla till att hon har slängt ut kniven?

H: Antagligen så (ohörbart 21:57) dom sekvenserna efter.

FL2: Förlåt vad sa du?

H: Antagligen så är det inte så att jag står och skär apelsin och sen kastar Monica kniven ut över balkongen. Det finns ju säkert någonting där emellan.

FL2: Okej, som har hänt emellan?

H: Ja. Det här med att hon kastar den ut över balkongen är ju en minnesbild jag har. Där med inte säker att det är den som kommer direkt efter att jag klyftar apelsiner.

FL2: Men du, du säger att...

H: Likväl som jag har liksom sagt att jag såg någon i spegeln, den hänger ju inte ihop med balkongen direkt heller.

FL2: Nej, fast nu säger du att det är en minnesbild du har att hon slänger ut kniven. Tidigare så sa du att du har en minnesbild att hon har kniven och sen en minnesbild att hon inte har kniven. Men att du inte ser att hon slänger ut kniven.

H: Nej, ja jag vet inte. Det kan vara så att jag sätter ihop dom, men jag trodde att hon har slängt den och jag har, jag trodde mig ha sett det. Men minns jag fel så, så minns jag fel.

FL2: Men nu säger du ändå att du tror att du minns att du har sett henne slänga kniven?

H: Ja. Det är in... ja jag vet inte, ja jag svarar efter bästa förmåga.

FL2: Absolut, absolut men det kan vara detaljer som kan vara viktiga och som är intressanta och...

H: Ja.

FL2: ... vi försöker ju liksom lägga ett pussel som kanske också hjälper dig att komma ihåg mer.

H: Ja, ja jag försöker också komma ihåg så mycket jag kan för och komma vidare.

FL2: Men, men förstår du hur jag, hur jag tänker att... bara för att man först ser en person hålla i en kniv och sen inte längre hålla i kniven så, och där någonstans så kommer du tillslutsatsen att hon har slängt ut kniven.

H: Ja. Jag blir osäker på en rak fråga, såg du när hon slängde kniven. Ja jag vet inte om jag...

FL2: Men...

H: ... om jag såg precis när hon kastar den eller, eller om jag har satt ihop det då för att, (ohörbart 23:59) den inte var där. Men ja jag tror fortfarande att hon har kastat kniven och att jag har sett det.

FL2: Och var, har du någon, någon minnesbild när du ändå liksom du tror att du minns det här, att du ser det på något sätt. Har du någon bild av var ni befinner er då? Om hon är ute på balkongen, är du inne eller är du också ute på balkongen?

H: Ja vi kan nog... ja det är svårt och svara på om vi är samtidigt ute på balkongen och hon, hon kastar kniven då eller inte, men jag vet faktiskt inte det.

FL2: Det lät som du var på väg och säga någonting, vi kan nog och sen avbröt du dig själv?

H: ... Ja, nej jag är... jag vet inte.

FL2: Vad, om jag bara får följa upp det där, vad skulle kunna vara, hur tänker du kring det, vad skulle vara en anledning till att Monica helt plötsligt slänger ut en kniv från balkongen, som du tidigare har använt till en så vanlig sak som att skära apelsin med?

H: Ja det skulle kunna vara att jag hotar kanske med och skära mig.

FL2: Att du hotar med att skära dig själv eller?

H: Ja det skulle kunna vara en anledning (ohörbart 25:43) kniven.

FL: Har du gjort det i det här tillfället?

H: Om jag har hotat om det? Nej inte vad jag minns. Och jag har inte gjort det någon gång tidigare. För och ge ett ex... på vad det kan vara, så kan det väl vara så.

FL2: Men vad är det som får dig att tänka just det att, är det någonting som du minns att du gjorde vid det här tillfället, att du hotade med att skära dig själv?

H: Nej jag har ju ingen klar minnesbild exakt hur det såg ut runt omkring och vad jag sa och inte sagt, om jag har sagt något.

FL2: Nej, men det är ändå, det är ju ändå lite speciellt att hon slänger ut kniven från balkongen, om det är så det har gått till. Och det är ändå liksom den minnesbilden som du har någonstans. Och så frågar jag dig varför hon gjorde det här, och då säger du att det kan vara för att du till exempel har hotat att skada dig själv.

H: Ja.

FL2: Jag tänker ändå du kommer ändå in i dom banorna och tänker, varför, varför...

H: Tycker du att det är konstigt när det är det vi sitter och diskuterar?

FL2: Nej.

H: Nej.

FL2: Absolut inte, men är det här en minnesbild du har?

H: Nej det är inte minnesbild som jag har, minnesbilden jag har var att jag skala apelsiner och sen har jag haft en minnesbild att Monica kastar ut kniven från ifrån balkongen.

FL2: Okej ja ja ja.

FL: Vi har ju och det kan jag ju berätta här att vi har ju vittnen som har sett en man och en kvinna på en balkong.

H: Ja.

FL: Som stämmer väldigt bra överens med ditt och Monicas signalement. Och verkar stå och bråka på balkongen. Är det någonting som...

H: Nej jag har...

FL: ... som du minns när jag säger det så här?

H: Jag har ju inte någon minnesbild av det, att (ohörbart 27:35), jag har ju från att jag gjorde apelsiner och... Men då var vi ju, då har vi ju varit på balkongen samtidigt, om det finns, finns vittne, men det är inget jag kommer ihåg.

FL: Inget du kommer ihåg själv så?

H: Nej.

FL: Enligt samma vittne så ska du ha hållit i kniven på balkongen.

H: Ja. (viskar)

FL: Är det någonting som du kommer ihåg när jag säger det så?

H: Nej.

FL: Jag tänker på...

H: Men ja det här vittnet har inte sett Monica kasta kniven?

FL: Det som är beskrivet för oss är att det är någon typ av bråk och att du håller en kniv i armen och att den sen åker ut över balkongen.

H: Att den åker ut över balkongen?

FL: Mm. Men det är ingenting i det jag har berättat nu som kan hjälpa dig i dina

minnesbilder?

H: Inte just nu nej.

FL: Jag tänker på då är den kniven i alla fall borta, minns du vad som händer efter det då?

H: Nej.

FL: Minns du någonting kring hur du kände när, när Monica kastar ut den här kniven, som du minns det?

H: Nej jag minns inte att jag hade någon speciell känsla när, när hon kastade ut kniven.

FL: Från, du och jag träffades ju en gång inte vid förra förhöret, men vi har ju träffats en gång vid ett förhör innan dess tillsammans med en kvinnlig kollega till mig. Och i det förhöret så har du uppgett, jag ska läsa här.

Då läser jag från sidan 5 i förhöret med dig Joakim som skedde den 22 augusti på S:t Göran. Och då frågar vi här kring vad det var du använde till för och använda kniven, och du beskriver att det var en silverfärgad kniv.

Och då frågar min kollega *var det något speciellt märke på kniven. Och då svarar du *vi tog en annan kniv sen. Och då säger min kollega *ja okej ni tog en annan kniv sen, när tog ni den då. En liten stund senare och du säger sen senare också att vi, vi bråkade. Och då frågar jag *ni bråkade. Ja med den, säger du då.****

Och så säger du här också på sidan 6 *första kniven den tog Monica den stora efter vi hade gjort apelsinerna och jag frågade om tabletterna var dom hade varit.*

Är det någonting i det här som... kan göra att du kan förklara mer kring händelsen?

H: Nej det kan jag inte påstå, att det hjälper mig och komma vidare.

FL: För här pratar du om att ni tog en annan kniv sen. Är det någonting du...

H: (ohörbart 31:07)...

FL: ... kan berätta om?

H: ... ja jag vet inte när vi tog den här andra kniven i så fall. Jag vet ju att jag hade en kniv den med svart handtag som jag hade när, när jag ringde 112. Det vet jag ju, så någon gång där så har jag ju tagit en annan kniv. Jag tror att det är med den kniven jag har... dom skärsår som jag har tror jag är ifrån den kniven eller i alla fall delvis därifrån. För det var den jag hade i handen när jag ringde eller la ifrån mig för och ringa 112.

FL: Och det var en kniv med svart handtag sa du?

H: Ja.

FL: Får du någon som helst minnen när du har hämtat den här kniven eller vart du har tagit den ifrån?

H: Vart jag har tagit den måste ju vara från, från lådan, för det är där vi har knivar. Vi har inga knivar liggandes i sovrummen eller någon annanstans.

FL: Och kan du på något sätt varför du har varit och hämtat den kniven?

H: Ja den har jag antagligen hämtat för att jag... för att jag inte ville leva längre då.

FL: Och när du säger så, var det så du kände då?

H: Nej jag har ju inte känslorna klart för mig.

FL: Men när du säger att du antagligen inte ville leva då?

H: Ja jag kan inte tolka det på något annat sätt när man hämtar en kniv och...

FL: Så det är din egen tolkning av...

H: ... och skära (ohörbart 32:55).

FL: ... av det så att säga, mer än att du har känt så, är det korrekt?

H: Hur menar du nu?

FL: Jag tänker är det du själv som har tolkat att det nog var på det sättet att du har tolkat det utifrån att du har haft kniven och dina eventuella skador här, eller är det så att du har känt att du ville ta livet av dig?

H: Ja jag har både känt och tolkat det, det, det ja jag förstår inte riktigt...

FL: Nej du sa själv...

H: ... skillnaderna för om...

FL: Ja för jag frågade dig...

H: ... ja jag känner mig törstig så jag dricker.

FL: Men för jag frågade dig om det var så att det var så du tänkte att du ville ta livet av dig, och då sa du att du kände ingenting då. Det var därför jag undrade om det var så att du tolkade det som att det var nog, du hämtade nog den andra kniven för att du nog ville skada dig själv eller var det så att du ville skada dig själv, du ville inte leva längre?

H: Nej och ja det senare, jag ville inte det.

FL: Du ville inte det, det var så du kände då i den stunden?

H: Ja.

FL: Okej. Vet du när du hämtade den här kniven?

H: Nej tyvärr.

FL: Jag tänkte på om du kan sätta i någon paritet till när du ringde 112-samtalet till exempel...

H: Nej.

FL: ... om det var innan dess eller hur långt innan eller?

H: Nej.

FL: Jag läser från sidan 16 i förhöret där 22 augusti med dig. Och då pratar vi om den här kniven igen. Förlåt sidan 15 börjar det på. Där du säger att som sagt... jag säger att du, du sa att *Monica slängde iväg en kniv men det låg andra knivar framme också. Och då säger du ja jag kommer ihåg att det var fler knivar. Vart låg dom då dom knivarna. Ja jag tog någon ur den här lådan. Och så förklarar du då den här lådan där man har knivarna i köket. Jag tog nog en kniv där. Och sen senare får du frågan då ja hur såg den ut. Och då säger du flera knivar. Och då frågar min kollega tog du ut flera knivar ur lådan menar du. Ja. Minns du hur många. Två. Kommer du ihåg hur dom såg ut till utseendet. Lång och blank och en handtag* svarar du då.

Och då frågar min kollega *vad sa du var det en lång och blank. Ja svarar du. Ja och den andra då. Handtag säger du. Okej den hade ett handtag. Ja. Ja var det någon färg på det handtaget. Ja svart.*

Och så får du frågan vad du skulle göra med dom knivarna när du tog fram dom. Och då svarar du att du inte vet riktigt. Och sen får du frågan *minns du vad som hände med dom här två knivarna som du tog fram. Och då svarar du ja jag skadade oss med kniven.*

Här pratar vi om ytterligare en kniv, att det är två knivar du har hämtat, förutom den här svarta med handtag. Ja tydligen var det en till kniv också, en lång och blank. Är det någonting som du minns?

H: Nja det ligger en... det är en kniv där inne i... jaha i sovrummet där sen så finns det en kniv till.

FL: Okej, hur ser den ut då den kniven?

H: Den är lång och blank.

FL: Och vart finns den i sovrummet?

H: Jag tar, jag tar och lägger den på vid sidan om, jag vet inte var, från var, men jag lägger den på en kartong. Och jag vet inte varifrån jag tar den, men jag vet att jag lägger den på en kartong och lägger den andra kniven sen där också.

FL: Så både den blanka sa du och den andra kniven som var svart?

H: Ja.

FL: Okej. Du lägger dom båda på kartongen?

H: På, på kartongen.

FL: Okej. Och har du några som helst minnesbilder nu kring dom här olika knivarna och vad är det som har hänt med dom knivarna?

H: Nej, det jag kommer ihåg är, är det och det jag också kommer ihåg är det här med spegeln.

FL: Och det berätta du ju i förra förhöret där att du, du såg någon i spegeln?

H: Ja. Och det är ju... rimligen mig själv jag ser.

FL: Det här med att du säger att du är skadad, Jag skadade oss, som du säger, va vad menar du med det?

H: Ja jag vet inte vad jag menar med det. Jag menar väl att jag har skadat vårt förhållande, att jag har säkert...

(Tystnad 10 sekunder)

FL: Har du någon minnesbild av att du har skadat Monica?

H: Nej.

FL: Har du någon minnesbild av att du har skadat dig själv?

H: Ja.

FL: Vart då någonstans?

H: På handleden där.

FL: Den vänstra handleden?

H: Ja.

FL: När gjorde du det?

H: Måste ha gjort precis innan jag ringde eller efter, nej jag vet inte. Det, det jag kommer ihåg är att jag ser mig själv med den svart handtag kniven.

FL: I höger handen visar du nu.

H: Och, ja och så ser jag i spegelbilden att det är blodigt i spegeln.

FL: Är det före eller efter du ringer 112?

H: Det är nog precis innan jag ringer 112. Men jag är inte helt säker.

FL2: Du sa att du när du ser vad du tror är dig själv i spegeln, och så säger du att du håller den kniven med svarta handtaget i höger hand och så säger du att det är blodigt. Var ser du att det är blodigt någonstans?

H: Ja jag vet inte, menar du om det är på armen eller på kniven eller?

FL2: Ja överhuvudtaget, eller för att ja när man tittar i en spegel, det här är ju en golvspegel vad jag förstår, så ser du dig själv då och du ser dina armar. Du säger, beskriver att du ser att du håller i en kniv. Då ser du omgivningen också kanske lite grann, hur det ser ut på golvet och så. Har du någon minnesbild av, för du sa att det var blodigt när du ser i spegeln. Var ser du blod någonstans?

H: Ja på mig själv är, är det jag skulle säga, att det är (ohörbart 41:19) har.

FL2: Okej, att du då ser att du har kniven i höger hand och att du blöder från vänster arm? Du nickar, är det?

H: Ja.

FL2: Det är så du ser det?

H: Ja.

FL2: Okej. Jag tänkte också för att du beskrev att du minns att du i sovrummet säger du och pratar vi, vems sovrum pratar vi då?

H: Vilket sammanhang?

FL2: Ja för du sa att du la ner en kniv och sen en kniv till på den här kartongen som du beskrev det. Vilket rum är du i då?

H: Samma rum ja i Axels.

FL2: I Axels sovrum?

H: Ja.

FL2: När du lägger ner knivarna på kartongen... hur långt ifrån Monica är du då?

H: Hur långt ifrån Monica...

FL2: Är Monica alldeles i, var är Monica då när du lägger ner knivarna på kartongen?

H: Också där, allt, allt är väl, allt är ju i Axels rum.

FL2: Ja.

H: Vid, vid fönstret.

FL2: Och Monica, du lägger... du har en minnesbild av att du lägger ner knivarna, var är Monica då?

H: Också där.

FL2: Ja och var är hon?

H: Bredvid knivarna.

FL2: Okej. Ligger hon ner?

H: Ja.

FL2: På golvet? Ser du att hon är skadad då?

H: ... Ja.

FL2: Så du ser att hon är skadad och att det finns blod runt omkring henne eller på henne

eller?

H: ... Bredvid.

FL2: Bredvid henne. Du, du säger att du ser att hon är skadad, på vilket sätt är hon skadad förutom att du ser att det finns blod?

H: Ja det var blod jag tänkte på som skada.

FL2: Okej men du ser inte var bloden kommer ifrån?

H: Nej.

FL2: Ligger hon helt still vid det här tillfället? Du nickar.

H: Ja.

FL2: Så när du lägger ner knivarna på kartongen, är din uppfattning då att Monica är död?

H: ... Ja.

FL: Hur länge sitter du sen där bredvid Monica?

H: Ja men det här är ju precis innan jag ringer.

FL: Okej. Så precis innan du ringer, det är då du lägger ner knivarna?

H: Ja.

FL: Jag skulle vilja gå tillbaka och prata lite grann om den här oron du har känt dom här dagarna som du har beskrivit om. Och i förhöret den 22 augusti så har du även nämnt ordet komplott för det hela; att du har känt att det har varit, ni har blivit lurade i samband med den här lägenhetsaffären.

Vad jag har förstått också så har du haft en viss misstänksamhet gentemot Monica och hennes son Linus också. Kan du berätta om den?

H: Om misstänksamheten?

FL: Mm.

H: Ja det här blev ju en jätte sak för mig med det här och ja... jag var absolut paranoid i den här stunden. Anledningen att jag sa komplott det är ju för att jag upplevde att det var flera involverade i det här. Så det här med lägenhetsaffären fick enorm uppmärksamhet eller tankeverksamhet hos mig. Så att det blev någon form av psykos. Och jag var misstänksam mot, mot allt och alla höll jag på och säga.

FL: Och hur gick dina misstankar mot Monica?

H: Ja inte mer än att jag försökte få henne och se vad... se det som jag såg det. Ja för hon tyckte inte att det var en komplott på det viset. Men Monica var ju... fantastiskt stöd och support, för hon försökte ju få mig och släppa det här. Men det tog bara större och större plats i mitt huvud.

FL: Och det här med misstanke som du har haft gentemot Linus, kan du beskriva den någonting?

H: Ja jag vet inte, den var nog inte större än, än någon annan. Jag frågade alla runt omkring mig om, om det här och så även Linus.

FL: Och om det här, kan du specificera lite mer vad det var du frågade om?

H: Nej om dom kunde se att det här var något konstigt som hade hänt, och försökte förklara hur jag såg på det här.

FL: Vi har förstått det som att du har riktat misstankar gentemot Monica att du trott att hon har haft någonting med det här och göra.

H: Inte mer...

FL: ... och att hon var inblandad på något sätt.

H: Inte mer än att jag frågat, och det har hon svarat nej på varje gång.

FL: Hur kände du kring det då?

H: Att hon inte var inblandad?

FL: Att du har frågat flera gånger och hon sa nej varje gång.

H: Ja, hur jag känner med det? Ja men det är väl skönt om det inte är så, så klart. Men det här var ju, det här var ju något gigantiskt för mig. Det var verkligen, verkligen någonting som jag inte bara kan borsta av och gå vidare. Utan det här tog enormt mycket plats.

FL: Vi har ju information om att du har trott att Monica skulle förgifta dig.

H: Mm. Det är möjligt att jag har sagt det, men det är ingenting jag tror.

FL: Nej, men vad trodde du då, tror du, när du nu har du fått lite distans till det idag så att säga. Men...

H: Ja.

FL: ... hur, hur gick dina tankar då?

H: Nej men det gick ju bara alla, alla möjliga håll. Jag kände mig ju... helt ensam och... utelämnad i den här situationen. Så att det var ju... nej det var jättestort och jättetungt på alla sätt och vis.

FL: Minns du om du och Monica pratade någonting om den här oron den här dagen?

H: Nej inte vad jag minns.

FL: Vi har ju från återigen då ett tidigare förhör där 22 augusti och då säger du bland annat så här... *vi skulle ta ett bad och så skulle vi ta och äta apelsin, så vi skar upp apelsiner och åt några bitar, sen gick allt åt helsike, såg att det låg en tablett på soffan någon har mixtrat med mina tabletter, men förstår inte, förstår inte.*

Och du återkommer sen senare kring...

H: Ja.

FL: ... någon tablett som ligger.

H: Fast tabletten kommer jag ihåg.

FL: Ja kan du berätta för oss om det?

H: Ja det är inte så mycket och berätta, men jag hade, hade dom mediciner jag hade fått i någon påse jag hade fått (ohörbart 50:25) i som låg på vardagsrumsbordet. Och sen på morgonen när jag vaknar så var inte dom, så låg det en tablett i soffan. Så att det var inte mer än, mer än (ohörbart 50:42) det förloppet var före.

FL: Före vad då?

H: Före apelsinerna.

FL: Före apelsiner...

H: Ja.

FL: Ja okej. Vad tänkte du då när du såg den där tabletten ligga ensam i soffan?

H: Ja att det var, att det var något som var fel.

FL: Och fel på vilket sätt?

H: Att den inte borde vara där, utan att den borde ligga i sin påse.

FL: Ja okej.

H: Eftersom det var lösa tabletter så visste jag inte heller vad det var för tablett. Och då fick jag för mig att, att det har hänt något här medan jag sov i natt eller.

FL: Och va vad trodde du hade hänt?

H: Ja jag vet inte vad jag trodde hade hänt, jag misstänker väl att jag var orolig för och blanda ihop tabletterna.

FL: Och jag tänker när du upptäcker den här tabletten, pratar du med Monica om det?

H: Minns jag inte.

FL: Du säger sen också på sidan 3 i förhöret den 22 augusti så berättar du att, så började vi och prata eller jag frågade om hur långt man kan ta saker och ting, då svarar Monica att man gör vad som helst för sina barn. Vad är det här det handlar om då som ni pratar om?

H: Ja det här är en av dom få sakerna jag kommer ihåg vi har pratat om. Men jag vet inte vad den betyder.

FL: Nej men berätta för oss och förklara då vad, minns...

H: Ja.

FL: ... du något mer kring det här?

H: Nej det är det jag inte gör. Och det där är en få dialog eller diskussions som jag de facto kommer ihåg. Men jag vet inte va varför jag ställde frågan. Och jag vet inte vad svaret betyder riktigt heller. Men den, men den kommer jag ihåg.

FL: Den kommer du ihåg?

H: Ja.

FL: Ja för det låter ju som här att du på något sätt ifrågasätter just att hur långt man kan ta saker och ting. Och att Monica då säger *man gör vad som helst för sina barn*.

H: Ja, det är någonting vi har pratat om hela tiden, att vi kanske curlar sönder våra barn. Så jag är inte säker på att den där har, den där dialogen har någonting med, med det här att göra. Det låter som ett samtalsämne som vi har haft många gånger, att vi kanske skämmer bort våra barn för mycket.

FL: Ska jag tolka det som eller om jag ställer frågan så här: vet du om ni pratade om och yttrade dom här orden den här aktuella dagen?

H: Ja den aktuella dagen, det är en av de få sakerna jag kommer, men jag vet inte om den var på förmiddagen eller, eller i något annan sammanhang. Men den kommer jag, den kommer jag ihåg som att vi faktiskt prata om någonting, och där var hennes ord som ja.

FL: Vart befinner ni er då när ni, när ni pratar dom här orden?

H: Jag vet tyvärr inte det.

FL: Om du har någon minnesbild vart i lägenheten ni befinner er, vilket rum till exempel?

H: Nej. Jag har bara vissa fragment som jag kommer ihåg både visuellt då och den här är en av dom få.

FL: Nej jag förstår att det är, det är svårt för dig och minnas, och vi försöker ju på något sätt hjälpa till...

H: Ja.

FL: ... och minnas också. Sen säger du att *s en tror jag att vi bråkade, det är så jag upplever det* och att det verkar som att det har kommit efter den här ordväxlingen då. Men du var inte riktigt säker på när den här ordväxlingen...

H: Nej.

FL: ... ägde rum vad jag förstod det nej. Kunde det, var det någonting med innan efter det här med badet och apelsinerna, kan du sätta dig i någon där om det var innan eller efter eller?

H: Nej dessvärre.

FL: Du säger ju att ni bråkade, vet du vad du menar med bråk här då? Vad är det för typ av bråk?

H: Det vet jag faktiskt inte. Om det var med dom bortskämda barnen eller om det var något annat.

FL: Hade ni pratat om era barn där på morgonen?

H: Det vet jag inte, men det gör vi ju ganska ofta. Så klart det var ju... ett samtalsämne som vi brukar påminna varandra om att vi inte ska curla dom allt för mycket kanske.

FL: Jag tänkte jag skulle vilja ta en liten paus, klockan är nu 15:24.

Paus.

FL: Då återupptas förhöret nu klockan 15:29.

Jo Joakim nu skulle jag vilja prata med dig angående att vid förra förhöret då berättar du att en utav dom här minnesbilderna du har, det är att du hör, hör något skrik. Om det är du och/eller Monica, du hör bara ett skrik helt enkelt.

Har du någon mer minnesbilder kring det som du kan berätta just skriket. Vart befinner du dig när du hör det här skriket till exempel?

H: Nej... ja i nja... jag vet ju inte det...

FL: Har du...

H: ... precis som den här andra formuleringen så har jag med mig skriket och gör allt för, för sina barn.

FL: Har du skrikit någonting under den här dagen?

H: Kanske.

FL: Vad tänker du då när du säger kanske?

H: Eftersom jag har med mig skriket alltså men jag vet inte om det var jag och Monica eller båda och, men absolut ett skrik (ohörbart 57:10).

FL2: Förlåt vad sa du sist?

H: Ännu fler.

FL2: Okej.

FL: Och har du någonting när du hör det här, har alltså vet du vad det beror på det här skriket?

H: Nej.

FL: Och nu har ju du redan sagt att du vet ju inte riktigt med dom skriken vem det är. Men jag tänker fråga igen för ljudbandets skull och för förhörets skull, hör du Monica skrika?

H: Inte utöver det här som kan vara Monica eller oss eller mig.

FL: Kan du beskriva det här skriket för oss?

H: Ett... ja ett vanligt skrik är det som jag har med mig.

FL: Är det så att säga ett kort skrik ungefär som om man råkar slå till någonting eller är det ett längre utdraget skrik eller hur, hur skulle du klassificera det?

H: Det är längre än ett aj skrik.

FL: Är det, skriks det något ord eller är det ordlöst så att säga?

H: Ordlost.

FL: Va hur känns det när du hör det här skriket?

H: Jag vet inte, jag hör lite både då och nu så känner jag att jag har lite distans till, till känslorna. Om det beror på situationen eller miljön eller medicineringen nu, men känslor är lite avtrubbade.

FL: Vet du om du tänkte någonting kring när du hör det här skriket?

H: Nej (ohörbart 58:58) tänkte.

FL: Och vet du, kan du sätta dig i något (ohörbart 59:02) tidssammanband eller samband när det här skriket när du hör det?

H: Det är efter apelsinerna och före 112.

FL: Okej så någonstans där emellan?

H: Ja.

FL: Och du vet inte någonstans vart du själv befinner dig, jag tänker miljön runt ikring dig när du hör det här?

H: Nej tyvärr inte.

FL: Vittnen har ju berättat om att dom har hört skrik, flertalet skrik men även också ett längre skrik utan ord. Det här skriket var ungefär vid 12:57 på onsdagen den 21 augusti. Säger det dig någonting? Jag tänkte också med tidsangivelsen om det säger dig någonting?

H: Nej.

FL: Och vi vet också att när du ringde 112 så var det ungefär två timmar senare.

H: Okej.

FL: Har du någonting där? Vi har ju ett glapp där i tidsaspekten vad som har hänt under den tiden.

H: Nej dessvärre.

FL: För du har ju berättat för oss att du har en minnesbild av att du sitter bredvid Monica och att hon ligger ner och att du vid något tillfälle håller i hennes fot. Har du, hänt någonting mer, har du varit uppe och rört på dig eller har du suttit kvar på samma ställe eller va?

H: Vet inte det.

FL: Du vet ingenting där?

H: Nej.

FL: Det är ju så att vi har ju hittat också i lägenheten finns det ju blod på lite olika ställen. Bland annat ja förutom då i Axels sovrum på den här kartongen och annat, så finns det också i ditt och Monicas sovrum. Har du någon minnesbild där att du har varit där eller att Monica har varit där?

H: Nej.

FL: Det finns även i badrummet finns det blod. Har du eller Monica varit i badrummet och blödigt? Är det något du minns?

H: Nej.

FL: Och så finns det i köket mellan diskbänken och köksön, finns det blod och ute på balkongen. Det här (ohörbart 01:01:41) försöker hjälpas åt och pussla...

H: Mm.

FL: ... nu, jag tänkte på du har varit skadad.

H: Mm.

FL: Och någonting har ju hänt för Monica är ju inte i livet.

H: Nej.

FL: Om du har några som helst minnesbilder eller något som poppar upp att ni har befunnit er någonstans i lägenheten och vad som kan ha hänt?

H: Nej inte just nu.

FL: Jag förstår att...

H: (ohörbart 01:02:06).

FL: ... det är mycket och...

H: Ja.

FL: ... ta in nu, så att har du inget svar nu så kan du ju alltid låta det ha det i huvudet lite grann tänker jag på...

H: Mm.

**FL: ... så kanske vi kan återkomma där i så fall vid nästa förhör i så fall.
Jag tänker på förutom du och Monica som var ensam hemma så hade väl, var väl
hunden Svea hemma...**

H: Mm.

**FL: ... också. Och vad jag har förstått utifrån när jag har läst vittnesförhör och så
vidare, så har hunden skällt ganska mycket strax innan där klockan 13.**

H: Mhm.

FL: Är det något du minns av det, dom ljudförnimmelserna så att säga?

H: Nej.

FL: Är det någonting du vill tillägga Stefan?

FL2: Nej, vi har ju hållit på en stund, ja jag skulle kunna, en fråga som jag har...

H: Får jag bara...

FL2: ... antecknat, ja.

H: ... får jag bara fråga om vi ska fortsätta länge till, skulle jag behöva toalettbesök.

FL2: Vi ska inte fortsätta längre...

FL: Det här är då den sista frågan.

FL2: ... vi, vi pratar...

FL: Ja.

FL2: ... minuter.

H: Ja okej bra, (ohörbart 01:03:41).

FL: Vad bra, bra att du säger till.

H: Ja.

**FL2: Vad vi förstår så och som vi har pratat om, så det hämtas ju fler knivar, ja du har ju
själv uttryckt i tidigare förhör i alla fall, oavsett vad du kommer ihåg nu att, att du hämtar
en eller två knivar till och beskriver dom här knivarna. Vet, och då från kökslådan.
Har du någon minnesbild om någon av er du eller Monica var skadad vid det här tillfället
när du går och hämtar dom här två knivarna, dom här två andra knivarna? Alltså efter att
en kniv på något sätt har farit ut genom balkongen.
Har du någon minnesbild om någon av er är skadade när du hämtar dom här knivarna?**

H: Nej det, nej jag har ingen klar minnesbild om när knivar hämtas eller om det är någon
skada.

FL2: Jag tänker så här för att om, om någon skulle vara skadad och du hade blod på dig på något sätt, på dina händer eller alltså förstår du när du hämtar dom här andra knivarna? Jag menar då böjer man sig ner och man drar ut en låda, man tittar i lådan och tar upp några knivar. Då kanske man också noterar om man ser blod vid det tillfället.

H: Nej ingen minnesbild (ohörbart 01:05:14).

FL2: Okej.

H: Nej.

FL2: Det var egentligen bara den frågan jag hade nu, och sen så har vi ju anledning och återkomma och träffas igen.

FL: Och som sagt som jag förklara här nu på slutet också just med dom här blodspåren som vi har sett i lägenheten och att de facto är ett lite glapp därifrån att, det har hörts skrik till att du ringer 112 också. Så det får vi också anledningen och återkomma till.

FL2: Det är faktiskt två...

FL: (ohörbart 01:05:44).

FL2: ... det är två timmar där emellan, det är en ganska lång tid.

H: Ja.

FL2: Och vi tror ju att någonting händer redan klockan ett och sen kommer SOS-samtalet två timmar efter det.

H: Ja.

FL: Så får vi se. Men då har vi inte några mer frågor, Patric har du några frågor?

A: Nej det har jag inte.

FL: Nej, då avslutar vi förhöret nu klockan 15:40.

Utskrivet av TH.

Genomlyssnat och korrekturläst av pa Petra Andersson 2019-10-03, kl. 08:26.

Förhör

Förhör 5

Signerat av
Petra Andersson

Signerat datum
2019-10-10 17:01

Diariernr
5000-K1036137-19

Enhet
Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Hörd person		Personnummer
Borgmalm, Lars Christer Joakim		19690222-0158
Den hörde är	ID Styrkt	Ställning till misstänkt - målsägande - vittne
Misstänkt	Nej	
Tolk	Språk	

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret			
Hörd gällande den aktuella dagen 21 augusti			
Underrättad om misstanke	Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)		
Ja	Ja		
Försvare/ombud önskas	Försvare/ombud närvarande	Godtar den försvarare som rätten förordnar	
Patric Lindblom	Ja		

Förhørsledare	Förhørsdatum	Förhör påbörjat	Förhör avslutat
Petra Andersson	2019-10-08	09:41	10:47
Förhørsplats	Typ av förhör	Förhörssätt	
Helix, Rättspsyk Huddinge	RB 23:6		
Förhörsvittne	Utskrivet av		

Berättelse

K1036137-19

Förhørsledare: Petra Andersson
Förhørsledare 2: Stefan Björk
Hörd person: Joakim Borgmalm
Advokat: Patric Lindblom
Förhørsdatum: 2019-10-08

FL = Förhørsledare

FL 2 = Förhørsledare 2

H = Hörd person.

A = Advokat.

FL: Det är tisdagen den 8 oktober, klockan är 09:41. Det är förhör med Joakim Borgmalm och förhørsledare är Petra Andersson, biträdande förhørsledare Stefan Björk och närvarande är också Patric Lindblom, Joakims advokat. Vi befinner oss på Helix, rättspsyk i Huddinge.

Innan vi påbörjar förhöret så ska jag åter igen påminna dig om att du behöver ju inte uttala dig om du inte vill. Också tänkte jag, ja det är väl typ två veckor sedan vi sist sågs ungefär, nästan på dagen höll jag på att säga. Men hur känns det för dig idag?

H: Tänkte du...

FL: Hur du mår och...

H: ... välmåendet eller?

FL: ... Ja precis mm.

H: Nej men det är väl i stort sett lite bättre från... med tanke på den tiden som har gått och jag har fått medicinering och de här bitarna. Och gått ner i takt nu i doser också. Ett tag åt jag ju 20 tabletter om dygnet och det är ju, det är ju mycket. Men det har minskats nu så det är ju skönt. Utan, utan att det har blivit några bakslag eller konsekvenser av det. Så det känns ju ändå lite bättre.

FL: Och du visade ju oss här innan förhöret på att du hade fått tagit av dig bandaget också...

H: Ja.

FL: ... som du haft tidigare på vänster arm ja.

H: Ja gipset nu också... Man blir ju, man upptäcker ju hur... även om man är högerhänt och det var vänstern så upptäcker man hur ofta det är man behöver båda händerna för att hålla i eller skruva upp eller någonting sånt där. Men det känns bra och den fungerar, vänsterhanden nu som den, som den ska.

FL: Vi har ju fått reda på att du kommer förflyttas nu här i eftermiddag...

H: Är det i eftermiddag, ja...

FL: ... att du ska till häktet.

H: ... ja jag visste, under dagen men inte, inte när.

FL: Mm, nej i eftermiddag har vi fått reda på. Hur känner du kring det då?

H: Nej det känns väl inte sådär superskoj, med tanke på att man har satt rutiner och kommit in i det här nu. Men jag vet ju inte alls vad det innebär, jag var ju bara inne på och vände på, på häktet. Det var ju superkort så att jag, jag vet ju inte vad det, vad det är. Eller hur det funkar där.

FL: Nej.

H: Medans jag är ju inne i rutinerna här.

FL: Mm. Tänkte på, utifrån de förhör vi har haft med dig tidigare, fram tills idag då så att säga, om det är någonting som du vill tillägga eller förtydliga nu innan vi börjar dagens förhör?

H: Nej det tror jag inte. Inte vad jag har så, top off mind direkt.

FL: Sist så pratade vi nästan uteslutande just om onsdagen den 21 augusti. Och vi tänker att det kommer vi göra även i dagens förhör. Och vad vi förstår så har ju ni under några dagar här innan så har ju du och Monica varit hemma från jobbet. Vi har förstått också att ni har ju haft en del besök... ja förutom barnen då som har varit hemma emellanåt också så har ni haft besök av både av din bror och av din mamma. Och din före detta fru Fredrika också har varit hemma hos er emellanåt och så. Så att det verkar ha varit lite folk som har rört sig och varit då, och med er så att säga.

Den här onsdagen den 21:a så förstod vi att, efter att Alma har lämnat lägenheten så är du och Monica själva hemma i lägenheten förutom hunden Svea då. Hur känns det... jag tänkte kring, hur har det känts för dig med, både att du har mått som du har mått, det har varit mycket folk hos er. Till att sen också, att ni äntligen får vara lite själva du och Monica?

H: Nej det var nog ingen speciell känsla med det.

FL: Tänkte då när du, du har ju beskrivit för oss den här oron du kände och ni var ju och sökte vård vid flera tillfällen. Och det har varit, ja men stöttning från anhöriga och så. Hur kändes den delen för dig?

H: Nu var det många saker i samma fråga.

FL: Då när du mådde dåligt...

H: Ja.

FL: ... och ni sökte vård vid upprepade tillfällen och du har fått stöttning då av anhöriga som har hjälpt dig med det. Och de har även varit hemma i din lägenhet. Hur har den delen känts för dig att du har haft de här runt omkring dig och att du har mått som du har mått?

H: Nej men det har väl känts bra, att man har nära och kära som... som ställer upp och kommer. Och när jag sökte vård så är det ju många, flertalet tillfällen... och det är klart att det, jag var ju verkligen psykotisk då så att jag uppträdde nog lika... eller det kändes väl olika på de gångerna vi... vi var där lite beroende på hur jag, hur jag mådde. Men jag gick ju dit på uppmaning av Monica och barnen och nära och kära som sa att du måste. Jag själv förstod inte riktigt hur illa det... det var då men.

FL: Och kändes det, jag tänker på ni har nyss flyttat in i den här lägenheten och förutom att, som jag förstår att tanken säkert var att ni två skulle ha det, mysigt familjeliv där så helt plötsligt så börjar du må dåligt och att det är mycket folk som rör sig i lägenheten som kanske inte vanligtvis bor där också. Kändes det på något sätt jobbigt att du behövde helt plötsligt den typen av hjälp?

H: Nej det tycker jag inte. Det var ju, det var ju familjen som var där också så att det är ju inte jobbigt att de hälsar på, inte alls.

FL: Och den här dagen då när Alma hade gått iväg till sitt jobb och du Monica var själva hemma vad jag förstått så är det kanske en av... ni har inte varit själva så himla mycket under den här tiden dessförinnan...

H: Jo...

FL: ... Var det någonting som ni pratade om då?

H: Nej men vi har ju varit själva mycket mer än vad vi har haft... familjen har hälsat på. Min bror var väl två gånger, ena gången var en halvtimme, 45 minuter och min mamma var ju över natten bara. Så det är inte så att vi inte har varit bara familjen, det har vi ju såklart varit. Men de var och hälsade på.

FL: Du har ju i förhör berättat om det här med att du på, här den här dagen bland annat skar upp en apelsin. Och att du minns att du skar den med en kockkniv i metall.

Att ni åt några bitar av den här apelsinen men sen att allt gick åt helsike. Du har också frågat Monica hur långt man kan ta saker och ting och att Monica då bland annat svarar att *man gör vad som helst för sina barn*. Och sen därefter har du sagt att ni bråkade.

Jag skulle vilja prata om det här bråket. Vad... när du säger bråk, vad betyder det för dig?

H: Nej det bråket är ju i samband med det här skriket som, som jag också har pratat om som jag inte vet om det var jag eller Monica eller båda två. Alltså det var inget, det var inte ett... jag vet inte om jag kallar det bråk eller vad man ska kalla det. Men jag har inte så mycket mer kring det.

FL: Så du sa det här var i samband med att du hörde det här skriket. Det är så du uppfattar det, att det är då ni bråkar?

H: Ja.

FL: För du har i tidigare förhör sagt att ni bråkar om tabletten och komplotten.

H: Ja. Den är nog, den är nog före. Före det här bråket.

FL: Okej.

H: Och före apelsinerna.

FL: Så du delar upp det som att det har varit som två delar. Två olika bråk?

H: Nej ap... medicinerna uppfattar jag nu som om att det var före apelsinerna.

FL: Okej. Och...

H: För dem skulle jag ju ta på morgonen.

FL: Och tog du medicinen på morgonen?

H: Ja.

FL: Mm. Och när du säger att det var något bråk om det. Kan du berätta om det bråket?

H: Ja då var jag orolig över vad medicinerna var, om de hade blandats ihop eller någonting eftersom jag hade fått de bara i en sån här, godispåse typ. Några av medicinerna var i såna här blister, eller vad det heter och några låg bara i, i påse. Och min oro var att medicin hade blandats då för det låg en tablett i soffan utan att ligga där den ska vara.

FL: Och då eftersom du säger att ni bråkade om det du och Monica. Då förstår jag att ni har pratat och inte varit på något sätt överens om det här.

H: Nej jag frågade då, alltså hur det kan komma sig att den här ligger där. Och det visste inte hon heller.

FL: Och pratade ni något mer om det?

H: Det kommer jag inte ihåg om jag frågade en gång till eller... eller så, det minns jag faktiskt inte. Men jag minns tabletten där i soffan och inte i påsen.

FL: När du såg det här och som du säger, så som du tolkade det och tänkte. När du och Monica pratar och när du sa att det var bråk, var det så att det var en, var det en irritation, var det höjda röster och så i det här samtalet om tabletterna och medicinerna?

H: Jag vet faktiskt inte om jag höjde rösten eller inte. Men jag var ju, jag var ju orolig. Jag var ju paranoid. Så jag var rädd att det hade blandats ihop.

FL: Och på vilket sätt trodde du att det skulle ha blandats ihop?

H: Nej det var ju olika tabletter jag skulle äta vid olika tillfällen. Någon när jag skulle sova, någon som skulle dämpa ångest och, och såna saker. Och när det ligger en tablett där så har jag inte en aning om vad den är till för, eller när jag bör äta den. Och då börjar jag ju undra då om jag redan har ätit om det var rätt så. Jag var ju väldigt... väldigt orolig, ja eller nervös för, för allting just då.

FL: Och hur förklarades att den här tabletten låg där den låg då?

H: Nej det fanns ingen förklaring till det.

FL: Och när du säger att du var rädd att det kunde ha blandats ihop och sådär, var det så att du trodde att Monica kunde ha varit inblandad på något sätt och blandat ihop de här medicinerna?

H: Ja det var ju därför jag frågade om hon hade tagit hand om dem på något sätt.

FL: Minns du vad hon svarade?

H: Nej.

FL: Hur länge höll ni på att prata om det här med, med medicinerna vet du det?

H: Nej inte mer än såhär. Jag frågade en gång sen vet jag inte om jag följde upp, följdfråga men... hon hade inte gjort någonting med dem i alla fall. Utan att jag minns orda... ordagrant vad hon sa. Men innebörden var att hon inte... hade gjort något.

FL: Och det här var innan apelsinen sa du?

H: Ja det... det har jag för mig.

FL: Det här med sen att du ska ha frågat henne hur långt man kan ta saker och ting, då att hon svarar att man gör allt för sina barn.

H: Ja och det vet jag inte var den passar in. Det är bara nåt sånt jag har... jag har med mig. Och om den är före eller efter tabletter eller apelsinen det... det vet jag faktiskt inte. Men det är en av de sakerna som jag minns från den dagen.

FL: Och hur var...

H: Och det kan vara i ett annat kontext runt omkring men det är det jag verkligen kommer ihåg.

FL: Och hur var tonläget när ni pratade om det här?

H: Normalt tonläge. Det är inte så att vi, vi brukar skrika eller höja rösten när vi... när vi diskuterar utan vi pratar väl... ja i vanlig ton.

FL: Var det som ett vanligt samtal er emellan, eller var det på något sätt någon typ av diskussion som ni hade?

H: Ja det är det jag inte riktigt... minns exakt, men jag kommer ihåg den, de fraserna. Men i, i vilket sammanhang, det vet jag faktiskt inte.

FL: Du säger i förhör också att ni bråkade med kniven. Kan du förklara någonting kring det?

H: Det är i samband med att, som jag uppfattar det att Monica kastar ut kniven. Från balkongen.

FL: Och kan du beskriva det bråket på något sätt, hur det går till?

H: Nej jag kan faktiskt inte det. Jag kommer ihåg att hon kastar ut kniven det, det är den minnesbilden jag har där då.

FL: Du sa att, du trodde i alla fall att det var att, dels att ni hade pratat om det här med tabletterna att det kunde ha uppstått någon typ av bråk då. Och sen är det, det här med kniven då.

För mig låter det som att... Eller jag ska säga såhär. I och med att du inte helt minns... har svårigheter att minnas. Så tänker jag också att när man bara lyssnar på det så låter det som att det är ganska korta skeenden.

Har du någon, någon själv någon tanke kring om det var så att ni diskuterade under en längre tid eller när ni bråkade med kniven om det var utdraget eller om det var över snabbt eller... Har du några, gjort några såna reflektioner?

H: Nej det har jag inte reflekterat över. Och jag vet inte heller hur lång... tid det var från att Alma gick då tills det där, om det är en timme eller två timmar. Det vet jag inte riktigt. Jag ser ingen av de här som, som att det är någon jätte tidsrymd vi pratar om, för om, för det är ganska... ganska pang på. Där ligger det en tablett också diskuterar vi den. Den går ju inte att diskutera i timtals om den. Utan antingen så vet man ju någonting, eller har flyttat på den eller så har man inte gjort det. Men jag har inte liksom, jag har inte tittat på någon klocka eller tagit någon tid någonstans.

FL: Och går det att säga någonting kring hur lång tid det tog från diskussionen och bråket om tabletten tills ni börjar bråka om kniven?

H: Nej inte, det vet... nej.

FL2: Var är ni någonstans när det här sker?

H: Tänker du på båda sakerna?

FL2: Ja, behåller ni er i köket hela tiden eller var är ni någonstans?

H: Nej tabletten ligger ju i soffan i vardagsrummet.

FL2: Ja.

H: Men det är ju inte så långt ifrån köket så.

FL2: Nej det är ju öppet och.

H: Ja. Så det, det har jag för mig att vi diskuterar där. Alltså det var där jag såg tabletten och gick och hämtade den.

FL2: Mm. Och likadant sen då, när det blir det här bråket med kniven, det som hände med den. Är ni där då också i köket och i köksregionen eller?

H: Ja det vill jag mena att vi är, absolut, eftersom det är där apelsinen och kniven är.

FL2: Mm. Du jag vet att du sa förra gången att du såg att hon har... vid ett tillfälle så såg du att hon hade kniven i handen och sen så såg du att hon inte hade kniven i handen. Och utifrån det så sa du delvis att du drog som någon form av slutsats att hon hade slängt ut den.

Men sen så sa du också att du hade en minnesbild av, ja att du har sett henne slänga ut kniven från balkongen. Det är korrekt så eller?

H: Ja alltså jag, jag upplevde att hon har slängt ut kniven genom balkongen. Är det så att hon inte har gjort det så har jag ju dragit felaktig slutsats då eller minns fel. Men, men det är en minnesbild som jag har.

FL2: För vi förklarade för dig de uppgifterna som vi har fått via vittne. I slutet på förra förhöret att det här var ett bråk eller vad ska man säga, att någon form av litet handgemäng ute på balkongen. Minns du det, att vi pratade om det?

H: Ja det...

FL2: Och att det resulterade i att kniven då for ut genom, eller ja ner för, från balkongen. Minns du att vi pratade om det?

H: Mm ja när du säger det så minns jag det.

FL2: Ja vad har du haft, har du funderat något mer kring det, vad det där var för någonting? Varför ni hade det här handgemänget om man kallar det, det?

H: Ja nej jag minns ju inte något handgemäng på det viset. Det gör jag inte.

FL2: För de bilderna som vi har fått till oss från vittnen är att du håller i kniven och hon håller i dina armar så att säga. Och att, då är det ju någon form av handgemäng. Förstår du, att ni drar i varandra eller hon drar i dig eller. Men det där har du inga minnesbilder av?

H: Nej.

FL2: Okej.

FL: Tänkte på den här, de här meningarna som du minns att du ska ha frågat om hur långt man kan ta saker och ting och att hon svarar då, att man gör vad som helst för

sina barn. Hur lät hon när hon svarade, när hon sa de här orden?

H: Det vet jag inte, tyvärr.

FL: Vi har ju förstått också från uppgifter i utredningen att det har hörts ljud från er lägenhet och att det har pågått under kanske en 20-30 minuter. Och att det har varit som, som spring och skrik blandat.

H: Spring alltså löp, löpspring?

FL: Mm, att det lät som någon typ av spring. När jag säger det, är det någonting som du kan förklara eller berätta någonting mer om?

H: Nej det kan jag nog inte. Och det är inte mycket yta att s... springa på alltså det. Allting är ju väldigt nära. Men vi har ju, vi har ju ett... det är väl det skriket som vi har pratat om. Eller menar du något annat?

FL: Ja vittnen har ju hört flera skrik. Att det har varit lite blandat mellan, med spring och lite korta skrik till att det sen då eskalerar till längre skrik.

H: Ja nej.

FL: Tänkte på det här med knivarna om vi pratar om det ett tag. För Monica, sa du hade en minnesbild där att hon slänger ut kniven. Och du har i förhör sagt sen att du hämtade två stycken knivar ur en låda i köket. En lång blank och en med svart handtag. Bara så jag förstår rätt, den här lådan i köket, vart i köket är den lådan någonstans?

H: I köksön.

FL: I köksön.

H: Ja.

FL: Okej. Har ni alla knivar i en och samma låda?

H: Ja alla bestick, allting sånt.

FL: Okej. Har ni knivar på andra ställen, andra lådor i köket?

H: Nej, ja eller kanske förresten. Precis vid diskhon så ligger det slevar och sånt, såna större saker. Osäker på om det ligger någon kniv där. Det bör inte göra det utan de bör ligga bland de knivarna i köksön.

FL: Och när du gick och hämtade knivar, från vilken låda var det då?

H: Jag var ju garanterat i köksön. Jag vet ju inte ens om det finns knivar i den andra. Jag vet att det finns slevar och... (ohörbart 21:13)... det skulle kunna ligga någon kniv där i utan att jag är helt säker på om det gör det men.

FL: Okej. Och jag tänker när du hämtar de här knivarna, hämtar du båda två vid ett tillfälle; att du hämtar dom samtidigt?

H: Vet inte det. Det jag minns där är att jag går och hämtar den svarta kniven och jag tror att det är med den svarta kniven som jag har gjort det mesta av det här med.

FL: Och med det här, vad menar du då?

H: När jag har skurit mig själv här.

FL: Så den har du en minnesbild av att du hämtar?

H: Jag har inte minnesbilden av att jag hämtar men jag har minnesbilden av att jag använder den.

FL: På dig själv då?

H: På mig själv.

FL: Mm. Har du använt även den kniven på Monica?

H: Tror jag inte. (Ohörbart 22:05)... att den här är sent.

FL: Vad sa du, förlåt?

H: Jag uppfattar att den här används sent.

FL: Okej. Och när du säger sent kan du förklara för oss bara hur du tänker då?

H: Ja efter, långt efter tabletten och apelsinen. Inte i samband med apelsinen då jag använder den svarta kniven. Eller den här med svarta handtaget. Det är senare.

FL: Och den här andra kniven den långa blanka som du har hämtat också från lådan som du säger. Vad kan du säga om den?

H: Nej ingenting egentligen. Tyvärr.

FL: För du verkar som att du i alla fall vid första förhöret för... hörde man dig att du ändå mindes att du har hämtat den från lådan.

H: Ja det är inget jag minns idag dessvärre. Jag vet att den används.

FL: Okej.

H: För, för jag har en bild av att jag ser båda knivarna där inne. Men jag kommer inte ihåg hämtningen av... av den där.

FL: Och när du säger att den används, på vilket sätt används den?

H: Att den är med i för... i förloppet. Jag kan ha bara skurit mig själv med den också men jag är inte helt säker. Men den svarta vet jag att jag håller i... i handen.

FL: Och när du säger att den långa blanka är med i förloppet, kan du bara beskriva det ännu mer tydligt för oss?

H: Ja det är framför allt att när jag har ringt 112 så har jag, ligger båda knivarna på kartongen där i Axels sovrum.

FL: Du har ju berättat för oss i tidigare förhör att du minns att du la ner båda

knivarna på kartongen.

H: Ja och det är den minnesbilden jag har också att de ligger där. Båda två.

FL: Minn... ja okej mm. Och minns du när du la ner dem på kartongen?

H: Ja det gjorde jag nog i samband eller under samtalet med 112.

FL: Och vet du på vilket sätt du la ner de här knivarna på kartongen?

H: Vilket sätt jag la dem?

FL: Mm tänkte på hur låg... hur la du ner knivarna och hur låg de på kartongen?

H: Ja det minns jag inte, jag minns bara att det är två knivar på en... på kartongen där.

FL: Minns du att du håller i, den svarta säger du med svart handtag den har du i alla fall någon typ av bild eller känner du att... Minnesbild ska jag säga, att du håller...

H: Ja.

FL: ... du ser dig själv i spegeln att du håller i den i handen också har du berättat för oss.

H: Ja.

FL: Har du någon minnesbild av att du håller i den långa blanka kniven?

H: Nej. Bara i den svarta.

FL: Men du har en minnesbild av att du har hämtat den långa blanka ur lådan?

H: Men jag kommer inte ihåg, ur lådan. Det frågade du alldeles nyss ju.

FL: Anledningen till att jag säger det är att du själv har uppgett i förhör att du har hämtat två knivar, en lång och blank...

H: Ja och just nu så minns jag när, att jag hämtar den med svarta handtaget, jag minns inte när i så fall jag hämtade den långa blanka kniven. Men jag vet att båda låg på kartongen där inne när jag pratade med 112.

FL: Vad tänker du själv kring det här med att du har hämtat... att det är två knivar som har varit involverade på något sätt här?

H: Hur menar du?

FL: Vad tänker du kring det att det har varit två knivar?

H: Nej jag vet inte.

FL: Du har berättat för oss att den svarta kniven, eller den med svart handtag, den tror du att det är den du har skadat dig själv med.

H: Ja.

FL: Och så säger du att det finns en lång blank kniv där som på något sätt har varit med för att den finns på kartongen.

H: Ja.

FL: Och då tänker jag om du har några funderingar kring, varför har du två knivar här?

H: Ja den andra är väl antagligen för att det är den... som jag använde i samband med Monicas död.

FL: Och kan du berätta någonting mer om det?

H: Nej jag kan tyvärr inte det. Jag har inga minnesbilder av det. Och jag sa ju också i, när vi pratades vid första gången där, om det verkligen var på riktigt. För det kän... det känns inte som det skulle vara möjligt.

FL: Kan du berätta det då, om dina tankegångar?

H: Va?

FL: Kan du berätta om dina tankegångar där nu när du pratar om det här?

H: Ja nej det känns ju helt absurt. Jag älskade ju Monica. Hon ställde ju upp enormt för mig och höll handen när vi gick iväg mitt i natten för... för jag var psykotisk. Så det känns ju fruktansvärt.

FL2: Du säger ju ändå här, vilket jag inte tror att du har sagt förut att du pratar om den här långa blanka kniven att, den med svart handtag har du minnesbild att du använt för att skada dig själv och nu säger du att... jag vet inte exakt hur dina ord var men att du, kontentan var att den långa blanka har du använt på Monica.

H: Ja det var väl inte exakt så jag sa.

FL2: Nej men med den innebörden på något sätt. Har du inga som helst minnen av det...

H: Nej...

FL2: ... över huvud taget?

H: ... nej.

FL2: Vet du hur hon... hur hamnade hon på golvet, hur blev hon liggande på golvet?

H: Det vet inte jag.

FL2: Ser du... har du någon minnesbild av att hon faller till golvet?

H: Nej. ... Jag har en minnesbild av att hon ligger på golvet men inte något fall eller... så.

FL: Har du någon minnesbild, jag tänkte på det här var ju som vi har pratat om innan, det var ju i Axels sovrum. Har du någon minnesbild av Monica i Axels sovrum den här dagen?

H: Bara...

FL: Förutom då när hon ligger ner.

H: Ja nej.

FL: Tänker det är... om vi återgår till det här med när du berättar om knivarna och så. Du har ju i förhör också sagt där att du har (ohörbart 29:32)... att du sa, *jag skadade oss*, och sen att det var med kniven då. Och här tänker jag, när du säger att du *skadade oss* då har du på något sätt haft någon vetskap om att du har skadat Monica. Och då undrar jag, på vilket sätt?

H: Ja och det vet inte jag.

FL2: Har du någon bild av om du skadar dig själv före eller efter som Monica faktiskt blir skadad och hamnar på golvet?

H: Det ka... nej. Jag kan inte svara helt säkert. Det kan vara så att jag har skurit mig i samband med apelsinbitarna, men det vet jag inte. Och mest sannolikt är ju sen att jag när jag ser mig själv i spegeln och ringer 112 sen så är det klart det är då jag håller på och skadar mig själv. Men jag är, jag vet inte om jag hade gjort någonting i samband med apelsinen.

FL2: Tror du det kan ha... kan ha varit vid flera tillfällen, både för Monica blir skadad och efter, som att du skadar dig själv?

H: Det kan det nog vara. Jag kan inte svara att det är det ena eller det andra bara.

FL2: Har du någon minnesbild när du skadar dig själv att, förstår du vad jag menar att du håller kniven i en hand och skär dig i den andra handen eller att, du har ju uppenbarligen också skurit dig över halsen. Har du någon minnesbild av att du faktiskt gör det?

H: Nej jag har en minnesbild när jag tittar in i spegeln och ser... ser mig själv där och då skär jag i mig också.

FL2: Så att när du tittar i spegeln så ser du att du skär dig själv?

H: Ja jag tittar i spegeln först.

FL2: Beskriv vad det, vad är det du ser då, var skär du dig någonstans?

H: Här.

FL: På vänster handled...

H: Ja...

FL: ... visar du nu.

H: ... ja.

FL2: Är det i samband med det som du också skär dig i halsen eller sker det vid samma tillfälle eller?

H: Vet inte.

FL2: Du har ingen... du har ingen bild av att du tittar på dig själv eller ser dig själv göra det här?

H: Nej, i halsen och det, nej.

FL2: Utan just armen har du en minnesbild av att du ser dig skära, men inte halsen.

H: Nej jag tittade nog inte i spegeln kanske då.

FL: Uppfattade du när du tittade dig själv i spegeln om du var skadad vid halsen?

H: Vet inte.

FL: Jag tänkte du har ju en del skador. Jag tänkte eftersom vi ändå pratar om det nu, så tänkte jag vi kan gå in på det. För som sagt du har ju ett längre sår över halsen. Vet du när det uppkom?

H: Ja den dagen.

FL: Mm men jag tänker på i förhållande till när om det...

H: Nej, nej.

FL: Och du säger att det är du själv som har skurit dig där?

H: Ja. Jag har ingen anledning att tro att det skulle vara någon annan.

FL: Och sen har du...

H: Får jag ursäkta mig men kaffet rann rakt igenom, är det okej att ta en snabb toalett paus?

FL: Vi tar en paus och klockan är 10:14.

PAUS 33:04.

FL: Då återupptas förhöret, klockan är 10:16. Ja vi pratade ju om dina skador som du hade haft och vi pratade ju om skadan på halsen. Och du säger att du, det var den som du orsakade själv men du hade inget minne av när du skulle ha gjort det. Om jag förstod dig rätt.

Du har ju även haft skada som du visar här på vänster handled, som du även har varit sydd och haft bandage och gips kring också. Vad kan du säga om den, den sa du att den såg du dig själv när du tittade i spegeln?

H: Mm.

FL: Var du skada då eller började du skada dig själv efter att du tittade dig i spegeln?

H: Både och, det höll jag på att säga. Men jag tror att jag ... redan hade någon ... något skuret där. Och jag försökte igen och skära mig där då, i spegeln.

FL: Såg du om du var skadad någon annanstans när du såg dig själv i spegeln?

H: Nej jag tror inte det. Ni frågade ju det här precis innan.

FL: På huvudet ska du ha haft någon rodnad, här uppe ovanför höger ögonbryn uppåt. Är det någonting som du minns hur du har åsamkat dig den?

H: Här uppe?

FL: Nej längre framåt.

FL2: Pannan.

FL: Där någonstans, mm.

H: Jaha, nej det har jag inte ens själv vetat om.

FL: Mm, du har inte känt att du har varit öm eller haft ont eller någonting där vid huvudet?

H: Nej.

FL: Nej.

H: Är det fortfarande där?

FL: Nej.

H: Nej, för det har jag, det har jag inte ens...

FL: Nej, det var något de iakttog under läkarundersökningen, att du hade som en rodnad över höger ögonbryn uppe mot hjässan.

H: Var det inte det om du tänker här, för här har jag ju något rött.

FL: Nej det var inte så långt bak de visade på då i alla fall.

H: Nej huvudet har jag inte själv...

FL: Och det där, där bak du visar nu då. Är det någonting som du har fått nu i samband med den här händelsen?

H: Nej. Nej, nej, nej. Inte alls, det är jättegammalt.

FL: Mm.

H: Nej huvudet har jag inget minne av att jag, eller haft några problem med eller ont eller någonting.

FL: Och du minns inte om du har slagit i det vid något tillfälle? Just den här aktuella dagen då.

H: Nej.

FL: Du har ju skador också på, på bröstet.

H: Ja.

FL: Vid bröstvårtan där. Vad kan du säga om de skadorna?

H: Inte så mycket mer än att de knappt syns nu.

FL: Och minns du när de uppstod?

H: Nej.

FL: Är det du själv som har skadat dig där?

H: Vet inte det, men jag tror, tror att det måste vara så.

FL: Sen har du ju även på någonting på din högra handled också.

H: Ja, nej det var litet bara.

FL: Det är som rispor där.

H: Ja.

FL: Vad kan du säga om de skadorna?

H: Ingenting egentligen.

FL: Och samma fråga där då, hur tror du att de har uppkommit?

H: Jag tror att det är jag själv.

FL: Och vet du någonting kring när de skadorna uppkom?

H: Nej. Det... det är den här som jag kommer ihåg när jag ser... när jag ser...

FL: Den vänstra pekar du på.

H: Ja. Där ser... ser jag mig själv i spegeln.

FL: Sen ska du haft några mindre skador också ner mot benen, mot fotleden och vänster insida knä.

H: Va?

FL: Insida knä, någon hudavskrapning där. Och även på vristen. Är det någonting du minns om du har...

H: Nej.

FL: ... gått i någonting eller på något sätt skrapat till eller slagit i...

H: Inte alls. Det enda var att de satte en ingång nere vid foten, när jag satt på KS men annars har jag ingen...

FL: Nej.

H: ... ingenting med knäna eller fötterna eller... huvudet. Skulle det vara något stort på knät eller?

FL: Nej det var...

H: Nej.

FL: ... det var mindre bara. Tänkte bara om du själv kunde minnas någonting kring när det...?

H: Nej, jag har inte ens noterat skadorna själv.

FL: Nej. Jo jag tänkte på i Axels sovrum, för det verkar ju ändå som att det är där det här... det har hänt helt enkelt. Det är där Monicas hittas och det är där som du säger att du sitter bredvid henne. Och det är även där den här spegeln finns som du ser dig själv i.

Det finns ju ett stort, runt ovalt-aktigt större fönster där inne. Har du några minnesbilder just kring det fönstret, jag tänker på om det var öppet eller stängt?

H: Det har nog varit både öppet och stängt, jag satt...

FL: Okej, berätta mer om det.

H: Jag tittade ut där, vet jag.

FL: Okej. Och när gjorde du det?

H: Bland annat när jag, medans jag pratade med 112.

FL: Okej. Då var fönstret öppet och du tittade ut så du?

H: Ja jag öppnade för att se om ambulansen hade kommit.

FL: Okej. Så innan dess så hade dörr... eller fönstret varit stängt då?

H: Nej det kan ha varit öppet innan också men... det jag kommer ihåg då är ju där när jag tittar och spanar efter ambulansen.

FL: Mm.

FL2: Du får jag fråga dig, när du ser dig själv i spegeln och du beskriver att du... din minnesbild av att du ser dig själv skära dig själv i vänster handled. Var är Monica då någonstans när du gör det här?

H: På golvet.

FL2: Hon är på golvet då. Så att hon ligger alltså alldeles bredvid dig när du gör det här?

H: Ja i princip. Ja det är inte så stort.

FL2: Nej.

H: Nej.

FL2: Och så att, när du ser dig själv som du uppfattar det när du ser dig själv göra det här, då ligger hon som du uppfattar det, livlös på golvet?

H: Ja.

FL2: Och då... och då så du, jag vet att du berättade förut att du upplevde att hon var skadad och att hon var skadad var för att du såg blod bredvid henne. Är det, du nickar nu.

H: Ja, det var blod bredvid.

FL2: Ja. Så att när du skär dig själv i handleden, då uppfattar du som att då är Monica redan död?

H: Ja.

FL2: Men du ser... men du kan inte se då i spegeln att du blöder från halsen?

H: Nej det vet... det var ju det jag svarade på att jag inte vet...

FL2: Ja jag bara...

H: Ja.

FL2: Men hon, hon ligger... Hon ligger på golvet då. Jag vill bara komma tillbaks till en sak för du det... du har ju beskrivit att du har en minnesbild av ett längre skrik. Du sa förra gången att det var inte ett kort aj-skrik utan ett längre utdraget skrik som du kommer ihåg. Men du minns inte om det är du som skriker, eller om det är Monica, eller om det är ni båda som skriker. Är det korrekt?

H: Ja.

FL2: Det som finns beskrivit från vittnen är att man... hör, som min kollega sa, att man hör som ett spring. Eller du förstå att man hör som ett ljud, att det kanske stampas eller dunsas mot golvet eller någonting. Man hör som ett spring om vi kallar det för det. Det behöver ju inte innebära att man håller på och de facto...

H: Springer...

FL2: ... springer. Utan det kan ju vara ett ljud av att, jag menar om det är två människor som bråkar så blir det ett ljud säkert i golvet av det. Men det hörs i alla fall ljud från er lägenhet och skrik. Och sen efter det så ser man hur det kommer en, någonting som passerar förbi fönstret. Som sen då tolkas som att det är den här kniven som far ut. Och sen en...

H: Tolkas det (ohörbart 42:05)...

FL2: Ja alltså det har ju kastats ut en kniv. Du har ju berättat om det, och vi har ju hittat en kniv som ligger nedanför balkongen.

H: Ja, ja.

FL2: Men det finns ju då en vittn... ett vittnesiakttagelse om att någonting passerar den personens fönster. Och innan det så har det varit skrik och spring då som vi kallar det i, från eran lägenhet.

Och sen så tar det ändå en tid till det här längre skriket. Så det har uppenbarligen, vad det verkar vara ett skrik vid flera tillfällen och det har varit en tid emellan.

Hur tänker du kring det och även i förhållande till då när de här nya knivarna hämtas. Har du någon reflektion över det?

H: Nej, jag hör ju bara ett skrik. Jag kan tänka mig att det låter. Vi har ju på balkongen två stolar, står som är lite för stora för att vara där. När man skjuter upp och om vi då ska gå ut där så behöver man kanske skjuta på dem. Och det kan ju låta kanske då som spring. Men annars har jag inga förklaringar till sp... spring. Jag har inga minnesbilder av att vi, vi springer och jag har inte minnesbild av två skrik heller.

FL2: Nej. Jag säger inte att det är just specifikt två skrik men det skriks. Om det är vid flera tillfällen...

H: (Ohörbart 43:48)...

FL2: ... vid det första tillfället så att säga.

H: Ja, ja. (Ohörbart 43:51)...

FL2: Och sen... Ja. Och sen är det tyst och sen så kommer det här, vad ska vi kalla det, det här längre skriket då som är, som du har beskrivit som ett ordlöst längre skrik. Men du har ingen, du har ingen uppfattning om vad som sker emellan det här? Uppenbarligen så far kniven ut efter det första skriket tillfället. Men du har ingen uppfattning om det är i samband med det här som de nya knivarna hämtas eller?

H: Nej. Det har jag tyvärr inte.

FL: Jag tänkte när du är inne i Axels sovrum och du ser Monica ligga där på golvet. Kan du beskriva för mig, du har sagt hon ligger på rygg, har du sagt innan. Att hon ligger väldigt stilla. Vad har hon för kläder på sig vid det här tillfället?

H: Inte en aning.

FL: Inga minnesbilder som...

H: Nej.

FL: ... kommer till dig på hur hon var klädd, hur hon såg ut?

H: Nej. Skulle jag gissa, skulle jag gissa på hon har mjukiskläder, alltså...

FL: Men då är det bara din gissning?

H: ... gissning. Jag har ingen aning över huvud taget vad hon hade på sig. Jag vet inte vad jag själv har på mig heller.

FL: I eran lägenhet, på köksön så ligger det något som ser ut som en sport-bh eller någon liten sport-topp. Har du något minne av liksom när den kom dit?

H: Nej.

FL: Och du sa ju att du såg ju, du uppfattade ju att hon var skadad Monica för du såg blod där i närheten av henne. Vart någonstans var blodet i förhållande till henne?

H: Ja precis bredvid.

FL: Var det, om man tänker på en kropp som ligger ner, var det vid benen var det i det här partiet, uppe vid huvudet eller vart såg du blodet någonstans?

H: Jag satt ju nere vid fötterna så det måste väl ha varit här någonstans.

FL: Mm, nu visar du någonstans vid överkroppen...

H: Ja.

FL: ... från armhålan och ner mot midjan. Såg du några de facto skador, vart ifrån blodet kom ifrån?

H: Nej.

FL: Såg du några skador över huvud taget på Monica?

H: Nej.

FL: Och när du säger nej nu, är det att du inte minns om du såg?

H: Nej, nej jag såg inga. Eller minns... eller jag kan ju inte säga ja. För jag har inte en aning om vare sig vad hon hade för kläder på sig eller var hon var skadad.

FL: Men du uppfattade henne som, ändå som att hon var så pass skadad så att hon var död?

H: Ja, när jag ringde 112 ja.

FL: Och har du någon minnesbild tänker jag på när du... när du ser henne, uppfattar henne som död, fram till att du ringer 112?

H: Vad gällde frågan?

FL: Jag tänkte på om du har någon minnesbild kring när du först ser och uppfattar att hon är död, tills att du ringer 112?

H: Ja det gör jag... min uppfattning är om att jag gör det ganska direkt.

FL: Jag vet att vi pratade vid förra förhöret där vi berättade för dig att det har ändå tagit två timmar från att det här längre skriket har hörts, tills att det har varit tyst, tills att du sen ringer 112.

H: Och det här längre skriket är det inte det... balkongskriket menar du?

FL: Nej, nej.

H: Nej.

FL: Utan det är i senare skede som det skriket hörs. En 20-30 minuter senare. Och sen beskrivs det som att det blir tyst. Och sen två timmar senare ungefär så ringer du 112 då. Den tiden som har gått och passerat här.

Har du något, jag tänker på att du berättar ju själv, du sitter vid hennes kropp. Har du gjort det hela tiden eller har du någon... kan du berätta någonting om vad som har hänt under den här tiden fram tills att du ringer 112?

H: Nej. Om det är två timmar där så har jag inte en aning om vad jag har gjort ... i två timmar.

FL: Har du varit uppe och gått i lägenheten?

H: Ja det kan jag ha gjort. Men det är inte någonting som jag kan säga, ja jag gick dit bort och gjorde det där. Det kan jag inte göra.

FL2: *Det enda som du berättar om att du säger att du, ja vet att du gör, det är att du ser dig själv i spegeln, att du skadar dig själv och att du uppfattar att Monica är död då. Men två timmar är en... två timmar är en lång tid.*

H: Ja.

FL2: *Och vi vet när det här långa utdragna skriket är. Och att det sen är tyst. Och efter det långa skriket så är det faktiskt två timmar tills du ringer.*

H: ... Ja. Jag har inte...

FL2: *Du har ingen... Inget begrepp kring det?*

H: Nej. Två timmar är ju en jättelång tid.

FL2: *När du sitter vid Monicas kropp, du beskriver ju ändå att du, att du håller i hennes fot vid något tillfälle. Du konstaterar att du upplever henne, att hon är skadad och att hon är död och att du ser blod vid hennes sida.*

Där minns du ju en del, har du, hur... minns du hur dina tankar gick där att, hur fick hon de här skadorna?

H: Nej. Jag ställde mig själva inga såna frågor.

FL2: *Vad tänker du på det nu då, såhär i efterhand när vi sitter här?*

H: Nej jag tänker att kunde jag skruva tillbaka tiden så hade jag ju gjort det. Så fort det bara går.

FL2: *Mm, men vad tänker du just kring den biten att du satt där, knivarna ligger bredvid, du säger att du har lagt ner knivarna. Och du sitter bredvid henne och ja, och du håller på henne och hon är död. Vad tänker du kring det idag?*

H: Att det är helt fruktansvärt såklart. Jag förstår inte riktigt?

FL2: *Nej jag tänker litegrann såhär. Du har ju kommit till det att du kan berätta att du ser att du skadar dig själv. Du ser dig själv i spegeln skära dig själv. Du kan berätta om vad du*

gör mot dig själv. Du har ju berättat att det är bara ni som är i lägenheten förutom hunden. Och vi har ju fått papper på att Monica har inte skadat sig själv. De skadorna som hon har är genom någons handaverkan, någon annans. Vad tänker du kring det? Även om du säger att du inte minns att du har skadat henne.

H: Att det är helt fruktansvärt.

FL2: Förutom det att du tycker att det är helt fruktansvärt. Det jag kommer till...

H: Nej, ja fortsatt.

FL2: Ja?

H: Nej fortsatt.

FL2: Nej för att du... Du säger ju någonstans när du får det här delgivet för dig att... misstanken så säger du att du förnekar brott med hänvisning till att du inte minns vad som har hänt. Hur tänker du kring det?

H: Nej men jag, jag minns... jag minns ju de facto inte vad som har hänt.

FL2: Nej men vad vad... om du, om du då... du minns inte vad som har hänt. Men vad tror du har hänt om jag ställer frågan så. Vad tror du har hänt, vad tror du har orsakat Monicas död?

H: Ja jag tror ju absolut att jag är involverad i det.

FL2: På vilket sätt då?

H: Antagligen med den långa blanka kniven. Men jag minns det ju inte.

FL2: Men du drar den slutsatsen eftersom det är bara ni där och hon är död.

H: Det är det du säger till mig.

FL2: Ja jag, jag... Det jag säger till dig är att jag försöker sammanfatta saker som du har sagt och faktum som vi vet. Att Monica är död, det är bara ni där och expertis säger att hon har inte gjort det här mot sig själv. Därför så, det är ju därför jag påstår det här. Och är då lite ute efter hur du sätter ord på det här.

H: Ja och det var det jag gjorde med fruktansvärt.

FL2: Och att du på något sätt har varit involverad i hennes död.

H: Ja det är ju det du säger.

FL2: Ja men det var så du uttryckte det också. Men du kan inte... du minns inte?

H: Nej.

FL2: Själva det förloppet?

H: Nej.

FL2: Nej.

FL: Det här med att du inte minns. Är det så att du har försökt att minnas men att det inte går, eller är det så att du inte faktiskt egentligen vill tänka på det här hemska? Har du tänkt någonting själv kring det?

H: Om jag har tänkt på att inte?

FL: Det här med att du inte minns vad som hände med Monica. Har du själv försökt att minnas vad som hände?

H: Ja. Ja absolut, det är ju det jag har haft all världens tid att grubbla och försöka komma på.

FL: För det är det jag är inne på litegrann och som jag tror också ligger lite i bakgrunden här när min kollega pratar med dig. Det är ju litegrann att det är ju viktigt alltså både såklart för vår skull och utredningens skull, men jag tänker också framför allt också även för Monicas anhöriga, men även för dina anhöriga och för dig själv att på något sätt ändå komma fram till vad var det som hände och varför.

H: Mm.

FL: För någon typ av sinnesro om man ska uttrycka det så. Man försöker ju alltid hitta förklaringar...

H: Mm.

FL: ... som människa till skeenden. Och det antar jag att du också såklart vill ha svar på.

H: Ja. Monica var ju min sambo. Jag älskar ju henne.

FL: Jag tror vi ja...

FL2: Ja jag ska bara. Vart efter tiden har gått här och vi har ju träffats ett antal gånger nu och i början så har du ju på något sätt sagt att du inte minns någonting, eller väldigt lite från att ni skär apelsin tills att du ringer 112.

Men ju mer vi har pratat och efter de här gångerna som vi har setts så har vi ju ändå, så har du ju ändå kommit på vissa saker och du har berättat om mer och mer saker vartefter. Med spegeln och fönstret och hur du lägger ner knivarna och att du ser Monica ligga där och. Du minns ju ändå en hel del vartefter vi har pratat som från början egentligen inte var någon minnesbild över huvud taget.

H: Jag mår ju mycket bättre nu.

FL2: Ja såklart, såklart jag förstår det och det ser ju jag på dig också att du ser ju klarare ut idag. Men jag, och jag förstår att det här är helt mänskligt och helt förståeligt på något sätt att... Men jag är inte på något sätt någon expert på det här vad man minns och inte minns.

Men jag tänkte ändå såhär att du har, du kan berätta om vissa saker men du kan... och du kan berätta om hur du skadar dig själv. Kan det vara så att det är mycket svårare att prata om, om vi nu säger att du har skadat Monica. Att det är därför du har svårt att uttrycka det här i ord?

H: Det ska du nog frågan någon expert om.

FL2: Jag fråg... ja...

H: Ja.

FL2: ... fast jag frågar dig hur du tänker kring det.

H: Hur jag tänker kring det? Nej jag kan ju bara konstatera att jag inte kan tänka på det, eller jag har inga minnesbilder...

FL2: Nej.

H: ... alls ifrån det.

FL2: Nej.

H: Och om det beror på, eller vad det beror på, det måste ju någon expert i så fall ... uttala sig om då.

FL2: Ja jag bara...

H: Ja jag förstår dig...

FL2: ... jag konstaterar att jag inte är det men jag tänker att du har suttit här ganska lång tid nu, ett antal veckor och du beskriver själv att du mår bättre och är klarare. Och du har minnesbilder av vissa saker men av vissa har du det inte alls.

H: Nej.

FL2: Och just själva förfarandet det som händer med Monica, hur hon dör. Där har du inga minnesbilder.

H: Nej.

FL: Tänker när vi pratar just om ändå, just med tanke på att du har svårt att minnas och sagt och du har själv pratat här, medicinering och vi pratade innan här i början på förhöret litegrann om att du, det här med din oro, att du har beskrivit att hur du mådde under den här tiden.

Har du själv funderat någonting kring hur det kom sig att du började må såhär?

H: Ja det hör ju i samband med lägenhetsaffären. Det är ju, det är ju då allting drar igång för mig.

FL: Så det blir som någon typ av utlösande faktor om jag tolkar dig rätt då?

H: Utlösande faktor, det är ju (ohörbart 59:04)...

FL: Jag tänker kring att du börjar känna att du börjar må dåligt.

H: Ja det är ju då jag börjar och bli misstänksam mot mäklare och byggherrar och allt möjligt så.

FL: Och har du någon förklaring på varför du blir så?

H: Varför jag blev psykotisk, nej det har jag ju ingen förklaring mer än att jag... det eskalerade ju med en rasande fart där, det var ju därför mamma och min bror kom och.

FL2: Men du ser ingen annan orsak än just, du tycker inte, det fanns inget annat i ditt liv som var jobbigt eller betungande, arbete...

H: Nej.

FL2: ... relation? Var det, var allting bara lägenheten som du ser det?

H: Ja.

FL2: Tänker du... har med stressnivåer och göra?

H: Jag gick ju upp jättemycket i puls och allting sånt, alltså jag var ju enormt påverkad av, av det här. Jag hade en vilopuls på 111. Och brukar ligga på 60. Så det är klart att jag är ju, jag hade kaos i hjärnan.

FL2: Men du, men du finner ingen annan orsak än att, som du ser på det, det som bekymrade dig och som gjorde att ditt mående blev som det blev det har bara med lägenheten att göra, det var ingen, inga andra faktorer som påverkade det här?

H: Nej.

FL: Och när det gäller lägenheten var det, tänker, var det själva köpet av lägenheten i sig som skapade en oro eller hur skulle du beskriva det?

H: Nej alltså det har ju att göra med att jag tror att vi blev lurade. Att det inte var den lägenheten som vi skulle ha köpt och...

FL: Men innan, jag tänker när ni väl bestämde er för lägenheten och när ni väl köpte den och så, kändes allting bra och...

H: Ja.

FL: ... att ni såg fram emot det då?

H: Ja oh ja.

FL: Det var ingen oro på det sättet då kring...

H: Nej.

FL: ... kring köpet av lägenheten?

H: Nej, vi såg jättemycket fram emot flytten och alltihop.

FL2: Att din oro kom så långt senare...

H: Vad sa du?

FL2: ... det var ju flera månader emellan, att din oro kom så långt senare att du hade blivit lurad eller...

H: Ja men det var ju när vi, vi flyttade in som jag börjar och tänka så. Jag hade ju inte såna tankar innan liksom.

FL2: Och var det, berodde det på hur lägenheten såg ut eller?

H: Nej det var ju dels kontraktmässigt, dels när det inte gick och koppla på strömmen för det var fel mätare och jag fick ju för mig att byggherren var en ful fisk och. Alltså det, det var många... många småsaker gjorde att det tog upp, nej det tog upp hela, hela mig.

FL: Hur tänker du kring det idag då, att du hamnade i den typen av tankar då?

H: Jag är ju... djupt förvånad att, att det liksom... jag trodde att jag inte s... jag tror nog att jag, jag kan inte förklara hur mycket det tog upp av mig men det var ju liksom all min vakna tid och då började det ta till timmar på nätterna också bara för och...

FL2: Är du förvånad såhär i efterhand att du som är den personen som känner dig bäst, dig själv bäst. Är du förvånad att du reagerade på det här sättet?

H: Ja jätteförvånad. Superförvånad. Jag kan inte fatta det själv att, att en s... att en sak, nog för att det var en stor affär och att liksom en sån sak kan äta upp en människa. Det... det trodde jag inte. Att man ska kalla in mamma och bror... min bror och alla hopar för... för en sån sak. Det är ju jättekonstigt, men så blev det för mig. Bortom alla... all rim och reson.

FL: Jag har inga mer frågor vad jag tror nu. Tänkte Stefan, hur (ohörbart 01:03:25).

FL2: Nej... Ja jag har, jag... Det jag har kan vi spara till nästa gång för vi kommer, vi komma att träffas någon...

FL: En gång till.

FL2: ... kanske en, åtminstone en gång till i alla fall.

H: Mm.

FL2: Så att vi kan spara det till...

FL: Till då.

FL2: Till då.

H: Okej.

FL: Patric, har du några frågor?

A: Nej det har jag inte.

FL: Vi avslutar förhöret, nu är klockan 10:47.

Genomlyssnat och korrekturläst av pa Petra Andersson 2019-10-10, kl. 16:20

Förhör

Förhör 6

Signerat av
Petra Andersson

Signerat datum
2019-11-26 10:17

Diariernr
5000-K1036137-19

Enhet
Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Hörd person
Borgmalm, Lars Christer Joakim

Personnummer
19690222-0158

Den hörde är
Misstänkt

ID Styrkt
Nej

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Slutförhör

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Ja

Försvare/ombud önskas
Patric Lindblom

Försvare/ombud närvarande
Ja

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare
Petra Andersson

Förhørsdatum
2019-11-07

Förhör påbörjat
10:09

Förhör avslutat
11:10

Förhørsplats
Häktet Kronoberg

Typ av förhör
RB 23:6

Förhörssätt
Ljudbandsförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

Berättelse

K1036137-19

FL: Petra Andersson

FL2: Stefan Björk

H: Joakim Borgmalm

A: Patric Lindblom

Dialogförhör.

FL: Det är torsdag 7 november klockan är nu 10:09. Vi befinner oss på Häktet Kronoberg. Förhørsledare är Petra Andersson, biträdande förhørsledare är Stefan Björk,örd person är Joakim Borgmalm och närvarande är också hans advokat Patric Lindblom.

Och som alltid vid förhöret så har du ju rätt att inte uttala dig om du inte vill.

H: Ja.

FL: Nu träffas vi här på häktet.

H: Ja.

FL: Du och jag har ju setts i samband med anhörigbesök och så, men vi har inte haft något förhör här förut...

H: Nej.

FL: ... utan då har vi befunnit oss ute på Rättspsyk på Huddinge. Hur känns det och vara här nu på häktet då?

H: Nja det är ju lite annorlunda, för det blir ju mycket tid inne på rummet, eftersom det är så det ser ut här på avdelningen. Men annars så, så får rullar en dag i taget.

FL: Och hur mår du i övrigt, tänker jag?

H: Nej jag mår, jag har väl blivit lite klarare på ett sätt eftersom jag inte äter fullt lika så mycket medicin längre och så.

FL: Som jag nämnde också vi har ju haft anhörigbesök här.

H: Mm.

FL: Du har fått träffa både dina båda barn och din mamma.

H: Ja.

FL: Hur har det känts då?

H: Ja men är ju skönt och få träffa dom efter så lång tid. Så det uppskattar jag jättemycket så klart.

FL: Vi tänkte som vi berätta för din advokat här innan vi satte igång förhöret, att dagens förhör är det sista förhöret med dig i den här utredningen. Med reservation för vi har inte fått alla analyssvar än, men ja jag tror det ska mycket till att vi ska behöva hålla ett helt nytt förhör med anledning av vad dom svaren ger. Men jag lämnar lite reservation där i alla fall men annars är vår avsikt att det är sista förhöret idag.

Och då tänkte jag är det någonting som du vill tillägga eller förändra utifrån dom tidigare förhören som vi har hållit med dig. Om det är någonting som du nu har kommit på någon minnesbild eller något annat?

H: Nej, det är nog inget jag har och tillägga till dom tidigare förhören, eller diskussionerna vi har haft.

FL: Och du sa att nu känner du dig lite klarare också, att du går på mindre medicin och så där, har det medfört att du har fått fler minnesbilder av händelsen?

H: Nej det är nog mer i form av att jag känner att jag kan, jag hittar ord och såna saker som, som tidigare var lite fördröjning på kändes det som nästan.

FL: I dagens förhör här så kommer vi gå igenom mer liksom bevis som vi har hittat och analyssvar och så kommer du få möjlighet och uttala dig om det och kommentera det och vi kommer ställa frågor kring dom bitarna. Och i förra förhöret så nämnde vi att det fanns blod i lägenheten på lite olika ställen. Det har analyserats och vi har fått svaren tillbaka och vi tänker idag förevisa bilder från lägenheten, det kommer inte vara några bilder på någon person, utan det är på lägenheten.

Och vår avsikt varför vi gör det, det är ju vår förhoppning att du ska ha minnas mer och kan förklara mer kring händelseförloppet eller någonting, att det blir lättare då. Men jag tänkte vi tar det i lugn och ro, jag kommer visa en bild i taget och så får du

kommentera och berätta så noggrant eller hur mycket du kan helt enkelt. Känns det okej?

H: Ja det känns okej.

A: Och jag får väl göra det tillägget att om du tycker att det blir för jobbigt eller obehagligt, så säg till.

FL: Och som sagt behöver du en paus så säger du till om det också.

FL förevisar Protokollbilaga "Bilder visade för misstänkt i samband med förhör".

Då kommer jag förevisa här en bild och det är på sida 1 då, först börjar vi med en översiktsbild av köket. Bara för att åskådliggöra liksom utrymmet i sig. På sida 2 ser vi ett spår som kallas A, här har vi analyserat att det är en +4 det vill säga det talar väldigt starkt för att det är ditt blod.

H: Är det någon... +4 det är bara något ni hittat på själv (ohörbart 04:34)?

FL: Det, det är en, det är Nationellt forensiskt centrum som sätter en...

H: Jaha.

FL: ... gradering på hur starkt bevisningen är och +4 är väldigt, väldigt starkt.

FL2: Det är det högsta kan man säga, det finns inget högre än det, så det...

H: Nej ja det...

FL: (ohörbart 04:45)...

H: ... har inget med blodgrupp eller någonting och göra?

FL2: Nej.

FL: Nej, nej utan det är matchning mot DNA och så.

H: Mm.

FL: På sida 3, så ser du här att då är det framför allt då spår O här som man har analyserat, man har tagit även andra delar där men på den här så är det från dig då. Och jag tänker nu ser du delen här vid köksdelen vid både köksön och själva handfatet och lite så här.

Är det någonting som kommer till dig när du ser den här bilden, vad gäller minnesbilder och händelseförlopp?

H: Nej, är allt det här blod, alltså?

FL: Allt det här är blod ja. Och eftersom att det är ditt blod också så förstår vi att då är du skadad när du befinner dig här.

H: Ja det är jag ju.

FL: Och man ser på bilden här också på vid diskbänken där så ligger det som sagt lite

apelsinrester...

H: Mm.

FL: ... skiva kvar, som du har berättat för oss i tidigare förhör.

H: Nej.

FL: Ingenting du kan...

H: Nej.

FL: ... berätta eller som kommer till dig?

H: Det är hela vägen där ifrån och dit är det prickar?

FL: Mm.

H: Mm.

FL: Och på sida 4 så är det en utdragbar låda i köksön och då är det dom bloddropparna som är på den här lilla filtmattn i lådan, som man har analyserat då att det är ditt blod. Så även här då har du varit skadad när du har dragit ut den lådan. Minns du någonting om att du har dragit ut lådan och tittat i den?

H: Nej.

FL: Går över till sida 5, syns det kanske lite dåligt på den här bilden men här sitter ett blodigt fingeravtryck som man kunnat härröra till att det är ditt blod här.

H: Var är det någonstans?

FL: Här, det sitter...

H: Ja, ja där ja.

FL: ... syns lite svagt bara.

H: Vad är bild, vad föreställer bilden?

FL: Det här är lådan till själva besticklådan...

H: Ja.

FL: ... där knivarna ligger.

Är det någonting du vill kommentera kring den bilden?

H: Nej.

FL: Och på sida 6 så är det den utdragna knivlådan då i köksön. Här har man hittat blod mellan dom olika facken, och att det blodet har också påvisats att det är ditt blod. Vad tänker du och kring när jag visar den här bilden?

H: Att jag har, att jag uppenbarligen har varit här och hämtat.

FL: Och får du några minnesbilder kring hela händelsen i sig?

H: Nej. Men det är ju mycket blod eller på många ställen, ja mängden kanske inte är så mycket men.

FL: Och när du tänker kring det då, får du några minnesbilder på hur det kom sig att det är det här blodet som vi ser?

H: (Tystnad)

FL: Du skakar på huvudet.

H: Mm.

FL: Går vidare till sida 7, och då är det precis i öppning då mellan ja ut mot balkongen helt enkelt. Där man också har hittat blod från dig.

Är det någonting där du vill kommentera eller kan kommentera?

H: Nej.

FL: På sida 8 här visar jag en översiktsbild bara så man ska förstå hur det ser ut på balkongen sett från köksbordets sida inne i lägenheten.

På sida 9 så har man hittat blod på den här metallisten som går då mellan köksutrymmet och ut till balkongen, som är från dig.

På sidan 10 så visar jag spår som har hittats ute på balkongen, dom här bloddropparna här och även det blod är från dig.

När du ser den här bilden ute på balkongen, är det någonting som kommer till dig då minnesbildsmässigt?

H: Nej.

FL: Sida 11 ytterligare en bild på balkongen och då är det blodet som finns till vänster här om grillen, där det också gett utslag då på en +4 på dig.

Och på sida 12 syns det jättedåligt på den här bilden, men det finns ett litet blodigt besudling här vid handtaget som är från dig också.

Och jag tänker med dom bilderna sett så kan vi i alla fall slå fast vid att du har varit skadad när du har befunnit dig ute på balkongen vid något tillfälle.

Är det någonting som, som hjälper dig i din minnesbild när det skulle ha varit och vad som föranledde det?

H: Nej. Jag har ju uppenbarligen gått omkring.

FL: På sida 13 så visar jag den lilla gången från köket som sträcker sig emot sovrummet där Joakim och Monica sover. Där har det funnits bland annat bloddroppar och där man kunnat slå fast i alla fall att en utav dom här är dina.

Och det är som du sa där att det verkar ju som att, det har varit en rörelse runt omkring i lägenheten helt enkelt.

På sida 14 så är det i badrummet som ligger närmast Joakim och Monicas sovrum, där man ser både blod på golvet, på handfatskanten och nu syns det kanske dåligt på dom här bilderna, men det har varit som en liten avrinning ut in mot där man spolar vatten. Här kan man se då att på golvet så är det ditt blod. Det som är sen på handfatet markerat med L, det är en blandbild så det är både ditt och Monicas blod som har hittats där.

Vad tänker du kring det när jag berättar det?

H: Nej jag tänker att jag har ju varit ja i nästan hela lägenheten skadad.

FL: Och kan du på något sätt minnas någonting eller ge någon mer hjälp för oss vad gäller tidskeenden när det här sker?

H: Nej.

FL: För det man kan ju i alla fall visa här vid, vid handfatet då som sagt i och med att det var den här blandbilden, så har det i alla fall funnits Monicas blod här också tillsammans med ditt blod. Och dom övriga delarna som vi har hittat i lägenheten förutom Axels sovrum, det vill säga allt det här annat som jag har visat här nu, det är bara ditt blod vi har hittat där, förutom då vid handfatet.

H: Vad menar du att det betyder?

FL: Jag tänker att vi vet inte riktigt när dom här andra bloddropparna, när du har gått omkring, i vilket skeende det är. Du har berättat för oss innan om att du har stått och skalat apelsin och att det blir någonting, att ni är ute på balkongen och det slängs ut en kniv. Vi vet inte i det läget huruvida är du skadad då eller inte. Du har gett att du kanske har hotat med och skadat dig. Men här i badrummet i alla fall så har vi hittat Monicas blod, så i alla fall vid det tillfället så har Monica varit skadad.

(Tystnad 24 sekunder)

H: Ja nej jag kan inte säga och när det har varit.

FL: Jag går över till sida 15 som visar då från köket och sen i själva hallen när man kommer in i lägenheten och som i riktning då sen mot där man ser ingången till Axels sovrum. Där det finns bloddroppar.

H: Är det här ytterdörr eller är det?

FL: Här är ytterdörr.

H: Ja, ja där är ytterdörr ja.

FL: Ja, så är det garderoben...

H: Ja.

FL: ... och sen här då är öppningen till Axels sovrum. Och här är öppningen till matsalsdelen.

Och den här bilden när jag visar den, är det någonting som kan ge dig någon vägledning kring när du har gått och droppat blod där?

H: Nej, det verkar ju vara sp... spår härifrån.

FL: Ja antingen åt det hållet eller det hållet.

H: Ja.

FL: Vi vet ju inte riktigt.

H: Nej.

FL: Sida 16 visar jag nu här bild och det är en större bild över Axels sovrum där, vid dom inringade markeringarna har hittats blod och fotavtryck. Och då den som är märkt L och B där är det då fotavtryck och här är det då en bloddroppe som finns och det finns en förstoring på detta på sidan 17. Det här är själva del av fotavtryck.

H: Och då talar väl dom om i vilken riktning jag har gått?

FL: Ja, nu är inte jag riktigt helt säker på exakt vilken del av foten det är här genom och...

H: Nej.

FL: ... titta på dom så men.

Är det någonting du kan berätta om det för, eftersom att det är fotavtryck och det är avsatt i blod här.

H: Va, va vad tänkte du?

FL: Jag tänker kring om det hjälper dig någonting...

H: Ja.

FL: ... och berätta om dina förehavanden.

H: Nej.

FL: Visar nu sida 18 som visar då själva brottsplatsen. Där det har hittats en del spår i form av både handavtryck och det har topsats blod och samtliga av dom, är inringade då i rött, är blod som kommer från dig.

Det finns även en inringning här en blå markering, det är ju här dom två knivarna låg på kartongen.

Finns även en grön markering: här låg Monicas mobiltelefon och den större mörka gröna markeringen: här är där Monica låg.

Berätta Joakim vad du tänker?

(Tystnad 11 sekunder)

H: ... Kan vi ta en liten paus?

FL: Ja, vi tar en paus nu klockan 10:28.

Paus.

FL: Då återupptas förhöret klockan 10:30.

Jag förstår Joakim att det vart, det vart jobbigt för dig, ja. Och jag tänker den här

bilden nu kommer jag lägga fram den igen, för jag har några frågor också. Det jag skulle vilja veta är vart befann du dig när du satt här med henne och var med henne här?

H: Här.

FL: Nu pekar du precis i nederkanten under den gröna markeringen där det har gjorts markering av att Monica befann sig. Så vid hennes fotända då kan jag...

H: Ja.

FL: ... förstå.

H: Ja här och där är väl spegeln?

FL: Ja. Så vitt du minns och vad du kan berätta: har du rört dig någon annanstans här i det här rummet?

H: Nej inte vad jag vet.

FL: Nej. Vi går över till sida 19, det är uppförstoringar då på dom spår som är från dig då Joakim i det här rummet.

Och jag skulle vilja att vi pratar bara lite grann om dom här Q och N som i Niklas, det visar ju på avtryck avsatta i blod. Q är ett handavtryck och N är ett fotavtryck. Och dom finns ju då på den här kartongen som har legat där i rummet. Är det någonting som, kan du berätta någonting om det? Att det ger dig minnesbilder av hur du har rört dig eller vad som har hänt?

H: Nej.

FL: Sida 20 så visar jag det runda fönster som finns inne i Axels sovrum. Här finns det då tre olika typer av spår. Dels är det ett handavtryck på fönstret här i blod och det är Monicas handavtryck har man slagit fast vid. Det finns även utanför fönstret på det lilla fönsterblecket eller vad man ska kalla det, en ansamling bloddroppar och det är ditt blod och även en någon typ av någon avskrap eller blod på insidan vid putsen som också är från dig. Vad kan du berätta om dom här spåren som jag visar dig här?

H: Nej ingenting tyvärr.

FL: Minns du någonting tänker jag på att här har ju i alla fall Monicas hand varit, jag utgår då från att hon i så fall har varit stående vid det tillfället. Om det hjälper dig och minnas någonting och kan berätta något?

H: Nej det enda jag vet är att jag tittar ut ur genom fönstret för och se om ambulansen hade kommit där liksom. Det förklarar väl bloddropparna utanför.

FL: Hur känns det nu när du har sett dom här bilderna?

H: Det är jobbigt, det är jobbigt.

FL: I soporna i köket så hittade teknikerna också en tub, jag förevisar nu sida 21 i materialet. I en plasthanske. Vad är det här för tub?

H: Ser inte alls vad det är. (ohörbart 22:48) jo det är, Svea hade fått rabies, så vi hade droppat.

FL: Nu visar du som i nacken...

H: Ja.

FL: ... och (ohörbart 23:01).

H: Ja mellan skuldrorna eller va ja kanske inte heter skulderbladen men. Och då skulle man ha handske på sig.

FL: Och vem var det som gjorde det på Svea?

H: Det gjorde jag.

FL: Det gjorde du, minns du när du gjorde det?

H: Ja vi slänger soporna varje dag eller varannan dag i alla fall så, det skulle ha gjorts då. Hon fick det i somras och så fick man tre dosor varav man skulle använda två av dom för och för och få bort (ohörbart 23:33) med en månads mellanrum så. Så det måste ju vara gjort dagen innan eller samma dag eller någonting.

FL: Så 20:e eller 21 augusti där någon gång?

H: Ja. Inte rabies, rävsabb menar jag.

FL: Rävsabb?

H: Ja förlåt.

FL: Ja nej jag förstår. Och när du gjorde det här på Svea, va vart befann du dig då i lägenheten när ni, när du droppade det här på henne?

H: Ja det vet, det... det kommer jag inte ihåg. Man bara droppar ut det där, det tar ju ingen tid alls.

FL: Nej. Och vad jag kan se på bilden så var inte tuben slut, utan det fanns ju lite innehåll kvar i den. Nu syns det lite dåligt på den här bilden kanske, men här ser man att det, sen är resten här, någon typ av...

H: Ja när är det den sista då som inte skulle användas, det var tre i förpackningen och.

FL: Men du minns att du har använt den på Svea någon gång?

H: Ja.

FL: Runt i kring där...

H: Ja.

FL: 20-21:a?

H: Ja.

FL: Varför jag frågar det är att du har ju tidigare berättat att du satt och höll Monicas fot bland annat i Axels sovrum. Och då tänker jag har du rört Monica någon mer stans medan hon låg där?

H: Inte vad jag vet.

FL: För på henne så har man hittat en typ av någon kladdig genomskinlig besudling på hennes mage.

H: Ja nej.

FL: Och då är det väl klart då...

H: Som man inte vet vad det är för någonting?

FL: Ja den är på, det är på analys nu, så vi inväntar ju svar...

H: Okej.

FL: ... på vad det är för något då. Men vi tänkte om du kan förklara för oss vad det, vad det är för någonting?

H: Nej.

FL: Och så tänker vi ju så klart då måste ju ställa frågan om det är på grund av dig den här kladdiga besudlingen finns på hennes mage?

H: Vet inte.

FL: Får du någon minnesbild kring jag tänker på om du har rört henne på när hon har legat där...

H: Mm.

FL: ... du kanske har klappat henne, rört henne eller gjort något annat.

H: Det enda jag vet är foten. Men det är ju inte, det är ju inte det, för det där var ju jättetunt, alltså om du trodde att det var rävs-kabb.

FL: Ja det var ju där (ohörbart 26:17)...

H: Ja.

FL: ... frågan, vi hittar den här tuben och sen har man sett att där finns det en kladdig besudling som är genomskinlig då.

H: Ja.

FL: Så frågan är ju då om det har något samröre med den här tuben som hittades i soporna eller om det är någonting annat då, vad det i så fall är.

H: Nej om det är den tuben är den, så, så var det ju bara som en pipett där man droppade ut där. Så det var ju, det var ju inga volymer alls. Ja alltså det var ju bara några få...

FL: Har du någon själv...

H: ... få dropp.

FL: ... förklaring vad, vad det här kladdiga kan vara...

H: Nej.

FL: ... på Monicas mage?

H: Inte alls någon aning.

FL2: Den här som du pratar om som är i tuben, är den mera så att den är väldigt tunnflytande, är det som vatten nästan eller?

H: Nja...

FL2: Det som du droppar på hunden?

H: Ja det vill jag minnas att det var, för den skulle ju bara droppas där.

FL2: Så det är inte som någon geléaktig?

H: Det är ingen salva liksom.

FL2: Nej, så du uppfattar den som att den är tunn, nästan som vatten?

H: Ja.

FL2: Okej.

FL: Nej och som sagt vi inväntar ju analyssvaret på det hela så klart. Men vi bara tänkte om det var så att du redan nu visste vad det var för någonting som kunde...

H: Nej.

FL: ... (ohörbart 27:25).

I tidigare förhör så har vi ju också pratat lite grann och berört kring vad Monica hade på sig och vad du hade på dig. Och då mindes du inte någonting (ohörbart 27:42) varken på dig eller på henne.

Är det så fortfarande idag eller har du några mer minnesbilder kring hur hon var klädd den här dagen?

H: Nej inte en aning.

FL: Då kan jag berätta för dig då att hon hade på sig en svart Nike träningströja, tunnare variant utan ärmar och ett grått som ribbstickat linne under det. Mörkblå trosor och neonrosa korta Hennes & Mauritz shorts med snörning fram, ungefär som korta löparshorts typ.

Vad tänker du när jag berättar det här? Får du någon minnesbild av, av Monica iklädd dom här kläderna?

H: Men jag vet ju vilka kläder det är.

FL: Minns du från den här dagen den 21 augusti att du ser henne i dom kläderna någonstans i lägenheten?

H: Nej det kan jag inte påstå att jag gör. Men jag vet ju vilka kläder du menar.

FL: Den här svarta sporttoppen då utan ärmar och linnen hon hade under, båda dom två var, var trasiga och hade reva i sig. Den svarta sporttoppen utan ärmar hade lite fler revor; både bak i ryggen och fram på, är det någonting som du kan förklara för oss hur det kommer sig?

H: Nej.

FL: Jag tänker på lite grann, nu hänvisar jag till andra förhör vi har hållit så har du berättat då bland annat om att Monica kastat ut en kniv, ja men från balkongen och, och jag tänker har det på något sätt uppstått någon typ av handgemäng i och med det som skulle kunna förklara dom här skadorna på kläderna?

H: Inte vad jag minns.

FL: Har du jagat Monica någonting i lägenheten? Att du har någon minnesbild att du springer efter henne eller?

H: Nej, jag har ingen minnesbild (ohörbart 29:54).

FL: Får du någon minnesbild tänker jag kring om du har använt, att du får minnesbild av att du säger att du använder kniven så att den skadar kläderna?

H: Nej.

FL: Jag tänkte på i tidigare förhör så har ju du berättat att du ser dig själv i spegeln och att du håller i en kniv med svart handtag och att du skär dig själv i vänster handled. Du har även sagt att du antagligen använt den andra kniven det vill säga den långa blanka kniven i samband med Monicas död, att den är med i förloppet och att du såg båda knivarna på kartongen och att du uppfatta att Monica var död. Och jag tänker kring när du uppfattat hon är död, vad tänkte du kring varför hon var död?

H: Jag vet inte vad jag tänkte.

FL: Jag tänkte du såg knivarna där, du såg att det var blod på kartongen har du berättat för oss i tidigare förhör. Ja, jag funderar mest på om du redan där om du tänkte på något på vilket sätt hon har dött på?

H: Nej.

FL: Har du någon minnesbild av att du har skurit Monica med kniv?

H: Den enda minnesbilden jag har att jag har skurit i mig själv i armen.

FL: Och har du någon minnesbild av att du har huggit Monica med kniv?

H: Nej.

FL: Det hittades tre stycken knivar: en ute på innergården och två stycken inne på den här kartongen i Axels sovrum. Dom har skickats på analys.

Den kniven som hittades på innergården är en Global ko... kockkniv, på den fanns det tre besudlingar av blod. Dels två stycken på själva bladet och ett på skaftet då.

Resultatet vi har fått tillbaka det är att det är ditt blod på samtliga av dom här besudlingarna på den kniven. Och du har ju själv berättat innan där att Monica kastade ut den här kniven, du kanske hade hotat med att du skulle skada dig själv. Nu vet vi att det är ditt blod på den här kniven.

Får du några minnesbilder att du kan förklara mer va.. vad som hände?

H: Nej jag vet faktiskt inte vad som hände.

FL: För du har ju berättat att du stod och klyftade apelsin.

H: Ja och det är det sista, mm det sista jag minns.

FL: Jag tänker på om du vet om du skadade dig själv någonstans och vart i så fall?

H: Nej ja det gör jag i handen eller i armen sen i Axels sovrum.

FL: Och det är senare som du sa eller?

H: Ja, i Axels sovrum.

FL: Men här innan?

H: Nej.

FL: Den långa smala kniven som låg på kartongen då, den låg placerad så att den låg tvärs över den kniven med svart handtag på kartongen.

Den hade då, den långa smala kniven, tre besudlingar av blod: dels på skaftet, det var på bladet och sen framtill på eggen och på skaftet så är det en som man säger då en blandbild, huvuddelen av blodet på skaftet den kommer från dig och den mindre delen kommer som en +3 från Monica.

På själva bladet så är det också en blandbild. Då är det huvuddelen av det blodet det är en +4 på Monica och den mindre delen av blodet på bladet det är en +4 på dig.

Och framtill på eggen så är det en +4 på dig.

Är det någonting där du tänker som du vill kommentera eller får några tankar?

H: Den kniven har jag liksom inte någon, det är ju den svarta kniven som jag har minnesbild av att jag använder på armen. Den långa smala har jag tyvärr ingen minnesbilder (ohörbart 34:41).

FL: Och det ska sägas också att den kniven då med svart handtag här som vi pratar om, den har inte analyserats för blod. Anledningen till det, det är att den har utsatts för kontamination, det vill säga att den har legat på den här blodiga kartongen och den har haft den här långa blanka blodiga kniven över sig. Så därför blir det ju svårt och ta en topsning på det då.

Jag tänker nu att vi ska gå över och prata om dom skadorna som finns på Monica.

FL2: Får, får jag bara ta en...

FL: Ja.

FL2: ... sak emellan?

FL: Självklart.

FL2: Jag tänkte bara återknyta lite grann för att försöka få förstå lite grann kronologiskt vad som har hänt i lägenheten. Du har ju tidigare berättat att det var, det blev ju någon form av bråk eller det var något verbalt mellan er, där du säger att du kan ha hotat med att du skulle skada dig själv, och att du då stod, i då stod i köket i närheten av balkongen. Minns du det här?

H: Nej.

FL2: Du uttryckte så i alla fall i tidigare förhör att du kan hotat med att skada dig själv. En kniv vet vi har kastats eller har farit ut från balkongen. Din beskrivning var att Monica slängde ut kniven, det finns en vittnesuppgift på att det var någon form av handgemäng eller något tumult ute på balkongen och att den här kniven for ut. Och på den här kniven så finns ju ditt blod, så vid det här tillfället så är ju du det de facto skadad. Det jag tänker är att du säger att du minns att du vid ett tillfälle när du står framför spegeln i Axels rum, då minns du att du skär dig själv. Det är korrekt uppfattat?

H: Ja jag sitter ju i vid fötterna där framför spegeln.

FL2: Okej. Och då säger du för att du beskriver det som att du har kniven i en hand och att du är skadad i den andra armen.

H: Det är där jag skadar mig i armen.

FL2: Och det är där, så att när du där börjar skära dig i armen, var den armen skadad innan då, minns du det?

H: Nej det minns jag inte.

FL2: Men du har ett minne av att du fysiskt skär dig där inne i Axels rum?

H: Ja.

FL2: Okej. Ja har du, har du något minne av när du får den här skadan i halsen?

H: Nej.

FL2: Jag tänker så här: hur tänker du själv kring det blodet som finns på kniven som ligger på innergården som är ditt blod, där måste du vara skadad. Har du någon tanke av var på, på din kropp det blodet kommer ifrån så att säga? Du vet att du skär dig i armen i Axels rum, men det är ju uppenbarligen vid ett senare tillfälle tänker vi.

H: Nej jag vet inte var det kommer ifrån...

FL2: Och...

H: ... jag har ingen minnesbild av att jag har gjort det ena eller det andra.

FL2: Okej. Men det är ju i alla fall ditt blod på den kniven som, som hamnar på innergården på ett eller annat sätt. Sen finns ju dom här dropparna som är i köket, och där är du ju också skadad, och där vet vi ju inte riktigt om det är före det som händer inne i Axels rum eller om det är efter det som händer i Axels rum. Men man kan ju också konstatera att du har efter att du har skadat dig själv och förmodligen då efter att kniven har slängts ut från balkongen, gått och hämtat nya knivar, där har vi ju ditt blod också i den knivlådan. Så där var du ju skadad när dom nya knivarna hämtades. Minns du nu varför du hämtade en ny eller två nya knivar efter att en för ut på balkongen?

H: Nej.

FL2: Du vet inte vad du skulle ha dom till?

H: Nej jag vet inte att jag har hämtat dom.

FL2: Du vet inte att du har hämtat dom?

H: Nej. Men jag har ju sett bilder på blod där, men jag har inga minnesbild av det.

FL2: Nej men du har väl berättat tidigare att det hämtades nya knivar?

H: Ja det tog jag väl för givet eftersom det fanns nya knivar när jag sen tittade i spegeln och skar mig i armen.

FL2: Jag tänkte frå... i alla fall att det som hände på balkongen när ni är där, det händer ju helt klart i inledningen av det här när det har liksom blivit ja att folk börjar bli skadade: du och sen också Monica. På något sätt så hamnar ni ju sen inne i Axels rum. Har du någon bild av vem som går först in i Axels rum?

H: Nej.

FL2: Du har ingen bild av att när du går in i Axels rum att du ser att Monica står där inne redan då?

H: Nej.

FL2: Har du någon bild av att hon någon gång använder sin telefon under det här förloppet?

H: Nej.

FL2: Att hon ringer eller att hon ja gör någonting med sin telefon?

H: Nej.

FL2: De... det är ingenting som du har något minne av. Sen, sen händer ju det som händer inne i Axels rum och där du har berättat att du kan konstatera att du ja du säger att du ser dig själv skära dig själv i spegeln. Du ser att Monica ligger ner och du ser att det är massa blod och du ser att hon är helt stilla och att du upplever henne som att hon är, att hon är död. Och sen har du ju också då uttryckt på något sätt att du på något sätt har haft någon medverkan i hennes död, jag vet inte riktigt hur det där uttryckte sig i tidigare förhör men så.

Jag tänker bara att för, för det enda som finns sen vad det gäller den här blodbilden i lägenheten, det är ju just i badrummet där Monicas blod finns. I övrigt så är det bara ditt blod över allt, förutom i Axels rum och i badrummet. Så där måste du ha varit efter att Monica blev skadad.

H: Ja jag har ingen minnesbild av det, så jag kan inte säga.

FL2: Det är ingenting och jag tänker så här: det börjar på balkongen, på något sätt hamnar ni inne i Axels rum. Inne i Axels rum så dör Monica och sen på något sätt efter det så har du varit i badrummet. Det är ju i alla fall en så här som man kan ta ut lite grann i tid, sen var blodet kommer ifrån i köket det vet vi inte riktigt om det är före det som händer i Axels rum eller om det är efter. Och likadant det som finns i sovrummet. Men det här är ju ändå lite grann i tid som man kan konstatera att så här i den här ordningen borde saker ha skett.

Är det någonting som får dig att kunna se någon bild av det när och var saker har hänt?

H: Nej jag tror inte jag ser något mer nu än vad jag har gjort tidigare.

FL2: Nej. Nej men det jag ville bara...

H: Mm.

FL2: ... gå igenom den biten så att vi liksom på något sätt tillsammans ändå är överens om att det måste ha skett i en viss ordning, ja så långt vi kan komma utifrån det, det vi har så att säga. Men det är ingenting som du kan bidra med något mer i den?

H: Nej.

FL2: Nej, ja det var det jag hade.

FL: Bra, (ohörbart 43:16) jag tänkte nämligen så att jag ska läsa utifrån den sammanfattningen som finns vad gäller Monicas skador. Jag kommer inte visa några bilder. Det finns som sagt mer ingående information om skadorna och så, men det kommer ju som i dödsfallsutlåtandet som rättsläkaren har skrivit.

Anledningen till att jag kommer läsa upp det här är ju också där på samma sätt som med bilderna att vi, vi hoppas ju på något sätt att du kan förklara något mer kring skadorna. Och att du får en möjlighet och kommentera det så klart och kanske kan berätta mer om själva händelseförloppet och hur det har uppstått.

Jag kommer ta det bara lugnt stilla punktvis, så kommer du få ge din kommentar. Och då läser jag från den rättsmedicinska obduktionen då dödsfallsutlåtandet på sida 13 under Utlåtande.

Och då är det skarpkantade skador i bröstet och då står det en skarpkantad sårskada på högra sidan av bröstet som har gått in i brösthålan mellan andra och tredje revbenet och gått in en liten bit i högra lungans ovanlob.

Har du något minne av du har tillfogat Monica den skadan?

H: Nej.

FL: Vidare säger dom att det finns en skarpkantad sårskada på högra sidan av bröstet som endast har gått in i underhuds fett.

Samma fråga där, har du någon minne av att du har tillfogat Monica den skadan?

H: Nej.

FL: Det finns också en skarpkantad sårkan... så... skarpkantad sårskada på högra sidan av bröstet som har gått in i brösthålan mellan femte och sjätte revbenet och orsakat skada på högra lungans ovan och underlob.

Samma fråga där har du något minne av att du har tillfogat Monica den skadan?

H: Nej.

FL: Det finns en skarpkantad sårskada på högra sidan av bröstet som har gått igenom bröstbenet in i hjärtsäcken och orsakat en skada på hjärtats högra förmak och skurit av det högra kranskärlet.

Samma fråga där, har du något minne av att du har tillfogat Monica den skadan?

H: Nej.

FL: Det finns också en hudrispa mitt på bröstet.
Du skakar på huvudet.

H: Ja.

FL: En skarpkantad sårskada på vänstra sidan av bröstet som har gått in i brösthålan mellan andra och tredje revbenet och orsakat skada på vänstra lungans ovan och underlob.

Samma fråga där, har du minne av att du har orsakat den skadan på Monica?

H: Nej.

FL: Det var dom skadorna som fanns på bröstet. Jag går vidare till och läser dom skador som har kunnat setts på buken.

En skarpkantad sårskada på högra sidan av buken som har gått in i bukhålan och en liten bit in i leverns framsida.

Samma fråga vad gäller det, om du minns att du har orsakat den skadan på Monica?

H: Nej.

FL: Det finns också en skarpkantad sårskada på högra sidan av buken som endast har gått in i underhudsfettet.

Samma fråga där, har du minne av att du har orsakat den skadan?

H: Nej.

FL: Och det finns en skarpkantad sårskada på högra sidan av buken som har gått in i bukhålan och orsakat en liten skada på högra höftböjarmuskeln.

Har du minne av att du har orsakat den skadan?

H: Nej.

FL: Jag går vidare och läser till dom skador som har kunnat konstanteras på Monica på hennes armar och händer. Då är det två hudrispor på högra överarmens utsida.
Är det någonting du kan kommentera kring dom skadorna?

H: Nej.

FL: Det finns en skarpkantad sårskada på högra tummens pekfinger sida. Har du någonting och säga kring den?

H: Nej.

FL: Och det finns ytliga skarpkantade sårskador på högra handens pek, lång och ringfinger på böjsidorna. Är det någonting du kan säga?

H: Nej.

FL: Det finns en skarpkantad sårskada på vänstra underarmens lillfinger sida. (ohörbart 47:58)?

H: Nej.

FL: Och en skarpkantad sårskada på vänstra handledens sträcksida.

H: Nej.

FL: Och en skarpkantad sårskada på vänstra handens tumme, greppet mellan tumme och pekfinger, samt på ringfingret.

H: Nej.

FL: Sammanfattningsvis då så förutom då rispor på bröst och armar och händer, så är det alltså totalt fem stycken skarpkantade sårskador i bröstet och totalt tre skarpkantade sårskador i buken och totalt fem skarpkantade sårskador på armar och händer som Monica har fått då.

Och dom skriver vidare här om skadornas uppkomst sätt och då skriver man Dom skarpkantade sårskadorna företer ett utseende som talar starkt för att dom har uppkommit till följd av skärande/huggande våld med eggvasst föremål till exempel en eneggad kniv. Skadorna på vänstra underarmen och händerna företer ett utseende som talar starkt för att dom är avvärjningsskador.

När jag har läst allt det här då, har du några kommentarer kring det?

H: Nej jag har ingen minnesbilder av det, det är jobbigt och höra det.

FL: Och just det här som dom skriver också att dom här skadorna Monica har på sina armar och vid fingrar och händer: att det talar starkt för att det är avvärjningsskador, tyder ju på att det har varit någon typ av, ja att hon har fått försvara sig helt enkelt. Är det någonting du kan säga kring det?

H: Nej.

FL: Och är det någonting i när du får reda på nu vart skadorna finns på hennes kropp, som kan göra att du kan berätta någonting om mer som hjälper oss kring händelseförloppet eller hur det här har gått till?

H: Nej jag får inga, inga nya minnesbilder.

FL: Och jag tänker på någonting (ohörbart 50:20) om du minns vilken ordning saker och ting sker?

H: Nej.

FL2: Du, du förstår det begreppet: avvärjningsskada, vad det innebär?

H: Ja.

FL2: Så det är tydliga skador som hon har på sina händer ungefär, vissa skador är nästan som att hon har ju själv, förstår du, hållit i bladet, eller förstår du, hon har liksom på något sätt kommit i kontakt med bladet med sina händer, som hon har gjort aktivt försökt att försvara sig.

H: Jag förstår vad avvärjningsskada betyder.

FL2: Du, men det för dig så är det bara svart allting vad det gäller skadorna på Monica?

H: Ja.

FL: Man har även frågat rättsläkaren eftersom att vi har hittat dom här två knivarna som låg på kartongen vid hennes kropp, frågat då så klart och om man kan säga någonting utifrån skadorna på vilken kniv som kan ha använts.

Dom har då tittat på den här långa smala kniven och på kniven med svart handtag. Det man kan säga där det är att den långa smala kniven kan ha orsakat samtliga skador, den har alltså dom skadornas utseende är så att den här långa smala kniven skulle passa och kunnat orsakat samtliga då.

Det man säger om den svarta: den med svart handtag så säger man att några av dom skadorna som finns på hennes kropp kan inte ha använts med den svarta kniven. Men i övrigt så, så kan den ha använts också.

Jag tänker på just det här med dom här två knivarna, är det någonting som kommer till dig med vilken som du ser dig själv, du säger själv du använt den med svart handtag på dig själv.

Har, gör du någon koppling till knivarna kring användningen emot Monica?

H: Nej.

FL: Och jag tänker just nu har ju du sagt här att du har liksom inga minnesbilder, men jag måste ändå ställa frågan, så att den kommer med.

Dom här olika skadorna som finns på henne då företrädevis i bröstet och buken, har du någonting som du skulle kunna berätta för oss kring om det är så att du har gjort någon skada om du har någon minnesbild av om hon har legat ner när du gjort någon utav dom här skadorna på henne?

H: Nej jag har ju som sagt var inga minnesbilder av det där så. Så det vet jag inte.

FL2: Du (harklar) genomgående så säger ju du att vad det gäller skador på Monica så har du inga minnesbilder av det, att du, du minns inte att du ser några bilder eller någon film som spelas upp hur det här har gått till.

En fråga, har du någon form av ljudminnen från den här tiden när det här händer? Har

du några minnen av att hon säger någonting eller att hon, att du säger någonting eller att det skriks eller några ljud?

H: Nej.

FL2: Så varken...

H: Jag har inga ljudminnen.

FL2: Nej, varken bild eller ljud?

H: Nej.

FL2: Okej.

FL: Tidigare så prata vi ju om att det fanns revor i Monicas kläder som hon hade på sig, och för tydliga så är det en reva på vänstersidan mitt frampå som en reva både i den svarta toppen och det gråa linnet som hon hade under. Och det är även som en liten mindre reva bak i ryggen. Och du sa innan vad jag vill minnas att du har ingen, du vet inte hur det har uppkommit helt enkelt.

H: Nej.

FL: Mmm... (ohörbart 54:37)

FL2: Ja.

FL: (Ohörbart 54:42)

Ja i övrigt så har inte jag några mer frågor nu som jag kan drista mig till att ställa.

FL2: Nej... vi har ju, vi har ju gått igenom alla skadorna dom här fem som är i bröstet och även dom här i buken. Man kan ju bara kanske sammanfatta det och berätta också att (harklar) dom här... dom här undersökningsfynden då visar att Monica då Mosbaek har avlidit till följd av inre blödningar efter ett flertal hugg i bröstet. Och dom här skadorna som har gått in i hjärtat och lungor dom har var för sig varit dödliga. Och sen så konstaterar man också att dödsfallet har orsakats av annan person. Det är väl så man summerar det i det här läkarutlåtandet.

FL: Patric har du några frågor?

A: Nej det har jag inte.

FL: Nej, då avslutar vi förhöret nu klockan 11:10.

Utskrivet av TH.

Genomlyssnat och korrekturläst av pa Petra Andersson 2019-11-11, kl 13:06.

Bilaga - Skäligen misstänkt

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Diariet

5000-K1036137-19

Skäligen misstänkt person

Borgmalm, Lars Christer Joakim

Personnr

19690222-0158

Identifierad

Ja

Kontroll sätt

Passbild i RES av pa Johnsson

Kommentar

p2863

Underrättelse/Delgivning jml RB 23:18a

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 1 PO Sthlm City

Ärende

Diariennr

5000-K1036137-19

Handläggare

Engberg, Margaretha

Gärning

Mord

Berörd person

Personnr

19690222-0158

Efternamn

Borgmalm

Förnamn

Lars Christer Joakim

Underrättelse utsänd

2019-12-12

Yttrande senast

2020-01-07

Underrättelse slutförd

2019-12-12

Delgiven info. om ev. förenklad delgivning

2019-08-22

Underrättelsesätt

Protokoll lämnas till häktet

Notering

Resultat av underrättelsen/delgivningen

Ej erinran

Försvare

Namn

Patric Lindblom

Underrättelse utsänd

2019-12-12

Yttrande senast

2020-01-07

Underrättelse slutförd

2019-12-12

Underrättelsesätt

Protokoll lämnas till advokatkontoret

Notering

Resultat av underrättelsen/delgivningen

Ej erinran